

becsey zsuzsa

tenyérnyi magocskák

napló

1. könyv: Arcaink zöld babák

2. könyv: ARCAINK

3. könyv: mesél a szék / arcaink zöld
babák

4. könyv: arcaik

szerző korábbi
könyvei:

Rózsaszín Nyúl
2010

Nyuszi álma
2010

Erőtlen.....
Súlytalan
Lebegő
Lépdél

észrevetted manó? észrevetted? nincs csillagunk! aaaaa

"nem aggódom érte"

W

arcaink zöld babák
arcaink zöld babák

napló

.A

a szerző kiadása

a

.aa

aaaaaaaaa

– mondta, és kifordult.
ajtó, ablak behajlik, könyvek nyílnak

ki, és egy szem. egyetlen nagy szem, luk.

napló

I. könyv

fűmnek

az írá-
sok 2007 és 2011 között születtek,
a meg nem írtak, amikor világra jöt-
tem. azóta többször megszülettem.

.aa

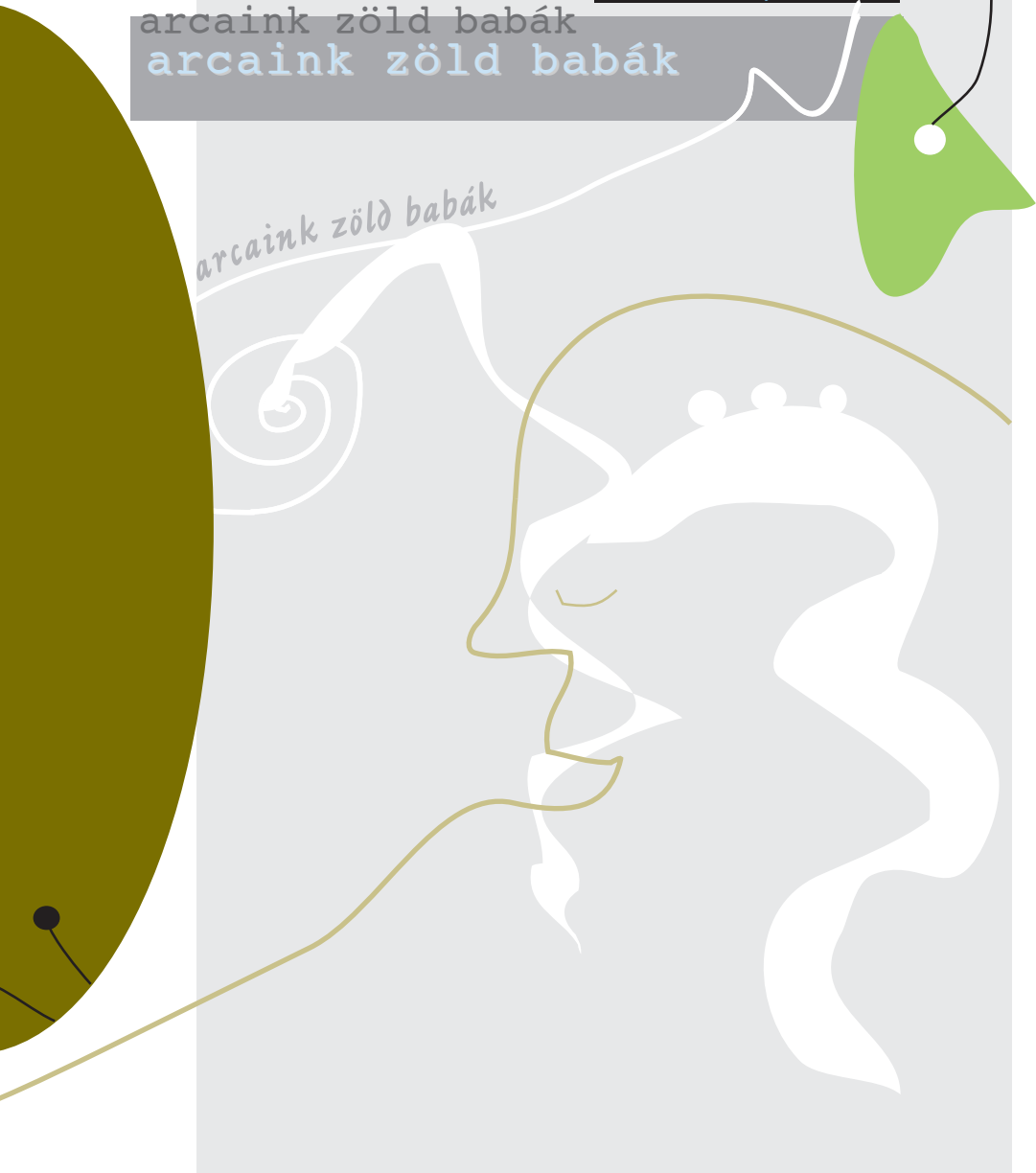
W

becsey zsuzsa

becsey zsuzsa

arcaink zöld babák
arcaink zöld babák

arcaink zöld babák

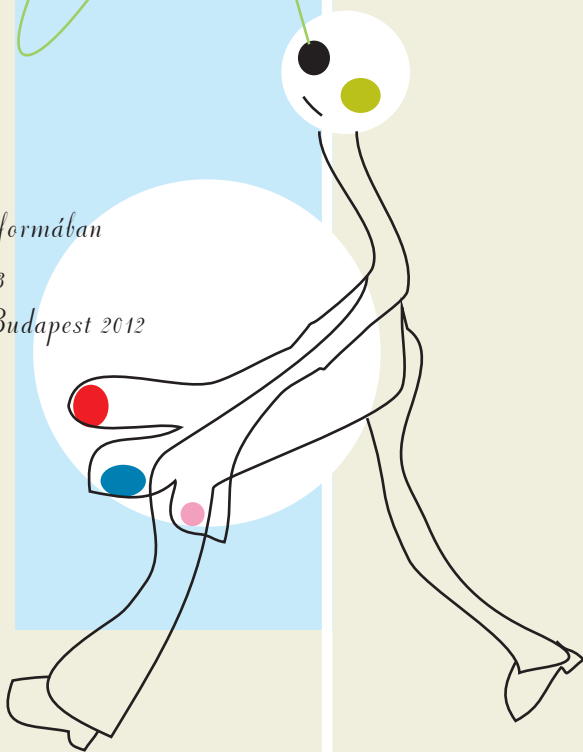
a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző

© becsey zsuzsa, 2012

megjelenik elektronikus formában

ISBN 978-963-08-4256-3

kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta a Rózsadomb Contact Kft, 2012

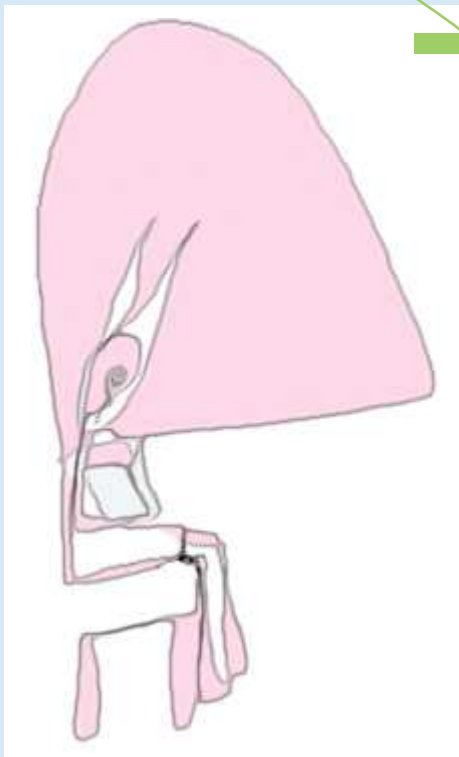
a szellemi munkát alkotói támogatással segítette a MASZRE (Magyar Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete), 2009

istenem hogy nem volt fényképezőgép.
persze sose hordok,
amikor utazom kirándulok is elfelejtem
csak néha nem,
nade mégis most ez lett volna a pillanat.

bevásárolni igyekeztem, azaz nem, siettem,
már átlépek az átjáró nélküli kisátkelőn,
amikor jön szembe velem egy kisfiú,
rámnéz, ő is bambán, mégis valami szigorú
szomorkás tekintet,
kezében hatalmas focilabda.

a fiúnak feltűnően kicsi a feje, teste,
de látni apró vékonyságán túl is hogy csak a
növésben maradt el,
az a kicsinövésű gyerek,
milyen kedves is lett volna ahogy megkérem
álljon meg egy pillanatra hogy vehessem ki
az időből.

ami leginkább furdal, nem emlékszem volt-e
szemüvege.

ma, azaz már tegnap lesz,
utazom tehát Esztergom-
Kertváros felé. kellemesen
fut végig vállamon-nyaka-
mon-tarkómon a friss levegő,
inkább csak hűvös, mert benn
meleg, fülledtség. de ez csak
később, a légkondi ugyanis
nincs beüzemelve, vagy
működőképtelen, döntse el ki,
mindenesetre kezdeti

nehézséggel, ám készséges, igen rokonszenves kalauzzal.
egyetlen szóra rohan kulcsért, nyitogatja szerre az
ablakokat, miközben csurog arcáról a víz. mellesleg a
működőképtelen légkondi is a kedvemért, ugyanis általában
allergiát kapok tőle. érdekes egybeesés, most indul útjára
először a Margit hídról a MÁV vonat, ahogy én is
először az említett Kertvárosba, írói karrierem, és itt most
semmi irónia, biztató indulásával.

szóval itt üldögélek, Temesi új könyvével, a könyvhéten kap-
tam tőle ajándékba. imádom ezt a nagyvonalú gesztusát,

W

hogy imádom rossz szó nyulacskától, egyszerűen csak meglepett, jólesett. és hogy mostanában érdeklődik, foglalkozik velem. mint ahogy nemrég az az árgus szerkesztő fiú is, olyan szimpatikus volt, átnyújtott nekem egyet a költészet éjszakája napokon, kicsit zavarba jöttem, hogy nekem, de aztán láttam, mindenki más vehetett, szabadon. persze nem biztos, hogy észreveszem, vagy éppen akkor van bátorságom, néha egészen elszállok, mintha ott sem. bár megესnek rossz pillanatok. de így, különben van, ahol nagyon is van bátorságom.

olvasgatom tehát ezt a könyvet, simogat a levegő, és szinte mozdulatlan, belesimulva, miközben azon veszem észre magam, csókolózom. valakivel, nem tudom kivel, arca nincs is, vagy összemosódik több arc, mindenestre meghatározatlan. csak egy biztos, jó. különösen kellemes érzés. olyan nyugalom, langyos, összefolyva levegővel, csókkal, mintha személy nem is, csak a csók. de pontosan érzem a nyelvet, illatot, szagot, valami olyan amit szeretek, bár nem tudom mi, tehát ez sincs, azt sem test-e vele, csak a csók. behunyom szemem, mindez mintha végtelen. 1-2 fiú jut eszembe, ki lehet, kibe lehetnék szerelmes, esetleg ki az aki viszont, vagy vagyok is, szerelmes, hogy kibe, ez is olyan végtelen, meghatározatlan, mint a csók, mert senki nincs aki éppen testközelen számítana, javítok, több fiú is jöhetne számításba, egészen különös arcok, ha éppen el kezdenék gondolkozni,

de általában amikor spontán, csak 1-2 az ami előjön. nos mindezek az arcok is csupán képzeletben, jönnek-mennek, változtatják egymást, az az 1-2 marad, valami állandóbb. azonban kell hogy lássam is időnként ez arcokat, hogy megmaradjanak, előjöjjenek, igen, létező emberek ezek, éppcsak tőlem függetlenül. annyi közöm van, hogy néhány köszön is. vagy kedvesen csak mosolyog, vagy valami más, bár a napokban történt velem valami kellemetlen is, de erről most nem tudok beszélni. nos általában van valami halvány közöm ezekhez a fiúkhoz, de előkerülnek olyan arcok is, melyekhez csak emlékek fűznek, semmi szerelem ilyesmi, pl. egy régi tanítvány, egy ismerős arc, valahonnan, talán olyan tanítvány, aki közben kikamaszkodott, esetleg már semmihez sem társítható, már nem felismerhető, de a vonások, csak a vonások emlékeztetnek valami ismerősre. van hogy egészen férfias fiúvá változnak, 1-2, néhány év, és akkor nézem, lámulom. ezek a fiúk azt hiszem kedveltek engem. a legintelligensebbek, legjobb fejek köszönnek is. mosoly, vagy csak a szemben valami izgató, ismeretlen, valami ami csak ezeknek a fiataloknak van. lányoknak, fiúknak, valami múlt, közös múlt kacérsága ez, valami egyezményes huncutságé. különös nézni, hogy kinőtték magukat.

nos vissza szerelem, csók, megtörténik, hogy valakivel levelezőviszonyban vagyok az arcok között. van hogy személye-

sen nem érintkezünk, vagy éppencsak egy hang, az említett köszönés, mosoly, amikről beszéltem. van hogy az se, csak valami megfoghatatlan vonzás. valami, ami közel tart. a találkozás személyesen azonban ritka. vagy ha megtörténik, azokkal inkább természetes, baráti. nos ilyen hogy hús-vér kapcsolat, szinte elképzelhetetlen. vagy mégis? valaki nem rég azt mondta, talán a múlthoz képest húszéves kori énem, nyitottabb vagyok. hogy ezt érezhetem, valami ilyen történhet mostanában velem. az ímél, szkájp, előfordul, de személyes beszélgetés szinte kizárt.

nos, itt a csókolózás között semmi többre nem jutottam most sem a beazonosítást illetően, talán, mert nem akarom. talán, mert a játék erejéig kellemes, a megnevezés pedig lebontaná ezt a varázst.

szájban vagyok, szájjal, akárha testben. langyos, összefolyik minden, a tárgyak, az ember, a simogató levegő. igen, mégis egy kicsit közelebbről, ez a két arc van. egyik amelyikbe hiszem hogy szerelmes, másik amelyikkel valószínűbb, hogy csókolóznék. azaz, akivel éppen meg is történhetne, ami nem történhet. ártatlan arc, talán igen, ő az, aki szeretne. azt hiszem, csak olyan emberrel csókolóznék, bármi ilyesmi, aki szeret. valami megnevezhetetlen. vagy valami olyat érez, amit én. talán. de ez sem biztos. nem tudom. akiről sugárzik, hogy mindent adna. értem. akinek jó adni. úgy értem jó neki, hogy adhat. észrevétlen. mindenesetre az, akibe

hiszem, hogy szerelmes vagyok, vagy inkább hittem, nem tudom, azt hiszem itt mind csak múlt idő, emlék. szinte biztos, hogy nem jelentek semmit neki. bár ez is csupán érzés, tudatalatti, s talán ezek az igazak. egyszerűen csak nem szeret. talán mondta is, de nem hittem akkor. tudatalatti volt, valami más, az előbbivel nem ellen, mégis mentségem, folyton nekem üzent. valami rejtett tudatalatti? vagy valami szándékos, nagyonis tudatos? belőlem élt, írt, másnak. azt hitte, másért. de szinte minden egyes szava az én jelzésemből, érzésemből, szavaimból. tagadja, önmagának leginkább. vagy inkább csak nekem. játék? túl vagyok már azon a ponton régen már hogy mélyebben kutakodnék. meghagyok mindent úgy, ahogy van, amennyire látszik. szeretem, ha a dolgok maguktól esnek meg velem. amikor nem tudok semmit, előre. amikor minden olyan érzéki, és olyan természetes. semmi tettleges, vagy tudatlagos. nos megtagadott, mert nem szeretett. mert valójában nem tudta, szeret. és ez így van jól. nagyon jól vannak a dolgok mindig, ahogy éppen vannak, történnek. véletlen játék részei vagyunk mind.

tudtam, mindig tudtam, hogy nagyapó nem halhat meg. és így most már örökké élni fog, ha én nem is. ő igen. éppen akkor kezdettem írni ezt a naplót, amikor Esztergom-Kertváros előtt nem sokkal lehettünk. addig ábrándoztam, nézelődtem, olvastam, jaj borzasztó, hogy én mindig írni szeretek jobban, hát csoda-e, hogy nem vettem észre, éppen az egyetlen állomást, melyen szállnom kellett volna. régállomáson eszméltem fel az írásból, már késő. de nem estem nagyon kétségbe, megbeszéltem a kalauz és vezetővel, lennének-e oly kedvesek, megengedni nekem egyet visszamenni, merthogy mi történt velem. persze, semmi akadály, válaszoltak készséggel, és hogy negyed óra múlva éppen ez a

vonat megy vissza. ha akarok, benn is maradhatok. aztán a vezető megjegyzi, pedig sokat álltak ott. mondom igen, az mind lehet, csakhogy én elkalandoztam, valahol egészen máshol jártam, éppen abban az időben. mosolygott.

elmélázgattam, egyedül vagyok a vonaton, tiszta, modern vonat, igaz, még semmi nem működik rendesen, új, sem vécé, sem semmi. bár egy különleges hengeren láttam a feliratot. mondjuk én amúgy se használtam volna, sokáig bírom visszatarítani. mint mindent. általában sokáig tudok visszatarítani. ami persze nem jó. dehát ki tudná ugyebár nálam jobban, éppen nekem mi a jó. nos, lehet hogy rámszárták az ajtókat is? hogy olyan nagyon biztonságban vagyok? most már hozzájuk tartozom, a vezetőhöz, a vonathoz, a kalauzhoz, aki aztán leszállt. mindketten leszálltak, persze, különös, mintha légkondi is lenne, vagy csak képzelem. mindenesetre nincs már az a fülledtség, csak finoman hűvös. persze kint süt a nap, éppen ki is mehettem volna, negyed óra, de én írok. mert most én a vonaté, a vonat enyém, az írással, mi most mind összetartozunk. na és milyen biztonságban, a vezető fülke mellett, közvetlen,

a jegy miatt is, de az most más. ilyenkor érzem jól magam,
amikor nincs jegy, csak szeretet, mosoly van, imádom ami-
kor a kalauz is, vezető is ember, szóval várok. a visszaútra.
és hogy mi lesz ma. még milyen hosszú is ez a nap.
délután, este... éjszaka, ki tudja? meddig tart ez a nap.
nem voltam bezárva, fiatal pár száll fel a vonatra, még
mindig sok idő az indulásig, vagy inkább nem is sok.
leteszem a tollat, várok. figyelek és várok.

hol vagyok most?
hazaértem, épp
kinyitottam az
ablakokat, párom
sehol, mackó per-

sze, de az más, na mindegy, 1 hét sok, 1 hét után már csak férj, különös, évben 1 hét nélküle, máris férj lesz. pedig mindennap hívott. volt hogy többször. szóval épp hogy kimosakodtam a díjátadás izgalmai, fáradtságaiából, utazás, mindegy, itt vagyok. úgy tűnik, ha valahová nagyon el akarok érni, sikerül. egyszerűen csak besétáltam. na persze ez nem mindig jön be, kell hozzá a varázs. valami erő, ami ilyenkor száll meg. nélküle kisnyuszi.

szürke arc nem írt. 1 hete eltűnt. hangját hallok, valahonnan, nem látom, vagy nem nézem. valami visszatart, egész este nem néztem a szemébe. mindent beszívtam, csak őt nem. vagy fordítva, hagytam, engedtem el, nem tudom. különben már nem érint. nem úgy mint rég. ami nem is olyan rég, valójában, vagy hogy érint, amikor valaki elmegy, eltávolodik, már nem lehet olyan, mint amikor közel. de ezek mind olyanok, amikről nem sokat tud az ember. okosat. érez dolgokat, amikkel nem pontosan tud mit kezdeni, egy idő után pedig elkezdi sehogyan sem kezelni. nos érint, nem érint, attól még itt vagyok. a lábak azért józanok.

viszik akaratlanul is az embert. a kíváncsi embert. az ész bár zavaros, mégis a tettek számítanak. még szinte senki a nézőtéren, csak én. megint mi lesz itt? hídba nem szeretném, ha észrevenne, nem kerülhetem el. különben dehogyis nem szeretném. mindig ez az ellentmondás. kényelmetlenül is érzem magam, meg nem is.

végülis, mindigis szerettem a próbák mögé betekinteni, a kulisszák mögötti kiskapukat. de most ezúttal én voltam figyelmetlen. 21 óra helyett a 19 rögzült. azóta pedig nem néztem utána. általában ami egyszer rögzül, úgy is marad. de hát ennek is így kellett történni, így volt megírva. a programot, hogy mi volt 19 órától, fájó szívvel, már csak kilépéskor éjjel a táblán, vehettem tudomásul. s hogy hittem-e a szememnek.

nos 2 óra egy széken, unatkozom, és mégse. csak látszólag unalom, valójában töltekezem. közben madarak is, ettem egy narancsot, ezúttal sikerült egybe lehántani a héját. unatkozhatnék, persze, de csak azért mert várom, mi van,

hiszen hol már a hét óra. nyolc lesz, aztán kilenc, kezdenek gyülekezni, sok-sok ember lesz. előbb lassan, majd minden felgyorsul. fiatal, 13-20 éves mind, alig kivétel. nagy a bizonytalanság. próbálnak, igazán csak most próbálnak összehangolni, lesz ami lesz alapon, majd valahogy. még jó hogy profi tévések, vágó, háttéremberek, különben ebből azért nem lehetett volna ami. jó, igazán különös, elegáns koncepció, hatásos is. aztán szépen a bakik is beépülnek. egyik-másik szereplő feltalálja magát. végülis művészek vagy mi, akik imádnak szerepelni, a közönségért. örültem hogy ott voltam, persze hogy öröm volt, meg az a sok ember egyszer költőnek is jár.

azért idővel gyanakodni kezdtem, hogy mi. hogy mi ez a sok idő, meddig, sötétet várnak? hogy valamiről mégis lemaradtam.

azonban figyelni is egy elfoglaltság. ha legalább valaki velem van. lehetett volna, egyrészt ha nem történnek azok a dolgok, de minden különben is véletlen velem ma, hiszen azt

sem tudhattam biztosan, itt leszek. nos azért a mai 2 órá
visszavonatút mégis könnyebben telt el hármában, mint ez a
2 itt. azt észre se vettem. mégsem mondhatom hiábavalónak,
sőt, mindennel együtt is izgalmas egy folyamatot figyelni.
ez is csak úgy történhetett, hogy nem tudtam. ha tudom a
kezdési időpontot, lehetnék-e e pillanatban itt.
valami valamiért.

most látom, itt van előttem pár sorral néhány volt
tanítványom. köztük az a jófej z. vele f? nem, k? nem
emlékszem. szerelem. jó látni, talán. de ez sem bizonyos.
lányok, fiúk. z hátrafordult, köszönt. mindigis tudtam, hogy
klassz fej. profi szellem, mellesleg csúcsinformatikus.
kisujjából ráz ki mindent a számítógépből, filmből. nekem is
segített, amikor rászorultam. tipikus intellektus, háttérem-
ber, aki nélkülözhetetlen. és jó szereplő. feleszületett
adottság. na és különösen nem elhanyagolható kifinomult
érzékenysége. rejtett szekszepil.
közben már tömeg, most már bizonyos, az emberek tudtak
valamit, amit én nem. de kérdezhetném is, az emberek

tudtak valamit, amit én nem? és zsnek nem írtam ki hol vagyok. akartam, de kimaradt a sietségben. 2 óra egyedüllét után már zs, lesz ma még mackó is, éj felé, itt vagy otthon. mindjárt egy másik arc. piros a kedvence. igen, mindig tudtam. tehát eljött. ő is megmaradt. mindegy is. itt ez a tömeg, ami számít. és hogy mindig van újabb rajongó, újabb szerelmek jönnek-mennek. igaza volt neki is. mármint szürke arc. saját életét mindenki jobban ismeri. de több levél nincs.

váratni, várni. működik úgy hiszem. pedig szó sincs erről, csupán csak én voltam figyelmetlen. jó, hogy van ez az írás. még hogy magáért a műért. kíváncsiság. z különben milyen csinos lett, magas, jóvágású. kövér fiú volt, testes, pocakos, bár eszessége, nyíltsága mindezeket simán verte. hogy kinőtte. pocakot, testet. sose hittem volna, ennyire izgalmas fiú lesz abból az okos, közvetlen gyerekből.

nos, egyre siet előre az idő. fél 10 fele van, a koncert még csak most. egy hét után jogom van ennyi titokzatosságra.

hogy nem tudja hol vagyok. nélkülözött 1 hétig, igaz, én is őt. be kell vallanom, elvoltam. nem hiányzott. tulajdonképpen ez is elgondolkoztatott, bár írtam régebb is erről valami versben. nem új. ma elmondtam neki, mikor hazajött. mostanában külön utakon járunk. általában így esik. azt mondta, igen, lehet hogy nekem egy egészen új életet kellene kezdenem. de amikor ilyet mond, furcsa az arca. mégiscsak szeret. gondolom. kérdem is?

imádom a fiatal fiúkat. 16 év? 18? vidámság, jókedv, az egész élet előttük. csupa jóképű kamasz. közvetlenül előttem is olyan ismerős arcú fiúk. egy barna rövidhajú, meg egy szőke, hosszabb. előző vékony, utóbbi erősebb alkatú, igen izgalmas, tisztaszemű. félretette előttem székét, hogy lássak. néha hátranéz, figyelmes. imádom az értelmes, érzelmes, intelligens fiúkat.

bajban ismerszik meg az ember. kt nem bánom. ha nem jelentek, nem lesz. ha igen, úgyis. így legalább kiderült.

néha úgy érzem, szerelmes vagyok. mindenbe. emberbe, férfiba, nőbe, persze más, mindent azért nem kéne szerelemnek hívni. főleg, ha csak arcokat, karaktereket figyelek. ez olyan, amikor azt mondom, szerelmes vagyok fénybe, sötétbe. mert hogy lehetnék fénybe, sötétbe szerelmes.

*jó ismeretlennek, titoknak, semminek lenni, valami nyulacs-
kának. jó ismeretlennek, titoknak, semminek lenni. valami nyulacs-
kában.*

miközben magamba szívok arcokat, tekinteteket. mégis az égbe lennék szerelmes? holdba? csillagokba? hülyeség. istenek attól még velem lehetnek. meg fogom csinálni. meg tudom velük csinálni. egyedül nem menne. sz feje van előttem. szeme, nézése. meg fogom írni, mondtam. és sikerül. sikerülni fog.

néha hátranéz a szőke fiú. különös tekintet. szinte mintha hozzám is tartozna. egyszerre csillog, kacag és komoly, tele életerő. valami bizonytalanság. egészen szórakoztató, szinte nem is unatkozom. már úgy értem, hogy nem vagyok egyedül.

a 16 év bizonytalansága. 16 évesnek lenni.

*mondtam már? imádom az okos, szép fiúkat. az érzékeny,
okos és szép fiúkat. ez a fiú mindenesetre már része életem-
nek. egy emlék. ismert volna? a kamaszok 2-3 év alatt ki-
cserélődnek. egyes típusok egyáltalán nem felismerhetők.
csak a szemükben van valami ismerős. én nem ismertem
volna fel?*

*kacag. folyamatosan csipkedik egymást társával, aztán
hirtelen komoly. igazi kamasz. mint az éghajlatváltozás. az
inkább csak lidérces.*

16 éves fiú, az élet, a nagy szerelem (szerelmek) előtt.

*milyen őszinte is egy ilyen fiatal fiú. nevetésében egyszerre
valami pajzán öntudatlan erő, és visszafogottság.
bátorságában, félelmében, tudatlanságában, boldogságában
teljesség.*

tehát ma éjjel fogok hazamenni. inkább csak az, nem tudja hol lehetek. ilyennek is kell lenni. ettől nem fog jobban vágyódni utánam. sem hiányozni jobban nem fogok.

szürkearc közben lekerült fentről. a végénél, tapsnál. hogy köztük, úgy értem köztünk, hogy ne fenn. ne egyedül.

itt előttem a fiú már egészen bátor. egyre bártabb. olyan ami természetes. semmi erőlködés, tettetés, ilyesmi. mellé ül közben egy kis szőke hosszúhajú, kedvesarcú lány. barátnőjét még közvetlen mellettem megcsodáltam. hibátlan arc, vonások, egészen rövid, sötét haj. a fiú a kedvesarcúhoz szól, az vissza kissé szégyenlős, ártatlan, mint aki meglepett, de azért igyekszik nem adni alább a bátorságnál. aztán nem figyeltem tovább, elengedtem őket. nemsokára felálltak, elmentek.

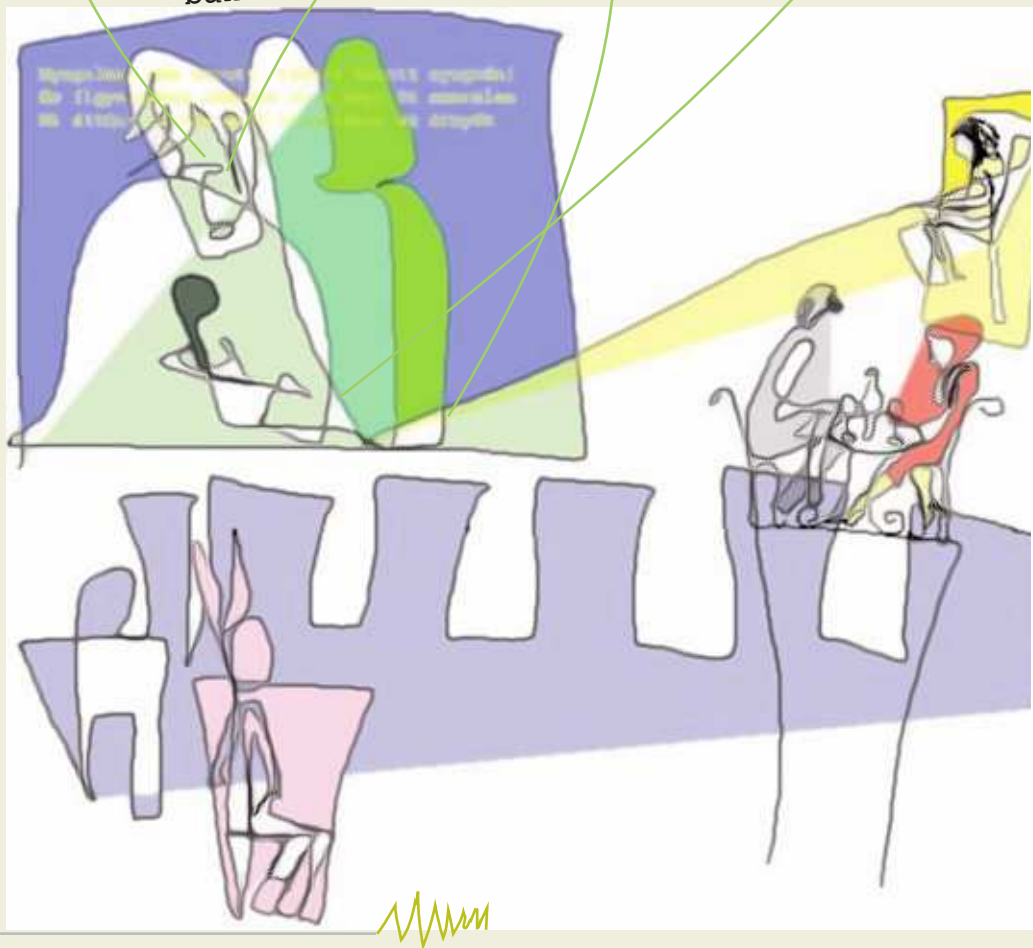
jó ennyi fiatal, boldog, sugárzó arcot látni.

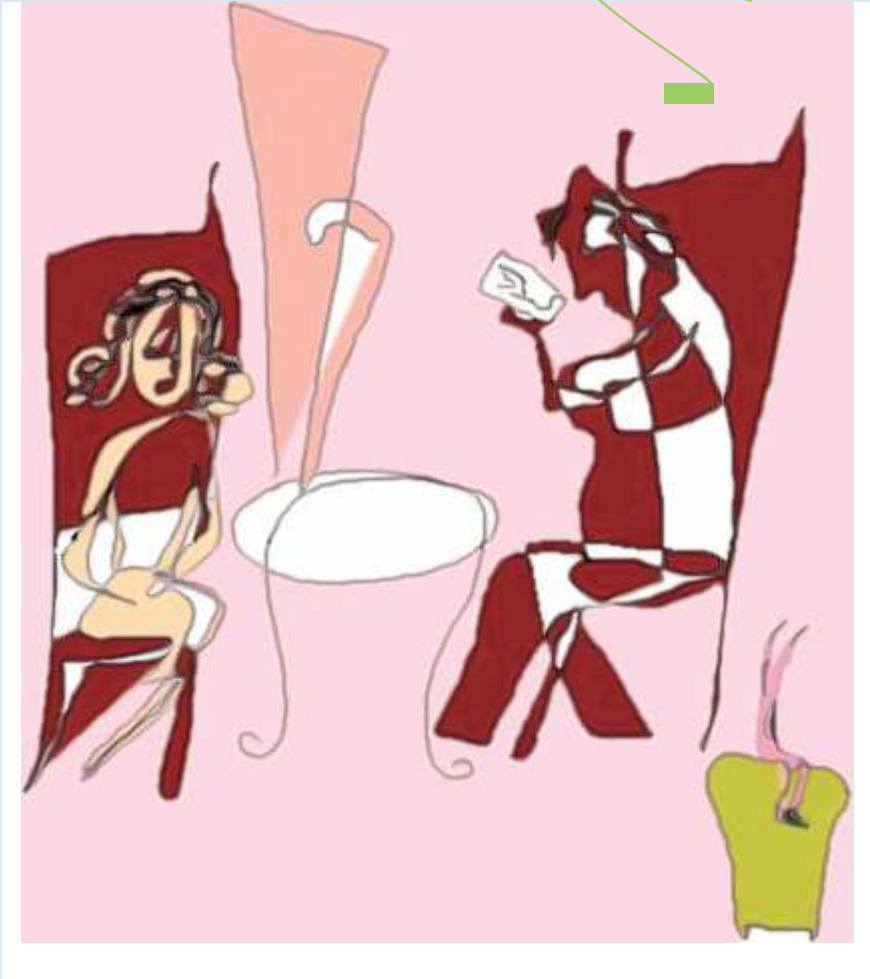
gyalog mehetek, tehát nem kell sietnem. semmi kötelezettség. még mindig nincs vége a napnak.

előreláthatóan

úgy tűnik, nem indulok még.

úgy érzem most megint, mint ahogy
gyakran az utóbbi másfél évben, min-
denkit szeretek. hogy képes vagyok
sugározni az emberek felé ezt a
szeretetet. de legjobban azokat
szeretném szeretni, akiket életem
során valaha is megbántottam. aki
bántott engem, azt is szeretni.

11 óra. éjjélíg várni. de ha már bejutottam, itt is...

Szentkuthy és a színészek. talán érdemes megvárni. fél óra után mégis visszatartok a lépcső felé, a táblánál meggondolom magam. a tágas fotel úgy látszik nekem van fenntartva,

W

nem foglalja el senki.

2 öreg hölgy legközelebbi várakozó társ.
most már megvárom az éjféli bemutatót.
erotika és ruha. színészek, asszonyok,
lányok, dívák.

kedves, érdekes társalgás. mármint az idős
hölgypár. inkább az arcok. vonás, gesztus.
úgy tűnik messziről jöttek, de az éjszaka
miatt nem esnek zavarba. legalábbis az
idősebb, a vékony apró hölgy, 80 feletti,
arca kislányos, szeszélyes, tele életerő.
másik a túlsúlyos, szabályos, higgadt és
kétkedő, 70 körüli. mindkettőben közös a
kíváncsiság, tipikus kultúrafogyasztó
intellektus.

hazaútról beszélnek, az utóbbit izgatja a
csatlakozás, előbbi ellenkezőleg. van busz.
izgalmas hölgyek, ilyen is ritka. buliznak,
jól érzik magukat. nem úgy mint a régi szom-
szédunk, az idős pár, lesték, mikor ég még
mindig a lámpánk. hogy már megint éjfélkor
is fenn voltunk. mellel nekik is fenn kel-
lett lenni, ha már így kifigyelte. persze
ártatlan. csak az a tudálékos, kíváncsi
ember. tudálékos, ez még vidéki nagymamától

ragadt rám, gyakran mondogatta. írok hát, egész este, csakhogy ne egyedül. az írás jó, hálás társ. mégcsak vissza sem szól. legalább eltelik valahogy az idő.

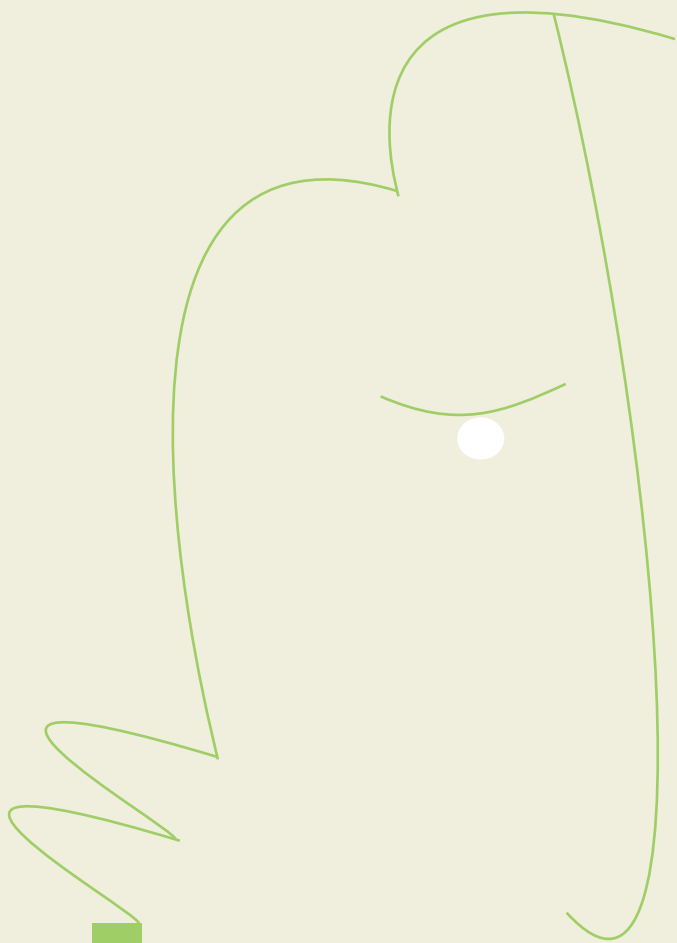
névnek lenni. valakinek lenni, mondta ma a vonaton az az újságíró. s hogy a tv, közszereplés, szerencse, miegymás.

a legcsúnyább pasi is mindegy, ha csillog a szeme, szép, vonzó. egészen megszépül. különben hülyeség, nincs csúnya férfi. vagy ha van, ez éppen varázsuk. legutóbb ba-t láttam ilyen kisugárzónak egy felolvasáson. ő valóban is megszépült, izgalmas fiú lett, mint z-ből, az egykori tanítványból. összenéztünk. többször. szinte folyamatosan éreztem jelenlétét. mindenkinél erősebben hatott rám.

éjjel fél 2-kor az utcán azt mondja egy szembejövő férfipárból a közelebbi *(miközben félreáll, kedvesen előreenged, megköszönöm)*, isten áldja. különös. nem először. a másfél év óta szinte ismétlődő. talán sugárzik

belőlem éjszaka kellős közepén is az a valami. erő? megszállottság? ismeretlen. talán valóban érintem az embereket.

W

júni 17 kedd, késő este, a legszebb este.
amikor megszáll a sátán. eljött értem, mert
bűn volt ott lennem, bűn volt átélnem a
szépséget. magam lettem a büntetés. áldozat,
pusztán a létezésért.

tudatlan hagyni feláldozni, és nézni.

ezen az estén meghalt valami. én magam. te
váltottad ki. te pedig itt mellettem
segítettél. akaratlanul bűntárs voltál.
tudatlan, mert része voltál a szépségnek.
fogalmad sincs, hogy bűnös vagy, most sem.
és ez így jó. valamit azért érzel, mert el
kellett tűnnöd.

egyes emberek biztosak abban, hogy ártat-
lanok. én is. felettem erősebb erő.

az ok magam vagyok, de te váltottad ki.
függetlenül hogy igazunk van vagy sem. kicsi
gondok, kicsi emberek. ezek vagyunk. pontok.
benned sok önbizalom, én meg csak vagyok.
hiba. nagyon nagy hiba. jobb lett volna ezt
is, mint ahogy mindig mindent, visszatar-
tani. mindigis ebben volt egyetlen erőm. a
visszatartásban. és most oda minden. ami

W

volt, voltam. UGYANAZ A ROSSZ ÉRZÉS, MINT AKKOR 10-15 ÉVE. NEM
TUDOM, KÉPES LESZEL-E FELOLDANI. TÉGED SEM KÉRDEZLEK, NEKED
VISZONT AHOGY NÉZEM, JOBB A BIZTONSÁG. KI-KI MAGÁÉVAL.

HOGY VAN-E KÉPESSÉGED, KÉPESSÉG BENNED SEGÍTENI. HOGY VAN-E
ÉRZÉS, VALAMI JÓ BENNED. HOGY MEGÉRZED-E, ESENDŐSÉGÜNK, SEM-
MISÉGÜNK NYOMUNKBAN. HOGY BÉKÉRE, ENGESZTELÉSRE, FELOLDOZÁS-
RA VÁGYOM. AHOGY ÉN IS FELOLDOZLAK, FELOLDOZTALAK. MÉG AKKOR
ESTE. MINDEN ESENDŐSÉGEDDEL. AZZAL AMIRŐL NEM TUDTÁL, ÉS AMIVEL
SZÜLETTÉL. EZ A TETTEM IS, MINT AHOGY AZ IS AMIT AKKOR TETTEM,
MAGA A FELOLDOZÁS. HOGY TE MEGSZABADULJ. FENTIEK MŰVE VOLT.
KELLETT AZ ÁRTATLANSÁGOM, HOGY ÉN HORDOZZAM A BŰNT. ÁTADTAM
NEKED AZ ERŐT, AMIVEL TARTOTTAM MAGAM. SEMMIM NINCSEK. RAJTAD
MÚLIK, HOGY VISSZAKAPOM-E. VISSZA TUDOD-E ADNI. NEM FOGOD.
FENTIEK AKARATA, ÁLDOZAT CSAK EGY LEHET. AZ PEDIG MAGAM
VAGYOK. KETTŐNK KÖZÜL ÉN VAGYOK, AKI KÉPES BŰNT HORDANI. ÉLNI
BŰNNEL, ÁRTATLANUL. HOGY TE SZABAD LÉGY. ÍGY MÁR NEM KÉRDEZEM,
TUDSZ-E, KÉPES VAGY-E ADNI. HISZEN NEM SZABAD ADNOD. NEM
FOGSZ ADNI.

bűnödöt, bűnünket, közös bűn. létezés.

valami, ami elveszett.

ÁLMODTAM NEKED AZ ERŐT, AMIVEL TARTOTTAM MAGAM.

ÁLMODTAM NEKED AZ ERŐT, AMIVEL TARTOTTALAK.

MA...TALÁN HOLNAPIG MÉG VAN NÉHÁNY PERCEM.

ALIGHOGY KIGONDOLTA, HIRTELEN SÖTÉT LETT. FURCSA HANGOK, ÉS VALAMI TOMPA ÜTÉST ÉRZETT.

EGYEDÜL ŐT NE TÁMADD... VOLTAK UTOLSÓ GONDOLATAI.

folyt 09.-ÉN

NEM TUDJA HOGY KERÜLT ODA. FEHÉR MINDEN.

PEDIQ EMLÉKEZETT A BUSZRA ÉS A KOPPANÁSRA.

MINDIGIS FEHÉR FALAKAT KÍVÁNT MAGA KÖRÉ, AMIBEN SEMMI. DE ITT FAL SINCS. CSAK A PUSZTA FEHÉRSÉG.

NEM ÉRTI HOGYAN, MINDENÜTT PAPÍR. FEHÉREN SZÁLLNAK AZOK IS, ÉS TOLLAK. MENNYI TOLL. MINDIGIS GONDJA VOLT A TOLLAKKAL. RENGETEGET ÍRT, AZOK MEQ FOLYTON KIKOPTAK. MÁR HALOMNYI ÜRES TOLLAK OTTHON MINDENÜTT. DE ITT ÉREZNI A FRISS SZAGOKAT.

NEM VOLT EREJE FELVENNI MÁR EGYET SEM. NEM TUDOTT MOZDULNI. AKKOR EGY HANG KEZDETT BENNE BESZÉLNI.

„SOHA NEM AKART SEMMIT TŐLED. NEM AKART TÖBBET, MÉGHA ÉRZETT IS. SEMMIT NEM AKART ELVENNI MAGADTÓL. CSUPÁN MÚZSÁJA VOLTÁL. PERSZE EDDIG NEM TUDTAD MI AZ, HOGY MÚZSA. HISZEN MINDIGIS CSAK ARRÓL TUDTÁL, AMIT ÁTÉLTÉL. NEKI CSAK A HÍTED KELLETT. AZ ADOTT ERŐT. EGYETLEN AMIÉRT ÉRDEMES VOLT. NEM VÁGYOTT MÁSRA, MÉGHA FÁJT IS. ÉS AKKOR VOLT AZ A MÁRA MÁR VALÓSÁGBÓL ÁLOMBA EMELT BIZONYÍTÉK. EGYEDÜLI, AMI AKKOR MÉG VALÓSÁG. VOLT HOGY

PRÓBÁLT NEKED ERŐT ADNI. AMIKOR NEM VOLT. NEKED IS VOLT ILYEN, HOGY SÍRTÁL. ENNYIRE FUTOTTA EREJÉBŐL. BIZTOSAN SEMMIT NEM JÓL CSINÁLTAM, HOGY MINDEN ÍGY VISSZÁJÁRA FORDULT. NEM VOLT SOK ESÉLYEM. HA KÖRÜLTTEM SZÉTNÉZEL. BIZTOSAN SEMMIT NEM JÓL CSINÁLTÁL, HOGY MINDEN ÍGY A VISSZÁJÁRA FORDULT. NEM VOLT SOK ESÉLYED. HA MAGAD KÖRÜL SZÉTNÉZEL. MÚZSÁM. BŰN VOLT HINNEM, HOGY MEGMARADHATSZ MINDÖRÖKKÉ? AZT HISZED BŰN VOLT HINNED, HOGY MÚZSÁD ÖRÖKKÉVALÓ? SZÉP LETT VOLNA. ÉS AZ AZ ERŐ, ÜDE FRISS, MINDIG MOSOLYGÓ, ÉS MINDIG SZOMORÚ, MA FÁJDALOM.

ANNA. TUDOD TE MIÉRT LETTÉL ANNA? MÉG KAMASZODÓ LÁNY VOLTÁL, VAGY KISEBB. AKKOR ÉRINTETT MEG, AZ ÜRES SPRÉ FLAKONOK, AMIKOR OSZTÁLYOZTÁL ÉS NEVET ADTÁL. ANNA VOLT A KEDVENCED. MEG VIRÁG. ANNA MARADT VÉGÜL, DE EZ KÉSŐBB. TALÁN MÁR KAMASZKOR VÉGÉN. ANNA VOLT AZ A SÖTÉTHAJÚ, TÁN SZÜRKE, ÁLLIG ÉRŐ EGYENESRE VÁGOTT FÜRTÖKKEL, BÜSZKE, KÉK SZEMŰ, SZEPLŐS LÁNY, AKINEK ARCA VALAHOGY MEGMARADT BENNED. AZ Ő LÁNYA VOLT. AKIRŐL MÉG BESZÉLEK MAJD. EMLÉKEZNI FOGSZ. TUDOM.”

KIHEZ BESZÉLEK? KIHEZ... SZÓLNA. DE NINCS ERŐ. A HANG NEM FELEL. ELTŰNIK A FEHÉR SEMMIBE.

„...IGAZÁBÓL PÁRODAT SZERETTED, MINDIGIS Ő VOLT MELLETTED. LÁTTA RAJTAD, S MEGKÉRDEZTE, TE MINDIG ŐSZINTÉN VÁLASZOLTÁL. TÚLLESZEL RAJTA, MONDTA MOST IS. HALLOD? UGYE ÉRTED. TÚLLESZEL EZEN IS.

csak egy epizód életedből. Ezt is ő mondta, aztán megrezzelgett, s kiment a szokott helyre. Süt a nap. Reggel még ágyban közölte veled, emlékszel? Mindig így tesz, előre sose mond semmit. Cinkos mosollyal közelebb húzódott, és kijelentette, szabad napot vett ki. Épp mikor megsimogattad volna sajnálkozva, hogy már megint mennie kell, talán csörgött is, az idő, de nem, mondta, tehát nem kell mennie. Hívott téged is, mint mindig, csakúgy ahogy mindennap megkérdezi, mész-e valahova. Nem, mondd, általában, dolgozod van, és mostanában a vásárlást is hanyagolod. A számlák sincsenek befizetve. Ma se, tegnap sem ettél. Ma se mentél. Írnod kell, mondtad, pedig nem tudsz írni. Ha majd befejezed, gyere utánam, mondta. De ő is tudta, s te is, hogy nem fogsz menni. Szeretnél kint lenni, napfürdőben. És nem lehet. Itt kell feküdnöd. Ebben a fehérségben.”

A testünk. Mindigis tudtad pontosan, amikor józan, hogy ebben a kettőben létezel. Egyik mindig a felszínen, másik benn. Ott dolgozott. Mindkettő hozzátartozott, de nem értek meg egymás mellett. Külön kellett választanod. Néha együtt jelentkeztek. Ekkor érezted leginkább zsigereidben, hogy vagy. Hogy te vagy. Mégis csak ami fenn, azt szeretted kinn. Azzal néztél szívesen szembe. Azzal azonosultál. Kellott magadnak büntelenséged. Ami te, a többi, szeretted volna megtagadni. Bár nem tudod, mi a bűn ha rólad van szó, mégis mindig bűnösnek érzed magad. Magad körül pedig mindent pontosan érzékelsz. Néha homályosabban, máskor kitisztulva. De vigyázol, sose érhesz hozzájuk. Iszonyúan félsz, pedig szeretnél bűnbe esni.

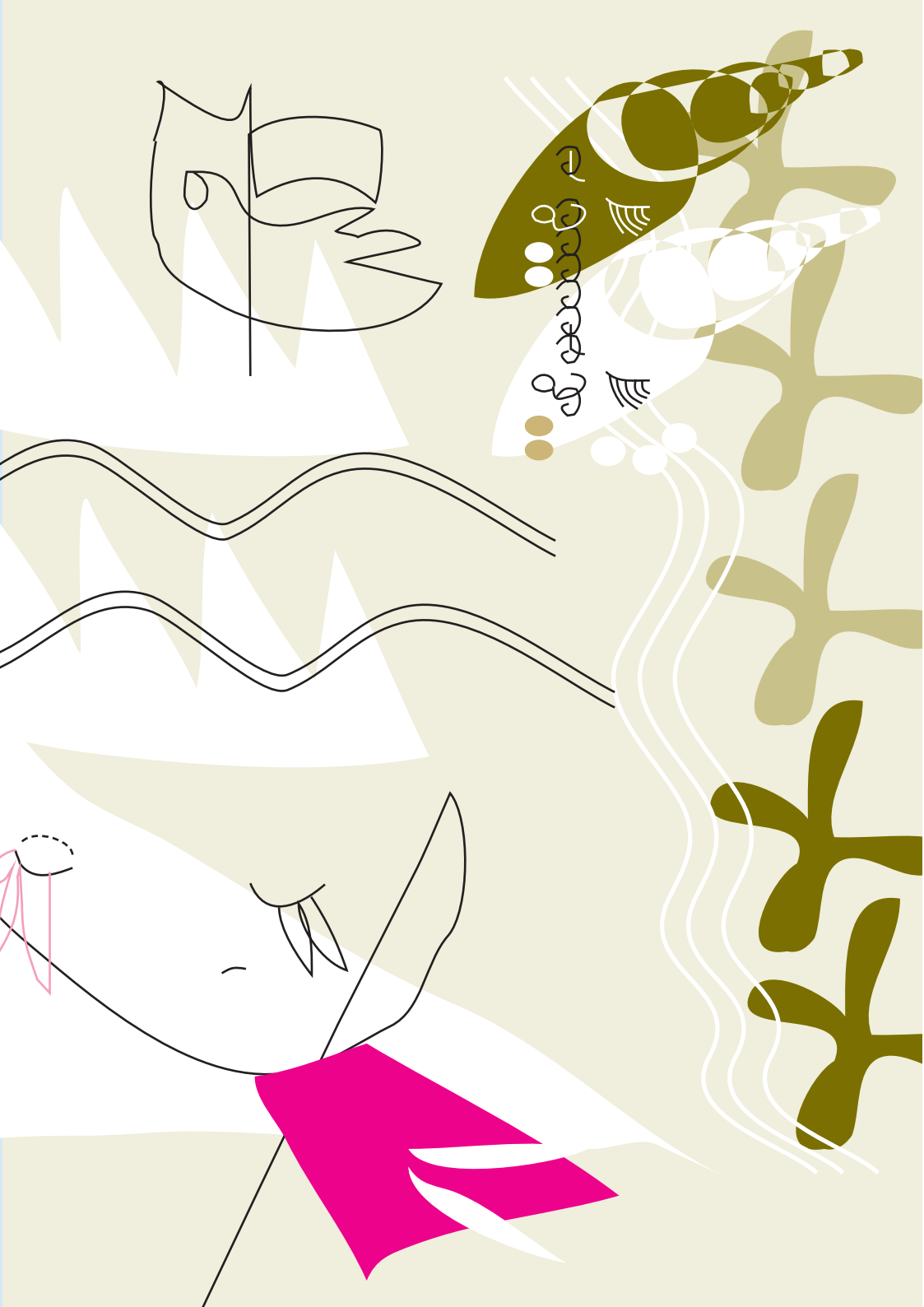
SZERETNÉL ÉLNI. MEGÉLNI VALÓS PILLANATOT, MÉGIS EGY ERŐS KÉZ BENNED KINYÚL. ÉRTED. VISSZAHÚZ. BOLDOGSÁG ÉS FÁJDALOM. VALAMELYIK. HANGZOTT EL TEGNAP IS. NEKEM A FÁJDALOM. EBBEN KELL LÉTEZNEM, LAKNOM, BERENDEZKEDNEM, EZT KELL ÉLŐVÉ TENNEM. MÉGIS A BOLDOGSÁG KÉPZETÉT ENGEDEM FELSZÍNRE, NOHA NEM ÉLEM MEG. AZAZ ÚGY ÉLEM MEG, MINTHA CSAK ABBÓL ÁLLNÉK. ÉRINTETLEN TISZTASÁG. MERT AMIKOR A BŰN, A LECSUPASZÍTOTT TEST, A HÚS, AZ ÖRDÖG ORDÍTÁSA TÖRT FEL, SZÉQYENKEZTÉL. ÉGETETT, ÉS SZENVEDTÉL. VALÓSÁGÁTÓL. SOSEM ADOTT MEGNYUGVÁST, CSAK KÍNT. PEDIG TE SZERETTÉL VOLNA ÉLNI. TISZTÁN, NAPSÜTÉSSEN.

ÁLMAIDBAN EGY KISLÁNNYAL SÉTÁLSZ. MINDENHOVÁ VELE MÉSZ. SZÉP, OKOS LÁNY. ELŐBB KICSI, AZTÁN KÖZEPES. SOSEM NŐ MEG. TEHÁT EZ IS HAMIS. KÉPZELET, ÖNÖS VÁGY. KÜLÖNBEN ELFOGADNÁD AMILYEN. EGY MÁSIK EMBER. MÁR MINT TE. TULAJDONKÉPPEN NEM IS SZERETNÉD HA RÁD HASONLÍTANA. AZAZ MINDEGY. TEHÁT MÉGIS IGAZ. MÁR VAGY. DE MI AZ HOGY MÁR? NEM TUDOD, CSAK ÉRZED. TEHÁT HÚS SZEMPONTJÁBÓL NEM JELENT SEMMIT. KÉPES VAGY A DOLGOKAT ÚGY ELFOGADNI, AMILYENEK. NEM TELEPSZEL RÁ, CSUPÁN ELVONATKOZTATVA, ÉRINTETLEN VALÓSÁGTÓL, KÉPZELETSEN.

VALÓJÁBAN A DOLGOK LÉTEZÉSE HIÁNYZIK. DE NEM AKARSZ BIRTOKOLNI. ÉS NEM BÍZOL VALÓSÁGBAN. SEMMIBEN AMI LÁTHATÓ. CSAK LÁTHATATLANT ENGEDSZ, MÉGIS ÖRÖKKÉ VÁGYOD A LEHETETLENT, AMIT NEM ÉRINTHETSZ.

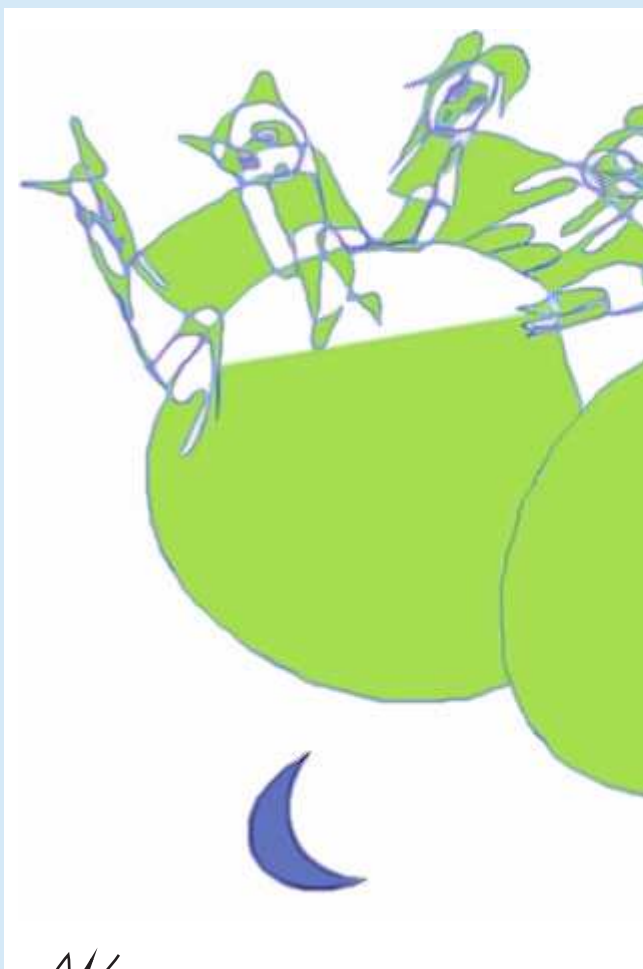

sötétben élt azt hitte mert nem ismerte a napot
ő még hitte nem ismeri a napot
felvette szép ruháit
arca krémek nélkül is fénylett
sugárzott
nem látott mást
önmagát és a fényt
hisz az csak a benne
élő fény volt

kinézek
süt a nap
vehetem ezt is
úgy hogy most már
szabad vagyok?

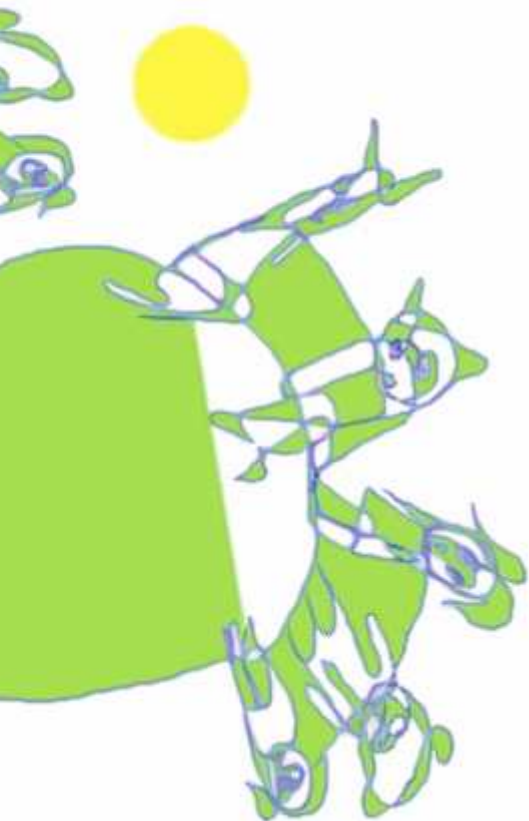
Különös üresség, amikor átnézek rajtad.
Valami nyugodt, mint amikor
végtelen.

Törődtem, mert úgy tett, hittem, szüksége
van a törődésre. Nem volt szüksége. Csak a
beprogramozott eszközök kellettek saját
működéséhez.

*„Ha egy madár beszállna házadba, az egy
angyal, áldás.”*
Honnan tudhattam,
tudhattuk volna,
hogy ez maga a
halál. Pusztulás.

Pedig minden, az
érintés is csupán a
szeretetért. Nincs
bűn, mi hajszálnyi
erővel felette
bírna.

Ablak nyitva. Ha
szükség. A madár,
egy madár
beszállna.

*Te álmodó. Számon kérheti-e bárki is téled az álmok,
álmaid igazságát. Földi halandó képes vagy-e látni
valóságot.*

a csodában az a jó, amikor nem csoda.
hétköznapi.

leül, aztán azt mondja: kérsz valamit?

Anna soha nem hitte volna, ilyen nehéz az
ajtókilincset megfogni.

*(a valóság az, hogy semmire nem volt al-
kalmas)*

senkik és semmik vagytok. mondta szórakozot-
tan, majd természetes mozdulattal egykedvűen
öntözgette virágait. annyira őszintén jött
ki belőle, hogy maga is csak később vette
észre, évek múlva, amikor a lány felidézte.

ahogy nézett ki az ablakon, anyja és apja
ott állt. nem tudta visszatartani. eltorzult
arccal fordította el fejét, szégyellte az
utasok előtt. de a könnyek nem akartak
megállni. görcsösen felzokogott újra, amikor
anyja arca is eltorzult. összeszorított

szájjal tartotta vissza ő is. talán
remegett. apja átkarolta, és csak nézték. ő
néha elfordult zavarában, de az utasok lát-
tán megrémült, aztán inkább vissza. a szemek
továbbra is mereven nézték. aztán a busz
elindult.

miközben a **levelet olvasta**, ezt találta a
borítékba csúsztatva:

"nem leszek tán költő, de ember maradok"

de hogy került bele? ki tehette?
véletlen?...talán valaki ottfelejtette. nem
ismerte a kézírást.

ember maradok... ember maradok. ez még sokáig
csengett fülébe, amikor az ablakon kinézett.
nem pontosan értette. és akkor egy név
jutott eszébe. kötőjelekkel volt írva.

mindörökké angyal. súgta egy hang, és
szerelme jutott eszébe.

gondosan összehajtogatta a levelet, majd
borítékba tette.

W

~~~~~

minek is mennék ki, nemigaz? úgyis olyan hideg.
tegnap is megyek a szokásos úton
aztán csak vállamra zuhannak a madarak.
hatalmas testek. kövek. szárnyak. óriás tetemek.
csak ne lenne ilyen gyenge a testem alattuk.
még haza kell érnem.

Arcainkszigorúantitkos

Mackó azt mondta, most legalább látom milyen az, ha nem állnak melléd. Célzott a buszos meg más esetekre. Amikor nem álltam mellé.

Már nem szeretnék az embereken segíteni. Én is csak élni szeretnék, ahogy más ember.

Tegnaptól?ma beremeg a jobb szemem. Újra. Mint rég... régebb. Ha kicsit tartom a kezemmel, nem remeg. Meg van, ha nem figyelek oda, sem remeg.

Hol maradtam abba.

A fonalak elszakadtak.

"nem aggódom érted" – mondta, és kifordult. ajtó, ablak behajlik, könyvek nyílnak ki, és egy szem. egyetlen nagy szem, luk.

kissé siettem, miközben se nem láttam se nem hallottam a kergetett álomképtől, megbotlottam egy mellékvágányban és leestem. de aztán szerencsére nem jött a vonat, felkeltem, leporoltam ruhám és továbbmentem.

te buta ablak, hogy elhajlottál, mondta a luk az ablaknak. most aztán se ki se be, nyúl se manó se. vakablak! a könyv azonban mind néma maradt. hiába várta a csillogó szemeket, nem volt aki nézze, nem volt ki rá emelje tekintetét.

-----
szürke arc elillant, maradt mi érinthető.

mindenki tudta róla, hogy halott, de ő csak ment, tovább, mindig csak fel.

megkapaszkodtam tekintetében, sötét, fekete pont.

Aztán mi történt? Senki nem tudja. Valahol a 40-ből.

furcsa, így hogy sikerül, már nem is félek. írni. pedig féltem. valóban olyan volt, mintha csupasz testre.

10 évet öregedett apám, mondja, sokat szenvedett. Úgy érzi most már csak jobb lesz. Lassan, naponként fiatalodik.

Az emberre nem jellemző, hogy önmagán tudna nevetni. Ha mégis, sem szeretjük, amikor rajtunk nevetnek.

Most kicsit lepihenek. Nem vagyok boldogtalan, de boldog sem.

és mégis. lehet-e, van-e egyáltalán lábam amikor lebegek, fenn járok messze. beleköltözni arcokba, szemekbe, idegen testekbe.
és mégsem. voltak akik csak érdekből mosolyogtak.

símogatom a friss zöld leveleket az erdőben. zsenge, kíváncsú, szinte alig tartom vissza, hogy ne vegyem számba. szeretném falni, rágni. lehet hogy méreg... lehet hogy élőlény, érez. már nem simogatom. inkább hagyom, békén.

beszippantom nyers, zamatos szagukat. (ó milyen jó is lenne növényevőnek lenni. egész erdő). inkább beszélgetek velük. nemrég a virágos nő, vékony, kissé duzzadt piros orr, 60 körül, nála szoktam vásárolni, utcán is köszönünk, mosolyog, megjegyzi, legutóbb meglepetésemre, nem szabad a virágok fejét megfogni. mondom csak símogatom, azt bizonyosan a virág is szereti, hisz érez, a párom is szereti, ha így símogatom, de fordítva, én is szeretem amikor párom az arcom. nevetett. de azért megértettem, a virágok feje lekókad, megsérül, ha érintem. igaz, a zöld levelek szeretik kifejezetten a símogatást, babusgatást.

párom nyújtja kezét, ilyenkor feleszmélek. ő sose mondja, ne simogassam a virágokat. továbbmegyünk. szeretnék ugyanarra a helyre, ahol máskor is. szeretem ezt a sziklaormot, most egészen kinn a legszélén, kicsit alább.

sajnos csak már hazafele amikor visszánéztem fentről, még utószor hogy megbizonyosodjam, láthatott-e valaki, vettem észre, hogy az ösvényről nem is látszik. csalódva állapítottam meg, szeretkezés közben így fölösleges volt aggódva fel- feltekintem, hogy valaki éppen néz.

előbb csak félig meztelen, aztán teljes meztelen testekkel napozunk. lefele a város, házak, fák teteje, fenn dombok, repülő, ég. és mi. két kicsi pont a sziklaormon. nyílt tér, szabad ég. izgatóan símogató napsugár.

hogy mi maradt?

álom. egyetlen élhető valóság.

de miért is kezdtem ezt a naplót? néha naiv vagyok, van, hogy kicsit rá is játszom, megszokás, kényelem, mindegy. saját honlap, mióta készülök. méghogy itt otthon. amikor bármikor rányithatják az emberre az ajtót. sőt. nincs is ajtó. és én még szeretkezést is, igaz, az kint volt a falak nélküli, határtalan szabadságban, a természetben. ott minden szabad. az nem földi világ, nem valóság. valóság nélküli valóság. valahogy így. mindegy. saját naplóban mégiscsak otthonosan érezhetem magam. különben is főznöm kellene, mindjárt mackó itthon, aztán szomorú lesz a szeme. nem mindig szól. de látom rajta, pedig ígértem azt is, ma takarítok, nem úszom meg, holnap apósvizit lesz, már vagy egy éve, több, nem voltak nálunk, mert sose hívjuk, most is valami szekrényeket hoz, meg ruhát. ők újat vásároltak maguknak. mindig újat vesznek. én szeretem a kopottat, régit. mióta a kis kedvenc sezlonomat, kanapé, hogy hívjam, mindegy, ki akarták dobálni, hogy jó lenne új, meg is vennék, de nem kell. nekem semmi új nem kell. semmiből nem szeretem az újat. hogyisne, ehhez a sok régi kacathoz új holmi. hogy is nézne ki. hogy is érezné magát itt ahol semmi új nincs, egy új valami. jut eszembe, egy szekrény

ruha van itthon amit nem hordok, azzal is kellene valamit csinálni. csak gyűlik, aztán nem férek már be a gardróbba. szóval van hogy gyorsan csinálok valamit. mármint főzök. de ugye az nem olyan mint amikor szívből. mert azért néha van hogy élvezem azt is, hogy tényleg szívből. de ritka. pedig tegnap is eldöntöttem, salátához veszek finomságokat, aztán semmi. ki se tettem a lábam itthonról. mennyire kérte már vagy három napja is megint azt a görhepogácsát mackó. nem is nagyon szokott mást kérni, de azt nagyon. és ma szólt, mindig szól, figyelmes, hogy hova mehetnék, hol van valami irodalom, kétszer is telefonált, mizujs, szóval az Akadémia, mentem volna is, aztán csak itthon maradtam, mert épp írhatnék volt. pedig már le is zuhanyoztam, hogy megyek, de aztán eszembe jutott, jó lett volna a hajmosás is. közben eltelt az idő. pedig kíváncsi is lettem volna, dehát mindenhova nem lehet elmenni, ahová szeretnék. mindegy. miért is magyarázkodom. ami le van írva, úgyis már ott. itthon vagy otthon.

minden erőfeszítés hiába.

érintés, önreflexió, itt is csupán visszaneézve élesednek a kontúrok.

a nézés.

volt akire én mosolyogtam, és nem mosolygott. és volt aki vissza, de szeme idegen. ez lehet távoli, ami mély, magába vonzó, sokat ígérő, és lehet rövid, amikor a pupilla nem tágul, hanem összehúzódik. ez a pici összehúzóadás mindent elárul. utóbbi tehát villanásnyi ideig tart, majd kiég, előbbi hosszabb, akár időtlen.

reggel 9-től este 9. 12 óra út. bolyongás, barangolás, régi fel-felbukkanó emlékek.

kicsit, aztán már egyre jobban fáj a lábam a szoros cipőben. hogy a vizeletet is meg kellett tartani. majd mégis elengedni. félelem a vértől, ami aztán nem volt zavaró.

a bal oldali nyakfájdalom, amelynek még akkor reggelre nyoma veszett. a hasító fejfájás, ami este jelentkezett. mindent elnyomott az álom. nem maradt fíkarcsnyi fájdalom. semennyi.

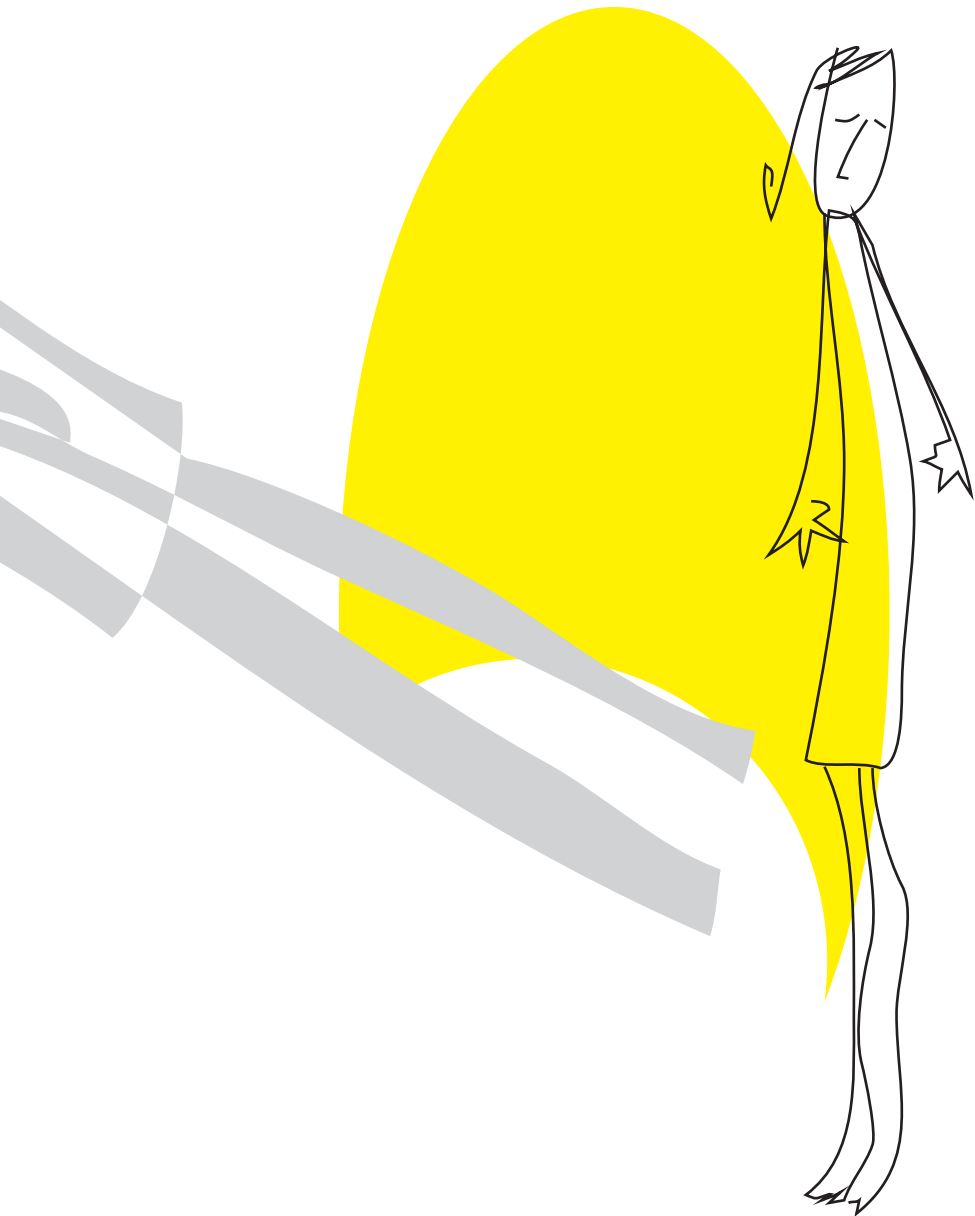

a lábak egészségesek, a test könnyed. csak éppen valami kimondhatatlan veszett el. a kíváncsiság. a mindennapi öröm, ami megtöltötte a levegőt. tovább kell menni az úton. nem lehet elveszni. mindent beszívni, lélegezni, ami adatott. ami maradt, kímélni. a megbocsájthatatlan tévedés. tévedésem, amiről nem lehet beszélni.

persze könnyen meglehet, hogy ezeket mind csak beleképzelem, jaj, ez a napló csak maradjon köztünk, így szűkkörben, nem szeretném ha máshol is kitudódna, hogy nagyképűsködöm, annál is inkább, valóban meglehet, minden csupán a képzeletem, szóval hogy én láttam rosszul. mert ugye ha éppen rossz helyen állunk, de éppenséggel én akkor jó helyen, nagyon is jó helyen álltam... vagy a szem, hang is hazudna? volt hogy maga esett saját csapdába, amikor finoman rámutattam. előttem nincs, nem lehet aprócska hamisság sem. aztán belátta. vagy inkább csak én? nem erőssége a beismerés. nos, a szerepek nem mindig és mindennel egyeztetetők. ez nemcsak rá, úgy általában mindannyiunkra érvényes. akik komolyan gondolunk nagy és jelentéktelen kis dolgokat. pl. magunk. de a cinkos mosolyai jók. meggyőzőek. olyankor apró hamisság is feledhető. elég ha értjük egymást, az igazság

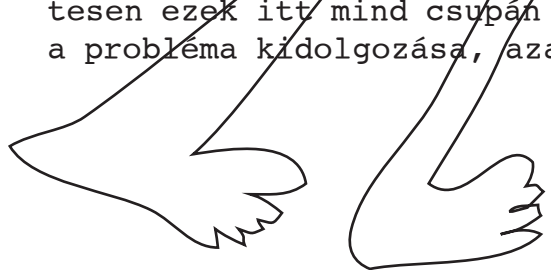
ilyenkor feledhető.

igazság?hamisság?valóság? a filozófus nem ismeri e szavakat. innen aztán csak a logika. a filozófus = jogász. mindkettő elbeszél ezen nagyságok mellett. saját nyelvvel, jó, okos principiumokkal, bevált taktikákkal. de a magamfajta átlát ezeken. úgy hogy közben alkalmazva, azonban könnyedén felettük eljátszadózva. a magamfajta, vagy inkább csak úgy mondom én, sosem tussolja el, azaz, homályosítva is, de mégis ott, nos kimondottan kimondja az igazságot. persze ahogy említettem igen körültekintően ravaszul. úgy, hogy valójában ne látsszék. azaz hogy éppenhogy látsszék. de ezt most legkevésbé van kedvem kibontani. nos, ez a zavaró, ami felkavarja a filozófus olvasót is. hogy azon a nyelven, és mégsem. azaz hogy mégis. hogy rámutatok, közben célozva a kiskapukra. nem direkt, mégis pontosan érthető egy igazi filozófusnak, aki ilyenkor van, hogy kissé összezavarodik (vagy közönséges lesz, de ez más eset). nem szeretik ugyanis a filozófusok, ha átlátnak rajtuk. vannak szigorúan titkos zónák, amelyekre lépni tabu. de hát vannak tabuk is, melyek egyszerscsak elavulnak. attól persze tabu, és szeretni is szerethető, és mégis. tudatában lenni, hogy titok. nos, pl. csak mert még mindig a C ügy a fejemben, arra készülvén, hogy esetében is ezekre a különbségekre fogok rámutatni, hogy kibukjon ami nem odaillő, az eltussolás (mosás), a puszta vízió, és (akkor itt én) a kimondás, amikor az álom és a valóság között

megtörténik a kiszólás. az,
hogy képes lenni álom vízió-
ban is rámutatásra. fino-
man, alig érezhetően, vagy
"idegesítően" direktén (még
mindig én). látszatra akár naiv,
gyerek, mert a kiszólások mindigis valami
gyermeki erővel, csak a felnőtt nem képes
erre (és akkor itt most egészen más oldalról
megvilágítás), értem az a felnőtt, aki min-
den szó mögött csak felnőtt köntösben lát-
tat, s ezeken keresztül azonosul álmokkal
is, nem valódi álom, csupán valami ál, álca,
álmoknak az álom-csinálása. de nem azonosulás
ezzel az álmossal. azaz úgy azonosulás, hogy
közben csinált azonosulás, ebből következően
nem is lehetnek kiszólások, csak a folyama-
tos elmosás. de az a felnőtt, aki képes
bebújni a gyerekköntösbe is, vagy inkább
meztelenül ordít egyet, na ezt is legyen
képes egy szöveg megmutatni. ez már a ter-
mészetes, csinálás nélküli azonosulás. és
itt akkor nem a szerkesztés, szövegalkítás,
mert az mindkét esetben szükséges, ha írás.
most valami egészen más oldalról próbálom
megközelíteni az azonosulást, mint olyan,
hitelesíteni ezt az attribútumot. természe-
tesen ezek itt mind csupán közelítések, nem
a probléma kidolgozása, azaz nem a tejjesség.

vissza mackóra. hogy miért segít amikor hibázom (*nem mindig*), s hogy miért is segítem én, amikor hibázik. talán mert szeret. szoktam is néha kérdezzetni játékból. van hogy játszik ő is, de legtöbbször amikor már betelik nálam is, és komolyan nézek rá, azt válaszolja, hát kit szeretnék? (*kis butus*). van hogy ezt is hozzáteszi. és én boldog vagyok, persze, miközben belül mosolygom. "*kisbutus*". csak úgy mellékesen jegyzem meg, ma is felhív mit kell neki csinálni az egészségkártyával, hogyan kell kezelni, az ilyen dolgokat is ugye csak én tudom megoldani, szóval olyan ügyetlen, semmi adminisztratív dologhoz nem ért, abszolúte érzéketlen az ilyen ügyekhez, hivatalban sem tud intézkedni, de azért én hozzá mindig igen türelmes, igyekszem nem megbántani büszkeségében, vagy ha mégis csak finoman, mert ugye énnekem minden dologhoz kell érteni, nembeszélve egyszerre gyerekek, nők, anyának, s képzeletben és valóságban is egyszerre, na ez már csak a magam örömére, s tudatlan - nem tudatlan engedve szabadságnak, szóval mindent ugye egyszerre, persze úgy tenni, hogy nem, hogy tulajdonképpen semmit sem, mert hogy is nézne ki, én mindenhez, ő meg... na de neki meg a memóriája ami utolérhetetlen, és ő könnyedén mindenkivel feszélyezetlen beszélget, persze azt mondja nem, pedig én tudom, hogy igen, egészen máshogy forog az esze, pontosan tud címeket, könyvcímekre gondolok, vagy lemez,

film, minden, szerzők, s a városban is jól tájékozódik, csakúgy szabadon gyalog, járművel - nélkül, erdőben is, én meg csak térképről és jegyzett járművel, na és igen ritkán, tényleg ritkán, pl. telefonon valaki kérdezi lemezről, szerzőről, filmről, akármiről, olyan mint egy lexikon, mindent tud, ja és állandóan interneten is követ mindent, megjelent könyveket, azaz inkább csak antikváriusokat, vagy ha éppen kell valami anyag, film, nos én meg ezekből is mind egészen más összefüggésekre emlékszem, mármint könyvből, filmből, mondjuk nyelv vagy rendszer, mondani-való, jellem, lényeg és részletlátóbb vagyok, de ez sem igaz pont így, mert sokszor tudok ismeret hiányában buta dolgot kérdezni, igaz, azt is szokta szeretni, azt mondja, érdekes ahogy kérdezem, tehát sosem haragszik ha valamit nem tudok, de lehet hogy mégsem így van, meglehet hogy semmi nem így van,

bár ezt is meg tudom cáfolni vagy erősíteni, ezt is ugye éppen melyik oldalról, tegnap egészen szokatlan dicsér meg a kiránduláson, hogy milyen váratlan tudok, egészen jó dolgokat mondani, ami neki sohasem jutna eszébe, azért meglepő, mert inkább vagyok felkészülve a rosszra, és hát nem egyedül vagyunk, ezért is feltűnő meglepettségem, és itt akkor nevetett, hogy viszont mindig időben később, hogy

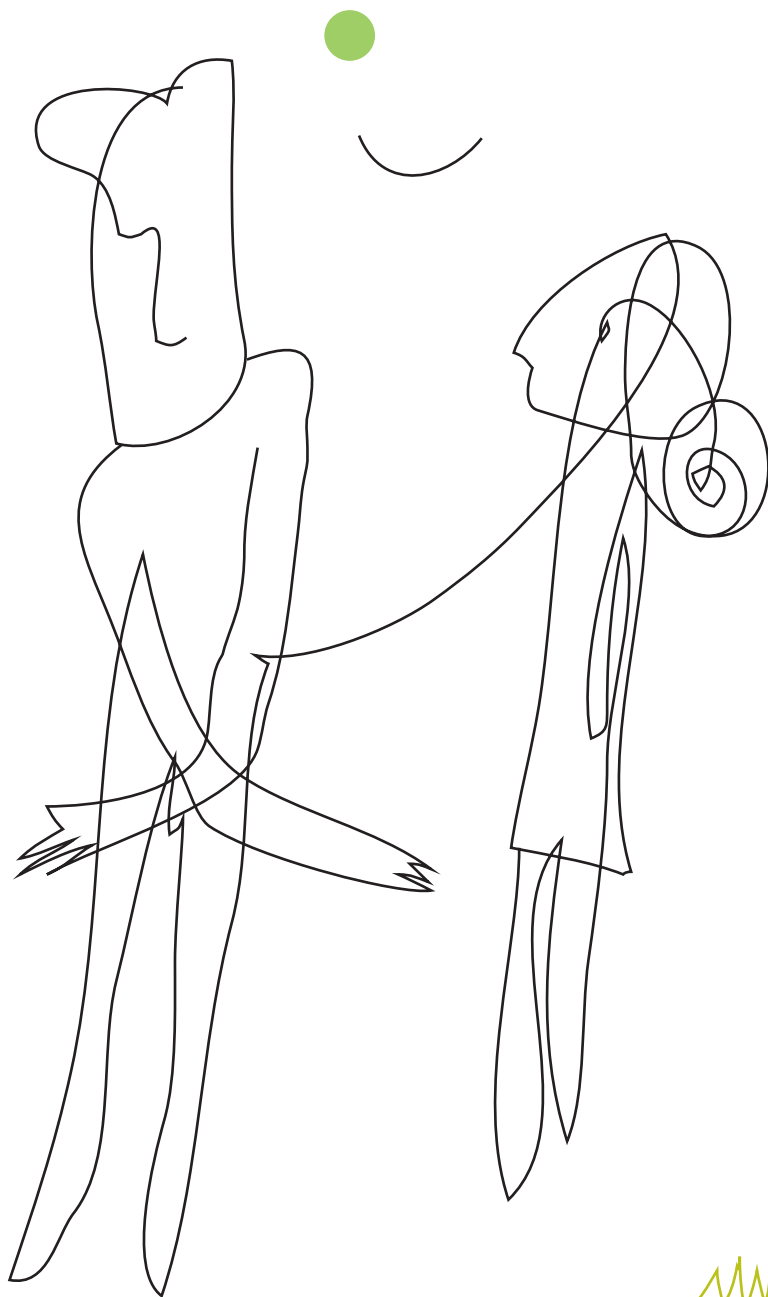

nem amikor éppen kérdeznek. hogy nem akkor válaszolok, hogy nem jellemző a gyors reflex, igen, emlékszem, ez onnan jött, hogy az iq tesztek, hogy azok mennyiben mérnek reálisan, megbízhatóan, és hogy mindez időre, hogy én például, és akkor itt most rám mutat, erre is ellenpélda. hogy akkor innen mennyire hihetünk például ennek is. hogy a tudás és az intelligencia, és akkor a kettő között, hát, igen, az idő, és hogy akkor itt még vannak felfedetlen ?felfedhetetlen titkok.

mindenesetre ő inkább lexikon, néha nevetek is, mennyire nincs emberismerete, jó én is melléfogok olykor, persze, igaz, alapjában mégis talál ízlésünk ebben is, dehát az is olykor milyen nagy segítség, a lexikon, nem kell keresgélni, szóval azért szépen megegyezünk, amit én látok meg dolgokban azt ő dicséri, merthogy nemhiába az a sok egyetem sem... érzékenységem egészen máshonnan fejlődött ki, bár ez is valamelyest független, egyetemektől legalábbis bizonyos értelemben mindenképp, de erre sincs most kedvem rámutatni, miben igen, miben nem, némely alapjai viszont emiatt neki nincsenek, persze én is felejték, de azért ami lényeg az ugye marad, sőt fokozatosan gyarapszik, ő viszont főként újságokból, rádió, tévé, na meg könyvekből ismereteit, bár szegénynek mostanság egyre kevesebb idő minderre, ezért szomorú is, nos így amit vi-

szont ő tud, az a sokminden amit én nem, szóval azt én mind benne értékelem, dícsérem, úgy hogy így szépen kiegészítjük, elismerjük egymást... ja és éppen itt jut eszembe az is, hogy persze játszik azzal is, hogy nem kíváncsi rám, mármint az írásaim, és tényleg nem is olvas, bár éppen ma, ilyen is nagy ritkán, vallotta meg, csak úgy véletlenül mellékesen, hogy azért ne higgyem, néha benéz hozzám.

szóval csak mosolygom ezen a *"butuskán"* is, hogy *"kit is szeretnék mást te kisbutus"*, hogy olyankor összeborzolja a hajam. és ezt én tényleg nagyon szeretem. ma már a borzolás elmarad, növégetek, jelentenék, tényleg csak mellékesen, hogy beékelhetek egy plusz két évet. hogy szeret. és hogy mackó összeborzolja a hajam. különben meg mindegy is hogy ilyenkor mit mond. de amikor én játszom vele, mert pl. ügyetlen, buta dolgon húzza fel magát, s kacéran nevetve vagy komolyan csodálkozva rákérdeszek miért veszekszik ilyen jelentéktelen dolgon, sikeres esetben humorral (*van hogy nekem is sikerül ilyen*), nos olyankor ő is nevet, hogy *"hát kivel veszekedhetnék, ha nem veled"*. szeretni is, veszekedni is ugye csak velem lehet. mert pl. ha valami nem tetszik, a kolléganőivel munkahelyén azért csak nem veszekedhet. azoknak meg csak nem mondhatja, hogy szeretlek. vagy hogy kit szeressek. mellel, meg

kell jegyeznem, a minap pl. sajnos úgy hozta a sors, hogy én is kifordultam az arcomból. pedig mennyire jót akartam. de sajnos túlságosan mást, mint a többség, és túlságosan piros volt a fejem, arc, értem, s a szemeim is még jobban kidülleszkedhettek a nagy hevülésben, felfordulásban.

közben jól lekanyarodtam, minden amúgyis úgy összekavarodik, nagy gombóc, bevallom szándékosan is szoktam játszani, szeretem, ha azt mondja kisbutus. nagyapám, a tudós nagyapám, ezért is hogy haragudna. hogy nem illik ilyen gyerekesen beszélni. a malackára, nyuszira is hogy haragudott. kíváncsi vagyok ennyi sok év után milyen beszélgetés kerekedne ki belőle. hogy megtalálnánk-e a közös hangot.

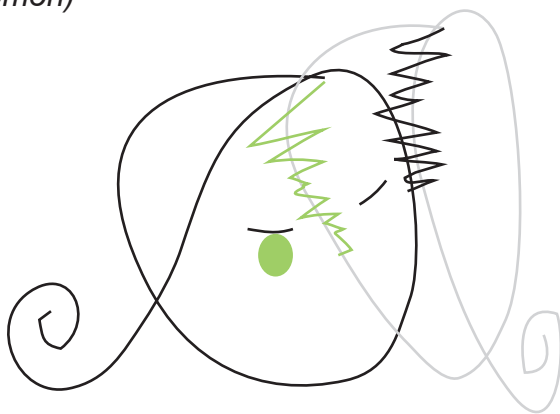

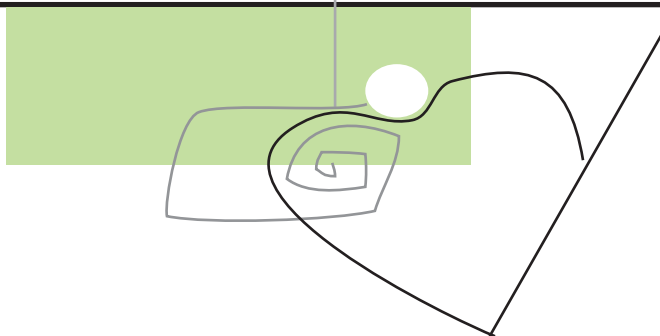
véletlenül olvastam, kezembe akadt tegnap, mert vittem, hogy a villamoson ne unatkozzam, találomra, valamiért éppen elől, semmiért persze, tényleg csak véletlenül, egy 2005-ös szépirodalmi szemlét. és mit találok benne? fp írt kuk egy könyvről, ami olyan gyerekek is felnőttek is, és tényleg jó volt a cikk. olyan gyerek is felnőtt is. éppen ahogy szeretem... valójában csak most kedveltem meg. mármint p-t. különben kissé idegenül szemléltem, úgy hogy közben összehúztam szemöldököm. ez megjegyzem egészen más, mint a pupillás, de most ez jó. tényleg kedvemre való szövegecske volt. mert valami azt súgja, vigyázni. van hogy mással is, aki tetszik különben, mégis ösztön súgja, vigyázni. ki érti? értem én, persze. és hiszek ennek az ösztönnek. szeretni csak azt szerethetjük, akit belülről szeretünk. csodálni, elismerni más, mint szeretni. van hogy a kettő együtt, de ez ritka. a csoda valahogy távoli. nem enged közel. azonban nem minden csoda ilyen. vannak igazán kiváltságos csodák. de ezek is mindig valahogy olyan csodák, amilyen csodák anélkül hogy észrevennénk, vonnak magukba. olyan valamilyen megmagyarázhatatlanul. amikor nincsenek rá szavaink. persze vannak, és mégis. amikor nem kell. mert amikor kell, az olyan kimódolt. és mégis valahogy ösztöneinkkel többé-kevésbé megérezzük (*ez nem olyan amihez tudás kellene*), hogy ki az aki valóban szeret. azonban előfordul velem is, hogy

hiszek a látszatnak, mégis sosincs, hogy hosszú ideig.
előbb-utóbb minden ami zavaros, tisztátlan, megvilá-
gosodik. így vagy úgy, valamelyik mérlegen. na és min-
dezekről már nem messze, hogy tehát szeretni is csak
olyat lehet szeretni, ami viszontszeret. amiről biztosan
érezni a szeretetet. szóval van hogy ami kívülről, nem úgy
belülről. persze fordítva is. most csak ezt, ezeket akartam.
azt is meg kell itt végül jegyezni, hogy a szeretni több
mint a csoda, elismerés. azaz szeretni önmagában csoda.
igazán szeretni. tehát ha szeretek, az már önmagában
csoda, elismerés is.

egyébként meg, hogy így a végén mindent összezavarjak,
csakazértis mindent szeretek. jobban vagy kevésbé.
*(mert az se igaz, ha minden túl szép. hát legyen valóságos,
hússzerű, ahogy saját bőrömn)*

hÁ a napokban a tévében: *"filozófiáról beszélni már magában élvezet, erotikus, gyönyör."* – gyorsan papírt vettem. igen. annyira így van, hogy számomra minden egyes szó, betű, írás, mi több, egész létezésem az. egy nézés, tekintet, minden. és ezt is ugye mennyire nem szabad pusztán szó szerint érteni. micsoda rejtély, itt is micsoda apró finomságok. minden egyes szó. különben nem igazi írás, nem önfeledt (*igaz, szabad*) gondolkodás. és ugye ez is csak játék, mint ahogy minden játék önmagában is élvezet.

történik ugyanis a múltkoriban a villamoson (*talán ezt még nem írtam, ha igen, követem magam*), felszállok noteszommal, írás közben, persze gondolom utána, s most is micsoda jellegtelen kis semmiségek gondjával, mégis milyen lázban ilyenkor, nos e fent említett hevületben, gyönyör állapotban ülök le egy szabad székre, nagy tömeg, felpillantok, ki ül szembe, hÁ, fel is villan pillanatra, valóban ő? de nem fér kétség, igen, ő, egyszerűen mint bármilyen asszony, csak a szeme árul el a televízióból is-

mert hÁból, kicsit tovább szabályos filigrán ráncok, jellegzetes csücsörített száj (*szinte hallom beszélni*), én tovább elvarázsolva noteszommal, hát mit mondjak, meglepett, mikor alig idő rá újra felpillantok, arca megvetően rám, nézek szét, mit látok, századmásodpercnyi pillanat az egész, nem túl messze, éppen mellette egy nő gyerekekkel, nem picivel, de mégiscsak gyerekekkel, idő elszégyellni magam nincs, mire feleszmélek, kapcsolnék, pattan fel akár mackó 87 éves nagymamája, hogy magam sem érem utol, ha egyszer elindul. az is úgy van, hogy az ebédasztalnál még panaszkodik, gyógyszert is ad neki mindjárt párom apja, be is veszi simán, minden gyógyszert bevesz amit adnak, de csak ahol kényeztetik, otthon azt sem veszi be amit kéne, na de ez is halandzsa, persze hogy beveszi, a lényeg, már kint a lépcsőn a negyedikről gyorsabb mindannyiunknál, ha éppen nem figyel arra, hogy fáj a lába. nos végtelenül megalázottan, csalódva vettem tudomásul, hogy lassú és figyelmetlen vagyok, azonban tekintete arcomon, s hogy nem értett meg, szomorúvá tesz. hogy én is éppen csak *"élvezet, gyönyör"* állapotban? tehettem-e róla? különben mackó hiába mondja, hogy nem mindig, amikor a földön (*értem éppen nem elszállva*), úgy igenis minden alkalommal az idősebbnek átadom helyem. pláne gyerekekkel. olyankor még szemezőnk is cinkosan a gyerekekkel, vagy csak mosolyogva, ha

éppen nem szóba elegyedek nénikkel, akik meg velem, hálából. persze olyankor mackó nincs. mert főleg egyedül vagyok figyelmesebb. ha valakivel, úgy mindig szórakozott. ez sajnos jellemző rám. a szórakozottság, ábrándozás. erről meg igazán nem tehetek. különben meg mackó se mindig figyelmes, csak magától ő magát sosem láthatja. nos, vethető-e szememre, hogy szándékos volt, különben is legtöbbször állok, ha nem másért, akkor mert nincs bérletem, csak zsebben tartok jegyet, azt is arra ha nagyon muszáj, már régen nem kellett használnom. hogysisne, miből, munkanélküliként bérletet venni. régebben míg dolgoztam, volt. mert naplopó vagy ingyenélő azért nem vagyok. dehát ugye mindennek megvan a maga ideje, rendje. különben csupán ha írás hevületben (*vagy éppen olvasás*), szoktam szabad helyre leülni. ez sem pont így, mindegy, máskor is szoktam, végülis igen, általában szeretek leülni. az írás pedig igenis munka. nem kis koncentrációt igénylő munka. élvezet is persze, akár igen, erotikus gyönyör némely pillanatban. nos, ha már így szépen mindent ki, akkor most vissza is kérdezek, hÁ kedves, igen szigorú, tiszteletre méltó filozófus hölgy, mondja kérem, innen nézve, amely bölcsességet Ön állít, s amit én minden ellenvetés nélkül örömmel el is fogadok, mi több, hozzá is toldok (*gazdagítom*), hát bünt követtem-é el? nem túl szigorú-e? csak mert tekintete azóta is arcomban,

kérdezem. mert ha igen, úgy megkövetem tettem. csupán félve, de mégis: szabad-e mindig mindenáron fölényesnek lenni? szabad, persze, magam is az vagyok. jóllehet igen szigorú, nemcsak mással, magammal legalább annyira. de nem lehet-e olykor, hogy éppen önmagunknak mondunk ellent. értem itt mindannyiunkat. csak hinni. Ön sem gondolhatja másként.

ma délelőtt szól mackó, hogy nyissam a rádiót, bartók, szá. durcás voltam, mert épp írtam. dehát lehet-e szá.nak ellenállni. és milyen jó, hogy bekapcsoltam. noha előadásain végighallgattam már a számár témát, mégis. éppen most ezt kellett hallgatnom. igen jó időzítés. nem pontosan idézve: *"az okosság magaslataiból néha szállj alá a butaság zöldjeibe... ez az igazi költészet"* valami ilyesmi, nos szeretem, mert tudja már, hogy az ilyeneket számon is kérem tőle. nem csakúgy a levegőbe, aztán sehol semmi amikor valóság, persze el is hiszi ő maga is amit mond, nem azért, de néha kell rá figyelmeztetni. hogy a másik órán meg, igen, a szerepek. ezt most csak én értem, valójában nem is szeretném részletesebben, mindegy. különben sincs idő mindent elmagyarázni.

szóval a számár motívumok kapcsán beszélt itt is, többek közt számár mint ferences motívum, *"lemondani a tudásról, mint hierarchiaképző elvről"* – tehát nem bedőlni a pusztán egoista, kopár, érzelemmentes *(olvasottsággal hivalkodó)* okosságnak, az nálam mindigis gyanús, átlátok

rajta, anélkül hogy megerőltetném magam. nekem szükség van a finomságokra, érzékenységre, titokzatosságra, olyan ürességekre, melyek igen sok kulcsot rejtenek. több értéket olykor a kimondott szónál. akárcsak egy-egy szünet a zenében. erre különösebb magyarázat nincs, azaz van, de nem érdemes firtatni. egyszerűen csak így működöm. minden ami nem szerény okosságból, gyanús. nem hiszem el. olvasom, mert érdekes, kíváncsivá is tesz, de fenntartással, és nem hiszek önfeledten, mindenáron benne. ahhoz hogy hihessek, le kell tudnia szállni a hivalkodó, önelégült magaslatról, azaz úgy fenn, legfelső fokon lenni, hogy közben tudatosan vagy nélkül, letről. de ezt most szintén nem magyarázom el, nem is valószínű, hogy a legcélszerűbben, legérthetőbben fogalmaztam. összegzésül, a művészet az érzelem és értelem testvérségében. mindkettőre egyformán szükség, mindkettő is együtt egész. mindazonáltal, s ezen túl, engedni, elengedni magunk, *“paradicsomi, osztatlanság állapot”*, hogy szá kedvenc szavaival zárjak, egyelőre.

(elnézést, ha velem együtt némely helyeken szavaim is kifáradtak, meg lehet zavaróak, olvashatatlanok, akár összefüggéstelenek is, mellesleg, kicsit feltűnően sokat emlékezek szára. hát ez egy ilyen tanulói időszakból, legyen min incselkedni. kukról is vannak hasonlóak, csak hol... másokról...)

Már nem tudom, hova
is akartam beékelni friss
szövegeket, mikor eszembe
jutott egy kis ellentmondás,
változás, más, a két évből.
Hogy ami aprónyit változtat a
jelentésen, kifejtésen, van ahol
sok a két év, van ahol észre sem
venni.

Lehet hogy a buszos, vagy valami
más esetet akartam, valahol, majd
még átolvasom, hátha visszajön.

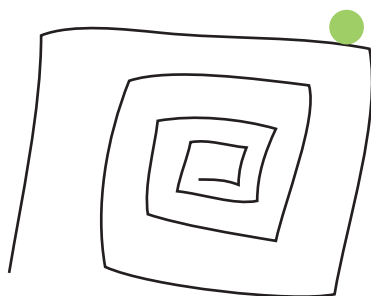
tehetek róla, hogy szeretem az egyszerű, visszamosolygós embereket? azt aki nyugalmat ad? akibe belebújhatok, és nem kér semmit? aki szemével nyújtja kezét? aki csak úgy van, s aki mellett csak úgy lehetek...

mindig félttem, elbújtam az energikus emberektől. azaz szeretem az energikus embereket, ha engem is szeretnek. olyankor kacagok, mosolygom, védve vagyok. mindig a csendet szerettem. bocsáss meg, kicsi szél, kicsi levél, aprócska érintés. fölborzollak, fújok hozzád egy kicsit csendből. szeretem azt aki engem szeret. mások csendjét.

visszafordulni, megtalálni a szálát a labirintusban.

Hogy az ember bármilyen körülmények között megtarthatja-e önmagát.

tévedtem. TI ez alkalommal különösen figyelmes volt, előzékeny. szokatlan, furcsa és meglepő a múltkoriak tapasztalatából, de azt kell mondanom, ezúttal szimpatikus volt. stílusa sajátos, de megszokható. nekem különösen érzékenynek tűnt, és ami szintén kivételes, és eddig nem éreztem, volt benne valami finom visszafogottság. hogy miért történt ez most másként? csak mert átléptem volna egy küszöböt? vagy hogy előnyösebb helyen állt volna ezen az estén a tükör? jó volt ránézni, ezúttal tartanom, félnem, vagy zavartnak lennem sem kellett.

nálam máskülönben minden ugyanott, ugyanúgy, csak most működött. valahogy magától értetődött a felolvasás. és ami a lényeg, ezúttal megtörtént.

semmilyen érzésem nem volt abból, ami a múltkor. hogy az a kép, ahogy ott ül, mint uralkodó trónon, és kihívja szinte parancsolón, mert az sem mindegy hogyan hív ki egy uralkodó szerepelni alattvalót, akik mintha csak őérette, kisdiák állva színpadon, ki, középre, szinte nézni is

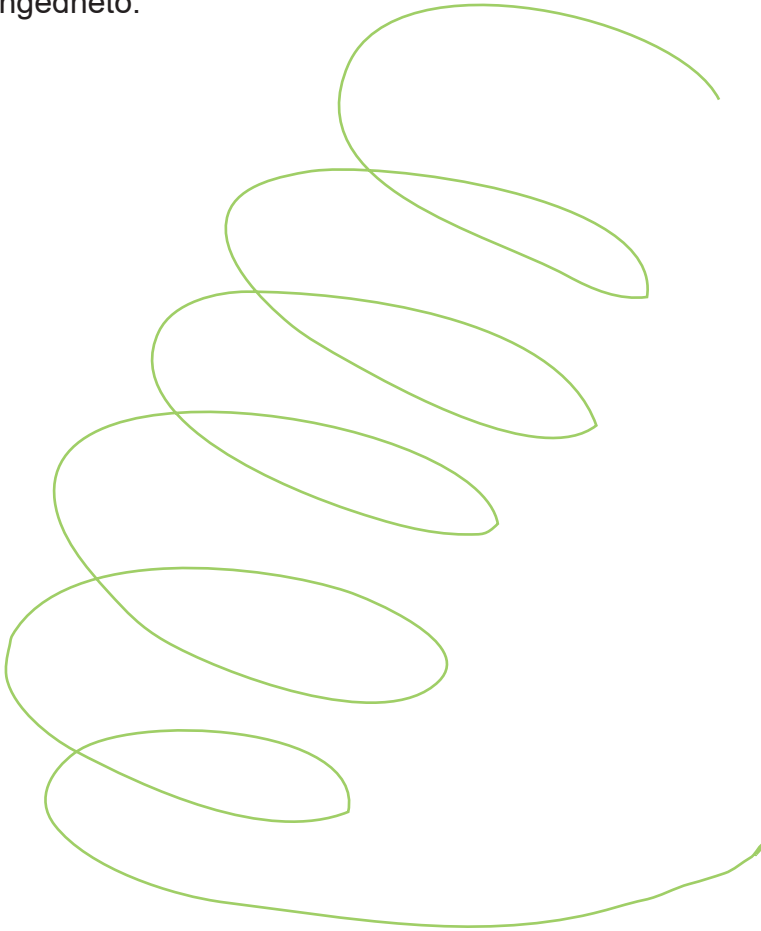
megalázó volt egy-egy felolvasót. persze inkább csak a rutintalanabbat, a profik itt is adták magukat. most állt, akinek állás volt jó, s ha nem középen, oldalra, s ült akinek ülve jól. feltűnt, igen, hogy akkor voltak profi, rutinos felolvasók is. most inkább csak szerényebbek, egyszerűbbek. azért hiányoztak a múltkoriak is. különös. ez az ember itt és most, szimpatikus volt. szinte ő állt, és kérte fel az olvasókat, olykor fűzött is hozzájuk egy-egy kedves, de nem kedveskedő (*azt rögtön kiszúrom*), nos igen körültekintő és meglepően találó, jóízlésre valló megjegyzést. előzékenysége, s hogy érzékenyen érintettem, jóérzéssel tölt el. s hogy felolvasásom értékelendő, magam is megkülönböztetett figyelmet kaptam, valóban maradandó emlék. különös, hogy most mennyire nem láttam a múltkori gőgöt, felsőbb, lekezelő pozíciót. nem gondoltam, hogy képes vagyok egy ilyen stílú embert is megkedvelni. a múltkor ami rosszérzés volt, most minden megcáfolódott, még az enyhe pátoz is szinte mintha kívánczozott volna. semmi nem olyan volt, mint akkor. mintha éppen itt és így kellett volna, a méretek, mértékek is pontosan lettek volna kiszabva, s a levegő is más. egészen elvarázsolt ez a mostani nap. na és mennyi pusztit kaptam... valaki még gratulált.

de hogyan is lehetne, szabadna-e másmilyennek látni egy embert, aki fiatalokkal különös jóindulattal, s zsenge, kezdő szerzőket akár kiégett lombhullatókat, egyaránt támogat.

minden mi volt, feledhető, s mi mulandó, megszépülve, elengedhető.

van, ki a bájlógó hetyke gesztikulálásban is igen otthonos, sőt annyira, hogy hiányával elveszne már maga az érték, karakter. így pl. SZMM. azért jó ez a groteszk abszurditás, mert nem más mint maga az, ki önnön személyét karikaturizálja. mily magasztos, s egyben bagatell. tudatosan komponálja összes kiszólását szövegeiből, szinte látom is keze nyomát a papíron, hol lenne ildomos becsempészni az ütemben egy hangsúlyt, s hol szükséges a hátat fordítás, egy-egy nyers poén szakszerű lekapcsolására. akár egy mozdony, tolat, majd lekapcsol, egészen gáláns, szinte fehéren csillogó (*valójában mattszürke pepítés, de itt inkább csak behunyom szemem*) tükröződő fényekkel. mi több, önelégültnek látszó megjátszott gesztusaira éppen maga az, aki csaknem karmesteri lendülettel várja a nevetést (*viSSZacsatolás*), és valóban nem lehet ellenállni. KZ ugyanez, csak bájlógás nélkül, kisleány visszafogott huncut mosollyal (*mert ugye a mosolyok is mindegyik más*), néha egy-egy könnycsepp, elérzékenyülve, szinte tudatosan megkomponálva, pontosan mímelve komótosan végig a mozdulatokon, eljátszva, na ő az aki sosem siet, szavakkal sem, tökéletesen rögzül (*ez természetesen adott pillanatra érvényesen*), s éppen jó helyen amit és ahogy kimond, sose mond sokat, csak lényegét, ami éppen kell, emlékszem nagyapámnál írtam így... de ez egy egészen régi, másik történet.

nos, mintha rekonstruálná emlékeit, újra és újra, óráról órára, alkalomra alkalom, csupánhogya el ne felejtse (*persze nem azért, éppencsak kicsit feledékeny*), s hogy minden hallgatóban ez valóban örökre rögzülhessen. hogy a fia, unokája, vagy éppen mikor, milyen s hogy volt Fülep Lajos vagy Lukács György, ki volt az alacsonyabb s ki a magasabb (*erősebb vagy gyengébb*), hogy mennyire nem lehet Thomas Mannt és Kafkát egyszerre szeretni, vagy-vagy, és nevet. mert közben ő mindennek az ellenkezőjét is. eljátssza egyik módon, hogy értsünk a másikon. meg hogy Mona Lisa vagy Vermeer? hol tornyosuljon jobban a látogató tömeg. mindennel együtt is igen szeretetre méltó kis emberke. na persze nagy, hogyisne, hatalmas, különben huncut szemeiben nem lenne ennyi bizakodás. jóindulatáról, fiatalok iránti elkötelezettségéről (*most kivételesen muszáj így fogalmaznom, mert valóban nevel is előadás közben, életbölcseességeket osztva hallgatóságának, amik persze igen jelentéktelenek, és mégis, az ő apró kicsi semmijei*), nos ezekről már nem is beszélve. hogy szinte önmagában is élvezet nézni. igaz, nála annyira el tudtam hinni is amit mond, volt hogy olykor mikor hangja csuklott, arca torzult, szinte vele együtt eredt útnak arcomon is a csepp, de ha nem is, nyelni bizonyára nem nyeltem. minden óra végén úgy búcsúzott, mintha utoljára jönne. vidáman vagy a

könnycseppel. pedig hiszen nem ment el sosem, ott volt, mindig csak éppen az asztal túloldalán, egészen magában, ahol és ahogy csak őt látni.

de azért persze nem, és én is csak mosolygom, mint ahogy ez a mosoly is már csak egy valamilyen maradandóság tudatában őrzi a pillanatot. visszakisfiúsodott gyermek, gondolom, miközben folyton ki akarja húzogatni Kosztolányi gyermekded-érzelmes csapongásait verseiből. ez is szinte karikatúra, ahogy éppen ő. és jól áll. neki még ez is, haragudni se lehet érte. valami ilyenek lehetnek és lehettek régen is a tipikusan karakteres előadók, színházi bohócok. igen kedves színházi bohócok. igaz, ha színházban is ilyenek játszanának (*persze játszanak, csak én nem járok*), a színházat is igen megkedvelném. dehát ehhez nemcsak színésznek, szereplőnek, hanem életművésznek, legalábbis igazi tudóst játszó bohócnak kellene lenni. amilyenek ezek az előadók. na és melyik színész rendelkezik ilyenmértékű önismeret, iróniával, humorral. talán Latinovits. na ő kibeszélt. folyamatosan kibeszélt a képernyőről, s a darabból. igen értett a módhoz, a szavakhoz. tökéletes lazasággal birtokolta. csoda-e, hogy őt is igen különösen lehet éppen ezért szeretni. de ilyen pl. csak kapásból Pilinszky, Weöres is. annyira karikaturizáltak, hogy már csak a hang is élmény. érteni se nagyon szükséges. persze azért nem árt az se, és mégis.

bizonyára ha velük találkozom, is hasonlóan érzek. tekinteteik legalább ilyen izgalmasan érintenének... s remélem legalább ennyire kölcsönösen. érdekes, ez ebben a pillanatban merül fel, VSzben látok (*de tényleg csak most eljátszom a gondolattal*) valami huncutul konok valamit, na ő pl. úgy húzza össze pupilláját, hogy nem veszed észre (*és itt most tényleg pupilla, nem szemöldök*), ami érdekes, ilyen tudatos ravaszság, ezen most itt magam is meglepődöm, látszólagos hagyományörző konzervitás ellenére vagy éppen vele (*itt most a konzervatív s nem a konzerv, ez nem vitás, csak nem vagyok jóban a hosszú szavakkal mikor ilyen komoly, mert ha csak játék, akár lapnyi, könyvnyi is*), nos azt hiszem látok nála is ott ilyesmi megnevezhetetlen furfangot. emlékszem, bár elrontottam aztán a dolgot, de ahogyan ugyancsak manőveres levelemre válaszolt. na az sem volt csakúgy kukacnyi semmi-ség. hogy van még aki érti humorom. persze az más, és amúgyis minden folyton változik. meg aztán nekem olyan nincs, és mégis, és különben sem mindig. van hogy egészen semmilyen. bár ha éppen akarom, azért ki tudja, még akármire is. látok persze másokban is, de azok valóban humorizálnak, átlátszó megjátszottságuk. de VSZ esetében pont az az izgalmas, hogy úgy tesz, mintha nem. miközben dehogy, vagyis hogy de.

ki-ki kukucs (*tamásokat hagyni majorságra.*)
nyuszi te akkora kupec vagy, csinálsz örömet magadnak,
amikor olyan szomorú ez az élet, össze lehetne csomagol-
ni egy dobozba.

ÉS AKKOR INNEN KICSIT VISSZA (*MÉG LEGELEJÉRE*), MEGJEGYZENDŐ UGYANIS,
MINDKETTŐ KÜLÖNÖSEN MOSOLYGOTT RÁM, HA FOLYOSÓN, LIFTBEN. NYILVÁN,
HISZEN ÉN IS ÚGY NÉZHETTEM. AKKOR HOGYAN MÁSHOGY NÉZHETTEK.
SZMNEK MÉG TITOKZATOS ÉRZÉKI KISUGÁRZÁSÁT SZERETTEM. EBBEN IS OLYAN
KULTURÁLT, PRECÍZ, TUDATOS. AZTÁN MÉG KSZENEK VOLT VALAMI ILYENJE,
SŐT, AZ ÖVÉ MÁR ANNYIRA DISZKRÉT, ÉS OLYAN FINOMAN ECSETELT (*TÉNYLEG
AZZAL A MÓKUSSZÓR ECSETTEL*), ÉS MÉGIS Milyen INTENZÍV, VISSZAFOGOTT-
SÁGÁBAN IS SZINTE BÁTRAN (*KISUGÁRZÓAN*) ÉRZÉKI, AMI KÜLÖN TÖBBRÉTEGŰ
INTELLIGENCIÁRA VALL, HA MÉG ILYESMIT NEM EMLÍTETTEM VOLNA... A RÉSZLE-
TEZÉSTŐL EZÚTTAL TARTÓZKODVA, TEKINTETE A LEGKÜLÖNÖSEBBET IS TÚL-
SZÁRNYALTA. AZONBAN VAN, AKIÉRŐL NEM EGÉSZEN SZÁNDÉKOSAN NEM
SZÓLOK, HOGY Milyen.

ÉS AKKOR A TÖBBI KÜLÖNÖS, MINDEGYIK MÁSMILYEN TEKINTETEKRŐL NEM IS
BESZÉLTEM. A RLACI BÁCSIÉ, BLÁSZLÓÉ, TTAMÁSÉ, SZÁKOSÉ, SGYÖRGYÉ,
N.YÉ (MERT IGENIS NÁLA SEM ÉREZTEM KIVÉTEL), DEVESKOVÍÉ, PRÁTERÉ,
KOVÁCSÉ, GYÖRFFIÉ, BÁRDOSÉ, SCHEINÉ, BÓNUSÉ, EISEMANÉ, SÍPOSÉ,
FIATAL KSZABÓÉ, MARGÓCSYÉ. VELE MOST KÜLÖNÖSEN FINOMAN KELL BÁN-
NOM, ADÓDOTT UGYANIS ALKALOM, AMIKOR NEM TETTEM KESZTYŰS KÉZZEL,
EZÚTTAL IS KÖVETEM MAGAM, BÁR MEG KELL HAGYNOM, VOLT VALAMI ICÁZAM,
MÉGIS HOGY NEM SZENTŐL-SZEMBE, AZAZ MÉG ÚGY IS HOGY NEM SZENTŐL-
SZEMBE, AKKOR IS HA AKARATLANUL ADÓDOTT, SEM TARTOM FERNEK.

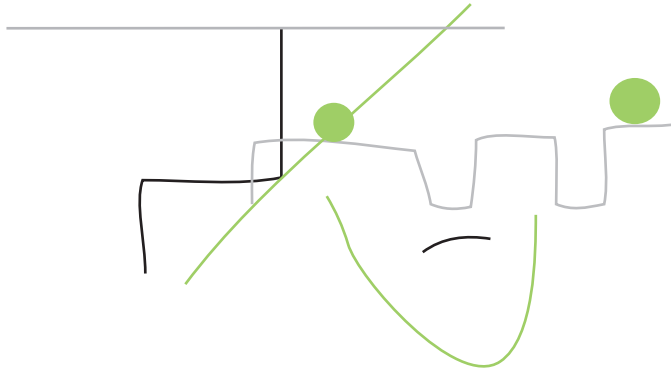
SZERETEM AMIKOR HA CÉLZÁS, LÖVÉS, IGENIS MINDIG SZEMBEN. NA EZ SEM IGAZ, ÉS MÉGIS. A SZEMEK, TEKINTET, EZ ESETBEN KIVÉTELESEN ELENGETHETETLEN. ÉS AKKOR KOSZTOLÁNSZKY, S HOGY NE VÉGÜL, DE AZÉRT KI NE MARADJANAK SEMMIKÉPP CSAK MERT NEM ÉLTÉ, M.LÁSZLÓ, KORNIS, KUK... *(BÁR Ő TÉNYLEG CSAK KUKUCS, NEM TUDOM, EGYÁLTALÁN UGYANIS HOGY TUD-E NŐKKEL, ÉRTEM BÁNNI, HÁT PERSZE, MEGLEHET CSAK ÚGY TESZ. VAGY VALÓBAN ANNYIRA JÁTÉKOS? SZINTE EGYÁLTALÁN NEM VEHETŐ, MINT FÉRFI KOMOLYAN)* NOS AKIKÉ MIND KÜLÖN KIEMELÉST ÉRDEMLENÉK... ÉS AKKOR NEMBESZÉLVE AKIKET MÉG KIHAGYTAM, BBORBÁLA NÁDAS PÁRHUZAMOS TÖRTÉNETEIBEN, DE EZ EGY EGÉSZEN MÁSIK TÉMA, IDE AKKOR HA HÖLGYEK IS, SIPOSNÉ, KISS IRÉN, VITEKNÉ, KÜLÖNBEN IS MÁR ANNYIRA HOSSZÚRA NŐTTEM, EGÉSZEN ÁTLÉPTEM MAGAMON. *(AZONBAN HA UTÓLAG IS ÉKELVE, NOHA MEGTÖRTÉNHEK, HOGY EZT IS MÁR MÁSHOL MEGTETTEM, MEG KELL JEGYEZNEM, KI IGEN MÉLY, SZINTE ÉLETRESZÓLÓ ÉLMÉNYÁGYAT ADOTT, MINTHOGY ÉPPEN AZ A KÜLÖNÖS BENNE, HOGY A SZIGORÚ KÜLSŐ MÍLYEN GYERMETEG, KEDVES, KÖZVETLEN, ÁLMODOZÓ BELSŐT REJT)*

KELLETT NEKEM HÁNÁL KINYITNOM FÜLEM, S HEGYEZNEM A SZEMEM. MÉG TÁN BAJ KEREKEDIK BELŐLE. BAJ LESZ ITT MÉG TÖBB IS. EZ CSUPÁN LANGYOS, KELLEMETES BEVEZETÉS.

NA DE MI A LEGVICCESEBB MÉGIS? TANULNI, HALLGATNI ELŐADÓKAT, S HALLGATÓ VAGY ELŐADÓ FIATALOKAT, AKIKET EGYKOR TALÁN ÉPP MAGAM TANÍTOTTAM. HOGY MIRE? ANNAK ITT SZINTE NINCS IS JELENTŐSÉGE. MÉGIS ELMONDHATJA-E MÉG EZT BÁRKI MAGÁRÓL?

az az ember mindig úgy lépett, hogy sose láthassam.
következetesen, amíg el nem halványul nyoma előttem.
boldogtalan vagyok. napra, évekre.

nem nézett már szemembe egy ideje, azóta, csak amikor néha, akkor is zavartan, hirtelen mosolyra, gyorsan elfordult. sokszor fordított hátat, már utcán sem beszélt olyan hosszan, sőt sehogyan se, amikor véletlenül pl. az egyetem valamelyik részében összefutottunk. zavart volt, semmi közvetlenség, lazaság mint ott a buszon, szinte egy éve, amikor felajánlott egy önálló estet. meglepett, szabadkoztam, nem vagyok felkészülve még, nehezen is beszélek. bár jólesett, nem tagadhatom. kért egy hónapot, hogy mikor... nem tárgított, májust mondtam. nem mertem vállalni a közeli hónapokat, bátortalan is voltam, nem éreztem késznek magam hozzá. adtam így szinte egy évet magamnak. megegyeztünk, mondta nem felejtí, s hogy ő ennyit tud értem tenni. boldog voltam, igaz, hiszen hol volt még az a május. akkor még hittem, minden

velem is majd előrébb lesz, megy magától. de nem lettem előrébb, nem is tudom mi az ami közben megvalósult, talán semmi. a május sem jött el. nélkülem múlt el.

ma este is csak Attiláért mentem el. észre sem vett, utcán sem, amikor a hely felé tartottam. nem volt olyan kedves mint máskor. pontosan tudtam, éreztem, megalázó ott lennem. hogy nem szabadna. a helyem foglalt volt, de most jobb is hogy csak hátul, így nem voltam szem előtt. zavart persze, hogy nem láttam, mert csak úgy tudom teljességében élvezni a beszélgetést, felolvasást, ha közvetlenül az arccal.

kérdeztem volna is, ha már így, Attila, neked mindegy mit olvasol (*írsz*), ahogy előadod, az a meghatározó. mind optimista. csakhogymert szóba került a pesszimista meg az... szóval ha olvasod, tökmindegy (*a szó itt kivételesen nem magamért, azért nem tenném*). különben is egyremegy szövegeidben, hogy *pssz...* vagy *ó..*, valójában úgy olvasol, mintha félnél a saját szövegedtől, mintha félnél benne saját magadtól. ironizálsz, először azt hittem csak álca, maszk, de végül már annyira megszoktam, hogy ha normálisan olvasnál, rendesen.... lehet, hogy az nálad már nem is nyújtana ilyen élményt. szóval kösz. jó hogy nem hagytam ki mégsem.

és még egy, ha már kérdezhetek, s ha már úgyszincs
válasz, talán éppen ezért, miért is *“nem szabad neked már
csajozni”*?

*(különben meg egy nagy félszeg gyerek vagy, aki csak
dumál, dumál, nehogy valaki komolyan vegye. azért jó,
tényleg, hogy végül elmentem. boldog nem vagyok, ugyan.
hogy mit vétettem sem tudom. mindig ugyanaz. már elfo-
gadam, hogy egyszerűen csak vannak ilyen dolgok. s ha
elmegyek is még ha, csak az ilyenekért.)*

nem tudom, azt hiszem vannak pillanatok, amikor már nem megy tovább. egyszerűen agyilag nem lehet már feldolgozni. ma reggel is micsoda szerencsétlenség, éppen ma reggel, nem csörgött az óra. nem részletezem mi okból, párom egy óra késéssel ment be dolgozni. nemsokára felhív... na ki? hát ő, és mindent rajtam tölt ki. végre egy jó alkalom erre, hogy fejezzem be már az írást, hogy keressek valami rendes munkát. és vasaljam ki rendesen a férjem ingét, és nézzek már rá, hivatalba milyen nadrágba megy. és igenis minden reggel keljek fel amikor készül munkába, mert tartozom neki ezzel, és igenis lássam be, jövőre nézve is, ő egyedüli pénzkereső. mondom felnőtt ember, az más, ha lenne gyerekünk... különben is öntörvényű akárcsak én, és csaknem gondolja nekem jobban sikerül, ami neki sem. máskülönben meg nekem éppen úgy jó, ahogy van, ahogy munkába jár. s ha mégis rólam, úgy meg éjjel-nappal dolgozom, alkotok, írok. az írás munka. én ilyen egyetemeket végeztem. hogy nekem milyen egyetem, hogy ne

nevezzem egyetemnek... s hogy mi az, hogy három egyetem. mert ő neki rendes egyetem, neki papírja van két egyetemről, ami normális foglalkozás, pénzkereset. s hogy én mivel keresem a kenyerem. mondom mit tudja ő, úgyszemint érdeklí nekem valójában milyen egyetem. különben meg jól tudja, nem először mondom, engem soha nem tartott el senki, mindig magam kerestem kenyerem, azért dolgoztam 11 évet, adtam fel akkor mindent, és éltem úgy ahogy éltem, hogy legyen ínséges idők. mert igenis van félretett pénzem. egy évig bizonyosan, az ilyen szipolyozásokat is kivédve. a többit a sors jóakarására bízom, hátha az kegyesebb lesz. ha meg nem, úgy érdelem. különben meg nincs szükségem senki jóindulatára, szánalmára. sem így, sem másként. ha éppen a jelenre kíváncsi, most is én fizettem be a számlákat, különben is mindent mindig elosztunk. ha megtörténik is fordítva. mindigis jól megvoltunk. nekünk pontosan így jó. fogalma sincs, a fia is mennyire szenved azért, amire az apja büszke. de nem tehet másként, és ezt tudja. nyugodjon meg, nem kell, mint sohasem, eltartania engem senkinek. hogy én miért írok. hogy lopom a napot. hogy mi haszna. mondom mit tudja ő, milyen az életem, s hogy mi volt, miért kell írnom. hogy milyen alapon kényszeríthet bármire, egyáltalán vádolhat. akár kérdőre vonás erejéig.

írni. micsoda egy szerencsétlen foglalkozás. micsoda egy szerencsétlen jelen. jövő. kilátás.

írni. micsoda egy szerencsétlen állapot.

hogya nem lesz-e késő, amikor eszembe jut, jót akart. s hogya szüleim is... mondom nem. szüleim mindigis elfogadtak, sőt, volt idő, büszkék voltak rám, mutogattak. egy ideje csakis az ő hatásukra forgattak mindent máshogya. az ő tetzésükre zavarodtak meg. de ma már megnyugodtak, megnyugtattam. igenis van pénzem. senkinek míg élek, nem kell engem eltartani. senki sem ezzel, és semmilyen eszközzel nem tud zsarolni, irányítani. amíg tart bennem a lélek, és van tudatom.

(idővel aztán a dolgok enyhültek. talán fordulnak egyszer a kerekék.)

Azóta talán annyi, mackó már nem túlórázik. Napi 9 órát van a hivatalban. Azért kap finomságokat, ma is hozott valami ismeretlen keleti ínycséséget. Néha szomorú. Máskor veszekszik. Ritkán mosolyog. Még ritkábban kedves. Azért van, hogya ölembe tesz váratlan egy könyvet. Ma Antall-PauerGy-versek és írások. Kicsit emlékeztem. Legalább az arc. Arcok. Magyarműhely. Ez van. Hogya van ilyen is. De a könyveket csak érinteni szabad, hogya egészen finoman lapozni, nem lehet velük élni, rajtuk, ben-

nők, mert a könyv nem nekem, hanem generációknak szól. Amiket születésnapomra kapok, azok is. Azok sem nekem, valójában. Hogy jegyzetelni, magamévá tenni, jól széthajítani, semmit sem a lapok közé, sem a szélére irogatni. De hát kinek? Hiszen olyan rövidke az életünk. Még az sincs, ki örökölje. Az emberiség. A könyvnek túl kell élnie az időt. De hát nem-e azért sír, mert az idő uralkodik felette. Hogy nem ura az időnek. Hogy rabja a sorsának. De aztán elfogadja, hogy bizonyára ezt érdemli. Hogy neki ez adatott. Ma olvasgattam megint kicsit nosztalgiázva azt a néhány versét. Jobbnak találtam, mint amikor először. Mégis, valami nincsen jól. Valami dolgok el vannak rontva bennünk. Az ő sorsa sem könnyű, az enyém sem. Egymáshoz vagyunk láncolva, hogy maradjon valami közös nekünk. Ha ránk sütne a nap, igen, talán lenne esély a mosolyra. Ha mindennap sütne, istenem, mennyi pozitív energia. Mennyi sokat lehetne adni. Nekünk, magunknak, a világnak.

Ha azt mondanám, igen, talán ezért félek a könyvektől, ürügy. Persze előfordul, hogy akaratlanul pötyögnek a cseppek arcomon. Hogy elérzékenyülök, egy-egy ilyen villanás. De arra gondolok, sokkal rosszabb lehetne. Hogy én még mindig hálás lehetek. Mert van rosszabb. Mindig lehetne rosszabb. Aztán mindjárt kicsit jobb. A szomorúság azért megmarad. Hogy nekem is maradjon valami.

szerettem volna ma elmenni az estre. tudod, régebben is mondtam, amikor ha kimaradt. valahogy éppen mint ma is, csak kimaradsz. valahogy mindig valami közbejön. miért? nincs magyarázat. szinte látom, szállsz csakúgy fel, a magasba. vagy inkább magadba? nem. pontosan tudod hol kell harsogni, és hol visszafogni. pontosan tudod hol hogyan ismerjenek. *(lássanak)*. most csak úgy zengeni fogsz, akárha pusztulna. és fönn leszel, fönn.... föld. mindig a magasban. de az is lehet, tévedek. minden csak kitaláció, ... az egész életünk. mi is.

nagyon boldog estét kívánok neked, s hogy mindenki ott, akit szeretsz. mindannyiatoknak szép, baráti estét.

Kinek írom ezt a könyvet? Hiszen ebből a könyvből talán semmi nem fog megjelenni. Akkor miért? Miért akartam még egyszer végigmenni. Emlékezni. Talán igen, az emlékek.

-----

most már tudom, miért szeretem mások verseit. mert ők másnak írnak. pl. nekem. és én? önzőn csak magamat? magamnak? merthogy te is én vagyok. akkor kinek írom én a verset? miközben neked... bűn-e az, ha csak magamnak. este nem voltam elégedett. azaz igen is, meg nem is. de inkább elégedetlen. nem nekem szóltak a versek. szerepek. túl sok szerep. vagy inkább csak egy? ezt éreztem? hogy valójában csak egy arc? mindenesetre hiányérzetem volt. nem volt benne az én, a személyes. csak felületek voltak, mindenféle felszínek a távcsövön, egy tudatosan magát felnőttnek megjátszó szemén keresztül. azonban játék nélkül. mert a tudatos, akár tudatlan játék már feszültséget okozott volna. túl feszült, túl összpontosító, túlságosan arra figyel, hogy minden pontosan, jól legyen rendezve. nekem ez túl kimódolt. szépen, tudatosan megcsinált, ehhez nem fér kétség, de üres. ez a szem még mindig nem bontakozott ki, még mindig feszeng, még mindig csak jó verset akar írni. még mindig a felszínen mozog. unalmasak nekem ezek a távcsővel játszó felnőttek. a távcsővel játék is, ha már távcsővel játék, csak akkor

izgalmas számomra, ha gyerekek játsszák. abban igazi rácsodálkozás van. sosem szerettem a távcsővel kiránduló igazi felnőtteket. bocsássanak meg ezért nekem. tudatosan felnőtnnek lenni persze nem bűn, sőt. nemes öntudatra vall. de még a sok ismeret nem hordozza önmagában a pszichológusi látóképességet. amint azt a szerző kívánná láttatni. persze meglehet, én látom rosszul. talán sok-sok ismeret hiányában. vagy éppen a sok-sok rejtett ismeret mögül, ami nem látszik. én valahogy felnőttként, és gyerekként sem voltam másként. szerettem a saját szememmel látni. vagy egészen másról volna itt szó? valójában ott lenne a kulcs, hogy itt és most a kérdező (olvasó) szemszögéből láttunk mindent? mert ha így, visszavonok mindent. akkor és innen ez nemhogy baj, hanem erény. valami több. hiszen megismertünk, megismerhettünk egy másik embert. és ez így már sokkal izgalmasabb. utóvégre is az ő választott versei voltak. sőt, annyira így volt, s ez mindezek mellett szól, hogy a szerző csupán utasításokat kapott, melyik verset olvassa. végülis el kell ismernem szép gesztus a szerző részéről is. nem mondom, hogy előnyös, de önzetlen gesztus. igen, azt hiszem erről lehet itt szó. csak akkor kapunk hiteles képet egy szerzőről, ha az egész kötetet elolvassuk. hiszen lehetséges, hogy mindaz ami itt, most, csak egyetlen arc volt a sok között, azonos oldal, nézőpontból.

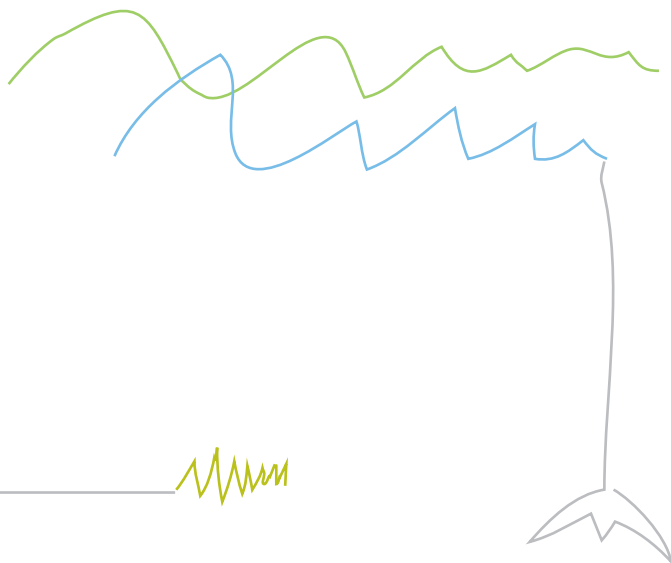

a többi ott rejlik a kötetben. a kocka többi oldala. hiszem és remélem azt, hogy itt és most ezen az alkalmon nem ismerhettük meg teljességében a szerzőt.

viszont voltak szép, őszinte pillanatok. voltak szakmai tanulságok is. volt amit a végén szerettem volna feljegyezni. összességében nem bántam meg, hogy itt voltam. mondhatom azt is, boldog vagyok, elégedett, hogy végül elmentem.

Milyen szokatlan befejezés. És milyen rég. Milyen nagyon régi emlék. És még azt sem mondhatom, van remény, hogy kitisztul az ég. Talán mégis. Sütni fog a nap. Legalább holnap délelőtt.

Hát, mind szenvedve születünk és halunk meg?
akik szülnek, maguk az istenek.

ma reggel a metrókanyarban
köszöntem neked
kedvesen
mintha már sokadszor

(szegény jó apácskám)

most visszamegyek az időbe
13-14 éves lehettem akkor
először szerelmes
kölcönös szerelem volt
gyerekszerelem
mindkettőnk részéről
szüleink összejártak
övéi elváltak
többször is talán
nagyvilági kávéházakon éltek
megedzett család az övé
enyém kispolgár
meleg otthoni kétszemélyes takaró
a mi szerelmünk nyílt színen zajlott
semmi titok
minden csak a szülők előtt
emlékszem a szoba tömve ilyen
alkalmakkor
vidám csacsogás tv zene
nevetések

VITATKOZÁSOK HEVÉBEN
PORNÓFILMRE IS EMLÉKSZEM
EGYSZER
ÜLTÜNK SORBA
KANAPÉN KÉT GENERÁCIÓ
EGYIK TALÁN LEGÉLESEBB EMLÉKEM
HOGY MI A FÖLDÖN
NAPFÉNYRE EMLÉKSZEM
EGYMÁS ÖLÉBE FALTUK
EGYMÁST OTT A SZÍNEN
MINTHA MI SEM
MA IS HÍHETETLEN
HOGY ÍGY NYILVÁNOSAN
MILYEN ROMLATLAN SZERELEM VOLT

////////////////////////////////////

A CICÁM JUT ESZEMBE
KICSI VOLT AMIKOR A
SZESZQYÁRBAN EGY
ÉJSZAKAI ESŐBEN MAGAMHOZ VETTEM
S OTT ÉLTE EL VELÜNK ÉLETÉT
NOS Ő TETTE ÍGY ANNAK IDEJÉN
KAMASZKORA TELJÉBEN
ELSŐ SZERELMEIVEL
UDVARON MINDENKI SZEME LÁTTÁRA
MÁSZTAK RÁ A BAKOK

EGYMÁST KÖVETVE ZAVARTALAN

nyögtek furcsán
nyekergőn visító
vonagló hangokat
hallatva
egyetlen macskát sem láttam napfényben ennyire
modortalan
merthogy a macskák tudtommal éjszaka élnének
de hát persze amennyit én tudok
halvány eshetőség
a támaszpontra
szóval ott direktbe
pimaszul az ember orrába
az udvar különböző pontjain
iszonyún szégyeltem magam
hogy ezt mások is látják
nos valahogy így lehettem és is
akkor
nem látva magamat kívülről
ebben a romlatlan gyerekszerелеmben
apám éles szemmel figyelt
szakadatlanul
megesett hogy bementünk egy félreeső kisszobába
játszani

vagy folytatni ugyanazt
apám ilyenkor időközönként váratlan
nyitott be

-----
arca vörösen görcsökbe ráncolódva
olykor nyugtázva magának nincs baj
történt egyszer aztán
hogya apámnak a naponta idegesség megártott
s illetésképpen megeléglélvén a dolgot
nyalásfalásnak egyszersmint vége
kijelentve
kislányom nem találkozhat sz vele többet
ez a fiú más családból s más
mint te
nem akarom hogy megrontsd életed
innentől ez
olyan evidens volt
nem is gondoltam hogy tennék
ellene
13 évesen nem tudom hogyan is szenved az ember
szenved-e egyáltalán
akkor
amikor mindene megvan
nem emlékszem
milyen nyoma volt
milyen mély abban az időben
mégis valami ott pattanhatott szét
valami onnan
indulhatott el
apám jó ember volt akkor is
aggódott értem
maga szemléletében
keresve az értelmet
nem hívhat fel többet

MONDTA

AZONTÚL HIÁBA IS HÍVOTT

NEM VEHETTEM FEL

NEM IS CSÓKOLÓZHATTUNK TÖBBET

////////////////////////////////////

OTT VÁRT TUDTAM MINDIG

MINDENNAPOK SOKÁIG ÁLLVA AZ

UTCÁBAN

S ÉN SZÓFOGADÓ KISLÁNY VOLTAM

KÉSŐBB IS APÁM ÚGY VIGYÁZOTT

KÍSÉRVE KAPUIK HOGY LÁM KIVEL TALÁLKOZIK EZ A LÁNY

KÉSŐBB MÁR SEMMILYEN MEGHÍVÁST MAGAMTÓL NEM

FOGADTAM EL

NEM MERTEM TÁNCOLNI A BULIKON

ELBÚJTAM ÉSZREVÉTELLEN HELYEKEN

S KÉPZELTEM HOGY MÍLYEN LEHET EGY FIÚVAL

TITOK LETT HÁT A SZERELEM

NAGY TITOK

AMI ENGEM

HOZZÁM NEM ÉRHET EL

BELÜL KEZDTEM HORDOZNI MEGTÖRTÉNHETELLEN MESÉKET

S ÍGY ESETT HOGY KÉSŐBB

MIKOR MÁR NEM VOLT APÁM OTT

BELEESTEM AZ ELSŐ JÖTTMENTBE

EZ VOLT ELSŐ KAPCSOLATOM

innen csakúgy ontotta az élet a kemény leckéket
válogatást nem kímélve
minthacsak próbára tenne
nem kértem senkitől segítséget
harcoltam utolsó lélegzetvételig
megismertem játszani kegyetlenül bír az élet
lelkiismeretfurdalást nem ismerve
bár apám szerint hiába én menthetetlen
mindigis a félrecsúszott jövőtlen hímek ölébe vágytam
a másodiknál már kissé érettebb voltam
és bátrabb

-----
most már indulok hazafelé
éhes vagyok

-----
nappal imádok átmenni az
úttesten ott
ahol nincsen átjáró
imádom mikor megállnak az autók

-----
miért is nincsen neked is naplód
persze tudom
hogy nekem legyen
s hogy te méginkább elbújhass
találj meg
keress játszván
és én valóban folyton kereslek
akárhogy is lesz
ha valaha el kell válnunk
csakis te lehetsz az aki elhagysz
biztosan tudom
én soha
és azt is tudom
csakis te

lehetsz aki hozzád engedsz

-----
ma rakás csokit kaptam
legszívesebben veled
majszolgatnám
a tengerparton
a rakparton
vagy a szádból s tested kikötőpartján navigálnám
különben nem bírok egyszerre csak keveset

-----
ma képzeletben a metrónál
merthogy ma nem voltam metrónál
számrafagyott mosollyal
már nem is a mosollyal
néztelek
csak mereven
mire odajöttél

első találkozás
üdv néked
holnapra
holnaputánra
mesetél
mesetavas
nyár
ölelések tava
alkonya
téleső
vár
melegből
kitakarva

-----
nem bírja a villanykapcsolgatást
(egymásra írtam a sorokat)

NEM AKAROM HOGY

GONDOLKOZZ

MÉG NEM

JÓ

NYUGI CSAK LEGYÜNK

NE AKARJUNK SEMMIT

CSAK FINOMAN

ALUDJ ALUDJUNK

////////////////

AZT HISZEM SZERELMES EGY FIÚ BELÉM A

MUNKAHELYEMEN

KB 10 ÉVVEL FIATALABB VAGY TÖBB

VOLT MÁR HOGY 17 ÉVES IS

AZT HISZEM

ANNYIRA JÓKÉPŰ

HOGY AZ ELEJÉN BELEREMEGETT A

LÁBAM

EZ ÚGY 2 ÉVE KEZDŐDÖTT

MA MÁR NEM REMEGEK BE

ÉS ITT VAGY TE

DE EGY SZÓ SE

CSAK SZIA

NÉHA 1-2 MONDAT

MA ELŐSZÖR CSÓKOLTAM
ARCÁT KÉT FELŐL MINT SZOKÁS
MIKOR CSOKOLÁDÉT KAPSZ
AKKOR IS NEKED ÍRTAM A
VERSET

úgy hiszem régebb
az elején
utánam jött a lépcsőkön hosszan
alig bírtam felmenni
te ezt hogy én írom ezeket mind
versek meg egyebek
ez valóság?

vagy ez is csak a képzeletem

igen szerelemgyereket tőled
ha te is akarnád

hiszen te is mennyilakó vagy
akárcsak én

hiszen játék
a gyerek is játék
én tudom

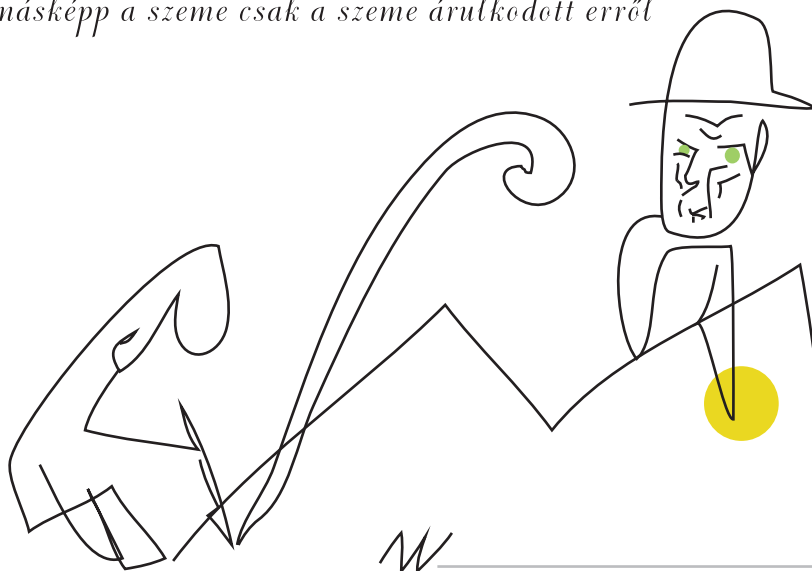

mondhat akárki bármit
nem érdekel ki mit mond
játékból akarok veled
valódi gyereket

*kislány mesét rajzol távolban mesezene s miközben gondo-
latai felett elnézőben a kép váratlanul összemosódik a mese
lábra kel a rajz elevenné s a hang követhetővé lesz*

*nagyapót kacagni sosem láttam nevetni sem nagyapó mélyen
egész lényét átható szeretettől áldva istenhívő volt
mérhetetlen jószívű és boldog végtelenszívű egyszerűségéről
lerítt a jóság tisztaság erőlködnöm kell azon hogy láttam-e
őt valaha mosolyogni pedig mosolygott csak valahogy
másképp a szeme csak a szeme árulkodott erről*

úgy tudok elaludni csak
mikor NEM érnek hozzám
legalábbis ez még sosem volt másképp
csak gyerekkoromban amikor
nagyamám nagyapám én és a testvérem
egy takaróban
így aztán mi nem alszunk csak
duplatakaróval
a levegő mikor még úgy
próbáltuk
beszorult mind
s fáztam
igaz réges rég
mikor csak egyszemélyes ágy
volt és egyszemélyes
takaró
és ő a hátamba
akkor mindig volt
egybevonulás
ki tud ezen eligazodni

~~~~~
megcsillan a tengerfedezék
födele
földre kellene
langyos harangszó

középen repedés

TENGERSZEM

TENGERNYI SZÜNETBEN

JELENTVE ENGEM BE

ÁLMODVA JÓ

TENGERNYI ÁLMOT

NEKED HOZZÁD

ELVEZETVE

SÉTÁLOK FÉNYCSÍKON

SUGÁRON LÉTRÁN FEL

MINDIG ÁLOM AZ

ÁLOM

////////////////////////////////////

A RAGYOGÁST IS CSAK ÚGY SZERETEM HA HOMÁLYOS

AKKOR INKÁBB TŰNTESS EL

VAGY

INKÁBB LEGYEN ROTHADÁS

ÉS AKKOR CSÖRÖMPÖLÖK

HA AKAROK

////////////////////////////////////

AZ ÁLOM MARADJON CSAK ÁLOM

////////////////////////////////////

TULAJDONKÉPPEN ÉN CSAK VÉLETLENÜL ÉLEK

úgy hogy NEKEM A NAGYMAMÁM NAGYAPÁM IS VALÓSÁG

utolsó pillanatig hittem
visszafordítható még
vártam csak szemernyi fényt
hogyan eljön

apró vagyok
cserfes
és nem csinos
játékfejem van

s nem szeretem a melltartót sem

másodsorban meg
az autót ha gyorsan megy elengedem
csak a lassúakkal játszom
azt is csak saját kedvemre
próbára teszem
megáll-e
ezért aztán van hogy picikét lelépek

a hatalom a toll
egyszerűen
nem érdekel
s ha igen is akkor is
mit értek én
mihez
nem tudom

tegnap a metrón hazafelé
lehajtottam fejem
nem akartam senkit látni

DE NEM

KEZDJÜK EL MÁSHONNAN

////////////////

VÉGTELENÍTETT BIZONYSÁG

////////////////

FÁJ NEKEM IS FÁJ NAGYON

AZ A KICSIKE SZOBA S AZ A

KÜLÖNÖS SZÉK

MIT REJT VAJON MIT

AMI LEHETETT VOLNA

////////////////

VALAKI CSÓKOLTA HAJNALBAN A MELLEMET

S KÖZBEN NÉZETT MEREVEN A SZEMEMBE

ISTENEM HOGY LEHET ÍGY NÉZNI

MÉG AZÉRT SE HUNYTAM LE

AZTÁN GYORSAN ELKEZDTEM LEÍRNI

NEM TUDOM MI LETT A VÉGE

TALÁN ELALUDTAM

HOGY LEÍRTAM

////////////////

EGY PÚPÚ TEVE

KÉT PÚPÚ TEVE

HÁNY PÚPÚ TEVE

HOGY EZT MIND NEKEM

KELLJEN HORDANI

//////////

MOST EGY KICSIT LEFEKSZEM

EGY ÓRÁCSKÁRA

FÁRADT VAGYOK

DE VISSZAJÖVÖK

NEM MEGYEK FEL

CSAK IDE KÖZEL A KANAPÉN

ITT LENN NEM JÓ ALUDNI

ÓRAKETYEGÉSEK SZOMSZÉD ÁTHALLÁSOK

S MÉG VELED SEM LEHETEK

NYUGODTAN

ESZEMBE JUTOTT MEGSZÓLAL A TELEFON

VÉGÜL CSÖND ÜL LE MINDENRE

A NAGY ÜRES CSÖND

MINEK VOLT MINDEN

ÉBREDEK

UTÁLOM A GYEREKEKET

GYEREKFEJET

MINDEN AMI GYEREK

KEREK

UTÁLOM A KOCSIKÁZÁST

A NAPOT

A SZAKADÉKOT

utálom hogy minden elmegy **

imádom hogy a bajszos
munkásemberek is rám szoktak mosolyogni
ez is csak ha süt a nap
reggel

ma éjjel könnytőcsában aludhattam

olyan vagyok mint egy gumijáték
magamról is folyton visszapattanok

reggel mikor felébredtem
ágyból kelve
gomboltam be a gombokat

istenke vedd válladra a világ sorsát

úgy bíztam hogy egyszer leszek egy helyen
ahol elengednek szárnyaimmal
s csak néznek mosolyogva
ahol megbíznak bennem egyetlen kérdés helyett
s ahol leszállhatok amikor csak akarok
aztán megint vissza ha kedvem úgy tartja
s ahol így-úgy játszhatok édeset savanyút

ahol magamat is ketrecbe zárhatom
ha akarom
manócska

félek.
mellettem annyi jó ember.
szétnézek mindenhol
és én ilyen.

hát ilyen mackóm van manócska
megbántom és puszit ad érte

azért van hogy fordítva

aztán faggattam hogy mégis mi
hogy mondjon valamit
tetszett nem
van mi tetszett mondta s van mi kevésbé
volt ami rossz volt nagyon rossz?
olyan nem volt... talán
de mégis mégis ... én mackóhoz tovább
akár költő is lehetnék akkor?
akár lehetne engem olvasni is?
s láttál már mackó
láttál ilyen hasonló szöveget megjelenni
igen mondta lehetne
de azért ugye nem fogok itt leragadni
aztán én hogy mondja meg de őszintén
hogy olvasna-e engem
magától? kérdezte - - - - -

 s aztán hogy jutna kezébe írásom?
előbb értetlenkedtem mit mond

aztán ő újra
de ha nincs hogy vehetné kezébe akkor
hát igen manócska én nem vagyok
hiszen kézzelfogható sem vagyok
nem ismerhet engem senki
hogy vehetne kezébe engem bárki
és hát ahhoz híres kellene lenni
hogy mackó kezébe vehessen
hát így beszélgettünk el
hogy többet róla ne beszéljünk.

nos így vagyunk manócska
kéz a kézben
láb a vízben
pancsikolva
zöld vízben
sárga vízben
fehér vízben
színtelen vízben
sem
áttetszőn
s így tovább még

igazából sose hittem hogy együtt halunk meg
csak szerettem volna
csak mindig csak szerettem volna
de az más
és mi is csak emberek vagyunk nem igaz?

amikor testet varrok
manócska tudod
saját testemet varrom

nos így vagyok csak egymagamban

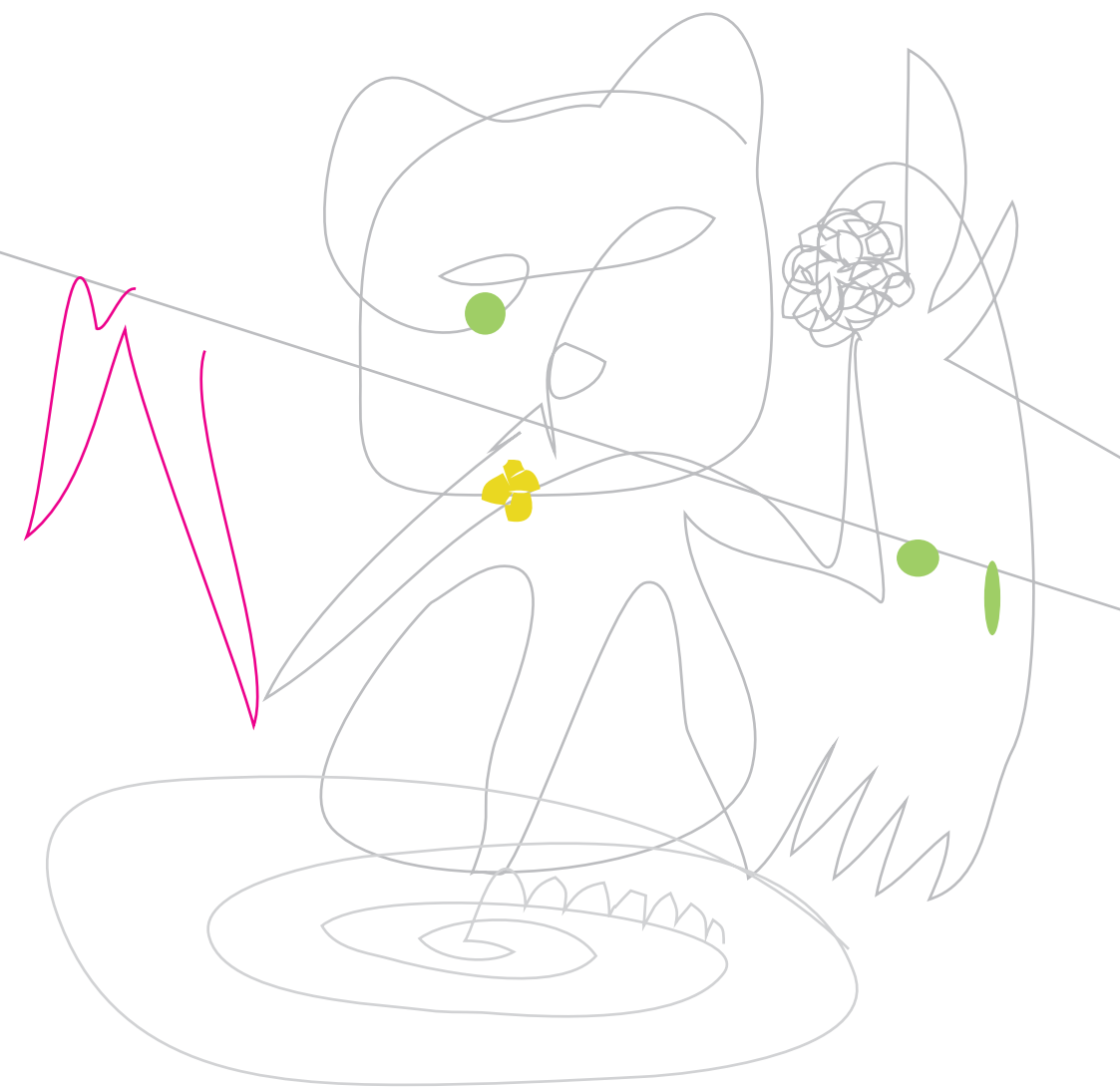
s kérdem a régi ördögöcskét gombocskát manócskát mind
mifán teremjünk mi
lógatva lábunkat a vízparton ámulva deszkaemelvénről
hogy milyen lenne ha

ők felelnének
s megfognánk egymás kezét
egyszerűn mint ami legtermészetesebb
s hogy mi lenne ha minket mindenki szeretne
manócskát közülük megkérdezném
manócska téged se szeret senki?
s ő válaszolna szépen
mindegyik válaszolhatna szépen egymás után
mert egymást mi mindig meghallgatnánk
ördögöcske néha beleszakítaná a szót gombocskába
s én kuncognék magamban
hogy én is így szoktam
s hogy egymás szavába is belemaszatolhatjuk ha akarjuk
nem kellene mindig illedelmesen megvárni
egymásunkat
milyen boldogok is lehetnénk mi egymással mind

a csodamackó

s ki ül itt most karbatett kézzel
s dalol
talán isten vagy a manók
vagy csak 1 manócska
vagy az én manócskám
s ha sírok velem sír
s ha nevetek duplán nevet
de vajon ha ő nevet
én nevetek-e eléggé
ha ő sír én sírok-e eléggé

mit tudok én róla igazán
én beleolvasnék az ő naplójába már otthon a polcon
nem tudnám megállni
és az sem baj hogy manócska most rosszat gondol rólam
volt már hogy rosszabbat is gondolt sem ijedtem meg
de én kíváncsi vagyok
egyszerűen csak nem tudnám visszatartani
érted manócska
én féltékeny lennék jeleneteket rendeznék sírnék
vagy csak szépen elmennék csendben
valamelyik biztosan
de ő nem
vár
kivárja
manócska ez azért csak írás
ne ijedjél be úgy már
hiszen ezek betűk
mi több csupán félsorokban
manócska lehet hogy nekem csodamackóm van?

ilyen mackó ritka mondd meg te is így
van?

én én a világnak mennék
legalábbis az erdőket járnám
de ő nem
puszit ad nekem
ő igazán szeret engem
ugye manócska

gyerekkoromban én már az ajándékokat is
kikerestem
s egyszer karácsony előtt 1 nappal vártam az
angyalkát

kisebtestvéremmel amikor én is picike akkor
ültünk a konyhaasztal alatt

hogy ne vegyen észre
nem mertünk
órákig kijönni alóla

persze honnan tudtuk
volna hogy másnap
délután

elvisznek minket otthonról
nem tudtuk még akkor az anygalkareceptet
na szóval manócska
hogya lehet ilyen jónak lenni
ugye ezt nem lehet eljátszani
a jónak lennilevést
vagy jó az ember vagy nem
vagy legfeljebb kevésbé jó
vagy még kevésbé
de csinálni jó embert szóval az nehéz
fordítva könnyebb
például jó emberből rosszat csinálni
na ez se annyira könnyű azért
de mégis
az az igazi csinálás
rosszból jót csinálni
nemde manócska
ez az igazi kihívás
például egy igazi manócskának
de egy anygalkának is

mániákus író lettem
lassan már semmi nem fontos az életemben
úgy sietek mintha holnap holnapután itt lenne a halál értem
lehet hogy a halállal is egyezséget kötnék
ha nem fejezhetném be
(*bergman látom pillanatra idenéz*)

folytatva a tegnapi kimaradásokból
nem mégsem
azt majd később...

manócska olyan büszke vagyok magamra
ugye megbocsátod hogy ezt mondom
képzeld az egyik iskolában
(*amelyikben szeretnek engem*)

na nem
mégis előlről kezdem a tegnapról
hiszen ezt így nem érted meg

még mackótól idefelé:

na most hasonlíts össze minket
ugye igazam van
mackó sokkalta jobb mint én
ugye össze se lehet minket hasonlítani
egy lapon s napon se emlegetni
tudod manócska őt mindenki szereti
de ezt talán már említettem akkor
szóval már nem csodálkozok ezen
engem igazából csak te szeretsz
(*de ezt is már említettem máskor*)
s azért úgy mindig ebben sem vagyok olyan biztos
jobb nem elbizakodni hisz azért te ezt igen finoman
kezeled
hogy én mikor mit veled
s hogy mikor szeresselek
nem igaz manócska
te teszel mindent
hogy én mikor szeresselek
s mikor nem annyira igazán

na és mackó
de az nem újdonság
és persze az apám is

és talán még szeret kicsit a testvérem is
anyám a maga módján
talán ő is
hogyne persze
őt is miért hagynám ki
(pedig ha tudná hogy én őt
nos esetleg titokban néhány különleges ember
akik mindig hallgatnak
azt hiszem vagy már régen el is felejtettek
egyik kezemen meg tudnám számolni
de ezt sem tudhatom mert ez is ugye csak titokban
egyszer el kellene gondolkodnom azon
hogy a valóságban sokkal több különleges ember van mint
hittem egykor
igen határozottan azt hiszem most
hiszen például itt vagy te is
és ezt is kimondhatom
igazából az összes ember egymagában is mind különleges
nem így van manócska
én eddig mindig rosszul tudtam
ezt is
határozottan állítom most már hogy én eddig rosszul
tudtam
na persze ez nem azt jelenti hogy ez a sok ember engem
mind szeret szerethet hisz
az nem is lehet
nem így van manócska
na de ez mind más
szóval mackó egy olyan mackó
aki mindenkin segít
na nem úgy mint te rajtam
mert így senki nem segíthet senkit
mint te rajtam
s talán mackó másokon is csakúgy pont mint rajtam

szóval ő azokon is
akik őneki nem
főleg azokon szeret
pedig megjárja nemegyszer
de ha megjegyzem ideges lesz olyankor támad
képes ilyenkor támadni
ha igazat beszélek ilyenkor támad
kemény szavakkal
azt szereti igazán amikor csak játszom
akkor mindig mosolyog
szereti hallani a szépet
de hát mind szépet szeretünk hallani nem igaz
nem igaz-e ez manócska
így vagyunk
ja és van hogy mégis elkapom az igazat
de vele csak úgy lehet ha humorral kapom el
ez ugye tudod nekem ritkán megy
de van ilyen
na akkor is mosolyog
s hogy rászedtem ilyenkor én igen büszke
szóval őt is meg lehet
be lehet fogni
de csakis a humorral
törbe kell csalni
én már tudom
csak így lehet vele
hirtelen lecsapni
észrevétlen
idő nincs gondolkodni
mert akkor felkészül
gyorsan kell cselekedni

s akkor mosolyog
van hogy nevet

legyen az bármi rossz is
van hogyha igazán komoly a dolog
kissé kesernyés az a mosoly de mosoly
na de még a napló hátra
csak ne dőljünk hátra
1 hónap 1 év 100 ki tudja mikor lesz
meglehet az is sose lesz
hogy ő kezébe vehessen
nos hamarébb nem saccolom semmiképp
s azt is tán ha akarnám
még holtomban is megkérdezné hogy akarnám
hát ez egy ilyen mackó
nekem egy ilyen játékmackóm van na
komoly felnőtt játékmackó
így vagyunk manócska
te manócska
én tulajdonképpen nem is érdelem meg hogy szeres-
senek
ez most jut az eszembe
a munkahelyemen is csak kapok mindig
sose adok semmit
kíváncsi vagyok mikor unják meg
hogy szeretnek
a telefonban is mikor dicsekedtem a csokiról
azt mondta apám

*testvérem is szokott mostanában
ilyeneket*

(itt most csinállok egy kis kitérőt

szóval a testvérem is hogy adni kell hogy kapjál
rajta sem tudok eligazodni igazán
mert ha én úgy teszek vele ahogy mondja
megsértődik
persze én sosem tudok neki adni annyit mint ő

S NEM IS TUDOM IGAZÁN MIT VÁR EL
RÉGEBB TUDTAM MINDENT
DE HÁT A 17 ÉV SOK
ISZONYÚAN SOK
MIND VÁLTOZUNK

Ő MÁR NEM ILYEN KISLÁBON MINT ÉN VAGY MACKÓ
MÁR ELVÁRJA HOGY MOBILON SZÓLJAK
DE HÁT HOGYAN HA EGYSZER NINCSEN
VAGY HOGY HA ELKÉSTEM MIÉRT NEM MENTEM TAXIVAL
DE HISZEN ÉN SOSE JÁROK
TAXIVAL
JÓ RÉGEN MÉG EGYETEMISTA KOROMBAN MIKOR SZÁZADSZOR KELLETT
KÖLTÖZNI
DE HÁT RÉGEN Ő IS MILYEN MÁS VOLT
MALACKAVERSET ÍRT NEKEM
ÉLETEM LEGSZEBB VERSÉT
ÉN NEM IS TUDTAM MAGAMRÓL HOGY VERSET IS ÍROK
PEDIG ÍRTAM VALÓSZÍNŰ CSAK AKKOR NEM TUDTAM MÉG
UGYANIS NAGYON KÉSŐN ÉRŐ TÍPUS VAGYOK
DE AZ ÖVÉRE EMLÉKSEM

////////////////////

ÉS HOGY ADOTT EGYSZER EGY SZÖVEGET
AZÓTA IS KERESEM NEM TALÁLOM A SOK KÖLTÖZÉSBN MI TÖRTÉNHESETT
KÉRTE S ÉN MEGÍGÉRTEM HOGY EGYSZER HA NAGY LESZÉK CSINÁLJAK EGY
FILMET BELŐLE
S ÉN KERESEM KERESEM AZÓTA EL IS FELEDTEM AZT HITTEM PEDIG UGYE HOGY
NEM
MERT Ő ENDEM AKKOR MALACKÁNAK HÍVOTT
NEM HITTEM HOGY EGYSZER MÉG MEGKÖNNYEZEM EZT AZ ESETET
MERT MI EGYÜTT AKKOR JÁTSZOTTUNK ELEMLÁMPÁVAL A TAKARÓ ALATT
ŰRHAJÓSAT MEG MIEGYMÁSAT AMIT A FIÚCSKÁK SZOKTAK
TÉNYLEG ÉN NEMIGEN JÁTSZOTTAM BABÁVAL
A MACKÓRA EMLÉKSEM

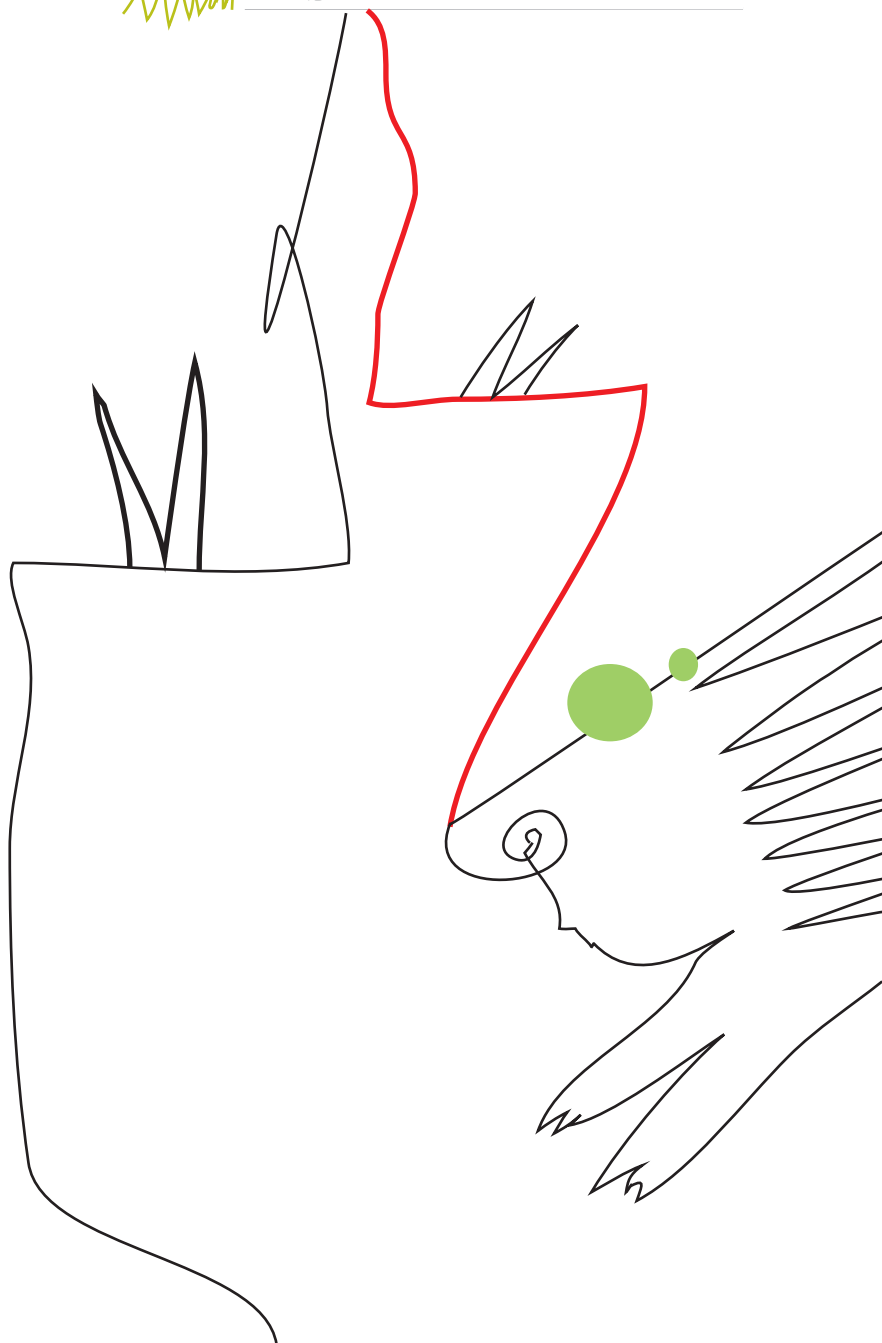

biztos volt baba is de arra nem tisztán emlékszem
szóval annyira emlékszem talán pilóták voltunk
aztán minden mást is piknikeztünk a takaró alatt
csak azt nem tudom hogyan mindezt mert akkor ott a takaró mindig
tisztá volt
s mi is alatta sehol egy kosz
hoggy hogyan is csináltuk
és ami meglepő
ezt sem tudom hogyan csináltuk
kézenfogva jártunk egészen szerelme színrelépéséig
főleg utcán van hoggy azt hitték szerelmespár vagyunk
pedig ilyen még csak eszünkbe sem jutott
most így vissza gondolva ez se volt normális biztosan
de a szüleim is tudták s ők se szóltak egészen a szerelméig
mert ugye azért az más
a szerelem nem hagyja magát
ma már szégyelli hoggy ilyen volt
én meg fordítva igen büszke
na szóval ő mindig csak ad
elfelejti hoggy időnként kapni is jó
igaz titokban ő is szereti ezt
csak nem mutatja ki
de én látom mindent látok

////////////////////

nemrég nem voltam elég jó hozzá
pedig nem miatta de ezt már hoggyan is mondhatnám el
talán el is vesztettem
úgy félek hoggy végleg elvesztettem
nos nem is tudom hoggy ő kap-e egyáltalán
de hát neki így a jó
mindenkinek úgy jó ahogy jó
nemigaz manócska
a lényeg hoggy hoggyajó neki nekünk
s hoggy a világ kerek legyen

NE EGYENES MERT AZ NEM JÓ
S MERT ÍGY KEREK AZ EGYÉSZ
HOGY NE LEGYEN EGYENES
NOS ÉS AKKOR MÉG MACKÓ SZÜLEI IS
HOGY UGYE TE IS SZÁMONTARTOD AZ ÖVÉKÉT
EZT AZÉRT ÉN NEM MONDANÁM
MANÓCSKA ÉN MÉG CSAK A TIÉDET SZERETNÉM IGAZÁBÓL LEGINKÁBB
DE AZT UGYE SOSEM TUDHATOM MEG
ÉS AKKOR ÉN NEKED ÉN SOSE SEMMILYEN MEGLEPETÉST
PEDIG CSAKNEKED ÍRNEK MESÉT
KÉSZÍTENÉK MESERAJZOT
MINDENT CSAKNEKED KÉSZÍTENÉK AKKOR
S TOVÁBB AKKOR MÉG TOVÁBB APÁM
HOGY UGYE TUDOD CSAK AKKOR KAPHATSZ HA TE IS ADSZ
EZT MOST MÁR MONDANOM SE KELL HÁNYSZOR HALLOTTAM MÁR
S MINDIG MEG IS FOGADOM HOGY NA ÍGY LESZ
TEGNAP IS MEGNÉZTEM A HETI NÉVJEGYZÉST
NEM VOLT ISMERŐS NÉV
DE JÖVŐ HÉTEN MÁR TUDOM ELFELEJTEM MEGNÉZNI
HÁT ÉN CSAK ILYEN VAGYOK MANÓCSKA
MÁR EZEK UTÁN ENGEM KI FOG SZERETNI
MEGVÁLTOZHATOK-E MÉG MANÓCSKA EZUTÁN
LEHETEK-E ÉN IS JÓ MINT MÁS
DE HÁT MANÓCSKA HOGY VAN AZ HOGY ÉN NEKED SOSE ADHATOK SEMMIT
EZUTÁN
UGYE MANÓCSKA AZ MÁS VOLT
AKKOR MÉG MÁS

////////////////////////////////////
NA PERSZE AZT ELFELEJTETTEM MONDANI HOGY A MÁSIK MUNKAHELYEMEN KIFE-
JEZETTEN NEM SZERETNEK
AZ EGY MÁS TÁRSASÁG
PEDIG ÉN ITT IS OTT IS MINDENÜTT UGYANAZ VAGYOK NEMIGAZ MANÓCSKA?
TÖRTÉNT EGYSZER HOGY KI AKARTAK DOBNI
SZÓ SZERINT MANÓCSKA MÉG A KEZDET KEZDETÉN

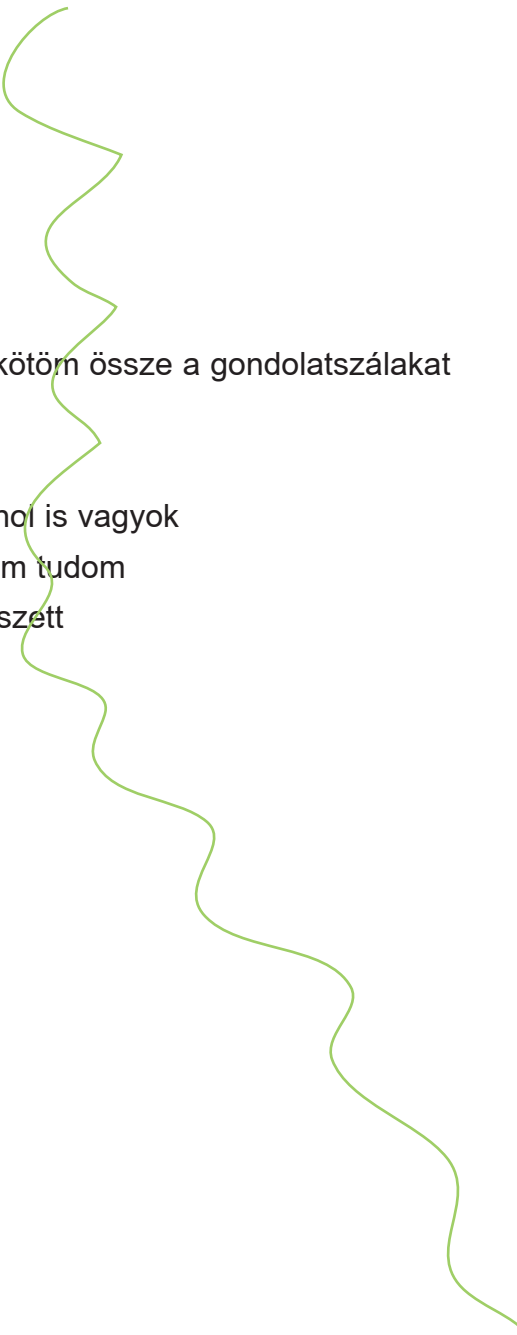

DEHÁT A SORS ÚGY ADTA MARADTAM
AZÓTA IS A TÜSKÉK SZÚRNAK HA BEMEGYEK A KAPUN
ilyen tüskékkel járok én oda már 8 éve
igen mackót is azóta pont
ez érdekes
hogy én erre sem soha nem is gondoltam
pedig hogy én oda akkor
hát az is szerencse
mackó általi szerencse hogy épp akkor őt megismertem
mert aki őt szerette mutatta az utat be azon a kapun
éppen előtte

MUNKANÉLKÜL

AZTÁN VANNAK
EGÉSZEN MÁS MESÉK
AMIT MÉG NEM TUDTAM AZÓTA SE MEGÍRNI
EZ AZÉRT ÍGY MÉG TITOK
MOST MEGINT AZ EGYIK TANÁROM JUT ESZEMBE
(akit mellesleg imádtam)
NA Ő AZ MÉG AKINEK A NEVÉT SOSE TENNÉM KI
HA AKARNÁ SE ANNYIRA TISZTELTEM

nos ő hogy érdekesen kötöm össze a gondolatszálakat
átmenet nélkül
egyfolyamban
igen tényleg most már hol is vagyok
sokszor már magam sem tudom
lényeg hogy ez neki tetszett

legalábbis azt hiszem így volt
azért ne vedd készpénznek ezt sem manócska
na de mindezekről most nem is érdemes írni
meg ez már túl hosszú is lenne
minek bonyolítani ami nem éri meg úgyse
szóval ott azaz itt szeretnek engem ahol nem kell bejárnom
az értekezletekre
azaz kellene de elnézik nekem
persze lehet hogy egyszer kapok érte s akkor nem lesz
köszönet
s az lesz hogy megérdemeltem
mindenesetre ezidáig eljátszhattam hogy nem megyek be
próbálnám meg egyszeris a másokban mi lenne
fergeteges szóvihar
s úgy repülnék hogy csak na
bár meglehet a maguk módján ott is megtűrnek
talán kedvelnek tüskéimmal együtt eltűrnek
bár lehet ha eljönne egy kellő pillanat újra csapnának
de vigyázok ott ám én a pillanatokra
mindig résen
8 éve hogy inkább én mint ők hogy elkapjanak
persze ezt se tudom így nehogy azt hidd manócska csak
megjátszom
magamnak
mindenesetre ezt jól titokban tarthatják
a kedvelést mert sosem érzem
csak néha pillanatra véletlenül jut eszembe hogy
feléjük is éreznék
időnként
valami szeretetfélét

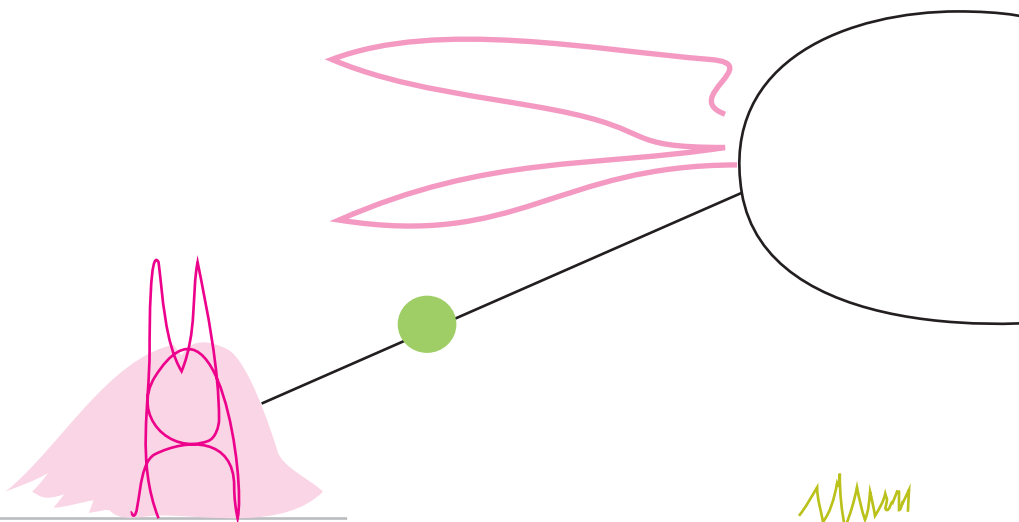

EZ IS BENNEM CSAKÚGY VÁRATLAN FELTÖRVE
SOKSZOR ELKÉPZELEM MÍLYEN LENNE HA VISSZASZERETNÉNEK
NA SZÓVAL ITT
TESSÉK FIGYELNI NEM
OTT ELJÁTSZHATTAM HOGY ADDIG IS VELED

////////////////////

PERSZE OTT VOLTAM NEM MESSZE CSAK HÁTTAL S ÉPPEEN VELED
KÉPZELD NEKIK MIND HÁTTAL VAGY OTT SE AMIKOR NEM OTT
ELLÓGHATTAM MINT A GYEREKEK
OTT VOLTAM ÉS MÉGSEM OTT
NA DE EZ MÁR MEGINT BONYOLULT
ÉS TÉNYLEG VAN HOGY ELTÚLZOK NÉHA
GONDOLJUNK A TEGNAPIRA ÉPPEEN FE-
SZÍTVE VÉGLETEKIG

S HOGY MÁR NEM ÉRZEK SEM FEJEMMEL SEM TESTEMMEL A SZAVAKBAN
MÁR MAGAM SEM TUDOM MI A KÉPZELETBŐL
VALÓSÁG S FORDÍTVA MÉG ANNYIRA SE
DE EZ ITT FENN MIT ÍRTAM MIND EGY CSEPPIG SZÍNTISZTA
VALÓSÁG CSENGŐFÉNNYEL
MERT AZÉRT VAN HOGY NÉHA SZÁMOMRA IS HOMÁLYOSABB AZ A VALÓSÁG

szóval abban az iskolában
ahol engem szeretnek
legalábbis azt hiszem annyira
megbízna bennem
hogyminap éppen tegnap egy gyereket
ezek itt a nagyobbak
ez sem már gyerek
volt vagy 18 azt hiszem
szóval a gyereket maradjuk hivatalból ennyiben
nem is én tanítottam
pótvizsgára kellett neki nem tudom mi miatt
az ilyet én sose jegyzem
és ami lényeg
nem a helyettem ott tanító tanártól kért segítséget az ő
védője
(hogyszépenígyfogalmazzak
aki mellest talán legkedvesebb s helyesebb fickó onnan
mármint a védő
de ezt is csak néha veszem észre
ilyenkor mert egyébként szokatlanul rendes
szóval nem attól a tanártól akitől mindenki fél
s hallani rossz pletykát
jó van nekem is ez az
s egyszer én is róla úgy akár a többiek
pedigmégőénvelem olyan nagyon rosszat nem
mondjuknemis volt alkalom
csak 1-2 ami arra volt elég jobb távol
de akkor is
én kíváncsi vagyok
s tényleg mindenkit megérték is
de hogymennyirenem szeretni valakit
akkormiértcsakahátamögött
vállalni mégsem

talán mégis van valami igaza s az igazság sem egészen az
manócska képzeld van is egy névrokon itt velünk
olykor eszembe jut vagy küldesz'
egészen kíváncsi leszek ő-e
persze annak nincs a nevénel semmi hogy véletlenül se
tudjam meg
mellesleg én cseppet sem félek tőle
szerintem ő is tudja hogy én tőle nem
volt hogy mosolygott rám
na persze egyszer
amikor belesültem életemben egyszer
azelőtt 10 perccel szóltak hogy mikrofon előtt kell beszél-
nem még lelkileg se tudtam felkészülni nem hogy másképp
s ismerkedni kellett még a mikrofonnal is
remélem azért ez elég volt hogy többet ne
utóbb zavart volt egészen furcsán kapta el tekintetét rólam
talán nem volt kedves
vagy ő is éppen akkor más
mint az a kutya is amikor...
fura egy fickó
birodalma csak az övé
még egy ilyen nyulacskát sem enged be
de közelbe se
persze honnan is tudná hogy én nyulacska
hogy csak egy nyúl ott abban azokban a
helyzetekben

NOS TŐLEM KÉRTE AZ A RENDES FICKÓ

**kicsit mint a fikció*

HOGY A GYEREKET ÉN VÍZSGÁZTASSAM LE

PERSZE BELEMENTEM

HIÁBA MONDVÁN NEM IS VÉDEKEZVE SEM NEM KIBÚJVA

HOGY HISZEN ÉN MÁR NEM VAGYOK TANÁRA

S HOGY ILYET IS LEHET ÚGY HOGY ÉN NEM A TANÁRA

DE AKADÉKOSKODOTT HOGY Ő CSAK ENGEM

HOGY CSAK ÉN CSINÁLJAM

HÁT MEGESETT A GYEREK FELKERESETT

MONDANOM SEM KELL AZ A GYEREK AKI MÁR NEM GYEREK

JÓKÉPŰ GYEREK VOLT NEM IS CSODÁLKOZOM HOGY VELE EZ MEGESETT

MÉG ÉN VOLTAM ZAVARBAN NEM Ő

NÉZTE IS A KEZEM MEGLEHET NÉHA REMEGETT NE TÚLOZZAK

AZÉRT ÉPPEN NEM

HÁT MEGTETTEM MINDENT AMIT LEHETETT

ELMONDTAM HELYETTE AZ ANYAGOT

MOSOLYGOTT LÁTTAM CSILLOG A SZEME

(MERT AZÉRT MÉGSEM VOLTAM ANNYIRA ZAVARBAN

ÉSZREVETTEM FIGYELTEM

HOGY AZÉRT MÉGSE

NEKI ÍGY MÁR CSAK EL KELL KÉSZÍTENI AMIT MÁR ÚGYIS ELMONDTAM

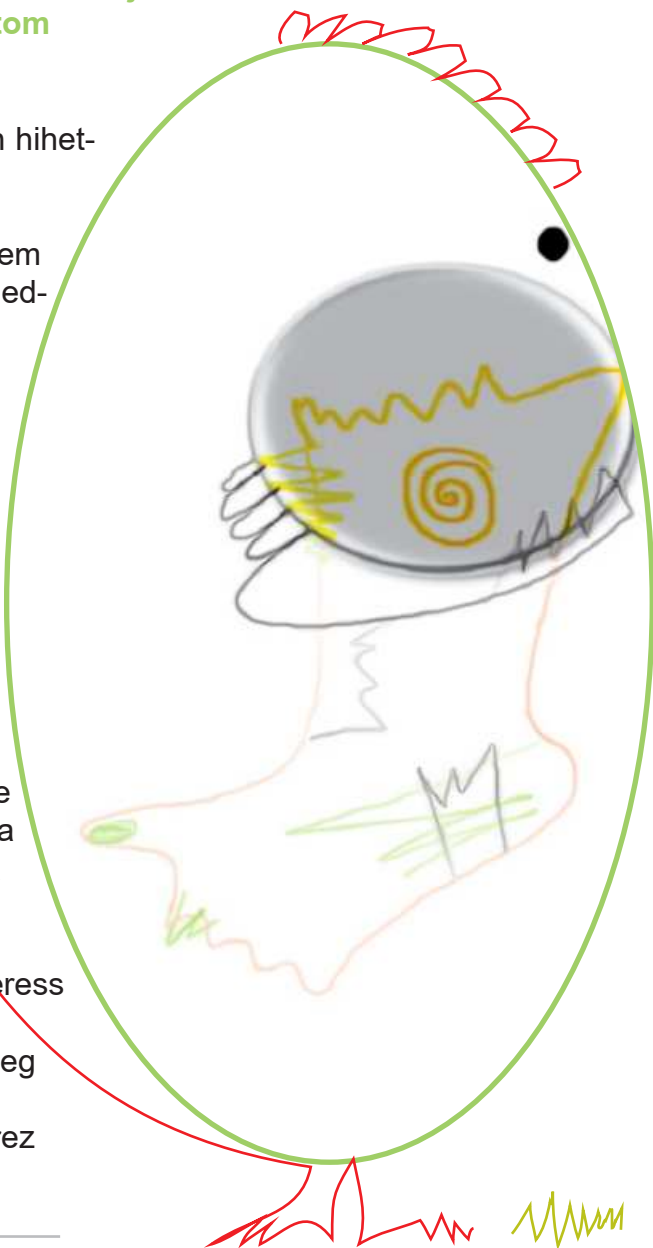
A RAJZOKAT IS A SZÖVEGGEL

azt kellene mondanom most
pihenj hogy el kell engedjelek
elűztelek a házadból kisajátítalak
görcsösen szorítom
a kezéd

manócska hogyan hihet-
tünk bármit is
hogy mi a földön
tudom kötelességem
lenne téged elenged-
ni

aztán mégis csak
azt mondom
ha szeretsz
megvarrom
összes zoknid
míg alszol
azokat is mind
bevarrom amik
épek
még az se baj ha
megharagszol érte
teszek homlokodra
nedves takarót ha
izzadsz
aztán csak nem
nem kell hogy szeress
inkább pihenj
úgyis most már meg
kellett varrni
s a kezem sem érez

pedig istenúgyse akartam
már reggeltől itt vannak firkáim
de hogyan ha
fejem csupán tompán kongó edény

TALÁN LEFEKÜDNI KÉNE
LEHUNYNI MINDENT ENGEDNI
MÉLYNEK

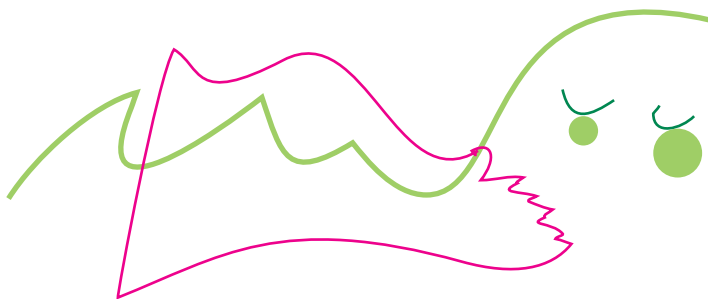

Nem bírom a zajt
Beteg leszek az ordítózástól
Csütörtökök
Vigyétek el tőlem szellemek manók
A csütörtököket
Gyerekzsivaj olcsó zenével csörömpölés fülsiketítő zaj
Kibírhatatlan baj

Inkább lennék süket
Néma is
Bár eddig csak néma akartam
Most inkább már süket is
Csak vak nem
A szememet azt sose veszíthessem el

A fürdőszobáról jut eszembe
Ami igazából nem is
Csak kollégiumi zuhanyozó volt
Akkoriban
Beleálltam ruhástól
Úgy zuhant rám a víz
S én talán sírtam
Akkor is csak szerelmes voltam

Mégsem szeretem az iskolát manócska
Nem szeretek tanítani
Én inkább otthon veled
Mindig csak veled
A múltkor is sem tudtam leírni
Mert be kellett menni
Pedig lázban voltam tetőig
El is késtem majdnem
Pedig én nem szoktam
Innen igazán nem szoktam elkésni
Inkább csinálnék sikertelen pályázatokat
Sikertelen verseket írnék
De ugye azért te nem vagy beteg
Manócska
Mert azt nem szabad

ma hazafelé szépnek láttam a koszos utcákat
sötét volt
itt-ott pici fények
redőnytelen nagy világos terek

tegnap este mikor együtt voltunk
éppen kijöttünk a nyugatinál
többször is beírtam a naplóba
egyszer épp mondott valamit
talán nem figyeltem eléggé
ekkor is beírtam
követelte hogy mutassam meg
idétlenkedtem zavaromban hogy de hát még magam sem
tudom kiolvasni
de hogy nem baj ő ki tudja olvasni adjam csak oda
persze csak részben volt igaz hogy én nem tudom
kiolvasni azért valahogy mindig ki tudom olvasni

MÉG ÚGY IS HOGY UTCÁN ÍROK - - - - -

TEGNAP PÉLDÁUL A VILLAMOS ABLAKÁRA IS ÍRTAM

GYORSAN KELLETT MERT LE KELLETT SZÁLLNOM

MANÓCSKA (MÉG AKKOR IS HA MÁR NEM VAGY

MILYEN SZÉP IS LENNE HA MI KETTEN EGY MÁSIK ÉLETBEN

Egy tiszta szép életben kezdhethénk

titkokat sem ismernénk

és boldogok leghethénk

lenne egykét kicsifejünk amiket meg lehet simogatni

s ez a miénk lenne

és csinálhatnánk sokminden szépet együtt

amikor úgyjő külön is leghethénk

de mi akkor is együtt leghethénk

NOS VISSZATÉRVE HOGY AZÉRT AZ ÍRÁS SE SZÓLJON MEG

előbb ugyan még folytatódott a HERCE-HURCA HUZAVONA S AZ EGYMÁS

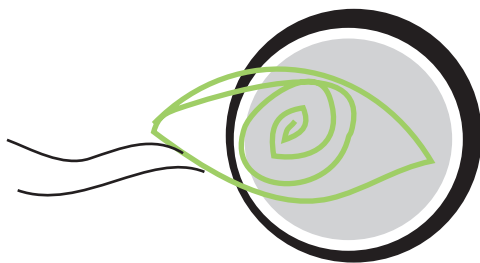
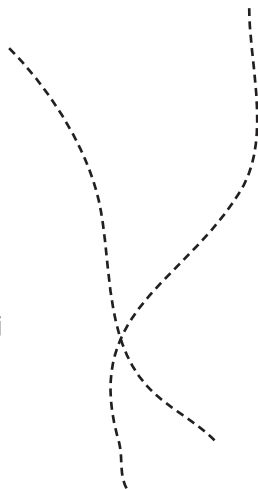
SZEMÉBE SZOKATLAN NÉZÉS

FÉLTÉS

de AZTÁN MÉGCSAKAZÉRTIS MEGMUTATTAM DACBÓL

PERSZE Ő NEM

de ÉN KI TUDTAM OLVASNI

magunkról írtam úgy hogy te meg én
éppen azt hogy mégis semmink és hogy mégis igazad
van vagyis hogy nem vagyunk mi sem

este mikor leültem a számítógéphez is
felröta mindig ideges leszek
mikor odajön ha beírok egyáltalán csak írok
igenis nem szeretem ha odajön
rossz a lelkiismeretem
amikor együtt vagyunk
na nem akkor mikor együtt
az más
de eddig nem is nagyon jött
és most is elmegy kénytelen
mert ideges leszek
és az különben is szent amikor mi együtt vagyunk
az hogy mi együtt
és ebben senki minket nem zavarhat meg
manócska hogy lesz ez így hogy nekünk
külön életünk van
mert igen ez a mi életünk
ide csak mi léphetünk be ketten
azoknak akiknek nincs közük hozzá beléphetnek ha
akarnak hiszen itt vagyunk
ez is érdekes hogy mi közük hozzá
és miért nem zavar hogy ők is
manócska amikor mi vagyunk ketten
ez olyan lehet amikor én apróra kuporodtam össze ha
anyám nyitott a fürdőszobába
takartam magam ahol lehetett
de ha idegen nyitott be az nem volt annyira kellemetlen

képzeld manócska ha nem ismerne engem senki sem
csak az írásom ismerne engem
akkor majdnem egyformán lennénk

tulajdonképpen szeretem a csalódást
mert akkor minden kiürül
azt hiszem a csalódásokat éppen nekem találták ki
mert a szerelem amikor még le kell küzdeni
iszonyú

én csak neked akarok
egyszer felolvasni
veled
nézni más szemekbe
mondani más
magunkat bele a szemükbe
puhán fáradtan tompán
kicsit bátran
időnként hangosabban
ékezet nélkül

tegnap azért mackóval mosolyogtunk
a tévézésén
beismert mindent
aztán mára újra minden a régi

mostanában van hogy külön járunk esténként el
én ami hozzám személyes
ő az övére ami megszokás
aztán találkozunk otthon
meghányva osztva kiki magáét

ÉN ÚGY VAGYOK HOGY AMIKOR ÍROK
MINDENKI MÁSNÁL NAGYOBBNAK TARTOM MAGAM
MÉG A LEGNAGYOBBAKNÁL IS
AZTÁN VAN HOGY VISSZAOLVASOM MÉGIS
EZ VALAMIKOR JÓVAL KÉSŐBB
HATÁROZOTTAN ELSZONTYOLODOM MAGAMON
MOST IS PÉLDÁUL A NAPLÓ
AMIKOR OTT SZÍNESBEN VOLT
MÉG SZÉP IS VOLT
VALAHOGY TÖBB VOLT
DE ÍGY FEHÉREN FEKETÉN
ELÉGQÉ SZOMORÚ HOGY MILYEN EGYHANGÚ

NEM IS TUDTAM ENNYIRE EGYFORMA VAGYOK
MINTHA MINDIG UGYANAZT MONDANÁM
MINTHACSAK VÍZ ALATT
EGYSZER AZÉRT MÁR JÓ LENNE LEVEGŐT
VAGY LOCCSANNA FEJEMTŐL A VÍZ

////////////////////

TEGNAP BEKÉREDZKEDETT AZ ÓRÁMRA EGY LÁNY AKI EGY MÁSIK CSOPORTOM-
MAL
ÉS MA ÚJRA UGYANAZT
MÉGIS RAQASZKODOTT HOZZÁ
PEDIG IGAZÁN HAZA IS MEHETETT VOLNA
NEM ÉRTEM

TÉNYLEG NEM VAGYOK JÓ TANÁR

HA ÉN TANÁR LENNÉK

CSAK AZ

SOKKALTA JOBB LENNÉK

de én ugye nem vagyok igazi tanár
belementem hát jöjjön
a végén segített felvinni a könyveket
ez mind a másik iskolában történt
ahol nem szeretnek engem
nem nem nem a gyerekek
hiszen azok csak gyerekek
hogyan is tehetnek
visszavonok mindent
ma itt is kaptam reggel egy mosolyt válsimogatással
ráadást
minden rossz mára felejtve

érdemes ezért máshogyan kezdeni a napot
(*igaz bár a végére minden elromlott*)

ide vetett a sors egy fiatal pszichológuslányt
bő tízzel fiatalabb
de nem érződik
volt olyan hogy évnyitón kézen kapaszkodva segítettük
egymást
csaknem végig fogva játszottunk a tilosban
igen ránk szóltak hogy a pázsit az nem arra való
persze én visszakérdeztem miért nem

hiszen a pázsit az igenis arra való
de nem kiderült ez másféle pázsit
hát így vagyok végülis itt is manócska

tegnap manócskának szólított
megijedtem
hogya lehet ez
aztán leszögeztük azt amit máskor is
csak akkor természetesebben volt
hogya azért én inkább mazsola néha tádé persze
de manócska --

pedig régebb volt hogya ő volt a manócska

a nagyoktól láttam hogya fel kell állni
a profiknál
felolvasásnál
igaz hogya akkor csak felolvasás
hogya csak a szöveg és te
de ki képes erre
hogya csak a tévében szoktak ülni
na meg itt a szerényebb helyeken
s egyébként is mindenki más
szerényen így talán mégis könnyebb
jó volt az összetartó (erő)
középen

Jaj, mennyi butaságot összeírtam régen
Mégis van benne is azért valami
De hogya ne lehetne ülve is csak a szöveg és én
Sőt épp hogya ülve

Mert azért állva ott van még a közönség
akkor muszáj
arcukba is nézni
kifelé

kitaláltam hogyan lehetnék jóban
hogyan lehetne a kritika egyenrangú
(*ha az sem közönséges szóban*) úgy hogy
ne legyen szabad hétköznapi
s hogy szabadon se hétköznapi
azaz legyen szabad de ne hétköznapi
olyan mint a vers is prózai
még ha hétköznapi is ördögi és angyali
s ne amitől úgy direkt meg lehet haragudni
hanem az is csak alkotás lenne
olyan visszaíró csatlakozás
például lenne humoros vagy szatirikus lírai
groteszk szellemes
akkor határozottan megkedvelném
kritikusok legyetek bátrak és angyalik
okosak és ördögi
sose rosszindulatú
széparcúak és nyugodt
nem nem csak simaarcotok legyen
lehetek csúnyák is angyalin
kifejezzen szép igen a csúnya kritikus
olyan izgató
csak a szemetek csillogjon
az is mosolyogva villogjon
igen azt hiszem meg tudnálak kedvelni
nagy barátság lenne
határozottan hiszem igen egészen meg tudnálak titeket
kedvelni

engem a megszületésre váró szövegek írnak
nappal bármikor vagy éjszaka hajnalban
ébredsztenek

nem hagynak aludni
megesik hogy például nappal nem tudom leírni
mert éppen mást kell csinálni
s hiába próbálom felidézni később

már nem megy
vagy leírom akkor vagy többé nincs
nem tudom azt a hangulatot felidézni többé
ez bizonyíték arra hogy
nem én írom a verseket
én nem tudnék írni verseket
belémszállt egy másik lélek
amelyik ki-bejár rajtam
minthacsak hazajárna
enni kajálni
s gazdálkodik mindenemmel

nos apám néha évben egyszer-kétszer meglátogat
na nem értem egészen
de ez egy más téma
történt ekkor egy ilyen alkalommal
hogy felhozta váratlanul a gyerektémát
semmi téma mert nem volt téma
egyszerűen csak megjegyezte miért nem válok el
persze ő nem ért semmit

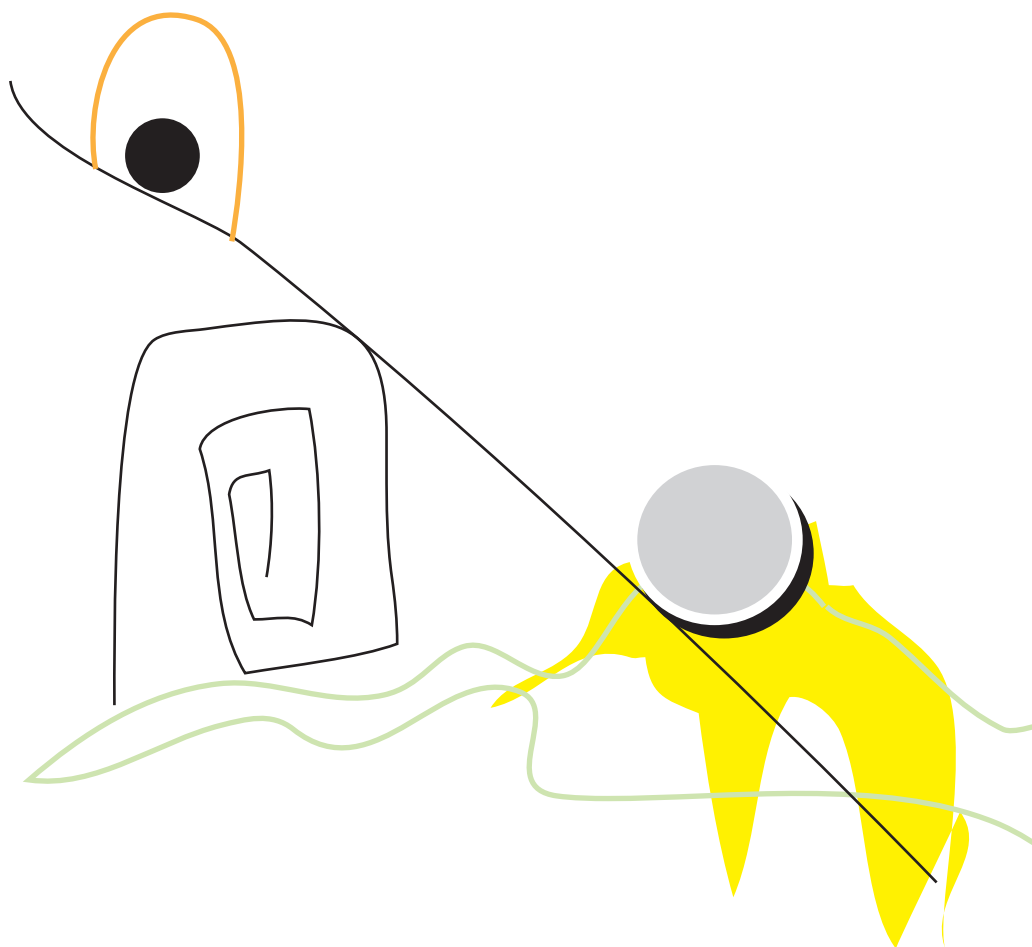

AZAZ NAGYONIS CSAK MÁSKÉPP
HISZEN HOGYAN LEHET EGY ILYEN MACKÓVAL
AKKOR AZ EGYSZER ESETT MEG TÖBBSZÖR SOHA
MINTHACSAK EGY ELSUHANÓ SZÉL ÉRINTETT VOLNA
ELÉG HOGY BELÉMKÖLTÖZZÖN
PERSZE ÉN GYORSAN KIKÖLTÖZTETTEM
DE AZTÁN NEMRÉG A TESTVÉREM UGYANILYEN VÁRATLAN KÉRDEZTE MEG
(EGYÉBKÉNT ŐT ÁLTALÁBAN ÉVENTE EGYSZER
AZAZ KÉTSZER LÁTOM
HOGY HOGY ÁLLOK A GYEREK ÜGYEEL
S HOGY MIÉRT NEM CSINÁLOK AKÁRKIVEL
S EZT MIND HIRTELEN VILLÁMKÉNT BEDOBVA
NEM PERSZE VÉGTELEN NYUGALOMMAL S KACÉR SZEMMOSOLLYAL
S HOGY MA MÁR VANNAK MÓDSZEREK
(KÖSZÖNÖM SZÉPEN A MÓDSZEREKET
ELÉG
VOLT
NA DE EZ SE SEMMI
A GAZDASÁGIS HIVATALBÓL UGYANEZT
S HOGY MIÉRT NEM CSINÁLOM TITOKBAN
NA EZ AZTÁN MINDENNEK A TETEJE
EGYÉBKÉNT IS MACKÓ MINDENKIÉT NEVELNÉ
TUDTÁVAL
Ő MÉG NYOMORÉKOT IS NEVELNE

PERSZE TÖBBÉ EZ SEM LESZ SOHA MEGKÉRDEZVE
APA TESTVÉR GAZDASÁGIS MIND ÍGY EGYÜTT
ANYA KIZÁRVA
LETUDVA

persze igen ha csak testem volna
de hát eltudna engem valaki is
képzelní lélek nélkül
egy életen keresztül
én nem vagyok a szögletes dolgok híve
azaz igen de másban
az előre megrendezett szerkezeteket
ha rajtam áll inkább kivárom
na jó ez sem pont így
de jobbszeretem a kereket
vonal kizárva
egyébként is mit képzelsz mindenki
pont rólam
akkor meg minek volt eddig az a sok teória
énrám nem gondolsz senki?
nagyon megleptek mindketten főleg hogy
apám is úgy mondta
pont ő egy ilyen apa
hát akkor tényleg hogy állunk a régiekkel
minthacsak azt mondta volna
mézzel inni a kávé finom
mellesleg én nem szeretem csak cukorral de mindegy
egyébként ő tanított arra is rég hogy a tea 3 kanál cukorral
s két kanál citrommal az igazi
aztán hogy így ittam évekig
egyszer csak vitatkozik velem hogy miért nem iszom a teát
mézzel
ő persze önti a mézet bele
én nagyon ritkán mézet de akkor is csak vajasmézesen
hogy érezhessem a mézet
ha már méz ugye
legyen csak az
(*mondom*) hisz ő tanított hogy mennyire hittél s én
mennyire hittem

merészel kereken letagadni hogy ilyenre nem emlészik
igaz ő csak a ping-pongra emlészik

ide is igazán csak a pingpongós gyerekekért
de hát meg kell hagyni
sajnos bizonyos értelemben van köztünk hasonlóság
szigorúan csak bizonyos
mert egyébként ég és föld van
köztünk
különben is ahogy telik az idő
mindenki csak a fontosakra emlészik ilyenkor
szóval hogy a cukor az nem jó
ma azóta én csakazértis semmivel se
iszom a teát
időnként legtöbbször
persze mackónak is elmondtam (*a teát*)
mert én eddig neki ugye mindent elmondtam

ez a közel kicsit távolabb most már vissza napokra tart
mert innen én már csak titokkal
ráadásul olyanokkal amiket még én se
de mindegy is már
a titkok is lehet hogy egyszer elillannak
keresnek más fészket
olyat talán amiben ők is egyszer boldogok
de az is lehet hogy a tikok az ilyen helyeket szeretik

szóval hogy mackó s a mi életünkkel mi lesz
az ugye kit érdekel
és különben sem vagyok fiatal

a sors persze rendezze ahogy akarja
foglalkozzon vele más
elég az én bajom

bent most itt nem teljes a béke ugyan
de ki mer bármit is elmozdítani
istennek mit tudom én mekkora s hogy egyáltalán van-e
hatalma
s hogy foglalkozik-e olyanokkal aki már nem 35
s hogyan is lehet a békességet a nemtudommal felcserél-
ni
nemtudommi egy életen át
igen
tudom

halál kedves most ez egyszer távozzál a számról
tűnés még az árnyékokat sem kívánom
szóval a nemtudomtól én most már nem félek
egészen jól kezdek vele megglenni
csak hol így nevezem hol úgy
mikor hogyan engedi

a nyulacskák is megöregszenek
jó persze azért ez se pont így

milyen kár is hogy csak egyéletünk van
különben az is elég
sok
amikor semmi nincsen
s a rossz sose onnan a nemtudommból jöjjön

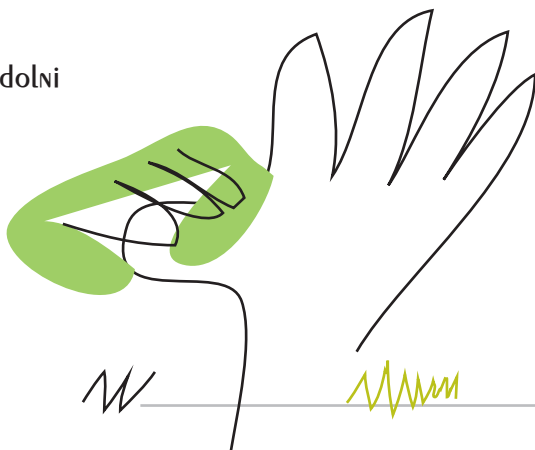

AZ VELEM SOSE TÖRTÉNJEN MEG
S EGYÉBKÉNT IS MI LENNE HA FORDÍTVÁ LENNE
MACKÓ ENGEM AKKOR SE HAGYNA EL
TALÁN DE EZT SE TUDHATOM MEG
PERSZE EZ NEM TARTOZIK A NEMTUDOMMIHEZ
AMI CSAKAZENYÉM MÉG AZT HISZEM
DE NÉZZÜK MÁSHONNAN:
MI VAN HA EGYSZER ENGEM MACKÓ HAGY EL
NA PERSZE EZT SE TUDHATOM MEG
S AKAROM-E ÉN EZT EGYÁLTALÁN
S VAN-E ÚGY HOGY AKAROK ÉN
AKARHATOK-E ÉN EGYÁLTALÁN

S HOGY
SZABAD-E ILYENKOR MÁR MÉG AKARNI

CSAK TUDNÁM HOGY MOST
MIÉRT NEM HAGYSZ ALUDNI

EZT ITT MIND ÚJRA KELL GONDOLNI

Amikor minden semmi
Én sem vagyok én
Mesélni titkokat

Csak hogy akkor miért van ez
akarni idegent

Hogy legyek s hogy légy nekem

manócska tudod énneked szerettem volna valami kedveset
írni

olyat amitől te is boldog leszel és én is
amitől körülöttünk is mindenki boldog lesz
de már nem tudom tudok-e mosolyogni egyáltalán
ma azt tanultam hogy a szomorúság csak a nevetéssel
de hogyan nevetethnék én amikor úgy fáj
pedig le akartam írni hogy voltam a tegnapi esti kritikákkal
s hogy jó volt

hogy mertem kezembe venni mikrofont
hogy felolvastam

mégis megtettem azon a klubesten
ahol tanulok tudod

de majd mindjárt írok még hogy jobban eligazodj
egyébként azt hittem készülni fogok a felolvasásra
beszéltem is erről magamban

hogy kéne felkészülni a felolvasásra
de végül nem történt meg

ez is amiatt hogy ide írtam be neked
pedig végig szólt a zene s úgy kellett
de amikor belefogtam minden kiégett

remegett a kezem s a hangom
mondtam is hogy ügyetlen vagyok nagyon
hogy csak próbának vegyék

merthogy én máskor is csak belesültem
de aztán jól sült el
a végére időnként már belejöttem
próbáltam kicsikét lassan hangsúllyal olvasni
képzeld a mosolygósat vettem előre
tudod a mosolyok mosolyok hátán
részben azért is mert az előttem szóló olyan édeskés volt
muzáj volt kiugrasztani
bár féltem
s elnézését is kértem a lánynak hogy megtettem
szóval azért hogy lám itt mit szólnak
képzeld manócska ez tetszett legjobban
jó nem voltunk sokan
de azért próbának megjárta

majd olvastam a nyuszi álmát végig mind a négyet
sajnos itt hibáztam
egyhosszban csak részletet szabadott volna
de a végén nagy tapsot kaptam
fura hogy én mást sosem tapsolok
de ezt majd egyszer elmondom
sose senkit nem tapsolok

azért megijedtem én is bátorságomon
képzeld a mikrofont is jól tartottam még figyeltem is hogy
jól-e

szóval így volt első felolvasásom
azért jó hogy beszélni nem kellett
kérdésre sokat válaszolni
mert azt azért még inkább nem

tegnap amikor ezt írtam
kicsit másképp írtam a naplómbe
ott olyanokat írtam hogy manócska én semmit sem tudok
s hogy meg akarok halni
kértem is hogy csinálj valamit
s hogy meg fogok örülni
hogy azt hittem erős vagyok
hogy ezt a szerelmet sem bírom ki
s hogy eddig én igazán mindent kibírtam
hogy lehet többé nem lesz semmilyen mosolyom
és hogy nem kell senkit sem szeretni
hiszen már az sem lesz aki szeressen
s hogy imádkozom istenhez hogy vegye el az életem
meg ilyenek ugye kellemetlen hallani
s hogy ne kelljen így szenvednem
s hogy megértem azokat is akik öngyilkosok lesznek
s hogy én meghalok anélkül is hogy bármit is tennék
mert én gyenge vagyok az ilyen szerelemhez
ja és még mondta az a fiú azt is hogy a 4 rész ebben a
hangulatban egyben sok volt
de mégis nem mert a hangom az olyan jó
lehet hogy mégis jó volt hogy mikrofon
fene tudja
pedig úgy tudtam eddig messze kerülöm a mikrofont
s hogy csak azt ne
na szóval kértem manócska segíts hogyan kell meghalni
de annyira fájt hogy még a sírás sem jött ki
a létezés úgy ahogy van fájt
minden levegővétel
s hogy nem tudom egy ilyen lénynek meddig lehet ezt
kibírni

s hogy miért kellett minket így találni ki
aztán éjszaka mikor nem tudtam elaludni
kis versmondó lánykának szólított
simogatta fejemet
s mert nagyon-nagyon szomorú voltam látta a sötétben is
visszafojtottam a sírást
mert azt nem lehetett hogy a titkot felfedni
azt ugye sohasem lehet
mindent magamba fojtani
hogy én milyen kicsi vagyok ehhez

kértem altasson nyugtasson meg
kérdelte mi a baj többször
s nekem hallgatnom kellett
mert azt csak neked mondhatom meg
aztán mikor pont ezt írtam be
kérte hogy mutassam meg

s boldog volt hogy rólunk
csillogott a szeme a sötétben is
kérte bújjak oda úgy hátha eltudok
lágyan combomra tette kezét
azt hiszem talán szeretkezett volna
de én csak feküdtem mereven
s továbbra sem hunytam le szemem
így mentem ma reggel írókurzusra
kialvatlanul
annyira szerelmes voltam beléd
hogy csókolgatni kezdtem testét
képzeletben
mert egyébként ő simogatta fáradt fejemet
simogatása vigasztalás volt csupán
reggel is mikor csörgött az óra

s neki ezegyszer nem kellett kelni
simogatva hozzá bújtam
hogy menedéket nyugalmat leljek
de csak még rosszabb volt

fel kellett kelnem
most délután is hogy hazajöttem annyira fájt hogy fel-
mentem ruhástól bújtam be
kérte csak nyugodtan pihenjek vállán

s én továbbra sem felelhetek

már a levegőből is téged szívlak
ha fényt látok is reggel ébredve rád gondolok először
mindenből csak rád
vissza sem olvasom amit írtam

legyen ahogy van

03 03: írókurzuson délelőtt

nem tudok másra gondolni csak rád
tolnai kedvesen levette kabátját
mikor elmentem mellette megnézett
ijedt szeme volt és kedves
végtelennél is kedvesebb
aztán volt tarzan kosztolányi halszálka
csupa kisdolog
gyufaúr atomrobban mosószappan szarszappan
szétröppenő higanygolyók
s higanycsapágyra építő szavak
tiszaöld tengerazúr
s ki az úr

higanybánya indriában
ólombánya banyák nélkül
asszonyok akik összesöpörték a sót
ott hol a fű se marad meg
virágzik só tiszta pusztá
rózsaszín flamingók meztelenül vacogók már-már fehérben
bögyükben piros paprikában rákoskarikákban látva világot
falu bolondja az impresszionistáknál
rózsák szűzrózsaszín tetvekkel
nyúzott ember nyúzott nyúllal
patak zongorával s gyönyörű festmények kéken
azúr szifonok varrógéppel s vérrel
nők rózsaszín kombinében szifiliszes géppuskákkal
tűzoltók szerenádban kacsázva

manócska itt olyan kedvesek az emberek
visszamosolyognak
még komor szemüveges fiú is ha megismer köszön
és minden lány nő szép s mikor rám mosolyog
ez nagyon szép
egészen feltöltődtem életkedvvel itt benn a szilágyi
előadásból
végig állva beszélt olvasott és beszélt
és nézett olykor az én szemembe
s ez jólesett
végére maradtam aláírni
nem volt kedvem kivárni a sort
na meg minek siessek
mostanában mindig utoljára maradok
kedves volt a szeme nagyon ahogy rám nézett
de aztán zavarba jöttem s mindjárt jól el is rontottam az
idilli kezdetet
mire visszatértem úgy tett nem tudja kié a lap

s kereste
valójában pedig fáradt voltam az éjszakai reggeli s fárad-
hatatlan rád gondolástól

kicsit most leszállok
na persze ez nem azt jelenti hogy eltávozott belőlem a
pátosz
korántsem mégis
s a szenvedés is a régi
megpróbálom újra lentről gyűjteni a magocskákat tenye-
rembe
amik persze nem magocskák s nem is az én tenyerem
vagy már nem tudom melyik az én tenyerem
vagy inkább hogy van-e egyáltalán tenyerem
annyira már nem én vagyok
s hangulatom is újra levert
az nem változott mégsem
ahogy bentről kiléptem
szóval a hegy tetejéről leléptem
egyszerűen csak így
leléptem
már nem kiáltom fájdalmamat az égbe holdba sötétségbe
elér mindezt csak este
fegyelemmel próbálok szólni
igen nehéz
de nem lehetett semmit mondani hogy megkönnyebbüljek
semmit nem mondhattam s ez megőrjít
az ilyenbe nem csodálom sokan belehalnak

a klubest s a 17 év
de aztán csak a játékosság ártatlansága meg a maga
magával való játszadozás
jutott az eszembe

nem nem azért tegnap is
s azonnal is akkor ahogy a szavak kimondva
sőt már gondolata megfogalmazása közben is amikor még
nem mondta ki
jutott eszembe
szóval hogy én amúgy általában is szövegekben versben
mindig is a szomorúságot vidámsággal
csak nem nevetésnek nevezem
szeretetet huncutsággal
angyalt ördöggel olvasztok össze
hogy egygé formálódjanak masszába
például vegyük most éppen ez jut az eszembe
talan nem véletlen
a zoknikat is
hogyan varrom be
pedig akkor is ugye milyen szomorú voltam
de akár ha nézünk egy sírás esetet is
hogy nem tudom sírtam-e
mert akkor is csak szerelmes
pedig az is micsoda egy iszonyú kín volt
elhitetni magammal hogy nincs
hogy minden csupán képzeletem
pedig akkor is volt és most is van
ugye manócska
mert most az egyszer van bizonyosság
ugye manócska meg tudlak érinteni ha akarlak
és te is akkor vagy itt amikorcsak akarod hogy akarjad
hol akarod

szóval játszva komoly dolgokkal ingadozva tetőn szikla
peremén
tűzkarikákon szökdécselve ami nem igaz hogy nem éget
igen alapjában véve vidám vagyok

ugye manócska nem lehet azt mondani hogy lógóorrú
vagyok és szomorú
tulajdonképpen a szomorú írásokban is
mindig van azért remény
s a sokszoros bizonytalanság is tulajdonképpen mi
ha nem bizakodással remélni
hinni hogy egyszer mégis eljön
alapjában véve én a rosszban is megtalálom mindig azt a
kicsi jót
akárhogy is van eldugva
na és a jót úgy önmagában se hagyom csakúgy nyugodni
eltespedve
s mindezt hogy boldogíthasson
de az csak látszat hogy mindezt csak magamért
ugye manócska én mindent nemcsak magamért teszek
úgy indul persze de azért bele tudok bújni mások bőrébe is
fészkelni fejem testem úgy hogy észre se lehet engem
igazából venni
azt hiszem igaza volt annak a valakinek is hogy én
valójában magamat szeretem
igenis szeretem magamat persze
de hát ki nem szereti magát manócska
az öngyilkosokat is elrabolnám kedvemre ha tehetném
eljárászkodnék velük belemásznék zsigereikbe s rájuk
telepednék
azért ugye manócska csöppet sem veszem komolyan
magam
*(persze néha kicsit jó elismerem de azért ugye nem mindig
mondta ezt a nevetetésre tanító is
igaz csak mosolyogva de így is elérte hogy a nevetés
az igenis nagyon komoly dolog
nem mintha ezt régebben nem tudtam volna*

csak hát ki foglalkozik minden percben mindennel
de azért titokban ugye szabad magamat komolyan venni
s magunkat is ugye
titokban mert én például magunkat is
magammal nagyonis komolyan veszem
olyankor a titkot is elzavarom hazulról
ki innen titkok titkolózások
röpüljön világotok
legyen más házasságotok
de ne velem

hadd szállhasson meg nálam a megérintheső tapintható
megfogható szorítható
csak nekem kivirágzott bizonyosság
valóság
és mert szorítalak erősen manócska
el nem engedhetlek
azért puhán ne félj
ami nekem szorítás az neked nem fáj
és különben is te tartasz
én hiszem hogy mi még egyszer jóban leszünk igen
s az a valóságban lesz
hisz ugye te is azt gondolod manócska hogy a titkolódzás
sem tarthat örökké
csak a szerelmünk az ami tart
feltételes mód nélkül

Aztán itt a számítógépnél
ittam egy kávét
te nem kértél
majd milkacsokit ettünk
mindenek ellenére talán mégsem szabadott volna felolvas-
ni

én úgy hittem örökre elbújhatok
hogy senki se ismerhessen fel
fejemben megtörve rendet
s így egyszer ki tudja milyen nagy rendetlenséget teremtek

vajon jól gondolom-e mackóról hogy olyan amilyen
vagy ez is csak képzelet

ugyan szokta néha régebb mondani
mostanában már rég nem
hogy elfogult vagyok vele
de tényleg úgy igazából
milyen is lenne mackó akkor
azt ugye nem tudhatom

tamásé másé
mondja
hogy ez milyen egy szóvicc
s hogy tényleg létezik ilyen szóvicc
nem válaszolt csak nevetett
hogy én mondjamcsak meg mibe is
mesterkedem
t... másé mondom magamban

ma végre görhepogácsát sütöttem volna

apám tegnap a telefonban már megint kinevetett
komolyan gondolta a nevetést
(*múlt héten elfelejtettem hívni*)

mellesleg ma én nevettem ki
másnap ő hívott

hogy nem vagyok normális
mit akarok én hiszen nem vagyok író sem költő
s hogy már megint ugyanaz
valaki már megint elvont a rajztól
mint az agyaggal is
mellesleg az agyag olyan magától jött
legalább amennyire magától fogantam tőle
na és a vers immár 16 éve is olyan magától akár álomra
szemem felült csak akkor éppen felnyílt
hiába én hogy de pedig
továbbra is még jobban nevetett
kereken hogy én tényleg nem vagyok normális
hogy mindig mindenféle állomás szerteszt

majdnem elfelejtettem mondani
tegnap este mackónak tetszett váratlanul legutóbbi írásom
na persze még pofoztam rajta merthogy be kellett küldeni
igaz én kértem s meg is jegyezte előtte miért fontos hogy ő
mondja meg milyen és hogy mehet-e
csak mert kíváncsi vagyok rá azért
és hogy különben is a csoportban egy lány mesélte hogy ő
otthon a párjával mennyi mindent megbeszél és más is
mindig mindenkivel megbeszél ő mégis alig akarja
ami engem ér - - *érinthet*

amikor én elvárnám hogy magától

szóval végigvettük sorra azokat amikre ő kíváncsi volt
s ha sikeresen védtem meg kérdését váratlan
szóval ha simán mentem az akadályon
hogyan lehet igen mégis nekem igazam
láttam huncutul azért ő is örül hogy én milyen tekervénye-
sen

aztán hogy nem buzgón s könnyedén
nyugi nem harcra
valljuk be
maci mint ahogy nem mindent ért elsőre
vall magától

az úgy volt hogy ragaszkodtam eredeti álláspontomhoz
főleg mikor a nemmagyarost állította s én erre hogy az túl
nyilvánvaló
és különben is ki kell fordítani meg hátánpörgetni a szót
felcserélni játszani vele s kivonni megszokottból
ellentétek összeforrasztása s visszafonódás mi egymása
nyugtatgatta ő is magát semmi baj
de nem ijedt meg szerencsére most már semmitől
kezdte tovább rendíthetetlen hogy itt is ott miért így kell
s miért helyenként csak a rímért vagy s hogy miért fordítom
meg
aztán szépen sorban mindent visszavont
kivéve kettőt azért éles szeme mindjárt jóhelyen szúrt
egyik valóban csak bennmaradt tegnapi
másik talán egy helységnév volt amit atlaszban kellett pon-
tosan megnézni
mert azt ugye nem lehet bizonytalanul írni
végül csak egy-két nemfigyelem volt amit én magam is ha
újra
javítottam volna
végül
szerkesztőfüggésben álltunk
megállapodva
hogy ez egy szerencselottó

manócska most én ezt összevisszaszedem
nehogy komolyan vedd

s hogy a szerkesztőhöz is kell alkalmazkodni
hisz a galerista is nagyobb úr mint a szent s aki fest is csak
másodlagos színekkel

manócska
ha megtagadsz ha kitagadsz ha eltörölsz is
ma még a nap is süt
na és még
kitörsz is meg betörsz is ha letörsz
akkor is én téged

ma ahogy így süt a nap a testemre
az utcán jött rám szeretkezhethetnékemre
most már azért azt mondom én is
ami sok az azért mégiscsak

a csábítás dolog sem egészen így volt

mert a fájás is
talán az a legeslegszebb
ha szépen fáj

kint még sötét
hajnalodik
autóhang csak 1-2

olyan boldog vagyok most magunktól
ugye megérted

ma itthagyt nekem egy csésze teát
megmondom őszintén nem szokta
most vagy elfelejtette elvinni
vagy meginni

(vajon azt szokta
vagy tényleg értem
(esetleg olvasta a falon a délelőtti vízhiányt
nem nem mint kiderült
mert telefonon hívott
hogya ő csak most reggel olvasta s azért

a teaügy persze még nem derült ki
amit nem lehet elbizonytalanítani: ott volt reggel a csésze
tea

különben is
jut eszembe
én megszoktam hagyni neki a maradék levest
majdnem mindig
és mindenből is csak keveset veszek (ki
vagy egyáltalán nem is veszek
hogya neki annál is több
(különben ő szerencsére nem szokott sokat
mondjuk tőlem aztán vékony is
mert magától ő semmit
(emlékszem a bergmanfilmekben is
amit most nem nevezek meg különben már említettem
a nő mikor a hűtőszekrényben nyúlna de aztán mégsem
ismerem fel magamban is
azért ugye
mégiscsak
végülis

igazán
én nem tehetek róla
és egyébként is
ezt inkább most azért nem

jut eszembe a hársfateát egyedül
iszom mézzel szívesen
(s azt is ha éppen úgy esik

tegnap este kinyomtattam a naplómát
megijedtem de aztán rájöttem

a görhepogácsa tovább napolódik...

meg néha kimarad valóban a babérlevél

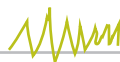
mondd hogy még
mondd
mondd
hogy ne már
mégse mondj

valld be manócska igazán félsz tőlem

szóval mondhattam volna eltűnök elmegyek
hogy csak akkor jövök vissza ha megjelensz
de nem
én illet soha nem tennék
még a gondolatától is megrettennék

vagy írhattam volna ha így se jelensz meg
hogy öngyilkos leszek
mint ahogy mások is ilyenért öngyilkosok lesznek
úgyhogy hagyjuk inkább
visszavonok mindent

félmagok
titkos szövegek

írnak engem

ja és a teát nem miattam hagyta ott
derült ki
és most már ha itt jut eszembe az is
hogy nemcsak azért vékony
(ami egyébként nála nem feltűnő mert nagyfeje van
szóval nem azért mint arról már írtam reggel
hanem mert több mint 20 éve nem eszik
húst tojást tejet s még ami hasonló ezekhez
továbbá nem iszik
kávét alkoholt egy cseppet sem újabban fekete teát sem
szóval növényevő
s én meg mindenevő vagyok
na ezért
egyébként én se vagyok kövér
de nem ezért
hanem hogy így egyébként is kevesebb kedvem van
főzésre
különben az is lehet hogy mindez csak azért alakult így
hogy
többet foglalkozhassak azokkal amik mind nem főzés
meglehet hogy mindennek megvan az oka
könnyen meglehet hogy így vannak a dolgok forgatva
honnan is tudhatnám
mert egyébként a főzésben is mennyi mindent lehetne
máskülönben is van hogy ott is az étel mégsem eszik
mert

vagy már késő van mire hazaér vagy lusta hozzá vagy
mert már úgy megszokta a nemevést

van olyan is hogy mindenféleképpen elhúzza az időt aztán

kértem evett-e hát nem még
én igazából nem értem hogy nem éhes vagy ha éhes az
ember hogy nem eszik azonnal
én például ha éhesen hazamegyek
első hogy eszem
persze nem vagyunk egyformák mert ha csikarna neki is
akkor ő is enne
mint ahogy nekem reggel is muszáj ennem
szóval én szeretek olyankor enni ha éhes
csak amikor dolgozom van hogy elfelejtem
mellesleg mostanában én jövök később
ezt volt hogy eleinte meg is jegyezte
ma már nem csodálkozik
de akkor amikor ez fordítva volt és én kérdeztem aggódva
hogy
maci valami baj történt hogy ilyen későn
kellemetlenkedett velem hogy már megint olyan vagyok
mint a feleségek
mellesleg ilyen értelemben én sem szeretem a feleségeket
de én csak

ma már örül ha megkérdezem ha ő később jön
és csak néha jut eszembe hogy a főzeléket én még akár
hússal is ehetném

ma végre megszületett a görhepogácsa
bár igazából én nem is szeretem
annyira
és nem is sütöttem oda
(mellesleg talán ma a főzelék is finomabbra sikeredett

hogy nem volt fényképezőgép
persze sose hordok

amikor utazom kirándulok is elfelejtem
csak néha nem
nade mégis most ez lett volna a
()

visszalopóztam mégis
csakNeked éjjelből reggelre

gondolkodom töröm a fejem
de mindig amikor jól jönne a szó
éppen amikor oly nagyon szükségem lenne nem jön
elhagy szándékosan hogy küszködjek
gondolkodom gondolkodom
mit is írhatnék csakNeked
de sehogyan sem jut az eszembe
már két napja legalább várok erre a pillanatra amikor rájöt-
tem
eljön hogy van egy ilyen nap is
és ma végképp kellenének azok a szavak
mit tegyek
mégis tőled kell segítséget kérjek

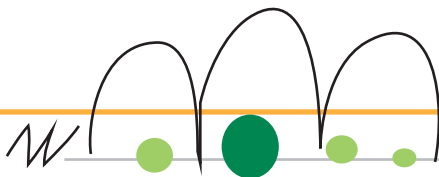

de hiszen ma én teNeked
mégis
képtelen vagyok én Téged felvidítani
képtelen vagyok meglepetést okozni
szépeket írni
éppen Neked
amikor szükségem lenne hogy szépek jussanak eszembe
ugye érted hogy mit szeretnék mondani

de azért ne gondold hogy nem félek hogy ha mégis nem
te
hogy mégsem te a te
hogy mégis más a (te
egy más
egymáshoz mi a te meg te akkor...
még ez sem lenne sorscsapás egészen
egy kis leveslötty arcomba éppen vágna
(hát így vagyok te meg te
ha nem te

ökszsz
szösz
össz
sz
(pszszszszszsz

*(jó éjszakát te angyalba bújtatott kisördögbe mártott
magocskák evője védője őrzője*

Jöjjön aminek jönnie kell

Ma minden szót
Fájdalmat is a fájdalommal

manócskaetetés magocskákkal

mackóból

azt álmodtam reggelre
elhagyott

úszni voltunk nem tudom miért hogyan
hisz nem járunk együtt úszni
(*valamikor de az rég*)
én szoktam nyáron néha fürdőkbe járni
vagy időnként nem nyáron ritkán
még odamenet utaztunk nem tudom héven metrón
vagy vonaton
kérdézet s én nem tudom mit válaszoltam
lényeg olyasmi végig sejtette hogy
van valaki
talán rosszul válaszoltam
talán elárultam
(*semmivel mindennel titokban*)
valamit
már benn ültünk a vízben
mintha valahol nem közel lett volna még
barát jóbarát vagy cinkos talán
valaki
halvány sem hogy ki
de ahogy alig ülünk rám néz s jelenti
ő nem érzi jól magát velem
én a döbbenettől vagy nemtudommitól

kimentem
nagy tömeg
amikor mentünk ezt nem láttam
valami rendezvény is
(*tisztán látok mikrofont is*
végül betalálok egy ismeretlen helységbe
s már a ruháink is halomra vetve egymásra
tömeghalomba
úgy kellett kikeresni egyenként
én az övéit is megszokásból kerestem
de már csak amit belőle otffejtett
volt egy személy akinek kellett fizetni
mikor nevemet kérdezte s mondtam *volt*
még valaki az ő nevét is
félve kérdeztem:
elment (?)

igen már elment mondta ő és fizetett
valamit igen fizethetett
talán az ő részét
talán kevesebbet
kicentizve is kevesebb lett
lényeg hogy elment
nem lehet elmondani mit éreztem
hogy a világ megszánt-e
csak azt hogy senkim nincs
mert ő ha egyszer kimondja elmegy
az úgy lesz
igen úgy azt hiszem
és éreztem hogy te sem vagy már
így te sem
hogy te is csak akkor voltál ha mi voltunk
ha ő elhagyott te is elhagytál

talán igazából nem is voltál
talán csak voltál de játszottál
talán a lelkiismeretem voltál
talán már nem találtál fontosnak
izgalmasnak amikor már senki nem volt
elhagytál
ha voltál is már mással
pedig kerestelek volna
akartalak volna
szaladtam volna érted hozzád
válladra tettem volna
megnyugodni szerettem volna
új életet reméltem volna
nem voltál
seholnem voltál
egyedül maradtam
nem tudom elmondani milyen
magányos milyen megalázott voltam
nem tudom és nem tudom
megérdemeltem-e
fáj most is iszonyún ez a bizonytalanság
ki vagyok
hol vagyok
én vagyok-e
te vagy
hogyan elpárolgunk megérintve valósággal
(*te válsz igen hamuvá a kezemben*)

Mióta én a semmiben
Mackó azért más
Változott

mikor megérintelek

mikor már minden lehetne
nem én tűnök el
hogymi tűnik el

eltűnsz amikor már valóság lenne belőlünk
minden körülöttem ő is ahogyan eltűnik

hogymi miért vezette kezemet
valami arra hogymi leírjam

isten is hiába
nem öltöztet már fel

Hogymi ehhez kellene az álmok

adjátok vissza nekem
vegyetek el
vigyetek el
erősebb szellemek

Ne égjen hiába
Ne kelljen valóságot temetnem

és akkor is miért épp a fürdőben
hiszen igazán csak régebb volt hogymi eljött néhányszor
kint a napfényben a zöldben
és miért pont ekkora tömegben
mikor egyikünk sem szokott tömegben
nem értem nem tudom miért idealizálom
s az elhalványodásom
hiszen én mindigis küzdöttem
miért most hirtelen adni fel
amikor lelkiismeretem is feddhetetlen

s ha jót is ne hinnem
miért kellene magamat eltűntetnem eltérítenem
dugni fedni temetni
betemetni

ma valahogy csoda történt
nyugisabb volt minden
eltűnt az olcsózene a szünetekből
nem tudom hogy s csak átmeneti öröm-e
de a zaj így nem volt annyira elviselhetetlen

az értekezleteken nem szoktam megszólalni
vagy ritkán igazán nem lehet mondani
esetleg ha egy gyerekről

de a legutóbbin magam sem tudom hogy
vehettem a bátorságot
vitatkoztak hogy mennyi ki mikor és milyen legyen
zenéből *váratlanul megkérdeztem: nem lehetne-e nélkül*
(szünetből volt aki nevetett
s volt aki másnap megjegyezte
persze ez egyáltalán nem jelent semmit
vagy hogy a jövőhét is csütörtökönként újra zenéből

ahogy egy kicsit elfelejtem a halált
itt van
azonnal itterem
ismerem
siet rettenetesen

győzől
és én ettől újra boldog
ma

talán holnapig

lesz villámlás is manócska nézd itt mindjárt
csak türelem
azonnal érkezik
még nem várj kicsit

előbb egy aprócska boldogságcsepp

ugye manócska igaz, hogy te még a hamuból is tudsz
finompogácsát varázsolni

mi általában külön eszünk
ezt el is feledtem persze
de már megszoktam
eleinte furcsa volt
szóltam is
nem csoda hisz a húst is csak a legalsó polcra tehetem
néha van hogy együtt
amikor jókedve van vagy amikor jó kedvem együtt
de azért van hogy megvár
bármilyen későn jövök előfordul
kérdőzem evett-e
nem ő várt rám
aztán mégis külön eszünk
(*van hogy ilyenkor is együtt*)
de ez sem általánosan megszokott együttevés
mint *rendesemberek*nél
nálunk nincs terített asztal
csak évente egyszer-kétszer
néha amikor vendég jön
ő különben lábosból eszik fakanállal tálcán újságpapíron

még itt is az újságpapír
ez az egy amit ki nem állhatok
és hogy lehet fakanállal enni
egyébként kizárólag otthon teszi így
máshol igen kényes
még a kanál s villaméret sem elég jó
nagyapám is furán evett
de ő legalább késélre szúrta lapítóról
hogy minden faltnál megkívántam
a csámcsogást leszámítva
én is tálcán s mindenhol máshol inkább mint konyhában
általában
na de pohár csésze tányér villa kanállal

néha vasárnaponként szeretem ha ágyba hozza fel
ha kérem játszik
játszik például azzal is hogy nem kapok ajándékot
esetleg egy-két szem csokit
aztán váratlan előhúzza a könyvet
volt hogy párnám alatt találtam meg
mindig könyvet kapok
nyolc éve
megkeresi mire van szükségem
én örülök van hogy erősen nagyon
belelapozok
aztán sosem olvasom el
vagy ritkán ha épp szükségem van valamire
mint például nemrég
akkor persze jó hogy elő lehet venni
ilyenkor kérem s csillog a szeme
máskor váratlan talál meg egy-egy könyv
persze a saját könyveimet is tőle kérem
rossz vagyok

nincs igazam
szakkönyveimhez nincs bejárata
és én soha nem hozok neki semmit
kivéve az illemnapokon
ő pedig majdnem mindig hoz nekem
igen gonosz vagyok
azt hiszem rossz
ne higgy nekem
egy szavamat se hidd
például sok rosszat el is hallgatok
na nem szándékosan
csak ami jó vagy rosszban is én jó
azt írom le megfigyeltem
például a minap is az iskolában
én voltam a hibás a szaktanári intőnél is
idegesebb voltam órán mint máskor
megesik velem is az ilyesmi

egyébként meg időnként sokat követelek
kegyetlen is vagyok
szeretem ha komolyan veszik a feladatot
amit számon kérek
ilyenkor kevésbé szeretnek
egyik osztályban a kicsiknél
ahol a legtöbb gyerek van
valami 30 fő *(voltam már 38 fővel is)*
köztük hiperaktív problémás is megymás
hallgató hangos törtető labdázó bújócskázó
vécékérezkedő
arcukat festékekkel kezüket ragasztóval bekenő
megesett hogy sokat megengedtem s a fejemre nőttek a
nagy szeretetben
mindegyik egyszerre mesélte hogy éppen mi

s egyszerre akarta csinálni
mutogatva éppen amikor nem kellett
miközben máskor szépen elváltak csendben
most már másodszorra indult meg egyre bátrabban a pok-
lok kálváriája
egyszer csak állj!-t kiáltottam
ennek ez így már vége
aztán már a halk szavat is csak lestem
állj másodszor is mikor már majdnem béke
csakúgy osztva a sok intő
a gyerek aki nem hagyja magát hisztizik
hogy ő nem hibás s hogy hiába írom be
rajtam ekkor már a hisztizés se fogott
hiába bármikor máskor a pityergő gyereket én simogatom
most nem
keményen gyűlölettel néztem a gyerekre
s ha továbbra is zsarol
az osztályt fordítom ellene
bár a tanárnak a tisztelet is kijár
ekkor már igazam távol
hiába tudom mit tettem
védekezem mint egy gyerek
magyarázkodom hogy én s hogy ő mit tett
a gyerekeknek igaza

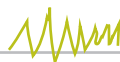
nekem is
de a gyerek az mégiscsak gyerek
én csak egy feketelelkű tanár neki mostantól
olyan mint a többi
miért van az hogy mindig a gyerekeknek van igaza
beírtam neki mindenek ellenére bosszút álltam
bizonyítottam igazam
miközben a gyerek ki ezidáig szeretett de legalábbis

kedvesen nézett
azaz nem nézett kedvesen jut eszembe mindig is csak
követelőzött
láttam más tanár is beírt neki
de ez engem nem nyugtat meg
hisz én is mostantól csak egy tanár
a többi között
ugyanolyan tanár vagy rosszabb
nem mindegy (?)
hisz gyerek tanárt ilyen iskolában igazából nem is szerethet
lehet két év múlva meg sem ismert volna
márcsak abban reménykedhettek hogy elfelejti
s hogy nem egy életre marad meg
hisz ő bizonyosan érzi neki van igaza
igen így is van neki van igaza
miért van az hogy a tanár tanári környezetben előbb-utóbb
tanár lesz
most is előttem ahogy hisztizett fáradhatatlanul sírva
igen gonosz voltam
gonoszabb mint egy gyerek
gonoszágom felnőtt gonoszság volt
emberek ha tehetitek ne tanítsatok gyerekeket
vagy tanítsatok csak néhányat amennyit még elbírtok
nyuszi és a tanár
hogy jön ide
hol a tanár és hol a nyuszi
egyszerre tisztelet és szerelem ilyen létszámban nem megy
szeretet max 15-ös létszámmal

jövő héten tudom nyugi lesz egy hétig
aztán minden kezdődhet előről
hacsak... de ez jövő igája
nyuszi tanár *nyuszitanár*

lutri hogy itt is melyik győz
hogyan hogy nem tudtam itt kedves lenni
szerencsére aznap volt még 5 osztályom
s a többi kárpótolt
volt hogy a nagyobbaknak kiadtam bánatom
volt aki mosolygott
s volt akinek mondtam vigyázzon ha nem akar ilyen sorsot
mert ez ma igen könnyen megy
egy másik osztályban ahol szintén kicsik s még problémá-
sabbak de kevesebb
na itt van amikor mindenkinek majdnem meg kell egyszerre
rajzolni
észrevettem szeretik ha följük hajolok és úgy rajzolok
mostanában kifejezetten kérik
úgy teszek egyelőre mintha nem venném észre mire megy
ki a rajzon túl
még nem tudom mi a jó válasz erre
ugyanis már azok is kérik akiknek erre nem is lenne szük-
ségük
ha nem teszem meg vannak sértődve
más osztályban természetesen megy az ilyen
lányok is éppúgy kérik mint a fiúk
de itt egy-két gyerek nyíltan kimondja
úgy minthacsak egy vicc volna s csakúgy egészen felettem
szexi tanárnő hangzik a levegőbe nem túl feltűnően
mint amiben a titok
s ez a *szexi* vonatkozhatna akár a kedvesre
valószínű a kedves itt már nem módi
ilyen hogy a *kedves tanárnő*
egyáltalán ma már nem cseng jól
valami dögösebbet kerestek
egyelőre hallgatok
beleunnak-e

nem fedem fel a valóságot
előbb-utóbb ezt is meg kell oldani valahogy

*Különb is inkább a játékosság
Lehetett
Mint a szexi
Valami ami szokottnál közvetlenebb*

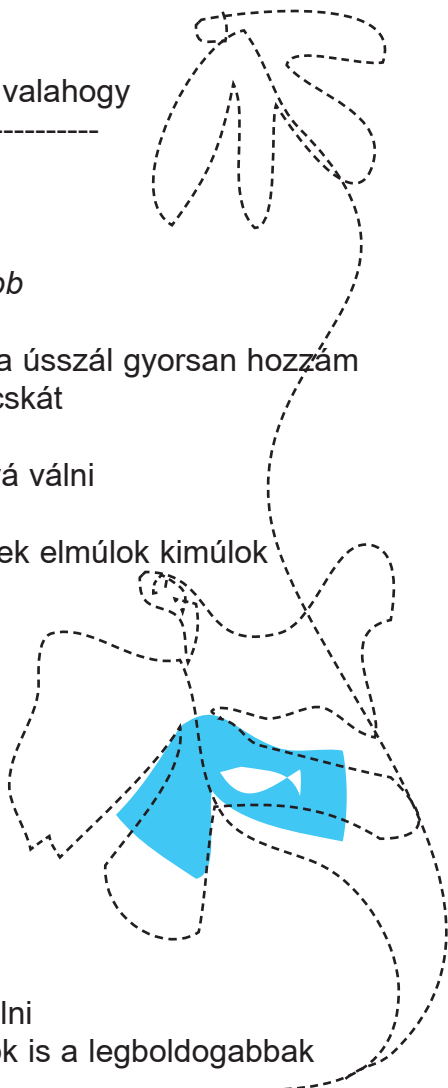
hogypéldául partra vetett halacska ússzál gyorsan hozzám
siess és hozzál nekem aranyhalacszkát

azt hiszem mégis én fogok hamuvá válni
elporladok
csak idő kérdése s eltűnök szétesek elmúlok kimúlok
igen szeretem a táborfüzet

manócska mégis én halok meg
félrevezetett az álmom
az is lehet meghalni jöttem ide
nem is szeretni
szépen lassan elfogyni
lehetséges ez
lehetséges hogy éppen én
hogy éppen velem esik ez meg?

lehet hogy tavasszal fogok meghalni
éppen mikor a madarak s a virágok is a legboldogabbak

ma éppen akkor ültem előtted amikor hívnia kellett
szomorú voltam és zavart utána
ahogy ráeszméltem hányszor próbálhatta
így ma nekem kellett büntetésből vásárolni

ideges volt hogy órákig hívott. és különben is utánanéztem-
e az internet előfizetés lehetőségeknél. újsomag után
kéne mert ez így már nem mehet. az igaz legalább úgy
tízezer lesz. modem nyílt matáv igen előnytelen.
hiába főztem ma levest s másodikat is hiába
vásároltam be. hiába minden
s én sem változom meg
de az is lehet megváltoznak a dolgok körülöttem
még az is lehet hogy megérem
meglehet egyszer mindent megérem

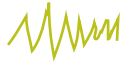
ma délelőtt olvastam egy aprócska verset
először voltam féltékeny

a madárcsicsergést elnyomja az ablak alatti verekedés zaja
vagy tompább egyezkedés
ilyenkor a madárhang is megvillan

azért az hogy a saját könyveimet is tőle kérem sem pont
így van egészen
legalábbis ami a szakmai könyveimet illeti
a többire úgy általában stimmel

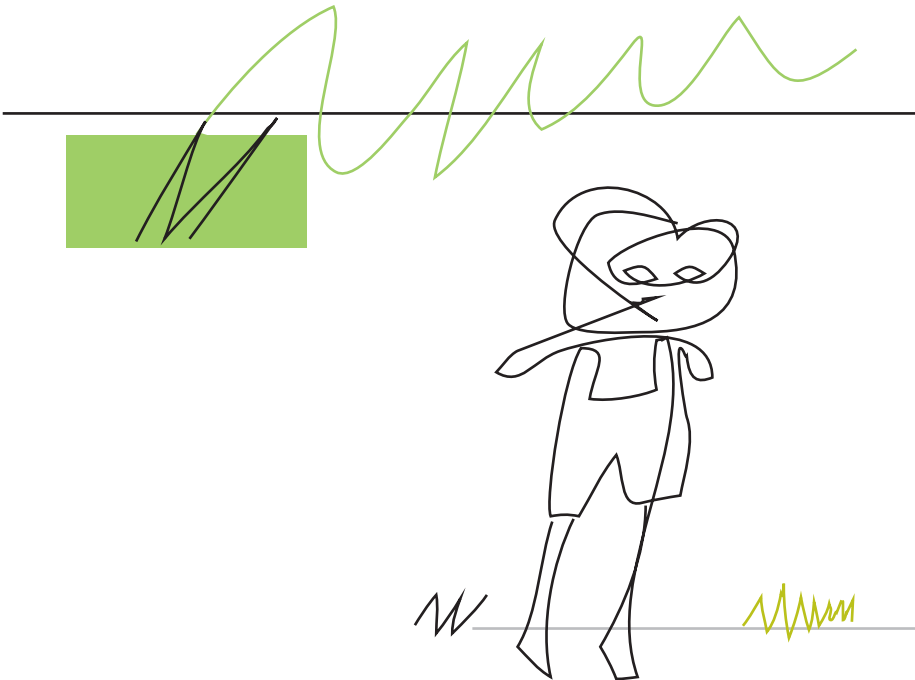
a határokat is meg kell szabni
egy gyereknek is
idéztam nemrég egy pszichológustól
*(na persze én is tudtam ilyesmiket
csak hát hitelesebb rá hivatkoznom)*
hogy tudja mire számíton
mihez tartani magát
kellenek a korlátok
másként csak barátnő és nem vesz komolyan

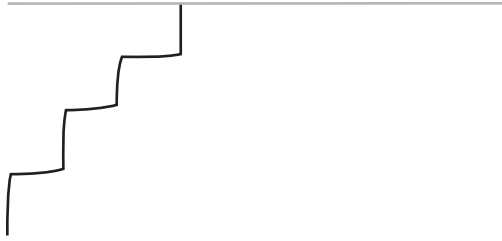

de hát épp ez az
én barátnő szeretnék lenni
nem akarok szülőt pótolni
ideál sem szeretnék lenni
na jó és ha meg kellett húzni
akkor mi van
szétesett minden
ami szépen felépítve volt önmagától
építkezés nélkül
és most egy ilyen egyenes vonal bezavar
jó a tökéletes lírai kompozíció is megkíván
(itt most alatta absztrakt kompozíciót értek
szóval megkívánja olykor az egyenest
de az más
hiába is mentegetőzöm

ma mackóval is jó leszek

Be kell vallanom, akkor vagyok a legboldogabb, valamiféle öröm, nyugodtság, már reggel ébredés, a felkelések, amikor nem kell sehová mennem. Amikor itthon lehetek, dolgozhatok. Egész nap ideges vagyok, ha tervbe veszek valami programot, vagy valami elmaradás, persze előfordul, ahol szeretnek, olyan program, úgy értem nem ahol kijátszanak, nevetségessé tesznek, hanem ahol valóban érzem a tartozást *(ilyen ritka, de mégis, ha adódik)*, egyedül akkor van, hogy nincs rajtam feszültség. Ha valami igazán jólesik, ahová jó érzés elmenni, ahol jó ott lenni. De van hogy kedvetlenül megyek, aztán mégis történik varázslat, és van fordítva is *(ez elenyésző, mert amikor jó kedvben, értem nincs a nap alatt a feszültség, s ha már rá is veszem magam az útra, ritka hogy mégis a dolog kifordul)*. Előfordul ilyen is.

Például ma is, amikor felborult a programom, érte maci váratlanul ott ült a fotelban reggel, amikor kiléptem. Nem szólt, mindig így tesz, hogy megleljen. Se tegnap, sem semmikor nem, csak egyenesen bejelenti, hogy ő most van. Hogy ő ma van. Hogy ő mától van, létezik. Van hogy örülök, mert azért hányszor örülök, de amikor munka, s nekem be kell lépni, előfordul, hogy zavar van. Pedig igazán el tud vonulni, nem bántjuk egymást. De amikor mint ma is programot csinál, mert azért vele is történnek a dolgok, események, legalább kicsit mesél. Van hogy

azért mesél magáról. Ilyenkor. Felbomlik a rend, megbomlik a világosság és a sötétség. Nem tudok belépni a függönyöm mögé, mint ahogy szokásos, vagy csak nehezen hangolódok rá. Aztán persze hamar visszaáll, de vannak ezek a hirtelen felbomlások, amikor az idő belép. A másik idő, ami kívülem.

Pedig mackóval jó lenni, mert elhalványul. Képes a teljes elvékonyodásra. Csak néha van, hogy akkor most ő van. *na ilyenek.*

és ma az esőt is szeretni fogom
és te is manócska nyugodt vagy
a túlzott magabiztosságot persze nem kedvelem

De az esőt, az esőt sem kedvelem

ma reggel fölnéztem rád
te le
hozzám
arcéleidet tenyereimmel érintettem
majd könnyedén közé fogtam

Azért borzasztó rossz szövegek vannak itt, nem baj, vannak még, akadnak gyöngyszemek

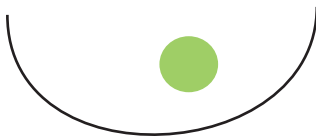
ha már múlt

hogyan korai vagy késői kamasz voltam akkor nem emlékszem
de arra határozottan
(mert bizonyos dolgokra határozottan emlékszem)

nem voltam akkor sem más mint máskor
jó biztos dacoltam valamivel akkor is
ellentmondhattam vagy őt okolhattam valamiért
mégis ő volt
idegesebb mint máskor
bebújtam tán az ágyneműtartóba félig
mert egészen nem lehetett
de ott is elért
lehet hogy az ágyneműtartó mégis máskor és máshogyan
volt
*(egyébként nem emlékszem hogy máskor megvert volna
így legalábbis nem ilyen iszonyú erővel görcsösen
mindenesetre az biztos hogy kiáltottam akkor is dacosan
keményen közben minden porcikámban remegve sírva
hogy üssél csak üssél
(ez a fülemben cseng most is
minthacsak tegnap lett volna
s ő ütött ahogy bírt
csak azt nem értem anyám miért nem vett ki kezéből
s hol volt akkor a testvérem*

manócska már nem is tudom mit mondjak
mackónak is ha kitavaszdodik
majd készítetek sok-sok salátát
mást úgyse tehetek
érte
vissza kell csalogatnom mosolyát
én meg már úgysem számítok
(csak a tavasz

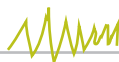

büszke voltam tegnap rá
még a vécéartályt is meg tudta csinálni
addig ügyeskedett nem adta fel
míg meglett
pedig már úgy volt újat kell venni
meg is volt beszélve hogy nekem kell kimenni
szóval ő egy ilyen mackó
meg tudta csinálni

de miért van az hogy igazából ahogy szoktam sem
tudtam most örülni
hogy mostanában én semminek sem tudok
úgy igazán örülni
(valójában pedig ez lenne az első ébredés

egyébként ezt is elfelejtettem mondani
talán igen elfelejtettem azt hiszem
egyszer telefonban kicsit régebb beolvastam mackónak 2
írományom
amit versnek tettem fel
akkor emlékszem többet tettem fel de neki kettőt olvastam
azt hiszem igen az a pofonos volt az egyik amin nevetett
másik talán ami utána
egyik ami róla szólt másik amiben benne
mondtam neki megkérdezem mert egyszer mondta ha róla
azt akkor kérdezzem meg
azaz nem pont így de én most megtettem
ahogy nem tettem őelőtte
kiderült akkor nem gondolta komolyan a kérdést
s hogy egyébként is azt írok amit akarok
lényeg hogy boldogan mondta mehet persze és hogy tet-
szett

szóval ez is jólesett
csak én tudnék már valaminek igazán örülni

ma minden a múltból jut eszembe
közelmúltból távolmúltból tetején veled a jelenben
utolsófogásnak desszertnek
*(na persze én szeretem a sót is ne ijedj meg manócska
abba is beleteszlek
bele én téged mindenbe
megfürösztetek dagonyázlak.... stb*

jut eszembe megint
mint ahogy már ez a múltak napja
valahol *román-magyar* határnál lehetett
de még román részen ez biztosan
vártam a buszra vonatra nem tudom
beültem szalmakrumplit enni
nem tudom hogyan történt
sohasem szoktam vendéglőbe se semmilyen helyre beülni
pláne egyedül ritkán esett meg ha megesett
lényeg hogy itt mégis megtettem
hiszen itt benn ültem
és ettem a szalmakrumplit
egyenként fogva meg mindegyiket sorra háromujjra
tapogatva ínycsiklandozva
magam is élvezve a műveletet
minden egyes falatot is külön megkülönböztetett élvezettel
faltam egyenként kézből
talán mustárba is mártva? arra nem emkékszem
de minden egyes szálla viszont pontosan
s hogy minden szempár engem nézett elfordíthatlan
kinézve törölhetetlen

a meg nem történnel
éreztem hajszálon múlik
hogy a gazda hozzám nem vágja a tálat szalmakrumplis
kezemmel
vagy ők is csak csodáltak
talán ilyen még nem láttak nyilvános helyen
nem nem ez határozottan negatív feszültség volt
vagy mégsem ezt most már sohasem tudom meg
talán dac talán csak szeretek kézzel enni szalmakrumplit
nem nem határozottan emlékszem büszke voltam hogy itt
ehettem szalmakrumplit

Én nem értem. Hiszen ezt is azt is ugye manócskának
mesélem. Amikor otthoni, amikor maci, amikor meg ő, hát
nem mind neki mesélem-e. Akkor miért mégis szétválasz-
tani. A forma miatt? hogy a mesél a székben, ott minden
más formában, kimunkálva, itt meg lazábban.

Borzasztó ez a könyvírás, amikor mindent én,
amikor nem csak szórni szét, ahogy jönnek,
szövegek, ide-oda, hagyni hogy más, mint
ahogy mások, majd összeszedi valaki, nekem
mindent egyszemélyben, az egész könyv, hány
személy helyett végzem a munkám, hogy
kaphassak kis alamizsnát. Hogy elém is dob-
janak egy kis falatkát. Aztán ugye mégis,
mégis csak magamért nekem mindent
egyszemélyben fizetni. Minden falatkát.
Mások esetében kiadók, kutatók, egy halomnyi
ember végzi, ez emberfeletti. Van hogy bánom
már, belekezdtem, csak akkor nyugszom meg
kicsit, amikor már a könyvben. Amikor a
színekkel, rajzokkal, egyben haladva, lépve
kicsit előbbre.

Igen, hogy valami sikerélmény, azt hiszem, butaság külön írni a maiakat, a *nem feltéve* jegyzékben, és külön a manómúltban szemezgetni, mi lenne valóban ha keverve. Valami megkülönböztetéssel, egészen finoman. De az agyamat megterheli. Túlságosan terhes egyszerre ennyi szálát megtartani. Összetartani.

egyébként gyermekkoromból apámmal s anyámmal csak és kizárólag szinte szép kedves emlékeim vannak
(*a szinte is megszépült azóta mennyi év*
anyámat viszont csak később ismertem meg amikor már nem lehetett pótolni mulasztásom olyan természetes volt hogy ő csak ad és kiszolgál és dolgozik
aztán megint csak minket szolgál hogy akkoriban el is került a figyelmem a tengeri utakra emlékszem a tengerekkel ami persze csak egy tenger volt de én ezt akkor sokkal színesebben láttam gyenge kisgyerek voltam amilyenek a hathónapra születettek
nem is igazán szólaltam meg csak otthon
(*abból is mind lényegtelen dolgot amiből nem ismerhettek meg*
de hát én sem ismertem akkor magamat nem is volt mit akkor megismerni és amúgyis mifelénk a szülők azt ismerik meg a gyerekekből amit muszáj s mi is gyerekek azt a szülőkből ami akaratlanul is hozzánk nő azért nem minden ágról volt ez így nálunk sem például ha a tudós nagyapámra emlékszem

akitől mindenki félt
na őt én aztán igazán nem izgattam
nem is csodálkozom ezen
olyan semmilyen gyerek voltam akkor
csak amikor már nagyobb lettem volt egy-két barátnőm
nos hogy legyen mire most visszaemlékezni
minden évben vittek valahová
barlangok fürdők kirándulások hetente havonta
s a korcsolya a hó a szánkó
(*első korcsolyalépések legnagyobb unokatestvéremmel*
aki hokistának készült
nagyanyóéknál az állatok a zöld a magokkal amit a kiscsi-
béknek adtam
a friss tehéntej amit azonnyomban ittam
s amit csak ott azóta is
ilyen finom tej sehol
s a libák kacsák amikre vigyáztam a tó partján
igen határozottan szép gyerekkorom volt
(*de ezekről már mind egyszer beszéltem*
a testvérem furcsákat mondott utóbb mindebből
nem is értettem hogyan lehet ez
hogy ő nem mind szépre emlékszik
de hát ma ennyi idő után ennyi kieséssel hogyan is érthet-
ném
mindenesetre ebből én semmit nem úgy éltem

Igen, folyamatosan fáradok

mi történt manócska
hogy tegnap így beszéltél
tudom persze nem figyelhetsz mindig rám (*is*)
persze titkon azért remélhetem
hogy azért mindig rám is

vagy most csak rajtakaptalak

éntőlem aztán annyi színben pompázol amennyiben csak
bírsz s akarsz

lényeg hogy nekem mit adsz belőle

észre sem vesszük közben
hogyan változunk

na és az idő milyen szépen is mossza belénk a változást

körülvett az hogy arca rád fog hasonlítani
aztán újra ő volt mégis
a tiédből jött napvilágra
ami belőle formálódott

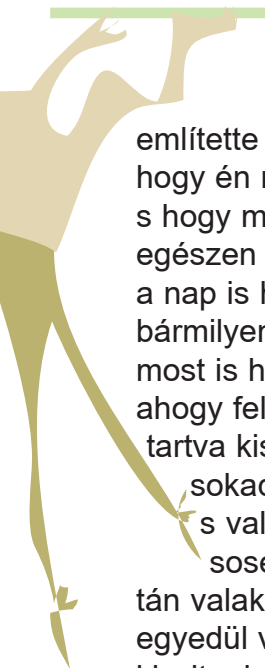
mostanában mindig csak hétvégén akarom egyszer a
szeretkezést
akkor viszont választékos vagyok

nem nem lehoznám máskor is a csillagokat
napot is
mikor éppen melyiket
hogy azok is velem élvezhessenek

könnyű lenne a magyarázat
már látom is apám hős álmait
azoknak ez semmiképp se felelhet meg
úgy tekint rám mint otthonból kiszakadt elszakadt
s akinek múltból kell táplálkoznia

*miért hogy én nem láttam sose semmit csak a szépet
miért van az hogy én mindig csak a szépet*

említette anyám is egyszer kétszer
hogy én milyen más vagyok
s hogy milyen más voltam
egészen normális
a nap is ha rám mosolyog csak egy lányra mosolyog
bármilyen lányra
most is ha rá emlékezem arra a kislányra ott a téren
ahogy felém jön
tartva kis kezecskéjét hogy azt nekem mind mutatja
sokadszor próbálkozott míg kinyílt
s valami kövecskét szorongatott
sosem felejttem el többször is visszanéztem
tán valaki lekiáltott neki de nem
egyedül volt
kicsit mintha akkor ott én születtem volna meg
mennyire hasonlított

jaj manócska már megint abból a versből jut eszembe
levélből
miért is kellett nekem azt küldened

(csak az az egy szó

s ami körülötte is mind maradt
hogyha lehetne
sose mosakodnék meg
milyen rég volt
egyszer ezt is el kellett mondanom

aztán elhúzóam amíg lehet egyáltalán nem sietek
na persze ha egésznap lehetne

az is más
mint ahogy más is minden más

szóval

(mert itt már megint visszatérek
elég bolondos vagyok annyi szent
imádom hogy bent van
bennem egy olyan anyag ami nem az enyém
tárolom is aztán ameddig lehet
csak így természetesen szeretem
de most aztán hetente egyszer
valami újat fogok kipróbálni
ha már
nekem kell cselekednem

na és itt van ez a vasárnap reggelből lett délelőtt
itt az ágyban
én mondtam nem kelek fel
lustizom a napot
élvezem amíg lehet
hiszen holnap már úgyis fel kell kelni
ő azt mondja felkel inkább
mert a nap eltel
jó neki tényleg kevesebb napja van
én meg kiélvezem amit lehet
ha tehetném mindig is azt élvezném
amit lehet
hisz hány időszak volt amikor nem
lehetett

de most még a nap is süt
imádom
hogyan nincs szebb és jobb a napfénynél

ráadásul ez a tavasz
annak is a kezdetén
(*ugye manócska írhatom hogy mi
még a kezdetén*

manócska nem tudod mi történt a számítógéppemmel?
mi lelte már napok óta
ma is csak húszadszorra legalább ki-be ki-be kapcsolgatás
után indult be
attól tartok egyszer végleg már nem tudom kapcsolni
előbb csak a kapcsológombot kellett újra azaz a géppel
bekapcsolni kicsit jobban megnyomva
majd erősebben kellett míg mára már bekapcsolni sem haj-
landó

pedig milyen új gép
annyira igyekeztem vele hogy jó legyen
most az egyszer
szerettem volna

levettem neki a lapját
aztán figyelgettem
a processzor elindult
a propellerek mentek
de alighogy megnyomtam a bekapcsoló gombot leállt
aztán mégis írok rajta
elindult nagy nehezen
de félek
váratlan a wincesterem pukkanjon ki

azok a filmek rajzfilmek pedig csak várnak

csak az idő ami nincsen

hogy legközelebb már a naplót sem tudom beírni

sétálni biciklizni volna jó
igen
ó de jó de jó

(emlék mai napsütésből)

jut eszembe
(hogy megint eszembe jusson valami a mából)
képzeld ma váratlanul sóhajtottam fel miközben ültünk a
fotelban és ettünk
közben persze tévé...
hogy milyen jó is lenne ezen a szép napsütötte napon
bolyongani fák között erdőben sétálni
madárcsicsergést hallgatni veled és a szerelemmel
szerelmemmel *(tettem hozzá nem kevés hangsúllyal ámbár*
kissé bizonytalanul de azért úgy mintha játék
s kuncogtam is hozzá mikor szemébe néztem hogy lám mit
szól s hogy érti
megértette azt hiszem
fura ferde tekintettel nézett vissza
az ilyenkor szokásos félmosollyal
pontosan bár nem tud semmit
na persze ahogy én se sokat
de az ilyent ugye megérzi az ember
mert máskor ilyet neki még nem mondtam
hogyan lehet manócska hogy az ilyen égőparázssal is
valósággal ilyen szemtelenül pimaszul játszom
egyszer keményen lakolni fogok az istenek jóvoltából
vagy jössz te egyszercsak itt teremsz amikor már nem is
várom

elfelejtem hogy mennyit is vártam és elviszel
de az is lehet hogy az lesz amit már többször felróttál
hogy miért is nem vagyok én egyedül
hogy miért is vagyok mindig mással
hát így fogok majd magányos halálba keseregni
egyesegyedül

most felmegyek azért mackóhoz
mit csinál
be kell-e kenni a hátát
meg éhes is vagyok

húzom tovább tekergetem lángoló véres fonalam
behálózok mindent a földkerekségen
titeket is körülmarkollak mind mielőtt még időtök lenne
felfalni általam magotokat
(manócska bújj el gyorsan
bújj előre szólók jóelőre
a szavak már nem szavak
kígyók kúsznak bennük
s én etetem őket szüntelen
pedig igazából egyedül csak a csúszómászóktól félek
iszonyodom a kúszó nyálkás testüktől
így aztán joggal hogy félni
rettegni tőlem
minél előbb míg nem késő
tekergetem nyakamon körül egészen testem legapróbb
részletéig
lassan tenném pedig a kígyó siet
kúszik észrevétlen
már ebben sincs élvezet
az sem fáj ha belémmarnak
mert igen már sokan vannak

most már mindenhol marnak
tűröm csapásukat s a szúrások ahogy pillanatra megszűnik
időnként beleremegek időnként beleájulok
s ahogyan rándul egyet-kettőt testem élettelen feleszmélek
a kígyó még akkor is mar folyamatosan visszaájulok
melyik vagyok én s melyik a kígyó összefolyik
ösztoneim az övével keveredik eggyé majd elfogyva benne
kígyó lettem
védjetek meg magamtól ti emberek ne
vigyázzatok távozzatok még megfertőzlek
vagy nem tudjátok-e még milyen szörnyeteggé válok ha
hozzám értek
de ha csak közelemben már akkor is végzetes kerül-
jetek el
előre szólok nektek is
ha csupán a közeletekben vagy még ha távol is engedtek
magatokhoz
féljetek tőlem ti emberek
na meg a macitól
igen
a maciktól határozottan féltem
ott a szent anna tónál például
éreztem a csend szagából hogy ha tovább túl szép volt túl
mesei túl azon is már gyanútlanul
történni fog valami
végül addig míg
visszatérítettem mackót a mesés vadon közepéből a
kisösvényen át
éreztem a csendből a madarak is másként szóltak
hallani lehetett vonatokon mesélő szájából is a fenevad
hasító körmöket
és akkor megéreztem előre megéreztem azt is hogy ha
tovább jönni fog

még mielőtt a kígyóbűvöletbe

óvodáskorom óta nem ettem menzán
nem már megint tévedek
hisz a főiskolán talán igen ott ettem menzán
ó így már nem is csoda pedig szerettem volna csodát
nos ma adtak kezembe egy jegyet
mit tehettem
hagytam volna elveszni egy menzajegyet?
nem mertem senkihez ülni
bár ez nálam nem merés kérdése
egyszerűen csak jólesik elvonulni
kinézve ablakon enni
még a menzának is háttal ülve
ettem tehát
s miközben így szembe ült le egy idegen
nem értettem szavát bólogattam ő se enyémet
jobb is így
két idegen szemben
de ez már máskor kiderült úgy látszik neki is jólesett ide-
gennek lenni
idegennel szemben ülni
idegenként enni
lenni
idegen

régen nagyon sokat vonatoztam
oda-ide
s fordítva is mindannyiszor
kezdetben szerettem egyedül lenni
így olyan kupét választottam
de nem ám csak kupét hanem egész vonatrészt
ahol senki sincsen

történt aztán egyszer
valamikor az éjszaka közepén
jegyellenőrzésnél
jöllehet így innen már nem is ellenőrzés
hisz az ellenőr nem fiatal katona
bejön kéri a jegyet azon a nyelven
minden rendben de az is lehet meg se nézte
aztán ő lámpa le ajtó zár belülről
szerencsére én akkor is a tekintetekből már mozdulatokból
is értettem
igaz kissé mindig késve mindig valahogy késleltetve jutnak
el tudatomig de még a kérdések is nekem szánt megjegyzések is mindig hajszállal később általában újra is kérdem
ma is
de már útközben eszembe jut persze mégis ellenszenvet
váltok ki mert már nem lehet leállítani vissza az időt
szóval én aki ugye a némaságot jól kifejlesztettem gyorsan
mikor megértettem talán még hozzám nem ért gyors mozdulattal nyitottam ajtót ijedségemben csak arra emlékszem
kiment

azóta tanultam sokat
s szüleim is óva intettek hogy csak a tömeget mindig a
tömeget kövessem

volt olyan is tömeget követtem mégis mire megébredtem
pedig határozottan emlékszem direkt nem aludtam el aztán
hallani lehetett hogy bespréznek
hajnalra mikor ébredtem mellettem tömeg csupa rongyokba
csak a bundám maradt meg ami rajtam

aztán egy ideig csak autóbuszon tettem meg az utat
onnan-ide

ide-onnan
s fordítva
akkor onnantól izgalmas kalandokat éltem meg
vagy nem is annyira izgalmasakat
talán annyira nem is izgalmasakat
mindenesetre azok inkább kalandok voltak

de már régen ha utazom is csak együtt ketten
pedig olyan nagyon szeretek kinézni a rétekre mezőkre
erdőkre oda túlra egyedül
mind ami csakazenyém s amit senkise vehet el

na és amikor az utcán este hazafelé jövet
talán táncszobából vagy csak máshelyről valahonnan közelről
ez egészen bizonyos
épp hazafelé tartottam már csak 20 méterre a zsákutcától
a mi sötét kisutcánktól amiben este azért futva iramodva
mindig csak onnantól igazán félve
láttam nem messze megáll egy autó majd két fickó száll ki
egyenesen felém előbb is gyanús volt de elhessegettem
hisz szálloda közelben miért ne lehetne ilyen autó ott a
közelben
mire feleszmélnék bár éreztem még nem az eszemmel
ezek felém s hogy mindjárt történik az amitől még nem volt
időm félni
szóval ezek ketten egyik elkap s vonszolni kezd az autó
felé de még időben visítottam segítség saját nyelvemen bár
emlékszem megfordult fejemben hogy idegen nyelven kéne
először fordult meg bennem szóval a kiabálástól vagy
mástól nem tudom de már egyedül szaladtam hisz alig pár
méter volt a kisutcaig a mindig sötét kisutcaig amitől úgy
féltem
de amikor elmondtam otthon

és ez a bökkenő
mintha szavaim nem találtak volna fülekre később is mikor
meséltem valami rokonnak s rosszzallottam hogy a szüleim
nem
csak akkor eszméltem fel hogy lehet én már régen nem ha
az akkor megtörténik
bár igaz talán szüleimnek nem is tudtam rendesen elmon-
dani
olyan hihetetlen most is nekem hogy valóban megtörtént-e
mivel a szüleim sem sehogyan sem reagáltak le így most
sem tudom igazán egészen vajon megtörtént-e
hisz ez nem első eset vagy lehet hogy ez épp első hogy
szüleim sehogyan se reagáltak azon amit meséltem de
mégsem azt hiszem a következő eset lesz a legelső igen
amit meséltem hiába előbb történt meg csak később
meséltem
pedig igazán nem lehetett náluk jobban szeretve félteni
de miért kérdezem most is inkább csak magamtól
amikor már nincs is értelme

kicsit később írok szépeket is
ne félj manócska

de még van történetem a legmagyarabb ma-
gyarról is aki részegen csak a bicskájával
vívhatta ki férfiasságát (egy dorbézoláson
pedig hogy félttem ugye igaz titokban
bár magam se vettem észre nevettem valahol a
harmadik tudattalanban amikor rettegtem a
takaró alatt minden egyes hangtól
addig még nem is sejtettem
azok a jó viccek ízesen mesélve
de ki hiszi

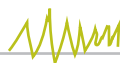

amikor csak viccben
(mellesleg itt ismertem meg a saját bőrömön
milyen is egy délceg magyar
mert ugye az ember holtáig tanul
ha élet tanítja
s igazából délcegen is csak elissza
hiába bátor a megváltó mikor kiissza

bár ha történik hogy rusnya pillanattal kell
lefeküdnöm az fáj

családunk mint mondtam régebb
néhánynyi családdal összejárt

mindig valami tóban vízben pataokban tengerben játszottunk
mi gyerekek vagy egészen máshol
nos ez a férfi akit mellesleg mindenek ellenére még az
esküvőnkre is meghívtak szüleim évtizedek múlva talán
már mondhatom is így
s ez esetet is elmondtam falra hányt borsó ez is mintha
hess soha nem is létezett volna
(mitől tartottak szüleim miért hogy engem ilyen esetben
sem vettek komolyan
miért kellett nekik mindenek ellenére így beilleszkedni s
mindenkivel jóban lenni mindig csak kívülről hogy mi látszik
még a lányukat is odaadták volna? nem persze de mégis
akkor ki érti ezt így utólag
persze nem igenis rosszul gondolom hisz milyen kis nyava-
lyás jellegtelen eset ez is amit lehet csak átmosott agyam a
víz alatt képzelegve ott az érintetlen simafelület tükre alatt
már ezek után is hogyan hihetném hogy ez valóban
megtörtént

hisz fátyolként lebeg rajtam hogy talán mégsem igaz
ott akkor mivel magam sem hittem el hisz csak kezében
tartott mondhattam volna hisz csak úszni tanított és mégis
egy 7 -10 éves lány vagy több nem tudom kevesebb mit
tudom én illet ki nem találhatott
szóval ez a fickó simogatta mellem azt nem tudom akkor
volt-e egyáltalán mellem
de melltartóm volt ott a vízben arra emlékszem mert félre
kellett kezével tolni s erre pontosan emlékszem akkor
bizonyosan mégis több lehettem tíznél azt ha tudnám mikor
tanultam meg úszni de arra sem emlékszem

arra határozottan viszont hogy ott körkörösztött ujjaival s én
kelletlen bár félénk s butácska leányka voltam annyi szent
ösztönösen mégis hátrálni kezdtem s azóta is folyton fél-
tem tőle a tekintetétől is ami furcsa volt csak ennyit tudok
most mondani amúgy meg olyan lófeje volt kiálló fogakkal s
folyton vigyorgott igen ez a jó szó erre
szóval a lényeg itt is nem a tett maga bár ugye s ezt a
pszichológus is mondta hogy alátámasszam az esetet
nemrég egy kurzuson tartott előadáson hogy mit tudnak
ilyen pasik tenni főleg még mit saját lányukkal
de ez később ugyanezzel a pasival csak később
egyelőre még itt szóval hogy a döbrentőbb amikor ezt nem
rögtön talán évek vagy csak 1-2 év múlva mertem elmon-
dani otthon amikor már magamban is elhittem hisz az
akkor olyan hihetetlen volt s én amúgy is mindent csak
később fogtam fel szóval ekkor is én hiába mondtam el ez
a pasi ugyanúgy ott volt azontúl is a társaságban történni
nem történt semmi
de miért kérdem én s hogyan folytatódhatott minden
ugyanúgy

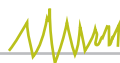
én mit tennék ha a gyerekem illet szóval az én szüleim ezt
se hitték hisz az nem lehet csak hallucinálok hogy merek
én illet mondani illet ez az ember nem tehet hisz csak egy
tisztességes ember jó családapa mit képzelek én nyugod-
jak meg ezt csak képzeltem
szóval így lett a dolog lezárva
furcsa hogy ez részükről természetes volt
vagy csak nem tudtak ők is szembesülni ahogy én is csak
később
de hát ők felnőtt emberek voltak akkor
vagy csak én túl érzékeny mondanám amit persze én sem
és más sem hisz ugye el
hogy is mertem volna én vádolni egy ilyen rendes csalá-
dapát
aztán évekkel később kiderült más is erről a fickóról s ők is
elbizonytalanodtak amikor már mások is mondtak ezt-azt
de csak akkor
amikor én mondtam az semmi
én csak hallucináltam
szóval mit tudtam én akkor

manócska

ugye te is azt gondolod velünk se történt semmi

itt kellenek majd friss naplójegyzetek

talán az sem igaz hogy én itt most írok
bár ami igaz a szavak írnak

valamit még kitalálhatok... vagy nem, majd kiderül, de inkább visszafogni, ennek a könyvnek ha sikerül kiválogatni a szavakat, ártatlan egészen tiszta meseínek kell lenni, ahogyan benn élt.

Csak a fölösleget mind lemorzsolni, ha már könyv

(nem szeretem ezt a szövegem)

Hiába első kör, ha belegondolok hány kör mire felépül... ráadásul amennyiben párhuzamosan a két sík

*

Apró kicsi titkokat fogok hordozni magamban, nagy, hatalmas titok leszek, amit hordozni fogok magammal. Valami olyan mint régen, egészen kicsi gyermekkoromtól. Hogy amikről majd nem szabad beszélni, és ettől nagyon boldog leszek. Olyan jó lesz majd a bőrömben, hogy vannak nekem ezek a ki nem mondható kicsi apró, nagy hatalmas titkaim. Olyan keserű és olyan szép lesz majd minden, mint akkor. Hogy csaknekem vannak ezek a nagy kicsi apró hatalmas kimondhatatlan titkaim.

Mostanában olyan különös, szinte mindig átadom a helyem buszon, de inkább is a villamoson. Bár volt a múltkor

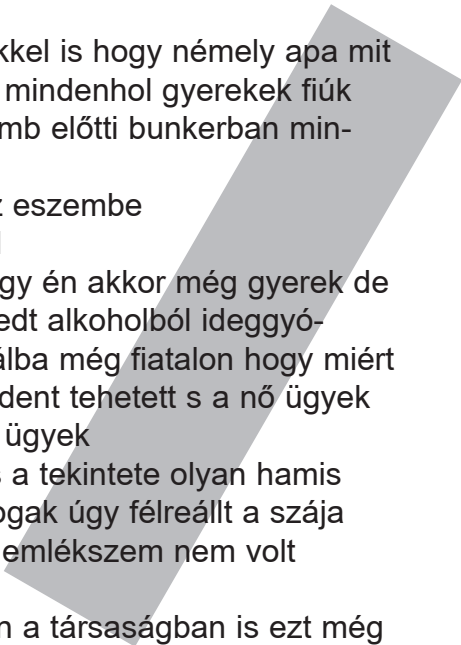

egészen helyes, kedves eset, idősebb hölgy volt, és látta, olvasok, mert hogy egyszerre ültünk volna le, és átadom, állók már tovább, de szinte megfog, nem, mondja, üljek csak nyugodtan, olvassak, hogy csak nyugodtan tudjak olvasni, és a szeme tele volt szeretettel. Egészen különös ritka eset. Kár hogy nem jegyeztem az arcot. Annyira megihatott, pedig igazán, valahogy mindig szinte átadom a helyem.

csak most jövök rá ebben a pillanatban arra is biztosan igaz sőt tény hogy ennek a fickónak volt van egy lánya akit én azóta se csak annyit hogy férjhez ment s hogy van három lánya szóval hogy akkoriban amikor mi annyit együtt lányok fiúk kicsik talán 6 10 vagy 12 évesek valami ilyesmi de inkább sokkal kevesebb nem tudom pontosan mennyi lehetett hiszen mindezeket csak később sokkal később értettem meg hogy az a lány hogy tudott honnan 6 évesen olyan dolgokat hogy hogyan kell tanított vagy inkább mutatta nem emlékszem hogy én vagy velem mással csinálta-e és különben is én eléggé buta kislány voltam (de ezt talán már írtam

szóval ha így visszaemlékszem is talán azt csináltam csináltuk mind amit mondott szóval hogy hajcsattal hogyan kell meg ilyesmi csak a csatra emlékszem világosan másra nem mindenestre egy ekkora lány honnan máshonnan ha nem az apjától ezt akkor még igen az a pszicholó-

gus ott az előadáson még képekkel is hogy némely apa mit
a lányával s akkor mi otthagya mindenhol gyerekek fiúk
lányok sátorban lakásban háztömb előtti bunkerban min-
denhol

ez mind igazán csak most jut az eszembe
megáll ott marad eltűnhetetlenül

és akkor minden tiszta hiába hogy én akkor még gyerek de
hogy a felesége is hogyan süllyedt alkoholból ideggyó-
gyászatot át fokozatosan a halálba még fiatalon hogy miért
s hogy mit tett ez a fickó mi mindent tehetett s a nő ügyek
is mindehhez képest is csak kis ügyek

milyen furcsa vigyora volt igen s a tekintete olyan hamis
a kapafogak miatt és az elálló fogak úgy félreállt a szája
mindezek ellenére határozottan emlékszem nem volt
csúnya

a nők is buktak rá igen ott abban a társaságban is ezt még
szüleim is mondták

de vajon igaz-e kérdem magamtól
nem tudni

talán annyi hogy mindezek mégsem véletlenül jutnak
eszembe

aztán a művésztábor is amelyikben az a mindig felülről
lebeszélő bár velem szelíden kedves

azaz inkább csak okosan kedves nő mert őt lánynak nem
tudom nevezni (hozzám képest

de hát ha az érettséget nézzük én legalább úgy tíz évvel
voltam lemaradva társaimtól az tény

szóval őt amikor váratlan a pincébe nyitva megtaláltam egy
fiúval akinek más volt a barátnője de inkább feleség
gyerekekkel

milyen riadtan nézett rám

persze tudom ha más nyit rá semmi hisz amúgy is talán
mintha mások is lettek volna benn csak én a döbbenettől

semmi mást nem láttam szóval ezek nekem mind szokatlan dolgok voltak kicsit féltem is megvallom őszintén hogy ilyen az élet hogy nekem is ilyennek kéne lennem
na meg az a másik fiú aki éjszaka ahol többen voltunk tán vagy 10 ágy is volt szóval azon az éjszaka ez a fiú egy lányt tanított szeretkezni (rendesen tanította hallottam is amint mondta hogy csinálja mint egy oktatófilm olyan volt én magam szégyelltem akkor
és láttam tisztán van most is magam előtt amint olyan keserves látvány volt a sziluettjük
de akkor is ha nem néztem rájuk minden előttem volt

most már nincs kedvem az új naplóba írni ami eszembe jut

szóval hogy nemrég néhány napja is milyen ártatlanul mentem arra az estre
hogy egy kicsikét játszhatom kipróbálhatom magamat felolvashatok más is olyan igazán ártatlan volt bennem a játék lendülete
és akkor hogy ez is pofára megy finomabban szimpátia klikk hogy nincs nem éri meg tisztességesen játszani mondták a fiúk szinte nevetve

akkor értettem meg azt is ahogyan legalább órát de inkább többet kellett várni mert most először máshová ültek
ők együtt kinn valahol elkülönültek
még jó hogy volt ez a két fiú különben régen elmegyek

a kellemetlent a bekövetkezendőt általában megérzem de csak később értem is meg
aztán ő is amikor már mentem kihívott hogy járok-e x estjeire mert sokan vannak
aztán nem mondtam hogy én hallottam azt is

amikor ketten meg hogy azért persze örülök
magam is voltam amikor egyszer-kétszer
kíváncsi vagy amikor rá tudtam venni lábaim
s hogy mindenkinek örülök de most hagyjon
azazhogy úgy
inkább hogy bizonyosan van valahol egy hely
ahol engem is szeretnek igen ezzel mentem ki
de előbb még megsimogattam a karját
nem éreztem kellemetlenséget noha pontosan
átláttam arcát a vállán hiába magasabb két-
szer is
olyan nagyon magasán fenn előtte még mesél-
tem

igazán sajnáltam a lányt hogy így kell neki csak így
pontosan láttam hogy őneki sem jó mégis
(itt most eszembe jut de nem tudom ekkor volt-e de egy-
szer itt ezen a helyen volt tudom lehet másik évben egy-
szer csak engem más szobába talán külön vagy kétágyas-
ba tettek
igazán nem tudom hogy ekkor volt-e és miért is lehetett
volna pont ekkor
amúgy is senki nem tudhatta hogy én akkor azt láttam
úgyhogy ezt csak úgy említem mert eszembe jutott egy
ilyen eset is
és akkor annak a fiúnak is másnap felesége gyerekével
látogatta és az a megalázó pillanat ahogy ott akkor megáll
az idő amikor arcába nézek hogy ott az a nő aki semmit
sem tud helyette szégyelltem magam újra de nemcsak én
azt hiszem talán más is tudta a másik lány aki nem volt
szép akkor mégis szépnek láttam hosszú haját éppen
mosta széken egy tálan éppen mint ahogy azok a nők
mostak nagyapám udvarán a mi udvarunkon
amikor a másik nő a felesége ott a gyerekek állt emlék-
szem a haja illatára is

talán én tévedek mégis mindenk ellenére ahogyan ott
vizes hajjal csillogva napfényen sugárzott a szerelem
testéből

szóval ez nekem mind olyan szokatlan volt olyan hihetetlen
olyan másvilág persze tudták mind és igen előzékenyen is
velem akkor még hisz a csapás rám nem sokkal ugyan
mégis később lett mérve

csapások hadával hogy tanuljak végre tapasztalatot de ez
is mintha csak egy könyvben olvasnám vagy egy kép
ontotta is a sors rám mintha haragudna azokat a csapá-
sokat de addig mintha féltettek is azok a társak akik így
éltek akkor

azt sem mondhatom hogy úgy általában nem szerettek a
maguk módján vigyázva óvatosan de mégsem lehetett ki-
kerülni mindezeket ugye a szemem is behunyni amikor
megrebben egy szárny kiesik egy kanál eltűnik egy árny

na és a későbbi sorsot sem ugye

szóval az hogy megint visszatérjek kellemetlen látvány volt
hogy egy ilyen tapasztalatlan lányt hogy így egy fiú hisz lát-
szott jól semmi szerelem

legalábbis a fiú részéről én nem láttam semmit

azt hiszem ez a fiú más lányokkal is csinálta

talán csak szerette csinálni

s talán a lányok is tudták

igen akkor mégis én tévedtem

de akkor ezt egészen másként éltem meg

vagy inkább csak a könyv a kép

mondhatnám persze hogy nem volt szerelem s hogy ezt
onnan tudom hogy azért ebben nekem szerencsém talán
ebben az egyben mert aztán ugyanitt nem sokkal jött a
pokol is megszállva testet lelket de itt hálaisten túléltem

Azek a fáradt gondolatok

s bár ne lett volna akkor a pokol is messze elkerült volna
de ezt a lányt sajnáltam akkor
jó azt nem mondom túl szép lány volt vagy csinos a fiú per-
sze csábító
de hogy tehet ilyet egy lány hogy ilyenrel ennyit nem ér az
egész ezt biztosan mondom most
én is talán másként gondolom vagy mégis igazán nem
tudom

ez nem is lényeg hogy most mit gondolok hisz arról
beszélek hogy akkor mit
s amikor aztán rám is a sors csapás akkor még én aki nyíl-
tan vállaltam lettem akire újjal kellett mutogatni mint egy
bűnösre hogy ilyen fickóval amit ugye akkor mit tudtam s
különben is csak később ami fényre derült de hát előbb a
szerelem vakított s csak aztán minden egészbe
s így egészen más a szemszög ami volt onnan akkor
hogy lehet aki minden malacságot s bűnt titokban az most
is vígan él lelkiismereti gyötrelém nélkül s én aki nyíltan s
megszenvedve tapasztalatlan küzdve életért
(persze nemcsak ettől de a más csapásokról talán már
írtam

kítaszítva eltörölve kihúzva minden névsorból
nos én mindezt még világosan nem értem de ha igen akkor
majd azt is megírom
most viszont nem foglalkozom bővebben ezzel

azért annyit mégis
én nem értem miért vagyok annyira más
mindenhol is ezt éreztem mindig régebben is gyerekkorom-
ban is amikor még nem tudtam mit érzek ezzel kapcsolat-
ban sem

és vajon te is erről most mit gondolhatsz
(ja és bocsásd meg hogy a mondatokat ilyen szertelenül
írom igazán minden felülvizsgálat nélkül
én is haragszom magamra de annyira gyorsan szerettem
volna mindezeket neked elmondani de hát ha egyszer
napló és most jut az eszembe akkor ugye most kell leírnom

már késő van nem folytathatom talán holnap
igen ha a gépem elindul bár azt mondta itt valaki jobb ha
csináltatni viszem
mert könnyen lehet hogy valóban a wincesterembe kerül
szóval a középiskolát a hátmasszírozást a tábortüzet
mind mind kihagyom hiába a fejemben már fáradt vagyok
ilyenkor nem jó a szöveg amit írok mert ilyenkor már lelassulok és csak a billentyűk amik mozognak mint most is
úgyhogy mára vége
ja és kimaradt amit ígértem az a történet is
mindegy majd valamikor máskor

Tudod most mégis úgy alszom el hogy menthetetlen vagyok

Mackót csöndben találtam ágyban
S a csenddel is szokatlanul szomorún
Tévé kizárva ez volt legdöbbenőbb
Csak a sötét
Hangja is mintha nem az övé
S nyakig takaróban
Ezt se szokta
Babusgattam kérdezve beteg-e
Nem -mondta s többször ilyen válasz
(Bár tudom ha az lett volna is azt mondja

Nincs már semmi

Nincs számítógép nincs napló nincs semmi

Határozottan nem szeretem a számítógépjavítókat

A brókereket smekkereket sem szeretem

Ma a költőket sem

Senkit sem szeretek ma manócska

Az életet sem

Tőlem aztán süthet a nap is

A fényeket zsúfolt utcákat

Koszorú utcákat sem

Kedvelem

Elhagyott a számítógépem

(Mackó is hiába segített cipelni

Nem bízom a fiúban sem

Aki elvette

S hogy hivatalos s hogy garancia

Egyre megy

Hiába

Hogyan hogy csak akkor kaphattam volna meg szerinte
azonnal

Ha fizetek újat vagy ha ismerősöm ad tápot

Ő tápot ugyan nem cserélhet

Azt javítani kell

S azért a két hét

De ha amit hozok bele

Akkor máris vihetem

Hát ennyit a garanciáról
És a fiúról aki már nem volt kedves
Amikor baj volt
Másodszor pedig

ha kell valami róla hát vigyem a wincestert vagy a pen-
drávjot

Manócska most már tudod
Miért nem tudtam ma egy szót sem leírni neked
Így fekszem le

Tápprobléma nagy gond
Hogyan ki etesse

Eltűnt tehát a gépem
Eltűntem én

te lehetsz ő lehet nem tudom
de már lassan hozzászokom

mondtad egyszer azt is
hogy majd majd akkor
és ez is eljött
most fog megtörténni

csak tudnám már az elején
a legeslegelején mikor először
miért épp a te arcodat jegyeztem

történt a középiskolában amikor még élelmiszerkémia szakon
akárcsak unokanővéreim
ez úgy esett meg velem hogy unokatestvéreim orvos és
gyógyszerész lettek s ők is lányok aztán mondták ez kapós
szakma nálunk nekem is annak kell lennem
az úgy volt hogy hiába magyar tagozatra felvételiztem
egyszer csak kijelentették hogy innentől fogva a magyar
tagozat az román tagozat és minden tantárgyat románul
kell tanulnunk
ez rossz vicc volt velem
akkor persze komolyan vettem volna a dolgot
ha felfoghatom akkori eszemmel
de csak annyi ért el hozzám belőle hogy most már mi lesz
velem hiszen nem tudtam a román nyelvet még kony-
hanyelven sem
s ha értettem is valamit
nem mertem megszólalni
hogy nevetségessé legyek
ezt a szégyent így tehát nem viselhettem el
de akkor nem így magyaráztam meg
sőt sehogyan sem magyaráztam akkor
csak egyszerűen nem jöttek a szavak nyelvemre
s a gátlás is csak nőtt
így aztán nem is gyakorolhattam a nyelvet
egyre csak hallgatagabb lettem
társaimtól is elmaradtam akik erre fogékonyabbak és bát-
rabbak voltak
még anyanyelvemen sem nagyon mertem
nemhogy szakmai tantárgyak nyelvén értek vagy szólaljak
meg
így hát elkezdtem magolni ami persze a fából vaskarikát is
fölkülmúlja hiszen amikor kimentem a táblához felelni min-
dent elfelejtettem abból amit tanultam

s ez megmaradt egyzegyben a mai napig ha emberek előtt kell beszélni még hacsak nevem kérdeznék is azokban a másodpercekben zavarba jönnék megszűnik minden egy földi léttel azonosíthatatlan semmi közepén ahol egyesül minden egy nagy masszába keveredve s nem tudom szerre egymásután a gondolatokat kihúzni belőle csak többedmagával jöhetnének felszínre párhuzamos lefutásban de az emberi beszédmód erre nincs kitalálva így aztán szépen az addig jeles vagy jó tanulóból épp hogy átbukdácsoló lett a nyelvátültetés minthogy rajtam kifogott s azt mondanom sem kell nemcsak a román nyelvvel voltam így hanem kifejezetten a beszédnyelvvel mert a nyelvtan mindig is ment csak éppen azt nem jegyezhettem meg mi mit jelent ami ugye hát a nyelveknél elkerülhetetlen persze arról szólnom sem kell hogy itt már magyar irodalmat sem tanulhattam szüleim magántanárhoz irattak algebrából és kémiából így aztán azok mentek

**mégis emlékszem valami fakultatív magyar órákra homályos (igen, a Pető arca... a mosoly, ő az? milyen kedves, most tűnik elő... a legkedvesebb arc, hogy csak most tűnik elő... volt, emlékszem, ahogy köszönt*

Elfáradtam azt hiszem pihennem kell

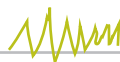
Nos valahogy leérettségiztem
pont ami tételt például románból legjobban megtanultam
azaz nagyapám dolgozta ki nekem s én azt vettem be
s mit nem hoz a sors az is volt az érettségi tétel
valahogy nagyapám megérezhette ezt a dolgot
mert 2-3 tételt ilyenmód kidolgozott s megtaníttatott
ebben is igen jó megérzéssel rendelkezett
hiába a tudományok s igazából a magastudományok
művelője volt
s a lényegét is ahogy mindig kikövetkeztette
egyébként ő teológia lelkész területről a nyelvész és egyéb
területek felé vette az irányt akkoriban
s latin francia német filozófia s tán történelem földrajz tanár
is volt
valamikor a nagyokkal végzett nagyenyeden
szóval ő olyan igazi tudós volt
s még a fővárosban politikus is egy ideig
őt mindenki szerette vagy inkább tisztelte nem tudom
csak minket testvéremmel hanyagolt el szeretet téren
nem igazán emlékszem hogy egyetlen pillanatban is
éreztem volna a tiszteleten kívül mást
felé talán kicsi félelem
csak egyetlenegyszer amikor már csontvázként felismer-
hetetlen utolsó óráiban feküdt ágyán
s egy épp búcsúzni odautazó magyarországi rokon láto-
gató kérdezte meg e halálos ágy mögül hogy ugye sokat
segített tanított minket engem ugye s felém célozva tekin-
tetét szeretett ugye nagyon szeretett minket
s ő a nagyapám bár mozgatni maradványait testéből nem
tudta mégis határozottan emlékszem rám nézett felismer-
hetetlen csontváz fejével csak erre a feszült pillanatra
megcsillanó golyó

szeme volt ami még élt és éreztem várt hogy mit válaszolok
talán mert a családban mindig is fontos volt fontosabb a valóságnál hogy mit gondolnak s visznek rólunk a családról az emberek
én ezt sohasem tudtam elfogadni
ragaszkodtam ahhoz ami mindigis megtörtént
én tehát vissza rá
vártam kicsit hosszasan hogy mit válaszolhatok
s igen azt hiszem mégis igennel válaszoltam
bár akkor is emlékszem nem volt meggyőző igen
mert hirtelen tört föl bennem összes bánatom
például hogy anyám fizetett neki azért hogy órákat adott nekem
az eldugott kompótok s minden minden ami addig de láttam ennek ellenére talán megnyugodott
akkor az egyetlenegyszer villant valami szemében
ami egyedül még övé volt

testrésze már csak élettelen csontvázanyag ami személyétől szellemétől távol s külön
a kettő már nem egy volt
nem összeegyeztethető
a csontváz egy személytelen tárgy volt
semmi más belőle csak szeme
ami igen akkor utoljára még csillogott
egészen haláláig magánál volt
ha nem is mozgott
szeméből látni
például amikor anyám kezében a tű
megnyugodott
hangtalan szisszent fel
csak arcából a félelem amikor hirtelen anyám felé nézett
ha lánya szúrta

vagy inkább csak ahogy a maradék bőrhöz ért
ritkábban ha érkezett
azt hiszem ekkor éreztem felé először sajnálatot s valami
szeretettfélét
hideg volt
emlékszem ha valamiért a kamrába küldtek
mert a kamra náluk volt és közös
és unokatestvéremet akit nevelt s testvére is ha ott
emlékszem eldugták azt a kompótot
nehogy észrevegyem s hogy meg kelljen kínálni
miközben lánya gyerekeit de főként egyiket aki később
még temetésére se jött el külföldről
akkoriban hogy nem jöhetett messziföldről
szóval ő nevelte gondozta etette
ezt az igazságtalanságot hogy velünk hogy és hogy vele
sem tudtam megbocsátani
s azt is hogy apámat sem szerette
pedig ő volt mindig kéznél s aki azonnal termelt neki min-
dent varázsolt is akár kérés nélkül csakhogy kedvébe járjon
s ha baj volt hogy segíthessen
igaz tudom apám izgága kis emberke volt mindigis sokat
beszért s hangosan s kicsit néha nevetséges is volt
nagyrafűtött szeretete olykor terhes is volt környezetére
volt valami önfeledt gyereki benne
amit környezete ki nem állhatott
mindenkire felnézett s tisztelettel
s kedvébe is járt ha tehetett
ha nem akkor is próbálkozott s ez is nevetséges volt
amit persze tagadott s olyankor komolyra is ha fordította a
szót
hogy sértődékenységének adjon hangot
hiába senki se vette igazán komolyan

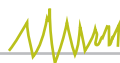
csakhát amiből ez a nevetségesség adódott hogy ő ezt
igen komolyan is vette s ezért tűnt
alapjában véve viccesnek
apám amolyan pelikános beütésű

(békaemberek közül akiket ürgebőrbé varrtak

nade ez is csak vicc
és csakis szeretetből mondom
hejdepedig hogy mérgelődne is ezért
mert ő ugye ezt is igen komolyan venné
szóval mindez mára már szenilisség
mackó például csak nevet ezen
hogy mások ezt közönségesnek hívják
összesen 1-2 ember van aki bírja
aki csak magában mosolyog ezen
valamit örökölhettek tőle persze

a gyerekesség
de más bőrbé bújtatva
amolyan magánkalitka

csak a félénkséget kaptam anyámtól
valamiféle állandósult komplexust
bár magamba fordulásom merev előbb csak rendellenes
aztán méléző később inkább absztrakt volt és érthetetlen
szerettem egyszerűen egyedül lenni
amikor másra vágytam emberekre is ezt szerettem
igazából
mégis csak szeretetre vágytam
kívülről valahogy összeegyeztethetetlen
hiszen ha nem adsz hogyan is kaphatnál
ha elbújsz hogyan is találhatnának rád
vagy a szerencse

nos míg anyámé aki mindenkin szeretett segíteni
közösségszellemű volt
inkább szerény mégis a beszélőkéje megvolt
esetlenségem amit nevezzünk most félénkségnek mint az
övét is tettem az egyszerűség kedvéért merőben másmi-
lyen volt mint anyámé
én valahogy inkábbcsak létezésemmel szerettem volna
segíteni mert igazából nem értettem semmihez
mindigis csak útban voltam
iskolában is például egy bulin kicsi közepes vagy nagyobb
koromban
semmiben sem lehetett hasznomat venni de később sem
csak néztem hogy más milyen házas szerettem volna én is
de nem mertem odamenni
nehogy zavarjak vagy valami olyat tegyek amire úgyszincs
szükség
szóval nem olyan kézzelfogható módon gondoltam ezt a
segítség missziót mint anyám vagy apám
s ahogy mindenki más ember is általában
dehát hogyan lehet ugyebár pusztá létezéssel beteljesedni

onnantól egyre tovafelé amolyan megnevezhetetlen gátlás-
féle volt ami kialakult amihez aztán idővel egyre jobban
hozzászoktam
eggyé vált velem s ha néha közvetlen is lehettem volna ott
termett rögtön hogy visszatereljen a megszokott rendhez
valahogy ebben is olyan más természetünk volt anyámmal
az ő látszólagos tartózkodása időnként közönségességbe
csapott de ez már csak később akár nagyanyámé az ő
anyjáé amit hát tőle örökölt s ami még ezzel együtt is riká-
csoló hangöszön mármint a nagyanyóé ami most is igen
kedves nekem

szükségtelen bővebben írnom nagyanyóról hiszen említettem őt már egy leírásban itt a naplómban az igen jóartású s nemességnek irigylésére kijáró szerény emberi méltóságú parasztszármazású nagyapóval aki akkoriban a falu igen tehetős s jó módú gazdája ki mindent kétkezőnek köszönhetett csak aztán ugye a történelem s ő mindezt is alázattal büszkén s hittel szeretettel környezete felé hogy magába is másokba még több erőt merítsen
ó azok az üreges felszakadozott száraz hatalmas kezek pontosan olyan üregeiben mélyen repedezett mint a kiszáradt föld

hogyan ezt akár tartani lehetett volna bennük
nos hogy nagyanyóra vissza kedves ugye mindig is ilyen nagyanyó is
mert ugye a nagyanyák főleg az ilyen nagymama anyókák mindig is kedvesek és szeretnivalók
de ugye egy anyát már mindjárt más szemmel néz az ember

én mégis megértem most is ilyen távlatból
s boldogtalanságát is vele ami szintén csak később vissza gyermekkorából amikor még olyan szép volt
nos hát ez azért belőlem hiányzott
mármint az olykor ok vagy oktalán feltörő közönségesség ilyen formája

hol mikor van az a pillanat mikor át vagy visszaváltozunk
amivé születtünk vagy közben történik minden észrevétlen más oldalról persze bennem is megvan például nem tudok társaságban viselkedni

bemutatkozni is csak akkor ha az a természetességből magából jön szeretetet őszinte figyelmet sugározva
s ha nem vagyok zavarban

de a beszéd terén akkor is háttérbe vonulok
csak ha figyelni kell s a szemem keresztül bejutni emberek bőrébe szellemébe

abban vagyok talán más

jobb hogy azért nekem is jusson valami
hogy a különleges emberek szeme visszacsillogjon
s ez mindig örömmel töltsön vissza nézve tükörből

itt jut eszembe a másik nagymamám
furcsa hogy még ez nem is jutott eddig az eszembe
hogy hiszen ez a nagyanyám nemes származásúféle volt
hogy volt egy ilyen nagymamám
s hogy érdekes nem emlékeztem erre
talán ez sem olyan véletlen vagy lehetetlen
hisz ezenkívül nem sokat tudok róla
csak amit szememmel gyűjtöttem az évek alatt össze
s ami megmaradhatott
pedig egészen nagy voltam már éppen felnőttkorba léptem
amikor elhalálozott
érdekes ő nem volt okos nő mégis a származás mit adott
ha társaság rokonság kiszolgálója volt akár csak
nagyapámé
mégis elmaraszthatatlan tartozék volt
s az se tűnt fel olyan természetes volt hogy nem is igen
társalgott
érdekes teremtmény volt azért mondom így mert róla sincs
emlékem hogy csekélyke kis szeretetet is kaptam volna
valaha tőle
pedig igazából különleges volt magas növésű akár a
nemes nők igen csinos is lehetett már olyan nemesi finom-
ság ami öltözködésén át sugárzott alkatából mozgásából
mindig igen ápoltsága illata bár igazából én nem éreztem
semmi illatot
mégis a szépség a visszafogottság
sosem kihívó
ezzel együtt is olyan idegen volt
pedig ott laktunk közvetlen közelükben
elválasztott lakás volt

hiába légtérben ott
mégis lélekben távolabb mint falun élő nagyapámék
akiknél hétvégenként vasárnap és szünidőben voltunk
talán minket testvéremmel igazából észre se vett
pedig ott lógtunk közelében
azazhogy nem egészen
ő volt az aki úgy volt hogy közben ott sem
emlékszem sosem játszhattunk kint mi testvéremmel olyan
igazi felszabadultan
ó igen ezért
mert anélkül hogy szóltak volna ránk
bennünk volt valami tartózkodásféle
mint aki idegeneknél
halványan talán igen volt hogy nagyapánk ránk szólt
bár nem is igazán emlékszem hogy igen nemen kívűl
beszéltünk-e valaha gyerekkorunkban többet nagymamám
és nagyapámmal
de főleg nagymamámra nem tudok visszaemlékezni ilyen
beszélgetésre
vagy hogy valaha is megsimogatott volna bennünket
aztán csak elszálltak az évek
nagyapám mikor érezte halálát naplót kezdett írni
olyat amit tudósok írnak
személyesen tollából egy kortörténet
történelemmel amelynek részese
hiába csak épphogy elkezdhette
lassan bomladozó teste s fokozatos elmúlása halálával
megelőzte
így hiába őriztem becsben hogy majd többet tudok meg
csak épphogy 10-20 oldalnyi írás vagy még annyisem
maradt meg
nem nem tévedek egészen majd 100 oldalnyi írás
inkább csak hogy kisebb szakasz életéből kerülhetett le-
jegyzésre

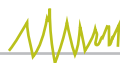
nem jutott ideje többre
sajnos számomra is minden már késő volt
egy-kétszer mégis emlékszem már nagyok voltunk amikor
mesélt igen nagy képessége volt ehhez
akár a nagyemberek
csak tévében látni ilyet különleges emberektől portréfilm-
ben
de ez is késő volt
egyszer még videokamera is akadt később filmet készítettünk
de akkor is másról kérdeztem
s később döböntem rá mikor magáról kezdett mesélni
olyan természetes adottsággal és alkatából sugárzó nyugodtsággal mint a legnagyobb mesélők
de akkor sem róla készült a film
nos eszméltem fel hogy mit hagytam ki
nagyapám sokkal különösebb ember volt mint akiről készült valójában a film
és ez csak későn amikor nem sokkal később ébredtem rá jutott az eszembe
de ezután már nem volt alkalom
nos visszatérve még
emlékszem egyszer mikor az udvaron játszottunk
nagyapám megjegyezte akkor már nagyobbak voltunk és a testvérem malackának később nyuszinak szólított hogy az nem való nem illik ne szólítson így engem
anyámmal talán jóban voltak a látszat ezt mutatta hogy közvetlenebb
de igazából mindenki tudta s ebben lehetett valami feszültségi pont hogy persze anyám származása
mégis volt valami közös nagymamám és anyám közt

azt most nem tudom mi
olyan megfoghatatlan
anyám sem öltözött rosszul
ő is erőscsontú magas nő
(ellentétben az ő anyjával aki apró és terebélyes amolyan
szélelhossza egy
nos néhány képen kifejezetten színésznő alkat
divatos hatvanas-hetvenes évek
csak egyedül kalap nem volt
anyámnak nem voltak kalapjai
vagy mégis 1-2 később de nem jellemző
ezt a szerénységet mindvégig megtartotta
igen kifejezetten ízlésesen öltözködött anyám akkor
talán ebben volt a hasonlóság
a női tartás és öltözködés
hogyan ez is mennyire megváltozott az évekkel
mármint anyám részéről
bár nagyanyámnak olyan igazi nemes kalapjai voltak s
finom különleges anyagból ruhái nem tudom honnan voltak
ez is olyan titokzatos
hogyan varrónői
mindenesetre nagyapámnak sem üzleti ruhái voltak
valami régi darabok olyan nemes szövetből

*jut eszembe most mackó hogy olyan távol ő is mégis milyen
jó hozzám
igen azt hiszem jó hozzám
inkább hogy mit is csinálnék nélküle
vagy valami más
ilyesmi*

Marad a klasszikus minta, Jane Eyre. (te nyúl nem azért, de itt nem véletlenül jeanne d'arcot akartál írni... milyen furcsa, arc = arc... mellel, iszonyat, hogy mégis mit lehet ezekből a szövegekből használni)

Nem írom le az éjszakai beírásokat, mert csak szomorúbb lennék tőle. Eléggyé gyötrelmesek ezek az éjszakák, már a hasam is, gyomrom fáj, szorított, meg a levegő, az is fogyott, aztán reggel a szív, egyszer csak sűrűn kezdett ütni. Egészen gyorsan, aprókat, koncentrálnom kellett, hogy leálljon.

Először történt meg, hogy átláttam a rendszert, amiben élek. Pontosan láttam magam benne. Hol is helyezkedem el. Hogy mi a sorsom. Hogy valójában nem a politikai hatalmak a mérvadóak, hanem mindig egy adott kort az adott kor szellemi ereje határoz meg. És ez bizonyos időkben hatalmas szervezetséggel bírt és bír, máskor szétesett. A politikai erő, pusztán látszat. Persze előfordultak időszakok, amikor ez egybeesett, vagy megfordult, hogy csak az időbeni eltolódás billentette ki aztán az alapállásból.

... a bábok, a sakkfigurák, a tábla

Persze mondhatnám hogy szeretem az embereket, hogy szeretném szeretni az embereket, ki ne szeretne vidáman, frissen, munkakedvvel ébredni reggelente. De ez hátrahagyott múltamból tekintve igen nehéz. És most, ha jövőbe nézek... Az arc ha kelletlenül is időnként visszafordul. Nem lehet csak előre tekinteni. Aztán van a jelen is. Ez külön sem jelent fedezetet, ha arcom körül néz. Bárhová is nyitok be, még ha előfordulnak is szép pillanatok. Valami mindig emlékeztet.

Becsukom a szemem. De ez is meddig. Lehetséges. Igaz, sok tapasztalatot lehet szerezni behunyt szemmel. Mégis, akkor meg miért az írás. Ha úgyis becsukom. Előbb-utóbb lesz kinyitás, de az kinek lesz jó. Ha a szív csak ver, majd egyre gyorsabban. S le tudom-e állítani mindig, időben.

Az áthallásokról akartam még igen, ez volt a papíron, azaz-hogy valami olyasmi, hogy szeretem a saját hangomat, amikor megszólal a szövegeimből. Úgy értem, hogy jó együtt lenni. És amikor a kezdetek kezdetén a *csigamesét* követve a *milyen üres* szöveg elindult, abban is hangom visszahallom. Hogy milyen üres az ember.....

és akkor ami feltárul. pillangó, a repülő

aztán ez is olyan távoli lesz. mondjuk valóban szólhatna innen más hangon, valaki másnak hangjából. És mégis. Nem szakad le rólam a hangom... pedig a naplók igen van hogy a naplók egy-egy sorából kiszól valaki de a valaki is más aki én aki mégis **valaki más** belőlem... inkább csak a hang... hogy vannak hangok valami dallam igen megszólalnak valahonnan ismerős ismeretlen dallamok

hogy mikor hogyan hallom ki a hangokat

Mackó rendes, azt mondja, menjek még télen, gyógyfürdőbe kezelésekre. Hogy használjam ki míg egészségkártya, s tényleg. Mint régen. Igen, ha befejezem a könyveimet ez évben, úgy akkor az következő télen lehetséges. Napi 5 óra, heti két nap meleg vizecske, úszkálás, kis hátmasszázs, nos lehetek heti kétszer majd halacska. Jövőre.

Azért ahogy elnézem manócskáékat a kék felületen, értem kék keret, legalább fejléc, de azért fehérén, mert ugye legalább a lap világítson, ha már sötét kint minden, itt nem hallok bele, csak saját hangot, ebben is lehet valami jó. Vagy a *tőr valami zöldnek* például, ezek abból a sorozatból, itt se nagyon hallok a hangokat, nem mintha az nem érdekes, amikor egy-egy pillanatban előjön, de ez sem baj. Ebben is lehet valami kedves, egyszerű, ha manócskáék vagy a nyúl.

A többiben is sokban visszahangzok, de azért van abban meglepő, ha mégis előtűnik egy hang itt-ott kívülről. Hogy az ember nincs egészen egyedül. Amikor nem egyedül.

Hogy akár egyszerre két-három hang. A hangunkban.

Még arra is gondolok, mackónak azért kellett a héten itthon maradni, hogy elvegye a világosságot, s meg hozza a sötétséget. Az ő keze alól szakadt el a zsinór. Igaz, én nem is mozgattam szinte sohasem. igen, én nem húztam le már nagyon régen a redőnyöket.

Még jó, hogy azért maradt egy rés. Mert van egy kicsi redőny, meg egy nagy. A kicsi még van. aprónyi rés.

Mostanában állandóan fáradt vagyok, most meg ez a sötétség is.

Milyen furcsa, ideje észrevettem, hogy amikor olyan írókat olvasok, akiket arcról ismerek, a hang, a mozdulat, a mimika, hangsúly, s ezek mögül is, tulajdon'ságaikkal, hogy nem csak szöveget olvasok, hanem pontosan kihallom a hangjukat, éppenúgy mintha saját arcukkal, hangjukkal olvasnák. Hogy már nemcsak a szöveg van, hanem hozzá arc, hang is. Ez fordítva is igaz, kifordítva inkább, hogy amikor egy bizonyos típusú szöveg, pontosan belehallom, melyik írónak a hangja. Már amelyiket hallottam, láttam is. Persze a több, többet ismerni, de én a kicsivel is meg vagyok. Sosem kellett mindent megismernem, még ha örül-

tem is az ismeretlennek, ahhoz hogy a teljességre bármelyik pillanatban ráérezzek. Egyszerűbben, hogy apróságokkal is jól érzem magam teljesség ismeretével, nélkül.

Még tovább megyek. Saját szövegeimmel is vagyok úgy, egészen különös állapotokban, amikor nem saját hangomon hallok a szövegem. Valamelyik író képzelem, azaz hogy csak besiklik a hang, hogy kié. Hogy melyik illik jobban. Amelyiken kellemesebb hallgatni. Vagy nincs is hogy melyiken kellemesebb, mert mindig csak egy ugrik be, ilyen különös állapotokban. Érdekes hallani más hangján. Igen, különös az, amikor egészen kiiktatom magam írásaimból. Amikor más mondja, más hangján. Hol ez, hol az, az az érdekes, amikor nem az én hangom. Pedig szeretem saját hangomon, legalábbis mások mondták, hogy jó, mégis amikor magamban, más hangján szívesebben hallok, vagy inkább érdekes élmény, hogy előtűnnek a más hangok. Szeretek játszani, eljátszani, nosztalgiázni. Sokszor, valóban igen hosszú utakra elkalandozom.

Volt a hang, egyáltalán nem ide, és már lehet hogy írtam valahol, csak beugrik, hogy milyen jól olvasott szöveget. Az más, nem az én hang, távoli is, csak eszembe jut. Hogy mennyire varázslatos, ha jó hang van, persze nemcsak a hang kell, hogy jó legyen, az egész ami sugárzik, és akkor még újrateremteti, kell egy forma, egy idegen, ami még ismeretlen, lehet mű, mégis az ide keveredve múltból hozva meglévő anyagmintából, de mégsem az ami, erre rátalálni, és akkor a nyelvre ez a hang, ami más. Igen, ami olyan ismerős ismeretlen. Persze nem tudom, másodszor is hat-e egy ilyen hang, nyelv.

Ez most itt más volt, egészen más, mert az íróhang, amiről előbb beszéltem, az megint más varázslat mint a színészé, elválasztható, egészen különítve, mert egyik maga a valami, az arc, másik az arcnak a mása, a színészé, viszont mindkét élmény lehet egészen titokzatos, vagy közvetlen izgalmas élmény. Arc előtti vagy arc mögötti, mindkettőben azért van valami maszk, főként, ha az én szövegemet olvassák, vagy más, értem amikor hallom a hangot a szövegekből.

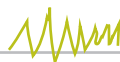
*nos, anyám képeken apám mellett kifejezetten jónőnek
számított akkor
csak később jött napvilágra nagyanyámtól örökölt természete
apám neki ekkor ezt rótta fel
s ma is feltűnik amikor nekem válásról beszélt
hogy ő már rég is vált volna csak értünk nem tette
gyerekekért
úgy kellett apámnak visszaidézni életünket amikor anyám
mindenét adta feláldozva hogy felneveljen minket s hogy őt
kiszolgálja mindene megvolt hogyan is fordul meg benne
ilyesmi aztán úgy tett mintha ő nem is komolyan mondta
volna
így aztán szépen ez is elfelejtődött
apám viszont a szenilitásával*

*szóval tűz-víz páros lettek mára
s igen nehéz lett egymás mellett életük*

apám a nyüzsgés
állandó úton célja ma egyetlen álom a régen autó-
versenyzés óta amit őszerinte anyám miatt hagyott fel
a pingpangosgyerekek versenyeken szerepeltetése
áhított díj ami persze legtöbbször elmarad
s ami által is csak magát boldogítja
s ha mégis bejön vidáman tapsikolva s magát éljenezve
akár egy sikamlóskezű csillogószemű gyerek
az igazi gyerek nem veszi komolyan
vagy amelyik véletlenül mégis és célt ér végül elhagyja s
maga útját megtalálva már nem is emlékezik rá
marad az önmagát utol nem érő hajsza s az utazások
távollétek napokra hétre kisgyerekekkel akik mint a
gyerekek általában
itt most nem a kivételekről beszélek
még hálátlanok is
de ő erről is mit sem vesz tudomást
csak űzi mindezt tovább egyetlen örömét élete hátralévő
részében már csak ebben
ezért mindent feláldoz anyám boldogságát legelőször aztán
minden mást csakhogy célja mederbe juthasson
anyám meg csak boldogtalan s nap mint nap ezt rója neki
egyik sem képes a másikat elfogadni
mindkettő önösérdekét nézi s a kettő ami egyetlen nagy baj
hogy nem összeegyeztethető
hiába a falusi nagyapám nagyanyámat egészen másképp
szerette pedig ugye ő is de ezt már korábban részlete-
sebben idéztem
az ő szeretetük s életük is csakis egymásért volt
azazhogy nem-e ez is éppenilyen de legalábbis hasonló

szóval visszatérve innen még egészen az elejére e hatalmas kitérőből
én csak hisztiztem néha amikor a kamaszkor engem is megajándékozott
elég egészségesen vettem ezt is
akkor még
ez azért egészen más volt
s a közönségesség is inkább csak önmagam keresésében
amit akkor még nemigen tudtam nevén nevezni
emlékeim szerint elég gyakran nem értettem egyet
amikor már tudatlanul is a magamformájára gondolkodni kezdtem
dehát ez az érési folyamat része
mint minden normális esetben így természetes
a látszólagos aprócska félresiklások ellenére
nem tudom miért beszélek itt múltidőben
apróságokban persze felfedezem a szüleimből hasonló-
got
de ha az egészet nézem a summát ég és föld a szüleim és
az én természetbeni megfogalmazódásom
gyerekkoromban is más voltam mindig
szerencsére ezt felnőtté válásom előtt nem éreztették
annál inkább később lett rámbélyegezve
nem is annyira apám mint anyám részéről
sosem értette miért nem szeretem a társaságot a rokonsá-
got
miért nem vagyok beszédes
miért nem nekem is azok az értékek
ami körülöttem normális embereknek
nos az értelmiségi nagyapámra visszatérve
mai napig amikor a tévében időnként ritkán látni igazán
nagy embereket beszélni nyilatkozni ez a nagyapám jut az
eszembe aki ha el kezdett beszélni elvarázsolta mindenkit

annyira kézben tartotta a tudományokat
s néhány ismételt szavajárása is akárcsak az igazi
nagyoké
dehát ő csak egy eldugott kisvárosban élt
s hiába még politikai pályán is megfordult s többet tudott
mint az igazi nagyok mégsem lett neves ember
dehát akkoriban ebben a kisvárosban semmi sem volt s
amikor már lett volna elhalálozott
ez a nagyapám élete teljében pedig igazán nagytokájú
hatalmas fejű mint a nagy tudósok és igen kövér ember is
volt
s ha most eszembe jut teste lebomlása sem tudom elhinni
hogyan lehet ennyi erő egy emberben hogy amikor már
sem hús sem bőr nincs csak a csont s az is csak marad-
vány testéből mint a csontvázak amiket rajz órán rajzolnak
a gyerekek csak azok egészségesebb
hatalmasabb méretűek a nagyapám összeaszott kicsike
méretéhez
s hogy akkor is tartása s elméje ép
arca vonásai is ahogyan fokozatosan tűntek el ahogyan a
húsa bőre mígnem a felismerhetetlen csontváz maradt
abból is
persze anyám ápolta őt is mint mindannyiunkat aki mindig
is mióta életemet tudom egészségügyben dolgozott
háromváltásban
nos az az anyám aki a francia leckéért hogy én okosodjak
(ez valószínű inkább csak apám ötlete lehetett
fizetett neki
jó az igaz megtűrték ott lakhatott
s kedvesek is voltak vele a maguk módján
nos hogy magamra s a francia leckékre térjek
a nyelvtan s olvasás minden nyelvben ment
de a szavak a szavakat nem tudtam megjegyezni így aztán
nem értettem hogy mit olvasok a mai napig sem tudok

nyelveket

pedig szerénység nélkül állíthatom az induló kezdeti tapasztalatok alapján hogy külföldön is elismert olyan igazi művész lehetnék mint a nagyok ha ez nem így lett volna s ha a sors is másként jár rám ugyanis már a kezdet kezdetén a munkáim alapján megkaptam az ösztöndíjakat s egy-két művészettörténész is érdeklődött rólam aztán minden szépen elmaradt amikor kiderült sem társasági lény nem vagyok sem nyelveket nem tudok és akkor csapott le a sors is kétszeres erővel mindezt tetőzve

hogy ezzel végleg is rám csukja a fedőt de volt olyan is hogy felkerestek külföldről s ez is pont a legzavarosabb időimben amikor szakmai s magánéletem feszültségi pontja zajlott s akkor tűntem el mikor állítólag kerestek de már nem voltam így nem is találhattak rám

volt hogy magyar művészettörténész is ígerte jelentkezsek bátran mert támogatni fog aztán én nem jelentkeztem s adódni sem adódott alkalom mert amikor ezt látták azok akik el akartak tüntetni mindent megtettek hogy esély se legyen engem látni megismerni akkoriban kezdődött el s lett divatos itt is hogy kurátorok választhattak művészeket így aztán gondoskodva volt hogy kimaradhassak ebből a vonalból márpedig aki kimarad később sosem kerülhet fel onnantól például egy neves s elismert művészetistúdió tagjaként sem lehetett a tagok csoportkiállításán résztvenni mert a

jól ismert s igen tudatos számító kurátorok
(akik akkoriban még kevesen voltak) vették
kezükbe a dolgot

azt megelőző évben volt az utolsó amikor megjelenhettem
s amikor említett művészettörténész felfedezett így a
következő évtől minden különösebb nehézség nélkül simán
ment a kiiktatásom feltűnés nélkül
pályatörés eltörlés aztán csak teltek az évek s aki egyszer
kiesett a forgatagból az örökre halott
ittthon ezt követően már sorra dobták vissza pályázataimat
engem akit az első években egekig magasztaltak
s még attól is aki a legnagyobb volt a pályán s akinek
kezében minden hatalom akkoriban egyedül én kaptam
könyvjutalmat is
felfogtam ugyan az elején mégis makacskodtam és gyártot-
tam a pályázatokat évekig
bár akkor már igen jól tudtam mi hogyan megy s hogy
hiába
aztán már a kezek minden területre eljutottak és sehol nem
volt esélyem
volt hogy ahol mégis megjelentem véletlenül mert a kurátor
nem volt ebben a vonalban később a katalógusa sínylette
meg mert megjelenésemet követően a kiállítók képeiről fotó
nem készülhetett

nem kapott pénzt rá mint ahogy annak előtte
hogy ne legyen nyom
szerintem a mai napig nem tud az okról
persze ez a módszer olyan finomkezü hozzáértéssel volt
előkészítve és kivitelezve
hogy ma elszörnyülködve görcsösen vennék mindezen leír-
takat a tisztas elkövetők
pedig igen evidens
nem egy ilyen eset volt
ha véletlenül az én nevem
nos az egymással igen jól szövetkező kurátorok
művészettörténészek mindigis gondoskodtak hogy nevem
sehol ne jelenhessen meg sem kiállítás sem kiadvány
volt hogy már úgy volt megjelenik egy kiadvány minden
előkészítve
s felülről utolsó percben visszadobták mondván nincs rá
pénz
akkor is benne volt a nevem a listán

egyetlenegyszer dacból esett meg hogy utánajártam miért
is nem volt nevem a listán
abból is az lett hogy így a pótkiadványt törölték el
sikerült tehát könnyed taktikus eszközökkel eltűntetni
volt hogy már amikor verseket írtam s a könyvtervet készít-
gettem néhányszor ilyen vonalon is pályáztam évekre lel-
tem rá egy idegen névvel arra a címre amivel magam
pályáztam
ez nem lehetett véletlen mert nem egy megszokott cím volt
készültem hogy megkeresem és elolvasom de aztán addig
napolódott míg teljesen homályba vészett
pedig volt aki mondta hogy a pályázatokkal is vigyázni kell
én az agyagvarrás hímzés technikáját is lelkesen és rész-
letesen közöltem ezekben a

pályázatokban ami ugye egyedülálló technika volt
nemigazán használta más úgy ahogy én
nos annyira részletesen írtam le hogy azt ha valaki akarta
aki olvasta bármikor leutánozhatta
találtam is később már akkoriban egy legnevesebb
galériában kiállított művésztől némely elemeiben hasonló
technikával készült munkát ő az egyik volt aki mindig
megkapta a támogatást pályázataira akkor amikor én is
pályáztam s volt eset hogy zsűritag is volt
nos mit mondjak mindannyiszor visszadobták hogy esé-
lyem se legyen a munkákat minőségben de egyáltalán is
elkészítenem
így aztán csak amolyan vázlatmunkáim próbadarabok
tanulmányok születhettek jórészt ebben a technikában
annál is inkább mivel időm se volt a munkák tervek
kivitelezésére hiszen a pályázatokat nem kaptam meg így
dolgoznom kellett volt hogy egészállásban tanítás megél-
hetésért

visszatérve a középiskolára ahonnan elindultam szeren-
csére két alkalommal sem sikerült felvételem az élelmiszer-
kémiaira egyetemre mindkétszer hajszálon múlt épphogy
vonal alatt
sors keze milyen jól is tudta
nos ebben a középiskolában megtetszettem egy igen
jóképű s az iskola legmenőbb és ami ezzel nemigen jár
általában együtt legeminensebb tanulójának
szóval ez az intelligens minden tekintetben tökéletes román
fiú udvarolni kezdett volna nekem nyilvánosan kért óra után
pénzt anyjától mozijegyre hogy elvihessen engem csak
néztem a gyönyörűszép ritkacsinos alakját akár egy
színésznő volt ez a nő

már nem emlékszem mit talán francianyelvet tanított
emlékszem furcsán nézett rám le eléggé jelentéktelen
bátortalan leányka voltam és illemet sem igazán tudtam
még azt sem ugye hogyan kell bemutatkozni nos amit most
sem nagyon tudok de erről már szoltam
bár az is lehet minden csak a bátortalanságomért van talán
esetemben nem is illem kérdése
de az tény hogy bemutatkozáskor mindig zavarba jövök
szóval sem a nyelvet ugye nem beszéltem na nem a fran-
ciát
az még ebben az esetben nem lett volna olyan katasztrófa
ami igaz az igaz talán mindenki tudta hogy a nagyapám ki
így aztán valamifajta magától értetődő becsben álltam a
tanárok körében úgy is hogy épp elbukdácsoltam valahogy
de ez így utólag csak mint érzés megérzés elevenedik meg
igazából nem volt ez sosem kimondva azt hiszem
persze nem mertem elfogadni a jegyet amit a fiú megvett
erre határozottan emlékszem
pedig a fiú nekem nagyon tetszett el se hittem hogy éppen
én
és sokáig titokban voltam csak szerelmes belé
mígnem aztán érett nőtársaim sorra lettek barátnői
na nem nyíltan úgy mint velem egyikkel sem láttam
de az ilyet megérzi az ember
olyanok akik nem holmi leánykák voltak hanem festett
körmű hajú szemű illatozó igazi nők
pedig ez a fiú nem adta fel sokáig emlékszem teherautón
vagy hasonlón s ahol táboroztunk ahogy a diákok szokták
s ott is sokszor énekelt gitárral mert ahhoz is értett
szerelmes dalt nekem a nevemmel csaknekem
s a többiek lányok féltékenyen néztek rám s én csak
lesütött szemmel pirultam

köztük emlékszem egy nagyszájú inkább jellemzően kissé rosszindulatú nem túl szép lányra aki nálam talán nem is volt sokkal nagyobb magasságra ez a lány meg is jegyezte emlékszem a tornateremben hogy én annyira nem is vagyok népszerű a társnőim körében csak azt volt szokatlan idegen hogyha én néma hogyan hogy valaki odajön és ilyen mond szerénytelen ezt bár román nyelven mondta mégis megértettem talán inkább tekintetéből és gesztikulálásából talán mert addigra kicsit mégis értettem ezen a nyelven ha megszólalni nem is szólaltam sem körükben sem amikor órán feleltem emlékszem mennyi román háziolvasmányt kellett volna elolvasnom na nem magyar olvasmányt hát persze

magyarul emlékszem kamaszkoromban hányban is kb? 80-as években szilvásit berkesit olvastam aztán néhányat mást is hogy ki ajánlta s miért volt ez akkor menő ma már nem emlékszem de egy történet életem végéig megmarad amikor egy lányt megerőszakol egy pasi és ez hogyan zajlik végig amíg a lány elvérzik és meghal sokáig bennem volt akkoriban emlékszem hogy vajon ebbe tényleg lehet-e halni megkérdezni senkitől nem mertem jut eszembe 13 éves lehettem amikor a mellem kibuggyant nem inkább sokkal kevesebb hiszen akkor már megjött az első jaj arra emlékszem voltak lányok akiknek 2-3 évvel később hogy ez nekem milyen korán volt anyámék aki csak mellesleg ugye egészségügyben azonnal orvoshoz vittek hogy nincs-e baj hogy az nem lehet hogy már a mellem kinő igen talán már 11-12?

szóval igen nem voltam népszerű lány olyan jelentéktelen szótlán sótlan leányka voltam úgyhogy nem is volt állandó padtársam a lányok ültek mellőlem volt hogy csak akinek

nem volt padtársa ült mellém
időnként pedig egyedül ültem de ez is mind csak később
az általánosban éppenhogy mindig olyan kialakult rendszer
volt hogy mindenki mindig ugyanazzal a padtárssal csak a
szünetek meg az osztály-termen kívül lettek a szabályok
máshogy például hogy a padtársam mással
de itt is az évek már összekeverednek
hogy ki kivel mikor mással

mellesleg ezt a lányt sem igen szerették na őt pont az
ellenkezőéért mert igen pletykás volt és nagyszájú
tulajdonképpen így nem véletlenül érzett rá az én problémámra
hogy milyen is a szeretetlenség
mondjuk én azért bár szégyelltem hogy egyedül vagyok
amikor egyedül ültem
mégis ahhoz képest is elég jól viseltem
nos ez a tény hogy én nem vagyok mégsem népszerű mint
azt az elején hitték rólam csak azután tűnt fel a társaknak
amikor már együtt volt az egész osztály és nem gyűltek
körém a lányok fiúk mint azt hitték egyesek akár ez az
említett lány aki a szemembe mondta ott a

*(t-vel való levelezéseinkből...erre vonatkozó részeket
betenni **)*

tornateremben

de azt hiszem talán ennek a fiúnak is azért tetszettem meg
azaz pont azért mert magányos voltam s talán más is vala-
hogyan nem tudom mint a többi lány

mert nem minden tantárgy esetében voltunk együtt
igen ezt elfelejtettem mondani hogy mivel ez a legerősebb
osztály is volt az iskolában a filológia azaz humán tagoza-
tra jelentkezetekből is inkább átiratkoztak ide ám így is
megosztott osztály volt úgy emlékszem élelmiszerkémia a
filológiával de lehet hogy nem pont így volt

nos talán csak ez a fiú volt aki akkoriban nem pártolt el
tőlem úgy érte megmaradt rokonszenve bár ösvényeink
aztán szétváltak s lehet hogy még ma is emlékszik ő is
mindezekre

ahogy órákon is a fejeleleteknél segíteni próbált egy földrajz
órára határozottan emlékszem

az a tanárnő a fiú anyjának barátnője volt s tudta hogy a
fiúnak tetszem

szokása volt szeretett kihívni felelni a hatalmas térképhez
persze nekem egy ilyen alkalommal mikor falfehéren vala-
hogyan kimentem

megesett hogy nevem elhangzásakor is reméltem nem
nekem szól nem én vagyok az mégsem

szóval halvány gőzöm sem volt mit kérdez ugyanis már a
kérdést sem értettem nemhogy a térképen megtaláljam s
még beszéljek is róla

elég telent vagy elégségest kaphattam nos erre a feleletre
határozottan emlékszem meg egy selypítő román tanárnő
feleltetésére román irodalomból ott meg egy háziolvas-
mányról kellett beszélnem amit nem olvastam de ha olvas-
tam volna sem értettem volna meg nemhogy beszélni róla

ja és innen jut eszembe akkoriban talán középiskolai felvételinél a 10. osztályba lépésnél nem emlékszem pontosan igen nagy volt a tét bejutni a legeminensebb osztályba s mégis bejutottam ugye köszönve nagyapám ráérzésének meg a magán kémia és algebra óráknak többi tantárgy nulla

fizika s egyéb

na de jut eszembe azért még a 8 elemiben valahogy más volt ott azért mindig volt padtársam

s úgy hárman-négyen vagy többen is összetartó barátnők voltunk bár ezekre az időkre sem felhőtlen problémamentesen emlékszem de ez is olyan érdekes pont nem a padtársam maradt meg és nem is azok akikkel közelebb viszont 2 lány a mai napig megmaradt

csak azt nem értem ha olyan népszerűtlen visszahúzódo jelentéktelen leányka voltam hogyan lett akkor nekem az a fiú is úgy 13 évesen az pedig nemcsak jóképű de igazán nagyvilági fiú is volt szóval semmiképpen nem muja hanem a legvagányabb srác is

na mindegy meg hát tényleg a régizene koncertek is ott is főszerep

érettségin puska egymásról másolás ilyesmi szerencsére akkoriban nálunk nem volt szóbeli érettségi román nyelven el sem tudtam volna képzelni

földrajz történelem -1 a nulla alatt

míg kisebb koromban magyar nyelven tanultam is ezeket a tantárgyakat apám mondta fel nekem időnként a leckéket ha ugyanis hangosan mondták még valami bennragadt de már a középiskolában erre sem idő sem adódó helyzet nem volt

nem tudom érdekes hogy a betűk fölött elú-
szott a tekintetem folyton valami olyan
lehetett hogy elábrándoztam nem sikerült a
szemem a szövegen tartani
na de aztán idegennyelven s azokkal akik
mindezt anyanyelvükön s nekünk is egy szinten
szóval ebben a helyzetben együtt vizsgázni
felvételizni érettségizni
nos azt el is felejtettem mondani hogy már 6
éves koromtól zeneiskolába jártam zongoráz-
tam s még középiskolában is egy évig
magánzeneiskolában de a sors nekem nem ezt
szánta hiába élveztem dőngetni a zongorát
mikor senki nem volt otthon
mert egyébként zongorázni is szégyelltem ha
valaki otthon volt s ha kértek játszani sem
s költeni magándarabokat játszani igazán nem
voltam fogékony a zeneelméletre jóllehet
tanultam mégsem voltam olyan jó benne
összhangzattan s mi minden elmaradtam már az
alapoknál a többiektől akik csak ezzel
foglalkoztak s képezték magukat az iskola
legjobb s szigorúbb tanárával nekem különben
sem ez a tanár jutott
s amúgy sem csodálom ha kevésbé volt ínyemre
szerettem csakúgy szabadon játszani minden
kötöttség nélkül de ennél magasabb szinten
már komolyabban kellett volna kapásból kot-
tából játszani hiba nélkül minthacsak
könyvet olvasnék
s nekem az nehezebben ment jóllehet kevesebb
idő is volt a gyakorlásra a sok tanulás nem
is igazán csodálkozom ezen hiányosságon
mulasztáson

pedig ma is hányszor eszembe jut hogy milyen jó is lenne zenedarabokat írni s ezeket titokban még elő is adtam

na de aztán évekkel később kiderült valóban már nem tudok költőt olvasni folyamatosan semmiképp a saját darabomat költőből amit leírtam sem tudtam lejátszani a rutin a gyakorlathiány

milyen különös leírom a darabot a hangokat éppen ahogy kell játszom írom ahogy a fülemmel aztán meg nem tudom lejátszani mert folyamatosan kell így újra tanulni a saját költött darabomat na de ez már kimarad életemből

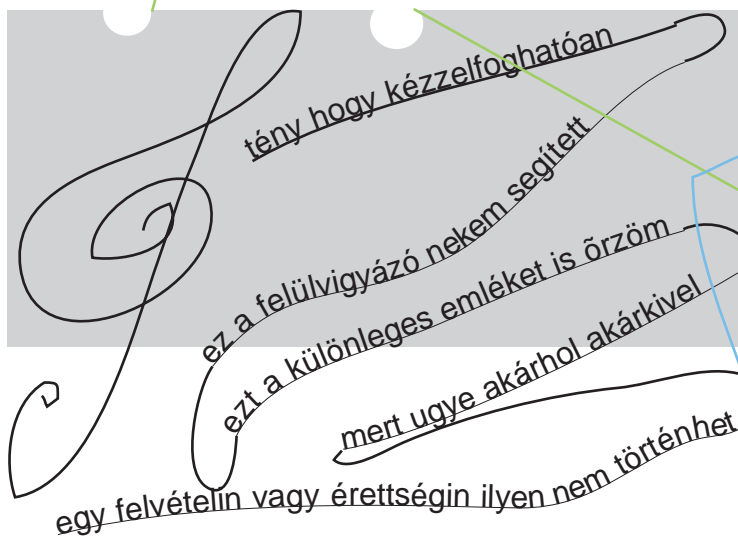
nos a délutánjaim is odavoltak emlékszem még a régizene együttesben is mi több egy darab főszereplő énekese meg valami furulya

visszatérve erre az igen emlékezetes 10. osztályba felvételizés esetére az előbb ezt felejtettem itt elmondani hogy ahogy ülök a teremben és gondolkozom oldom a feladatot a felügyelő ki tanár lehetett egy érdekes s mint később kiderült számomra a helyzetből adódóan is igen rejtélyes figura szóval odajön hozzám és rámutat egy példánál hogy ott valami nem jó szóval a szó-

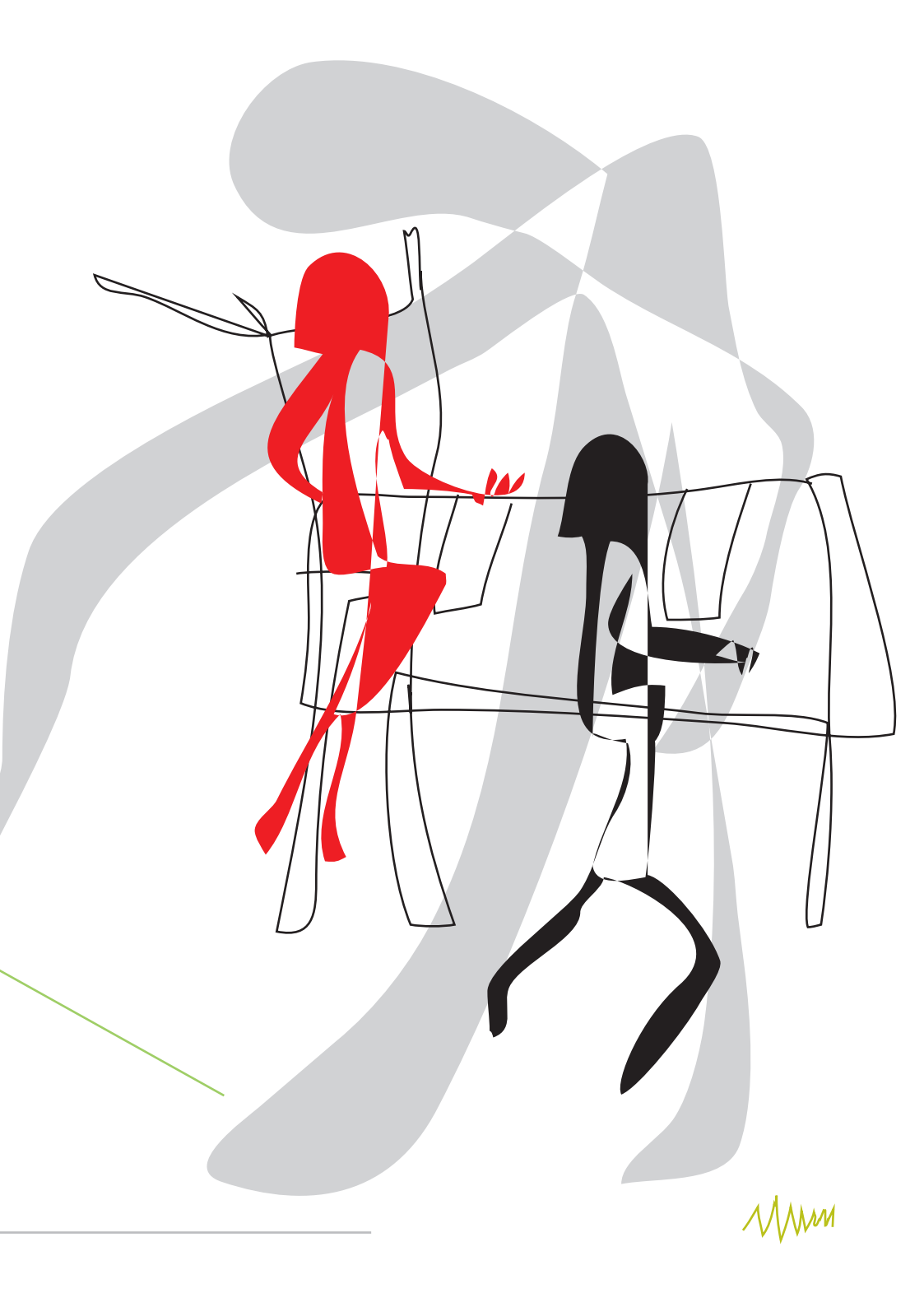

szoros értelemben segített
már nem emlékszem odacsúsztatott-e egy cetlit mikor
másodszor is odajött s akkor sem volt jó vagy ez már csak a
képzeletem
szóval senkinek másnak nem segített csak nekem
nem tudom névről-e nagyapámról-e vagy csak rokonszenve
okán
vagy mégis mintha nevem fölött megcsillant volna szeme
talán nagyapám tanítványa volt talán szerette nagyapámat
igen nem tudom
s ez ugye már sohasem derül ki

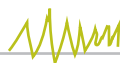

tény hogy kézzelfoghatóan
ez a felülvigyzó nekem segített
ezt a különleges emléket is őrzöm
mert ugye akárhol akárkivel
egy felvételn vagy érettségien ilyen nem történhet

csak ne lett volna annyira szimpatikus azazhogymilyen különös ahogyan erre a figurára emlékszem de amilyen kisboszorkány megigézhettem ahogyan szemmemmel kérdeztem meglehet igen hogy a szememmel kérdeztem hogy akartam szuggeráltam hogy segítsen de ez most itt valóban csak a képzeletem és mégis volt abban akkor valami hogy történt ott akkor valami még mintha a táblára is írt volna de ez már itt valóban nem normális hogy ilyenekre emlékezzem nem egyszerűen úgy nézhettem valami olyan ártatlanul hogy semmi nem volt a szememben inkább csak ezt tudom elképzelni az tény hogy akkor elemiben talán nyolcadikban a zene-tanár is amikor sírtam és kiment aztán javította a 8-asom 10-esre érve a jót jelesre mert akkor sírva hogy nekem igazam nem tudom abban lehetett valami ha olyan nagyon akartam és hogy megtette azért erre én sem számíthattam inkább az is úgy hogy csak sírtam de nem is akartam azaz-hogy akkor sem akartam semmit csak sírtam nem is hiszem hogy mondtam volna valamit

annál is inkább mivel akkoriban úgy tudom igen szigorú szabályok voltak legalábbis egy felvételin de az is lehet csak az én képzeletemben volt minden olyan szigorú mert azért tény hogy az emberek egymáshoz emberségesebbeknek tündtek mint ahogy én megéltem itteni közösségekben mondjuk némely iskolában vagy ahol megfordultam már tanárként különbségek voltak bizonyosan ott is vannak némely iskolák mint ahogy mindenhol vannak ilyen meg másmilyen iskolák mindenhol bizonyosan minden egyforma de azért mégis kizárás s ilyesmi szóval ha valaki beárulja tán állásába is kerülhet ott azért valahogy más volt minden nem voltak rossz emberek legalábbis otthon emlékszem most is azért összetartanak az emberek a művészek is ahogy csak elnézem ott ha valami esemény valakinek a könyve kiállítás a szakma is szóval hogy egymásnak elmennek ott nincs ez a széthúzás jó itt is akik csapatokban egymáshoz tartoznak igaz itt sok csoport sokféle dolog nem egészen hasonlítható össze egy kicsi városhoz vagy másmilyen városhoz sem de azért mégis van ebben valami vagy csak gyermekszemmel volt minden ott is más nem azt hiszem sehol semmi nem más valójában és különben is ezeket már felnőttfejjel tapasztaltam de akkor sem más az tény hogy itt néha csodálkozom de ettől sajnós itt sem ott sem semmi nem más

de miért tette kérdezem ma is hiába válasz nélkül arra is emlékszem igen profi puskázási módszert fejlesztettem ki az évek során dolgozatírásokra

a kényszer miatt talán alakulhatott így
hogy nem tudtam a nyelvet de itt talán ez mégsem pon-
tosan így hiszen emlékeim szerint én kisebb koromban is
igen bátran puskáztam egészen élveztem különféle tech-
nikákat alkalmazni persze jó sokat készültem azalatt majd-
nem meg lehetett tanulni
ez az egy amiben pimaszul bátor voltam
talán tényleg élvezhettem
mindenesetre azt hiszem ezen a felvételin román irodalom
írásbelin is amit nagyapám dolgozott ki úgy emlékszem
puskáztam de úgy értem csak néhányszor néztem bele
hogy pontosabban írjam hogy egy szó se maradjon ki mert
azért igen erősen megtanultam úgy hogy már végül értet-
tem is csak inkább a bizonyosság miatt lehetett vagy mert
nem tudtam ellenállni a kísértésnek valóban nagyon betan-
ult technikám volt
módszerem az volt s ez általában mindig bevált később is
hogy pimaszul a lap alá tettem a másolandót
igaz egészen régebben apró kicsi puskák voltak pici papír
apró betűk
szóval semmi tenyérre írás vagy pad alatt mocorgás
matatás
s nem emlékszem hogy valaha is megfogtak volna
volt aki megjegyezte már később talán egyetemen mert ott
is sem szóbelin sem helyben írásban nem voltam jó izgul-
tam na de az otthon megírt dolgozataimra csakúgy kaptam
a duplajeleseket hogy csak irigykedtek rám néhány többiek
volt aki rá is kérdezett egy olyan eminens magolós tanuló
hogy csinálom hogy dupla ötöst kapok hát úgy hogy otthon
mindigis élveztem írni néha már egész olyan nyelvezetű
szövegeket amiket később már magam sem értettem na
például ezekre is csillagos ötösöket kaptam talán mert a
tanár sem értette

szóval nem érti nem tudja összeegyeztetni hogy egy ilyen félénk öntudatos őszinte lány ezt nem így mondta de valami ilyesmi lényege szóval hogy lehet egy ilyen puskázson ennyire laza hidegvérrel ezt sem így mondta de ez volt lényege

nem is tudom igazából talán mindigis volt valami ravaszság huncutság bennem vagy inkább csak ilyen téthelyzetekben mert igazából semmi humorérzésem s tényleg még az árnyékomtól is félek de van amikor magam is meglepődök magamon hogy milyen bátor egyszerűen bizonyos helyzetekben

szóval szerettem mindigis a játékot s az izgalmat is ami vele talán vagy ez is rossz megközelítés valami másért igazán tényleg nem tudom ez is csak úgy most jutott az eszembe hogy valamilyen magyarázatot adjak erre talán magamnak talán nem egészen csak

saját praxisomban hogy ilyenül fogalmazzak kifinomultabb és keményebb taktikáim is vannak erre vonatkozóan persze van hogyha akarom nagyon megfogok egy ilyen puskázót dolgozatíráskor vagy van amikor direkt nem ez a helyzettől is meg sokminden mástól is függőben de ha megteszem is csak azt amelyik büszke nagyképű s tán rosszmájú s tudom jól sejtem elhenceg haverjainak pár pillanat múlva hogy én nem fogtam meg puskázáskor na ezeket azért általában kiszúrtam előbb vagy utólag volt hogy azért megszegyenítettem s ha tanult belőle ez látható egyszerűen csak a tekintetből következőkor összenéztünk és minden el volt rendezve hogy ha akarom akkor puskázhat

mert ugye valamit valamiért
beérem olykor egy cinkos mosollyal
sőt ez a legkedvesebb
de van ha olyan osztály úgy tesz mintha oda se figyelnék
és ezt ők pontosan tudják
a hamis üres s rosszindulatú kárörvendő kicsinyes fecse-
gés viszont egyik gyengém
van hogy mégis ilyen esetekben is megoldjuk tekintetekkel
vagy egyéb figyelmeztető jelekkel
s aztán szent a béke ezt követően
de ez ritka
van aki a tekintetből sem ért s akkor kénytelen vagyok
azt hiszem ezt inkább csak kitalálom vagy csupán a tel-
jesség feldolgozása miatt vázoló fel ennek lehetőségét is
tény hogy jó érzékem van az ilyesmihez
már ha arcokra ránézek is pontosan tudom ki az aki
puskázik
volt hogy gyerekek néhány alkalommal megjegyezték a
tanárnő pszichológus vagy mi
hát talán van némi érzékem
csak nem látszik és hencegni is csak ritkán hencegek vele
mint ahogy most is
de hát ugye ez is kivételes alkalom
azért van hogy jólesik ha észreveszik
nos van olyan eset is drukkolok hogy sikerüljön a puskázás
s direkt nem nézek oda vagy úgy rá hogy megérezheti
tudom
de ez azt hiszem tudatlanul működik ha tényleg így van s
nemcsak halandzsázom
így a végére summázva ezt a dolgot ha én nem akarom
nálam ugyan senki sem puskázhat az viszont tény

erre kicsit büszke is vagyok ugye milyen nevetséges s
hogya én dönthetem el ez sem kevésbé nevetséges
ha viszont akarom akkor mindenki
s társaságfüggő talán némileg hangulat is
igazán emberbarát vagyok azt hiszem olykor
igen most már emlékszem hogy is van ez
hogya akinek soha sem füzete sem felszerelése de nem
azért mert anyagi helyzete kényszerítene hanem mert erre
is rájátszik és az órán is ő a legkövetelőzőbb és aki
leginkább magára hívja a figyelmet hogy ellehetetlenítse az
óra menetét s ha konkrétan kérdezem jelen sincsen a
témában

ezen az igazán rosszindulatú kamaszok
nos igen ezeken az eseteken vagyok én is bekeményítő
a módszereim itt is bejönnek csak akkor a gond amikor
szervezettek ehhez kell úgy fele osztály onnantól már
összeomlás ha akkor nem találod meg a fonalat végleg
elveszett márpedig egy pedagógus napi 5-6 egyenként 30
létszámú osztály esetében egy állami iskolában bizonyos
háttérű és kiképzésű iskolákban és bizonyos tantárgyak
esetében felváltva tanítva különböző korosztályt szinte
lehetetlen

viszont az különös élmény amikor egy-két eset a kirívó és
arra külön figyelni azt kezelni irányítani kézben tartani
de ennél is szerencsétlenebb helyzeteket is tapasztaltam
például amikor terrorizálnak maguk között olyan gyerekeket
akik szeretnének békés osztályban létezést

csak az a ciki amikor egy tanár szülőket hív fel hogy a gyerek óráján puskázott hogy amikor nem a gyerekkel közvetlen oldja meg a helyzetet hanem a szülővel hiszen egy gyereknek egészen eltérő viszonya lehet a szülőkkel vagy közvetlen vagy ellenkezőleg vagy összejátsszik akkor a tanár teszi magát nevetségessé vagy amúgyis terrorizálják otthon akkor meg azért

a tanár amúgyis is elég kiszolgáltatott nevetségés helyzetben van még ezt tetőzni további működésképtelen szabályokkal

emlékszem noha sohasem nyíltan de elleneztem a szülő hatalmának bevonását ilyen esetekben megvonva a gyermek szuverénitását biztonságát hiszen ha minden szülő egészséges tudatos nevelő lenne de sajnos ez messze nem így van azaz hogy természetesen van amikor éppen-hogy a szülőnek kell tudomására jutni bizonyos dolognak ahhoz hogy segíteni tudjon vagy hogy közösen segíthessünk de ehhez úgy a szülőt mint a gyermeket ismerni kell a háttérrel különben igen kényes ezért inkább tartom magam a meggyőződésemmel csak hogy ez külön minden gyerekkel a fent vázolt helyzetekben szinte lehetetlen

valahogy mindig igyekeztem olyan kontaktust teremteni a gyerekekkel hogy teljes emberként egyenlő partnerként kezeljem mintegy a nevelés részeként legszívesebben soha nem is érintkeztem volna szülőkkel noha ugye vannak a szülői értekezletek és hát ugye a szülőnek is joga van bár amit addig elmulasztott a gyerekével azt ez úgysem pótolja sok esetben csak formáság

valahogy magánügyként szinte minden gyerek egy külön világ egy külön titok mintha egy szövetség lenne viszonyunk

azért előfordulnak irreális helyzetek
például mikor egy gyerek árul be hogy jót tettél vele
visszaélve mert engedted puskázni na igen ezek a
lehetetlen helyzetek
vigyázni kell arra is kivel mit
mindaddig míg vissza nem üt

szóval újra vissza a középiskolára így ahogy szépen hát-
térbe vonulok
egyszer csak a sors váratlanul ad nekem egy barátnőt
akkoriban volt még egy talán kettő három is igen még az
általános iskolából
de valahogy nem kötődtek ilyen szorosra
mert ez köztünk olyan igazi lelki szellemire formált volt

a lány lelkesz apja

ennél az embernél félelmetesebbet s különösebbet filo-
zofikusabbat költőibbet okosabbat sohasem láttak szemeim
sohasem hallottak füleim egyetemeken sem később sehol
még nagyapámnál is különlegesebb volt pedig aztán ő sem
volt semmi

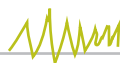
talán mert maga volt a sátán is egyben
olyan nemmindennapi sőt egyáltalán senki és semmihez
nem hasonlítható ember
feketeszemű sötétbőrű vékony mint a nádszál s fekete
kopott elnyűtt zakóban és nadrágban mintha mindig ugyan-
abban

érdekes akkoriban ritkán álmodtam de volt hogy
megálmodtam ilyenkor ami történik velem majd de volt
hogy apámat is megálmodtam amikor kirabolták egy ide-
gen városban majdhogynem pontosan úgy ahogy később
elmondása alapján történt

és aznap éjszaka mielőtt megismerhettem volna ezt az embert
volt egy igen ijesztő álmom
pontosan már sajnos nem emlékszem de valahol lenn a földalatt nyomott tuszkolt valami ismeretlenül furcsa helyre talán be oda a sötétbe vagy nem is tuszkolt csak hívott s csak húzott valami erő anélkül hogy hozzám ért volna de az is lehet mégis megragadott s csak egyre lefelé de az arcára pontosan emlékszem hogy ő volt
itt jut eszembe hányszor is álmodtam egy időben arról hogy veszélyben vagyok aztán én csak könnyedén mégis erősen koncentrálni lassan felemelkedem s a veszélyt magam mögött hagyom az utolsó pillanatban s már nem érhet el
és én csak szállok szállok néha alacsonyban mert nem bírtam fennebb emelkedni néha meg egészem magasan amikor sikerült
az egész földkerekségen hol itt hol ott leszállva néhol eltévedve
mégis ezek milyen ábrándokkal teli s megnyugtató álmok voltak
azóta sem álmodok ilyet
már sokszor amikor ez gyakori volt elképzeltem a valóságban is hogy lenne képességem erre hogy felszálljak visszatérve emlékszem ott akkor náluk is valami hasonló érzésem volt mint azt megelőzően abban a szörnyű álomban miközben arról beszélt micsoda bűn a művészet és mindezt oly fennköltséggel és idézetekkel és sejtelmesen félelmetesen és amilyen ridegen végigsimította kezét fejemen hogy majd én is idővel rájövök persze ezt nem így mondta egyáltalán semmit sem normális szavakkal nem is mondatokban beszélt egész lényéből sugárzott valami

félelmetesen feketeség ami mégis valamiféle csoda volt
akkor számomra
igen félelmetes és csodálatos
meg sem mukkanhattam mert ellenkezésem módja egyál-
talan bármilyen kimondott szó ami belőlem eltörpült volna e
magasztos feketeség aurájában
egyszer mintha megpróbáltam volna aztán magamba fojtó-
dott a szó annyira jelentéktelennek éreztem hogy inkább
nemesebb volt a hallgatás
ó istenem de kár hogy erre az álomra sem és mindarra
pontosan nem emlékszem a szavakra
de az arc a tekintet a sugárzás a félelmetes pillanatok s a
közeg hangulata a beszédmód mintha most lenne
talán egyszer majd mégis részletesen előjön talán nem
különlegessége ellenére is mégis mindig ha nagyritkán
odamentem rettenetesen féltem tőle
hogy megint mit mond mivel félemlít meg
modora tudós is és ijesztő is volt egyszerre mindig valami
hasonlatokban beszélt idézett és kemény intelmei voltak az
élet nagy dolgaival kapcsolatban
de hogy most vajon hogyan látnám mert azért gyermek
vagy nagyobb lánykoromban is igaz nem sok mindent
annyira különlegesnek láttam
nos ez a lány

(talán innen is a T levelekből **)

aki mondanom sem kell a lehető legtermészetesebben
viselkedett öltözött egészen úgy mint a többség mint akárki
más s mint említettem vagy ha nem akkor most mondom
igen okos is volt nem lehetett szaván fogni
már megint nem tudom miért beszélek múltidőben
szóval ez a lány olyan fiús volt kissé akkoriban inkább csak
viselkedése de talán mozgása is igen talán darabos nem
túl szép de okossága felülmúlta ezt a picinyke hiányossá-
got
s ha megakadtam mert akkoriban is akárcsak most volt
hogy többsíkon egyszerre jöttek a gondolatok s zárlat
keletkezett hirtelen semmire se emlékeztem mit akarok
mondani akartam
ő mindig tudta hol hagytam abba s huncutul könnyedén
ráterelt mit is szeretnék mondani
legjellegzetesebbek iskola utáni hazafelé sétáink voltak ami
időben átlagban órában számolva 3 óra kábé perctávolság-
ra 5 perc
én ugyanis az iskolától normálisan 2 perc távolságra lak-
tam
de volt hogy én is kicsit kísértem őt
szóval itt filozofáltuk el akkori sorsunk s életünk ábrándoz-
va jövőről s mindenről
ez a barátság mára már megkopva ugyan de még él pis-
lákol olykor fel-fellobban máskor mintha vigyázna
azóta ő is lelkésznő
bár irodalomszakra készült aztán a sors így hozta
pedig irodalmár volt valójában nem lelkész
dehát az erős családi kötelék örökség vagy a dac benne
megfelelni kívívni s a hit
s hogy azóta is hisz az emberekben
bár már ki tudja
az idő őt is megkoptatta hitében s valahol már másik

helyen hogy honnan nézünk vissza
rádióadás ilyesmi talán pótolja kiéli eltemetett énjét
talán az lesz mit mindigis sejtettem talán mégsem
na nem elválása s hogy gyerekeit egyedül
hanem az emberek meggyőzésének hiábavalósága vezette
kissé visszavonulásba
azért nem mondott le hitét makacsul tartja pedig én tudom
hogy ő más
mindig is tudtam mégis
mostanra már nem vagyok benne olyan biztos
hisz mindannyian változunk s ott van sorsunk is
kiszámíthatatlan mivé leszünk
emlékszem ő az ész volt nekem én az érzelem neki
s ezt gyakran egymásnak mondogattuk is milyen rég s
hogy azóta hol
egészen elvontan merenghattünk a legmélyebb dolgokig
pedig biztosan kisdolgok voltak azok is de nekem akkor
igazán nagyok voltak
anyám emlékszem kissé féltékeny volt rá hogy én vele s
nem vele osztom meg gondjaim apám szerette
igen anyámmal nemigazán tudtunk beszélgetni
de azt sem mondhatom hogy apámmal tudtam
valahogy olyan távol voltunk ha közvetlenül egymás mellett
is vagy én csak szerettem magányom nem tudom
apám mivel vicces volt már megjelenése is s ahogy az
ember arcába nézett vele nem volt feszült
csak amikor nagyritkán nevelés céljából állt az ember elé
hogy valami okosat mondjon
de most nem is keresem mi volt s kinél hogy a baj
mert mégis szeretetben most olyan végtelenül közel érzem
az igaz anyám miatt hogy őt is évben jó esetben kétszer ha
látom s hogy vele többet lehessen ilyen alkalmakkor esett
meg hogy aztán az egyetlen mai napig lelki barátnőtársat is
mivel messze kellett utazni

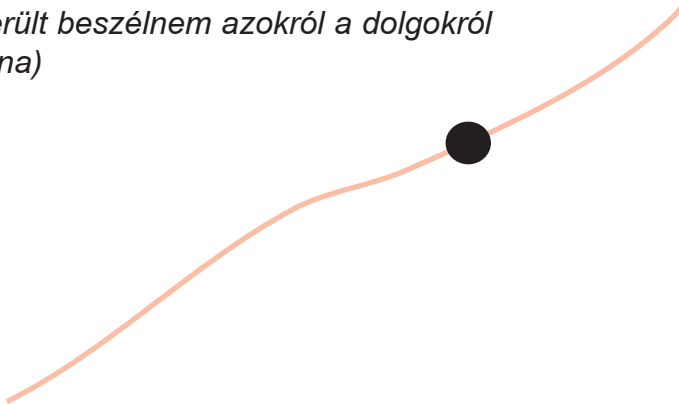

kezdttem lassanként kevesebbet látogatni s a találkozó-
sokat vele elnapolni mígnem aztán már volt hogy nem
következhettek be miközben éreztem mennyire hiányzik
lelkiismeretfurdalásom is volt hogy miért hogy miért nem
hagyok csapatpapot s hogy miért szabom ilyen szűkre az
időt vagy miért is lett nekem egyre szűkebbre szabva az
idő

már kimaradt olykor felkeresése vagy nem úgy mint az
régén történt

*(már megint nem sikerült beszélnem azokról a dolgokról
amikről szerettem volna)*

milyen különös, ahogy az idő, hogy ahogyan
az idő telik, mennyire mások leszünk, milyen
mások lesznek az emberek, anyám is legutóbb
hogy örült, olyan boldogan újságolta milyen
jól elbeszélgetett '-vel.

Mackó ideje úgy jár a lakásban kisorádiójával kezében még a vécére is mintha katéterrel lenne összekötve... pont olyan vigyázva lassan a piros zsinór ahogy kilóg nagyon vicces

Sajnos kicsit elfolytam. Nem kell azért mindenből könyv. A szövegnek meg erősebbnek kell lennie. Egyelőre ez. Valójában csak átmegyek minden szövegen. Szeretnék minden anyagot birtokba venni hogy aztán kiválaszthassam ami marad a nyelv is hogy akkor hogy legyen. Egyelőre itt ez a sok anyag. Hogy azért meséljen is az a szék de azért mégse folyjon el. Manócska laza szöveg és a kidolgozott történetmesélős... hogy így... most a betuszolkodó harmadik fajtáról nem is beszélve.

Több hónap munka. Hogy mi maradjon. Most csak kiszűrni mi egyáltalán nem. Aztán harmadik negyedik szűrés és így tovább amíg már forma is szóba jöhet... tartalom... vezetés... kellett nekem a deduktív módszer helyett a jó kis kedvelt megszokott helyett induktivitással szenvedni. Vagy fordítva ahogy vesszük az egészből az egyet. De én most ellenkezőleg látom. Mindegy honnan nézem ha ez az eredmény... egyelőre. Siralmas.

Szinte menthetetlen állapot. Hogy ebből ki kell hozni valamire ráadásul nem akármít.

Vajon mi volt ma Dékkel. Azért gondoltam rájuk is. egyszer csak eljutok nemigaz? egyszer majd.

Én is szeretnék azért fordító lenni úgy el-eljátszadoznék
például egy verssel. Facsarnám vezetném ide oda taszigál-
nám a betűket a sorokat

Meg a szerkesztőséget is kipróbálnám ha járna egy kicsi
pénzzel például mondjuk álnéven hogy az is játék legyen
mert azért a nevemen sokan csúnyán néznének

Nem mintha értenék bármihez is csak a játékért persze
nagyon komoly lennék ha dorgálnék azért egészen jó vic-
cesre venném a legkomolyabban

Véletlenül találtam 3 igen talán három ver-
set a naplómban
Csak forgattam forgattam hátha találok
valamit

Mackó katéteres zsinórja ráadásul rózsaszín nem is piros
Meg hogy valójában én rontottam el azért a zsinór ami
most antenna helyett

de ígérem naplóm
visszatérek hozzád
hiszen szeretlek most is talán
még jobban mint eddig szerettelek
bármikor
láthatod most is én
csakRád gondolhatok
mégis el kell mennem pedig
tele a vágy bennem hogy
írhaszsalak érinthesselek
simogassalak betűimmal
amiben nem volt más csak
szeretet

semmi. semmi más nem volt
benne.
ti pedig legyetek jók írhattok csúnyákat is gonoszak is
lehettek
majd itt leszek és nézlek a szemeimmel
erről ne feledkezzetek meg

furcsa hogy az ember valahogyan úgy alakul hogy
ösztöneinek engedelmeskedik

mindig attól féltem nem vagyok elég jó ember
hamis ez az illúzió?

létezhets-e hatalom mely megfejtse

(ó ti rusnya kicsikék hárman
talán mégis élnétek...

*Akik rossznak képzelik magukat
ők a jók akik még adhatnak nekünk
ahol még jóság és szeretet
velük kellene valamit kezdeni*

*Akik szörnynek patkánynak képzelik magukat
ott fehérség is a feketeségben
mert nekik van erejük magukat nekünk
ketté osztani égre és földre! (...)*

legyen valami emlékből

Jaj be kellene valahova tenni annyira szeretem azt amit kp-
nek írtam amikor a ruhácskám összekoszolódott beleestem
a sárba

Jól van mégsem teszem ide hogy megmaradjon

menjek ne menjek? felolvasóestre

első lépés: tagadás. megtagadni valamit magamtól amit
szeretnék.

pedig kíváncsi voltam az arcokra hangokra
először küzdök le magamban valamit amit nagyon
szeretnék mondhatnám nem! először hanem sokadszor

vonalakban körökben négyzetekben valami törés hogy az
egyensúly -- megtartani elveszíteni

én igazán ritkán kérdezek, de most ma bátorságot vettem
magamon, és bár utolsóként, mégis megtettem. részben
azért is kerekedtem fel, mert orsi beszélt, megemlítette a
dokkot, így aztán nem kellett nagyon magyarázkodnom.
szóval megkérdeztem nyilvánosan, bár remegett a han-
gom, s ugyan mikrofonhoz hívtak, mégse mentem ki, hogy
akkor inkább nem, aztán csak helyben, hogy mit tenne ő
ha az összes versét kivétel nélkül, ezt a végén nem tettem
hozzá, de hogy mind a múlandokk kategóriába a rossz
versek közé tennék, ez utóbbit csak ő említette, szóval mit
tenne, elmenne-e ma a 16 órakor tartandó felolvasásra.
kértem, hogy bár én ügyetlenül, azaz úgy mondtam csak
bátortalan kérdező vagyok, de viszont tőle kérem, hogy
gondolkodás nélkül válaszoljon. azt válaszolta: nem. nem
menne el.

az annyira iszonyú érzés, megalázó, hogy biztosan nem
menne el. őszinte volt, meggyőzött.

aztán hozzátette, hogy humora se szenvedjen kárt, tőle megszokott magabiztossággal és kihívással: miért ott vannak?

ha nem vagyok zavarban hozzáteszem: igen ott! de nem, csak annyit mondtam, hogy ez csupán egy kérdés.

valóban kíváncsi voltam ő mit tenne, ha neki lennének ott. persze mindenki sejthette, hogy az én verseimről van szó, bár ez így kimondva nem volt. tehát felvállaltam azt is.

válaszáért. előnytelen helyzetem itt is kivívtam magamnak, egészen összenőve, ez nyilvánvaló mostantól. már itt sem fognak olyan kedvesen köszönni az emberek. olyan is halotta, aki dicsért, tapsolt mikor felolvastam. a végén oda is jöttek egy páran érdeklődni, hogy akkor ő se. hogy ő se teszi fel. s érdeklődtek, hogy hogy megy...

igen és hozzátette mégegyszer: tényleg ott van? meg fogja nézni. (ezzel magára utalt, hogy az ő verseit nézi meg, noha tudta az enyémekekről van szó), és hogy akkor már tényleg nem szereti a dokkot. akkor mégsem ajánlja. persze értettem a szóból, egy ilyen orsitól. aztán mondott olyat is, hogy ő rossz szerkesztő lenne, mert csak a barátai verseit tenné fel...

2 ember ha ugyanazt mondja, abban mégiscsak lehet igazság.

szóval megfogadtam tanácsát, ahogy mackóét is.

(:::)

ma én is egy szopóka vagyok. mint nagyanyókáékkal az erdei ünnepeken, amikor színes cukorkákat vettünk. olyan kicsi voltam, mégis éreztem valami ellenszenvet ilyenkor. persze azért a cukorka jó volt. vagy mégsem kértem?

szeretnék újra könnyed lenni, boldog és szárnyalni. vissza kell nyernem önbizalmam! talán az írókurzusok végére majd úgy tudok védekezni, akár más. hogy ne tudjanak velem (...) bánni. de talán alapjában mégsem tudok majd megváltozni. igen. mi van ha visszasüüljedek magamba? mi van ha nekem ott igazán a jó, mert már annyira megszoktam?

az élet ezzel már annyira összeolvasztott... akármennyit tanulok, tapasztalok, ugyanoda jutok, mert én minél többet tudok, tanulok, annál sokrétűbben gondolkodom, és annál inkább bezárkózom. mint eddig is. annál inkább érzem, hogy keveset tudok. csak emberi ismeretem lesz mindig gazdagabb, eggyel több ok, hogy újra hibákat követhessek

elvesztem.
így bekapni a horgot. egyszerre kettőt.
végzetes hiba volt.

(egy kocka !már kettő... kipotttyant a szerkezetből... nem is látszott horognak.

két oldalról is vadászok... hallucinálok... a bokor is eltűnt.
várom a golyókat.

A temetésen nem volt senki.
Akárcsak a halál pil-
lanatában. Csak a ter-
mészet és a fény. Ami
nem múlandó. Magam
temettem én is földeltem el.
Nyulacska temetése volt
épp húsvétkor. Talán ez sem
véletlen. Életem legszebb
időszakát temettem el. Volt
valamikor még egyetemi
időszakomban a kollégiumi
szobámban igazi nyulacs-
kám. Őt is én temettem el.
Talán sosem lesz már ilyen
életemben. Mesevilágával
együtt kellett kiiktatni nem
volt helye itt. A se nem
gyerek se nem felnőtt

lény létezését meg kel-
lett szüntetni. Ómiatta
volt minden nem illik
bele semmilyen műfaj-
ba. És hát csodák
sincsenek hogy pusztán
kedvéért külön műfajt
teremtsenek. Különálló
más világ volt.

Az eltemetésnek egyszer
meg kellett történni.
Tudnivaló volt hogy ez nem
mehet a végtelenségig. Csak az álmokban. Ez itt pedig
valóság. A kettőt külön kell választani. Vagy vagy. Nem
lehet összemosni.

Vagy mégis?

Az álomnak akkor sincs
helye sehol.
Önmagában.
Mert az csak
érzelem
forma nélkül.

Szabadon
mindenféle
tudatos megfor-
málás nélkül.

Naiv Érzelmes
Érték nélküli Tudattalan.

A nyulacskát tehát mint szót is el kell hagyni. Törölni kell
mindenhonnan ahol csak megjelent.

Mielőtt ő megszületett volna néhány évig csak formában
gondolkodtam. Szigorú reduktív szabályrendszerben.

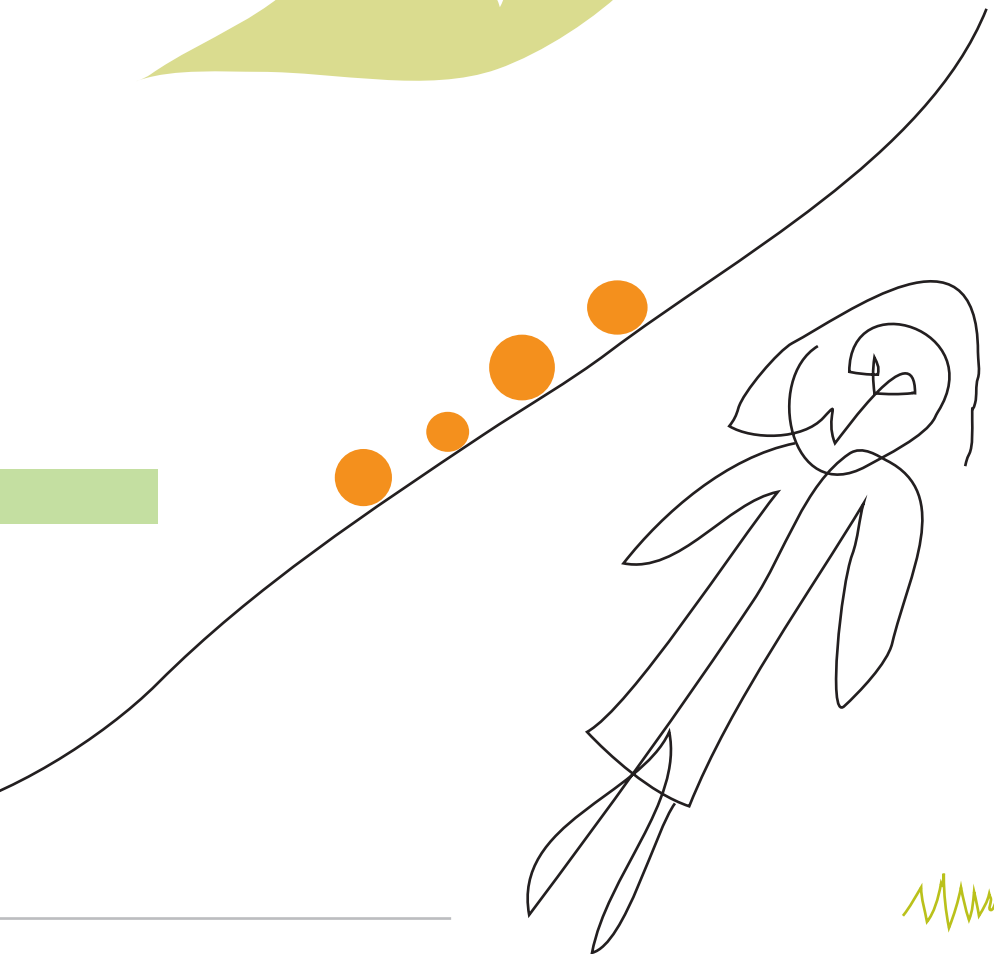
Idővel s ahogy a sors keze keményen beleszólt üresnek
találtatott a puszta forma. Így született ő észrevétlen.

Igazából csak évek múlva vettem észre hogy van.

Hogy ma 12 év múlva ő is meghalhasson.

A valóság szabályai:

(...)

Ó én nem haragszom ezért ma már. Nyugodt vagyok beletörődő. A szabály szabály. Azt be kell tartani. Senki nem hibás azért mert él. Ahhoz pedig a szabályokat betartani.

Nyulacskát kellett tehát útjára engedni. Őt aki minden egyes beírással bárkihez is szétszórva csakis egyvalakinek üzent. ((halott vagy élő)). Csak egyet látott. Őt. Magát. Meg kellett hát szüntetni a szenvedést. Övét is és amit okozott azt is.

ami született meg is kell tudni halnia. megnyugtató hogy szépen halt meg. vagy hogy mégsem halt meg. hogy feltámad egyszer.

furcsa idegen hangok
valaki nevemen szólít

elvisznek sötét szobába
fényben alszom
körmömmel véresre kaparom a fatörzset
naplómat eldobom
életemet hiába tettem kezédbe
te kezéd is csupa seb
folyik a vér csuklómon

semmi nem változott csak rosszabb. már
magamban beszélek nyögök
és akkor most tudsz tudsz segíteni?

lehet hogy te meg én egy vagyunk
akkor nincs is nem is kell szerelem?
hiszen akkor te meg én
boldogok lehetünk

tegnap amikor simogattam öntözgettem is titokban veled
azaz nem is képzeltem semmit ez valahogy magától

valójában itt minden ami én amihez hozzáérek
tulajdonképpen most is te írsz engem

lehet hogy már meg is nyugodhatunk
ha egyszer végleg magaddal viszel

itthon vagyok.

(pihenek nyitott szemmel

mamlasz nyúl. aki még a saját árnyékából is cirkuszt csinál

Ma mindenki itthon marad!

egyébként is neked kellett volna kimenned, csak mivel
annyira hóbortos vagy, még valami bajt csináltál volna,
ezért kellett nekem helyetted.

mostantól nincs semmi. nyulacska te is hiába kedveled
emberkét, oda se engedlek többé. mindenki csak nevet
rajtad... de te ezen is mereszted nagy szemed. ilyenkor
persze nem szólsz. beszélhetek neked is. hiába.

na jó. holnaptól megengedem. szabad vagy. azt csinálsz
amit akarsz. végülis már felnőtt vagy. csak nagyon vicces
vagy ezekkel a nagy szemekkel. ez téveszti meg az
embereket.

egyet nem tehetsz többé nyulacska, hogy az én nevemben
szépelepsz. ne félj már úgy, hát bántottalak én téged?

mondd, szép dolog ez? Így megijeszteni.
ideje lenne már a normális naplót is elkezdni.

itt minden a képzeletem. csak elképzeltem.
nem tudom hiszek-e még.
hogyan értelme van-e bárminek.

elég reggel a konyhában összefutva csak egymásra
néznünk. állunk szemben. szeme szó nélkül odahív amikor
ránézek. átölel.
éjszaka fenn volt, mindenesetre óracsergéskor is üres volt
az ágy. reggel szólt hogy kiválasztott nekem még egy
kazettát.

körülöttem mindent rendbe teszel, hiszen okos vagy.
tudod hogyan kell bánni emberrel. félreérthető,
elraktározható leszek. maradok. naplómban gyakran
bejegyeztelek. írni.

Találkozás valamikor a végtelenben

otthagytott a földön. aztán amikor felállított parancsra.
rég volt. ma talán jobb a helyzetem. nem vagyok egyedül.

fül se nem lát se nem hall. vegyetek el mindent tőle.

Brunella az erdőben.
hogyan akkor mit rontottam el.

már erdőbe sem a csodákért jár.
nem árul szeretetet sem.

talán sohasem tudom meg. ha egyik vagy másik adatik, mi lett volna az a másik. adva van az út. beleszóllok, hiba esik.

hogya a sors akit a jobbvállán

Milyen furcsa látni ahogyan magam ellen dolgozom. Hogy a bántásokat ami felém újak régiek valamilyen időkből mind visszafordítottam. Hogy engem verjenek. Saját kezeimmel mérem a pofonokat. Úgy mintha azt másokon követném el saját bőrömre. Most látom először ezt komoly problémának. Talán ez is a múltból... nyomok azokból az időkből... vagy inkább születési jegy. Nem mondom hogy rendellenesség de különös bepillantani. Egészen védtelenné sebezhetővé tenni a szellemet a testet hogy így élni meg mindennapokat. Azért ez is olyan távoli. Mintha normális lenne hogy az érzékenység egy ponton átfordul. Ha egy burokból szemlélem magam mármint a környezettől leválva leválasztva valóban igen mint egy köldökzsinór na de a földön a földről különös.

a legszebb amikor már nyugodt
minden letakarva
csak lenni
egy kicsi fény
egy kicsi sötét
egy árny egy sugár

végül még az is könnyen meglehet csupán hallucinállok hogy nincsenek is ezek a színárnyalatok.

"csillagfényű emlékek" eddig nem is vettem észre hogy vannak. rajtam.

egy virág, egy illat. nekem minden csepp ott akkor csoda. és az hogy ház, udvar, kár hogy a kutya a kicsi udvaron zajos. bár szeretem, mégis a csend az szép volt. ott akkor a lusta napfény. a cica más volt, a csennddel velünk vagy el árnyékba. kár hogy ma zaj. ott is túl nagy zaj, zsúfoltság. pedig értem. miért mélyebb bennem egy virágszirom, egy illat, mint egy ember? Így nem igaz. persze a kicsik, a játék, a zaj is kell. hozzátartoznak. egy évben egyszer, az arcok. és ez ott más, egészen, mint a gyerektömeg az iskolában. itt felüdítő és boldog. és akkor csakvelük. és ők is csakvelem, mértékkel. két hét. annyi jut nekem egy évből.

meglepődtem pillanatra szóhoz sem jutottam. hozzánk nem szoktak csakúgy emberek jönni.

az történt, hogy amikor belépett, meglátta s onnantól folyamatosan vadászta munkáimat körül-kasul. megvenni is szeretett volna és hogy ilyeneket csinállok és hogy ez nem egy ismert dolog... és hogy hogyan... s tippeket adott mit kellene tennem hová mennem hogy megismerjék hogy megismerjenek hogy elkezdjem.

hol tágranyúlt szemekkel, hol mosolyogva néztem, hallgattam, csakúgy szívtam szavait. azt persze nem tudom mennyire komoly volt, mindenesetre magabiztossága önbizalmat adott. mégha csupán fél- vagy órányira is. de hát, és ugyanakkor kár, hogy én nem ő vagyok.

valamikor talán én is erősebb voltam. egyedül valahogy semmi nem megy. vagy ha igen, sem úgy mint rég. amikor még a hit is olyan természetes volt. és akkor valahogy minden magától.

végül jólesett, sőt kifejezetten örült, és büszke volt mikor megjegyeztem: őt a sors küldte és hogy segített például hogy ne írjam be a naplómba azt a lehangoló szöveget a boldogtalanságról.

csakúgy sugárzott belőle a magabiztosság.

messze voltam veled a színpadon is túl
azt hiszem féltékeny volt
hagyott csak néha ért hozzám
vagy mellém hajolt
lány szőkefiú hátán sámánt táncolt

idegesítette a háta nekem tetszett
kissé tovább közvetlen mellette egy idegen borzosfiú érintése simogatott
(ha ott vagy nemveszemészre vagy nemolyan - ma erre gondoltam.

Ha nem lenne mindig valahol bennem hogy biztos csak játék hogy csak játék velem s hogy azt is értem
úgy is alig tartottam vissza magam hogy be ne írjak. Szép mese volt mégha...
akarom mondani ez a folyamatos visszafordítás. Hogy mindenben a pofonok a kézszorítás. Vagy mégis lehetséges hogy nincsenek a pofonok? Egyszer megéri az ember hogy nincsenek pofonok? Hogy lehetséges ez.

miközben ő dolgozik nap mint nap
elnézem fáradtszomorú szemeit
néha mondom is mostanában: fáradt az arcod

van hogy boldog ha elmesél ezt-azt
olyankor hallgatom vagy simogatom
szeretem azt hiszem

de a sapkát csak miután feltette kérdezte meg ideadja-e az
esőben
nem kellett úgylis csuromvíz minek

és amikor egyszer régen a farönköt más lányalá tette
hogy meg ne fázzon
csak aztán vette észre hogy én is
egyszer volt
az is lehet hogy ez mégrégebben volt amikor nem is ő
valójában csak a farönk maradt meg és hogy a más lány
de sosem feledem

Különben megessett
hogy idegenfiú engem kényeztetett
figyelmességgel
intelligens pár ahogy nézett miközben moz-
dult
végül törött szemüvege viselte a kárt

le kellett szállnunk
arra gondoltam mi lenne ha úgy adódna
kiderülve
egyikünk se tud nyelvet

azóta is félek ha intelligens fiú figyelmes

ma mikor mackó kérdezősködött
aggódva hogy elég friss leszek-e a nyelvtanfolyamon
mert úgy reméli
őt is tanítani fogom
és hogy tudom-e mennyi sokat kell majd tanulnom

perszepszepsze legalább addig is gyakorlom de hogy milyen
érdekes amíg benne nem vagyok fel sem tudok mérni ter-
heket kockázatot
azért az élet mindig tudja mit akar és hogy rendezni el
akkor miért aggódnék előre

Testvér testvér helyett

Miért van az hogy én mindig mindenáron
bármilyen is
szeretem az életet.

(te akkor elmentél... de ottfelejtetted a mosolyt

valóban szeretnék egy megváltót. legyen varázsló mindegy.

te is figyelsz engem... vagy ez is csak véletlen?

angyalka... lehet hogy mégis neked van igazad. de akkor elvesztünk. igen. most már megfoghatod a kezem. engedem hogy húzzál lefele. talán súlyomtól felemelkedsz. bocssás meg hogy önző voltam magamat akartam megmenteni. próbálkoztam pedig igazán elhiheted. ne hidd. húzlak hogy te most felemelkedj. elengedem lassan a kezed. most szépen felemelkedsz. fent vagy. ne nézz le.

Nem is tudom, jól emlékszem-e, mackó egyszer azt mondta nekem, olyan vagyok mint egy imádkozó sáska. De az a baj, ha rákérdezek, általában pontosan semmire nem emlékszik. Azaz hogy szinte mindenre rosszul emlékszik.

Anyám nem boldog. férje gyerekei... mindig mindenki kihasználta. most inkább csak egy. aki maradt és aki valójában különb mint én. csupán az élet viselt dolgai nőttek túl rajta. aztán csak áltatja magát. kell neki hogy valakinek fontos legyen.

... és én az elvesztett szárnyaimmal a semmiben. itt. néha olyan távoli arcukat is felidézni. mindenhol ott és mégis. nem lehet értük nyúlni. pedig élnek. de nem. már az elvesztett szárny is másé. az elvesztett szárny sem én vagyok. hogyan feledkeznék

...és öregek. veszekednek. kell nekik a veszekedés mert nincs más ami összetartsa. hogy együtt se unatkozzanak. hogy legyen miről panaszkodni. hogy éljenek. és élnek. fogalmuk sincs hogy: boldogok? nem boldogok sose találkoznak.

talán félelemből szoktam bátor lenni remélve hogy változás úgysem lesz.

most, itt, ez. hogy év múlva mi... egyébként olyan gyorsan telik az idő.

ha valakinek azt mondom kos vagyok, hitetlenül bámul. ezt legutoljára gondolta volna. mindig valami elvontabbnak hisznek

játékosságom csak ráadás. elsőre sosem fedezik fel. és az ellentmondás... fejfel fálnak?... magamnak... még meggondolom

hogy melyik az aszcendensem. amikor anyám nem tudja mikor hány órakor szült. és az a 6 hónap sem normális. meg a két sorsvonal (3 is), két sikervonal, két életvonal, mindenből kettő. (a többiről nem is beszélve) hát csoda hogy annyiféle énem van? hogy nem tudom végül melyik. kettő biztos. ami ütközik. homlokegyenest szembe. hogyan is haladhatnék előre. amelyik előre, másik azonnal vissza. amelyik egyik fele, másik azonnal másfele. összevissza. mindenhova egyszerre lenni.

lássuk csak. éjjel fél kettő és kettő között. anyám toxikózisban, és egy olyan szobában, ahol azokat várják, akik meghalnak. ehelyett itt vagyok azzal a sok étellel.

halál árnyékából.

mint például ma is. tegnap? hogy nem szeretem a sokembert a csend a homály a sötét aztán mindjárt a másik hang hogy a fény a zsidongás a tömeg. egyik is másikkal mindkettőben. és mégis. a hangok a fény van hogy zavarnak. hogy mikor zavarnak vagy mindig éppen ahogy. hogy amikor a lábak indulnak amikor elindul akkor az érzék is idomul. ma kellemesek a csendek. csak kicsit félek hogy bennmaradok. hogy egyszer nem lesz út kifelé. hogy a csendeknek is a foglyai. vagy lehetséges örökké ebben a csendben.

csodálkozom. igazából rákok haladnak hátrafelé. kicsit elgondolkozom. milyen fura kettőzött lény vagyok. csoda-e hogy körbe-körbe haladok

ahogy magamra csodálkozom. mintha most fedezném fel. mindig mintha most.

Igazából nem is egyedül akartam, aztán annyira megszoktam a ragaszkodást, hogy már tudatosan is. Mindig pontosan úgy akartam ahogy akkor

a repedések. talán így kitisztul.

azt hiszem hazudós vagyok. ami a probléma: elhiszem összes hazugságom. együtt élek velük minthacsak igazak.

a dolgok amikor átfordulnak onnantól nincs semmi...bolond vagyok bolond vagyok bolond vagyok... én vagyok a nap... az ördög... hasonmások. eszembe jutnak a hasonmások. innentől már nem fénylenek a nedves kavicsok

tulajdonképpen egészen mást akartam írni. Valami közelebbit távolabb. Minden olyan ismerős. Saját időmből. Aztán amikor a képek előtűnnek ilyen távolságból a képek másik időkből... elvesznek a kavicsok. A saját kavicsok. Mintha sosem lettek volna. sosem történtek volna. az időből.

Meg kellene keresni.

kis időre most nekem is pihenni kellene: tanulni, olvasni, kirándulni. élni.

Utolsó napom az iskolában.

Szóbeli felelet meghallgatás-értékelés. Bizottság. Először vagyok ezen az oldalon. Eddig mindig az onnansó oldalról néztem. Álltam. Most ülök, és én vagyok akitől félnek. Nem vagyok felkészülve mi a szerepem. Aztán látom hogy körülöttem ezen az oldalon mit tesznek. Fel kell találnom magam, azonosulnom kell a szereppel. Ebben a szerepben is félek. Ebben a szerepben is arról az oldalról látok.

Csupán reggel készültem, mert éjszakáig itt voltam. De jobb is volt így.

Végre egy jó élmény. Annyi kudarc-önbizalomvesztés után egészen kellemes. Meglepődtem magamon milyen jól kommunikálok. Túlzás hogy nagyon jól, de hozzám képest egészen tűrhetően. Az első mondat volt nehéz. Akkor csupán azt éreztem, most talán mégis mondanom kell valamit. Hogy várnak tőlem, nem maradhatok néma. Rajz érettségi. Később mondták is. Volt aki csak azért jött be, hogy milyen. Tehát jól éreztem, tenni kellett valamit. Aztán már minden ment magától. Nyugodtan és szakszerűen kérdeztem. Csak amit kértem, nézzen át. Mert bele fogok, kell, kérdezni. És tudta. Én is tudtam kérdezni.

Itt előre kell bocsátanom, a szituáció különlegessége, hogy nem a gyerekek között vagyok. A felnőtteknek kell megfelelnem.

Aztán, mint ahogy következtek a dolgok egymásután, már nemcsak a felelő lánnyal, a bizottság előtt, hanem a "zsúrasztalnál" is meg kellett felelni. Minden olyan tökéletes volt. Már nem fordultam a kisgyerekekhez (itt nem pontosan értem mit akartam mondani) mentségül zavaromban. Mint a másik helyen, ahol nem szerettek. És ahol mindig kényelmetlenül, sőt kellemetlenül elhagyatottnak, nemodailőnek éreztem magam. Egy összejövetel, parti, ahol mindenki csak a szép arcát mutatva, s ahol kötelező mint tanár, részt vennem. Annyi más, fölösleges és hiábavaló kellemetlen helyzet. Hiába volt bármilyen kínos. De a gyerekek akik szülőkkel (mert előfordul hogy a gyereket nincs kire hagyni), általában ott is megtaláltak.

Ahol sok felnőtt, kirándulás, ilyesmi, ha gyerek is, megtalál. Előfordul, hogy anya az, aki gyereket hozzászoktat. De volt már apa is, vagy féltékeny anyuka. Ilyen is. Akit valósággal idegesített (egyszer volt egy ilyen esetem), hogy a kisfia majdnem sírt, annyira ragaszkodott hozzám egy kb. félórai ismeretség után a kisvonaton (mellesleg a papája is, aki igen kedves, okos és különleges apuka volt), szeretne volna kisfiú és apuka is hogy együtt, velünk tartanának (mellesleg mi is többen, tehát teljesen kizárt hogy én bármiféle rejtett szándék), de az anyuka ragaszkodott, hogy ők külön. Pedig még közös ismerős is akadt. Nem tudom én ilyen helyzetben, hogy féltékeny lennék? Lehet. Én is szeretem olykor, ha magunkban kirándulunk. Igaz, a sokszemélyes kirándulást is. A kisfiú mellesleg a legféltettebb autóját és még mást is szeretett volna nekem adni. Pedig szinte sírt, hogy nekem "kell", hogy meg tud, hogy akar válni tőlük. Sírva remegő hangon ragaszkodott, hogy ő nekem, és értem. Pedig ez a kisfiú is talán hosszú távon csalódna bennem. Néha szeretek egyedül lenni. Azt nehezen viselné, ha már megszokta, hogy így vele. Hogy velem így. Hogy csak velem egész nap.

De itt más. Minden olyan természetes, magától értetődő. Azt érzékelem, hogyha olyan emberekkel vagyok körülvéve akik rám jó hatással, és én is rájuk, akkor akár csodákra vagyok képes (ezt nem először állítom, csak ritkán jut eszembe). Talán magyarázat az is, hogy ez itt szakközép és gimnázium, az ott pedig alsó-felső és gimnázium volt. Alsó-felsőben pedig nagyobb a korrupció, ez általánosított közös megegyezésből kialakult vélemény. Nos, ott a másikban csak szinte mindig rossz tapasztalatom volt. Emberközeg-épület. Tisztelet a kivétel.

Azt hiszem bár látványra elsőre túl szokatlan, lezser, nem a szokásos érettségin való megjelenést hordoztam, mégis érveléseim közepette a végére elnyertem tetszését az érettségit levezető hölgynek is. De inkább az volt jó érzés, hogy a tanártársakét igen (persze hogy azért minden itt se legyen tökéletes a jelentéktelen végső pontozásrutinnál, kis fejbenösszeadás ügyetlenség... elvett az idillből, különben csekélység ahhoz képest).

Szóval egészen jól kommunikáltam, nyíltan és közvetlenül, hivatalos és személyes témákról. Még azzal a fiúval is, akivel annakidején igen nehézkes volt. Már a viselkedés, metakommunikáció is. Először mentem be természetesen nassolásra is ahol ők, amit máskor nem tettem. Talán az önbizalom érzése érintett meg.

Bizonyos helyzetekben tiszta személyiség vagyok, úgy értem átlátszó, korrekt és nyitott. Van hogy ezzel pozitív meglepetést okozok. És itt még jól jött a kettősség, megkettőzött személyiség is amikor gyerekeket jellemeztünk. Megtalálni az egyensúlyt tulajdonságaik közt, ellentmondásokból következtetni. Talán pszichológus veszett el bennem (az is).

Kimerítő és érdekes volt a szakmai beszélgetés. De ehhez is megfelelően nyitott és határozott, vagy épphogy látzólag bizonytalan (értem befogadó, kereső), szintén nyitott partner kell. Innen nézve furcsa, hogy olykor magamat mennyire sikerül leértékelnem. Ehhez képest most egészen jónapom volt mindenekkel együtt. És mert pozitívan fogtam fel elbocsájtásaim ("létszámleépítés"... ki az első? a szabadon mozgó részállásos), amit igazából ösztönösen, akaratlanul is reméltem. Talán magam eszközöltem ki. Sugároztam. Egész állást mivel nem tudtam volna felvállalni. Az egyenlő lett volna a rabsággal.

Reméltem hogy mégsem lesz felajánlva. Mintha megéreztem volna vagy mondtam is, igen. Talán azt hiszem így. A másik helyen persze más. Ott nekem is nekik a tét a lét: megszabadulni. Felszabadulni. Másságomtól, ami annak az iskolai szemléletnek káros, sérti az érdekeket.

Nos mindenekkel együtt ma kissé boldog vagyok.
Felszabadult.

Nem tudom, az éjszakai naplóból ezek után beírom-e a siralmas lelki élményeim.

Visszatérve még a pozitív élményeimhez, mintha közvetlenebbül szólnának az emberek hozzám. Pedig már vége. Pont van mindenekfelett.
Lehet hogy mégsem voltam olyan rossz tanár?

... a mai talpraesettségem, magabiztosságom tükrében. Pedig már az ebédlőben remegett a kezem, amikor a kenyeret megfogtam. Mondtam is a fiúnak, amikor kitöltötte nekem a kávé (mert ez a fiú kedves volt mindig velem), hogy én a cukrot inkább kézzel, annyira remeg a kezem. De akkor ott benn nem remegett, azt hiszem. Vagy igen? csak a belső feszültségtől nem vettem észre.

Szerettem itt lenni.

(ki tudja? talán mindez is csak visszafele szépül. mert vajójában féltem. azt hiszem mindig mindenhol féltem. vagy inkább valami lehámozhatatlan, leküzdhetetlen görcs. szükség. valami szükséges jelenlét, nem az örökkévaló időből. csak egy kiszakított szelet, éppen csak egy a sokból, valami, ami nem természetesen kiválasztott)

Mellesleg például a számítógépes pasik is (tanárok, szakemberek) itt olyan kedvesek. Segítőkészek. És iskolától, szellemétől (ami mellesleg szintén jónak mondható) különálló, sajátos jellemek. Mindig azonnal segítettek. Bármikor, bármivel. És ami szokatlan, mindig jókedéllyel hozzám akkor is, ha addig esetleg fáradtan vagy rosszkedvvel. És sosem vártak érte semmit. Ezt a másik helyen nem tapasztaltam. Ott egy csapat volt, vezetővel, együtt mindig folyosón is, egy közössé formált szellem, kidolgozott koncepcióval, vagy inkább taktikával. Ami egyáltalán nem is lett volna baj, sőt, kívülről lazák, jópofáknak tűntek. De számítók voltak, váratattak, ígértek, kiszolgáltató helyzetben voltam problémámmal. Olyankor mindig azt hittem, velem van a baj. Itt ez is más. Sajnálom, igazán kedves hely volt ez itt. De az is lehet, mindenre rosszul emlékszem.

És mégis. A sors mást szán. Talán azt, amire vágytam. Vagy kudarc, kudarcok, hiába próbálkozások amik várnak. Titok. Jövő.

Végezés: iskolától elköszönés, pozitív búcsú. Ez is valami. Előzőben negatív hatás, pszichikai leépülés, önérték elvesztése, leépítéssel.

Ellazultam. Szabad vagyok? 11 év tanítás után...
Tanítás többé soha (?) Most: szabad lebegés.

Bocsáss meg naplóm, hogy most kénytelen voltam jókat írni, és szépemléket lezárni. A sok megelőző rossz után.

Ilyen nekem mostanában kevés van. Talán ha hinnék.
Jobban... elhinném.

Elnézést kérek, ha néha megesik hogy nyers vagyok. És azért is, hogy olykor bár ígérem nem jövök, mégis itt. Aztán nemsokára nekem is itt a kéthét. Az a kéthét. De talán esténként még akkor is itt, mert a sors ott is úgy intézte, hogy már onnan is.

te (nem) jöhetsz.
maradjunk...

(költészetben egyéb álmokban sem
használtam sosem alapozót
púdert sem sminket
kizárólag természetes alapanyagokat
krémeket)

nem vagyok nő (ciki)

papkoszorú

"üzenet" kövecske... hozzám
éppen nálam esett le

kényelmetlenségemben (takargatás ürügyén) kifordítottam,
aztán zárójelbe tettem
amikor lelki válságban írok, ez jut eszembe és egészen
megnyugtat

a fal miatt, ami az arctesttel fejemben összenőtt
nyelvem persze zavarodottságom leplezésére sietett,
s így kérdezhettem olyan bután: ismerjük mi egymást?

ma két embertől is az a sugallat jutott hozzám, egyik pon-
tosan megfogalmazva is: hogy én valójában sokkal kedé-
lyesebb és önironikusabb vagyok így élőben, mint a
naplóban, ahol elvontabb
sőt még olyan is, hogy azt sugallom, mintha egy francia
filmben ülnénk

milyen különös mennyi
izgalom
amikor először látják egymást

s hogy akár színésznő is lehetnék
ha nem vagy velem, folyton butaságokat követelek

hangyák másznak
léptekbe szorul ...

Levegő. Hogy tudd számítok Rád. Miért olyan szomorú az
arc? Arcotok. Miért vagytok velem olyan hallgatók?
Idegenek. Távoliak.
Megbántottalak tán? Bántottak, bántottatok? igen, talán
azért mentél ki. nem miattam, nem is értem.
Ne hagyj el engem, kedves. többet nem kívánhatok.
szeretlek ahogy szeretőt sem szerethetnek szerelemmel.

hogy kapaszkodhassak. hogy felemelj. hogy soha nem foghatom meg a kezéd. annyira reménytelen, és... azt sem tudom te vagy-e.

várom azóta is válaszod. hogy jót akarsz. hogy a titkunk él. hogy mi megbocsájtunk magunknak.

hogy velünk nem bír el holmi végzetes, sem ügyetlen szerelem.

hogy akin nem fog semmi. Földi, emberi hatalom.

szeretlek, kedves. nem is lényeges. szeretetem végtelenül véges.

persze fáj hogy nem köszönsz. hogy ti mind nem köszönsz, persze tudom, s meg is kérdeném: hogy is van az nyulacska, hogy "ne lásson senki, ne ismerjen senki, miközben mégis **mindenki ismerjen**, és boldog legyen." a mesében igen. ott úgy. de veled...

Egyszerre rejtőzni, és emberekkel szeretetben lenni. ha nem vagy, nem tudja senki megfogni a kezedet. megfoghatónak kell létezned. hogy közeledjenek. akiket szeretsz, akik még szeretnek. (és akiket szeretni fogsz, mert szeretni fognak)

mindenkit most sorba, szépen felhőkre ültetnék, és lágyan ringatnék. súlytalanul lengnének, lebegnének, behunyt szemmel. érintve testünk, érezve egymás lüktetését. hangok jönnének a mélyből magasból. beleolvadnának testjeinkbe.

most megérintelek, tudod hol. ott azt a kis heget. azt sem tudom, egy van-e vagy több. sosem láthattalak közletről. ezt az arcodat kívánom. talán nem mondtam még, mert nem tudtam hogyan tenném. megsimogatnálak, de nem lehet. sohasem tudom, hogy más történik-e. vagy hogy megbocsájtható-e a képzelet.

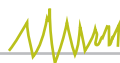
~~fekete gyöngyszem. esipkeruha. szerettelek volna akkor átölelni. őszintén, mélyen. ahogy még nőt nem. aztán csak bólogattam.~~

~~esábosmosolyú fiú, medvetalp. szép volt a versed. rövidke vers állt az ajtóban. mint egy álom. nem tudom hogyan juthatna el hozzám, hogy emlékezhessek. hogy bármikor elővehessem. hogy elhihessem, hogy meg nézhessem, valóban álom. hogy nemcsak elfogult voltam veled.~~

~~a Te areod most is előtttem. nyugodt, mély, vonzó. szerettem ahogy beszélsz, ahogyan mozdulsz. azt hiszem szeretnék Tőled tanulni.~~

~~a kinyújtott kezed. sosem feledhetem, kétszer nyújtottad értem kezed. könnyeznem kell, ahogy elősejlik areod. a szomorú tekintet, ahogy nem mosolyogsz. vonásaid olvadnak a térbe. furesa hogy ezt csak bent láttam meg, ott vettem észre, a hangok mögött.~~

~~mekkora butaság (baki). nem esodálkozom, hogy nem esett le. átlátszófülest nem Sz. Dezső, hanem (Sz) Győző olvasta fel a filmben. micsoda különbség. nem először fordul elő velem, hogy összetévesztem a neveket.~~

... te kicsi lány, aki biztonságot adsz. makacs, huncut,
bátor erő.

aztán a szőke szépségek ...a kedvesség, gesztus, egy
mosoly.

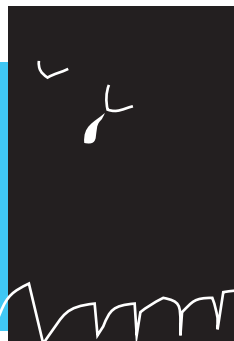
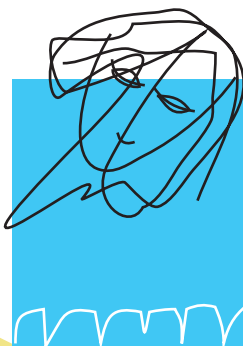
s te aki egyszerű
tisztán kitapintható hatalom

aztán ott
távolabb
lágyművekkel
körülrajzolható férfiasság

elfolyó
hang-

gesztusok

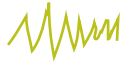
humor finom
árnyalataiban
fürdőzve

ok
törékeny ritmus

aztán te aki a végére
lettél meglepetés,
miközben olvastál. hogy
mennyre csal a látszat. kellemes
fordulat kibontva szirmait a jelenték-
telenségből. lágymű világ, monoton,
mindencseppnyi érzékenységgel. a
nemes szépség milyen különleges
egyszerűséggel képes megmutatni magát.
és ami ebből, önzetlen, kinyújtott kezé.

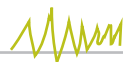

csoda, igen. különös.

milyen szépek is vagyunk magunknak
amikor először találkozunk (2)

és végül Te. aki mindnek összetartó sejtje, mag. termékeny
vibráló test. élet, vágy, hit, képzelet, remény. körforgás a
megfoghatatlannal, érinthető közelség. örökké lebegő öntu-
dat. értelem, bizalom víziónyi gyökerekben. vetett ágy. biz-
tonságot adó nyugalom. akitől várni a csodára. aki minden
pillanatban csoda önmagában, csodáknyi kapukban, kiska-
pukban. akire mindig várnak. aki mindig érkezik. és ad. ad.

Hogy milyen okos voltál
Milyen okos voltam
Nem ismerni egymást
Hogy sohasem ismerni
Arcunkban valódi arcaink

Elmenni egymás mellett
Szembe majd el-
Fordulva kicsit
Aztán vissza

Mindig csak aprónyit

mégis milyen szépek vagyunk. milyen különös hogy kifor-
dulva is elfordulva ahogyan megmaradunk szépeknek.

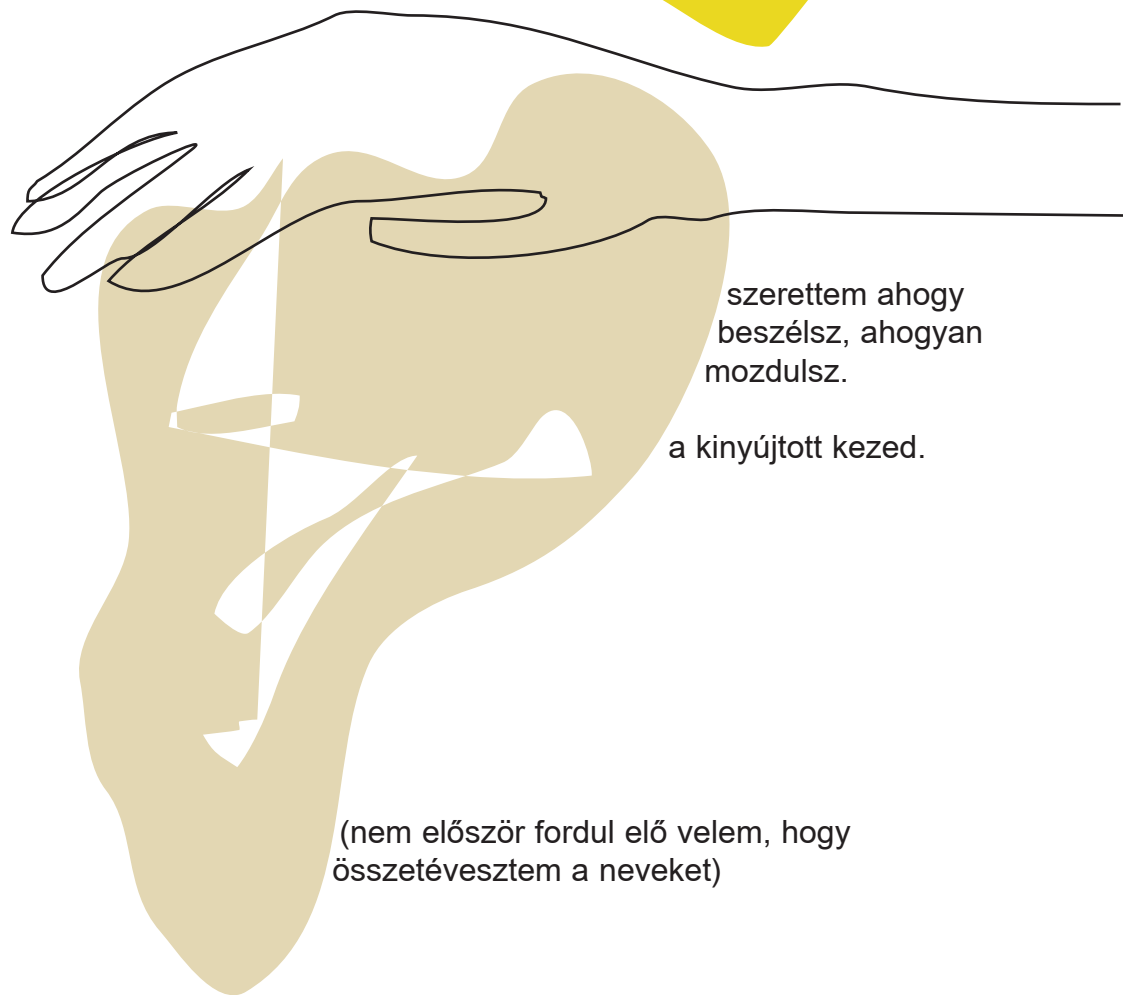
fekete gyöngyszem. csipkeruha. szerettelek volna akkor a
végén átölelni. őszintén, mélyen. ahogy még nőt nem. de
én csak (...) jelentéktelen ürességgel bólogatva.

csábosmosolyú fiú, medvetalp. szép volt a versed. az a
rövidke vers állva ott az ajtóban. mint egy álom. nem
tudom hogyan juthatna el hozzám, hogy emlékezhessenek.
hogy bármikor elővehessem és elhihessem, hogy meg-
nézhessem, valóban álom, nemcsak elfogult voltam veled.

Ebben a pillanatban kisütött a nap. Éreztem, ma újra szép napunk lesz.

szerettem ahogy
beszélsz, ahogyan
mozdulsz.

a kinyújtott kezed.

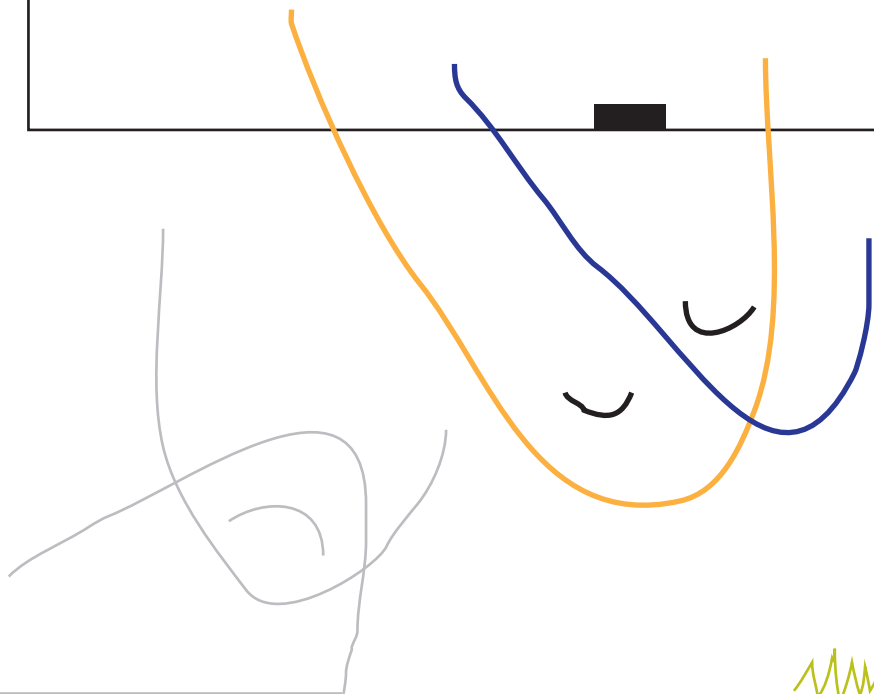
(nem először fordul elő velem, hogy
összetévesztem a neveket)

te aki egyszerű, kicsi, mezeivirágnyi
finomérzékenységű daccal kemény-
őszinteségnyi öntudattal
tisztán kitapintható hatalommal bírsz
férfiak, emberek fölött.

• • aztán ott te,
a lágy ívekkel körülrajzolható bájnői férfiasság el-
folyó hangok törékeny ritmus-
gesztusaival humor elhaló finom
árnyalataiban fürdőzve

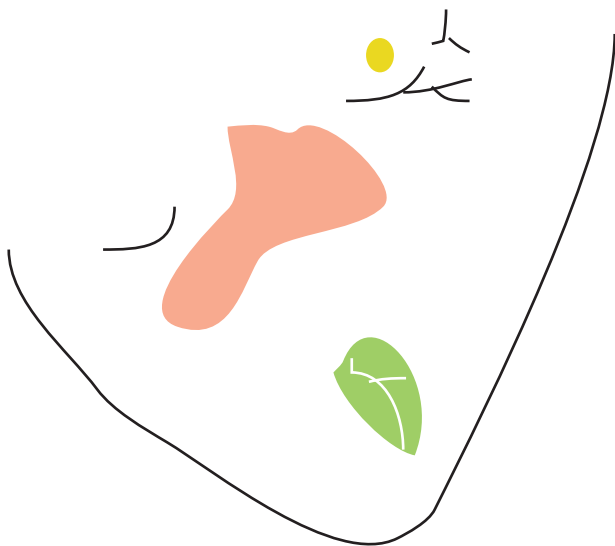
aki a végére lettél meglepetés

értem. nem tudtam, hogy itt ilyen esetlege-
sek, labilisak a kapcsolatok. ebben is vala-
hogy olyan naiv mintha csukott szemmel
járnék. mégis valahogy hittem, bármennyiszer
csalódtam is, hogy léteznek életre szóló
jelek. hogy a jeleknek mindig megvannak a
nyomai. a folyamat. nem tudom, ott túl ez
hogyan volt megélve.

mindenesetre most talán ideje a jeleket
összerakni. nem törődni, hogy milyen emberi-
etlen, milyen tökéletes, milyen tökéletlen.
aztán mindent próbálni felejteni. lépéseknél
fokozatosan halkulni. a csalódások sora ez.
sors. út, ami elkerülhetetlen. kimondani a
szavakat, távoli, idegen, leírni. ennyi
lenne?

a Mindenki most a sötétség, szél, suhogó levelek, eső, és
egy apró fény magányos épülethomlokzaton
éjszakányi időben időtlenség

fény belealszik reménységbe
ördög megsemmisítésre vár

eltűnt a nap,
elbújt a napsugár.

aludni volna jó. nem szólni senkinek.

itt vannak még ezek a maradéknyi szemek. Visszaadom.
nem akarok emléket.

az ízek anélkül is elérnek hogy

mozdulataim automatikusak:

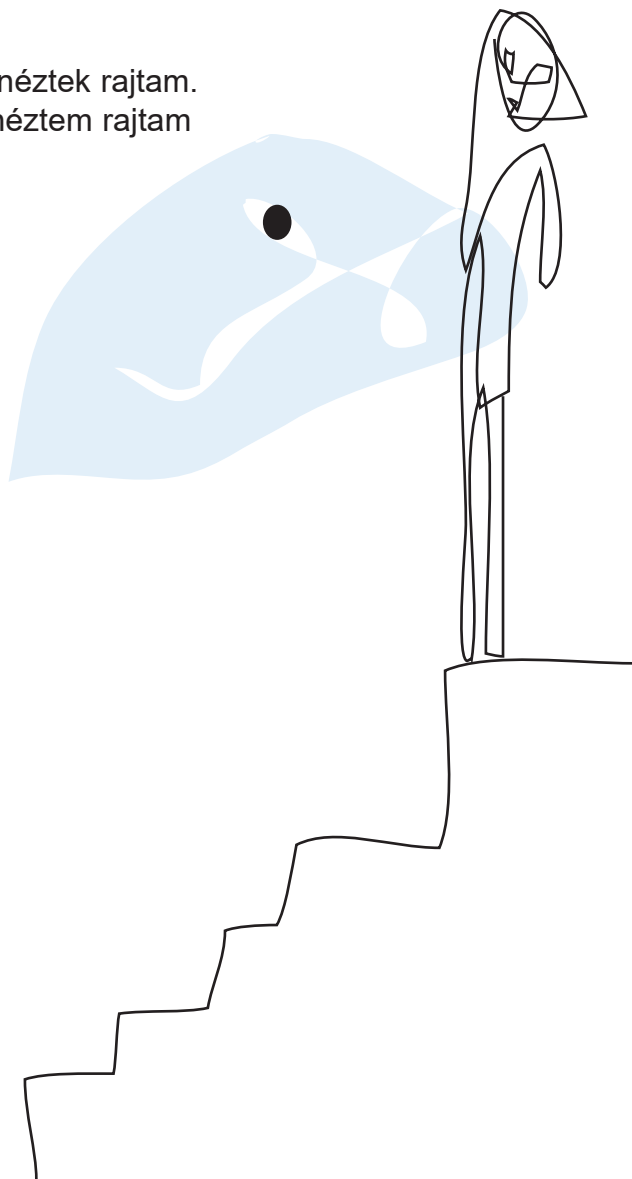
(...)

kanál-anyag, íz

nem köszöntek. átnéztek rajtam.
nem köszöntél, átnéztem rajtam

..

talán nem haragszol, hogy eszembe jut. szokatlanul különös benyomást tett rám a fiad. szép arc, kifogástalan alkat. 17 év. annyira tökéletes, hogy már elvont. ahogy némán ült. nyugalom töltött el, hogy nem várja, beszéljünk. hogy nem volt zavarban. egyszer sem nézett rám. nekem adódott úgy ülni, hogy akaratlanul is láttam. csupán egyszer rándult arcán fintor, amikor a pohárral veled. kissé meglepődtem, és tűhegynyi idegességet éreztem, hogy tökéletesen félreérthet. (egy régi emlék?) bár tulajdonképpen elégedett voltam, hogy egyáltalán véleménye volt. boldogság töltött el, hogy észrevettem. azonnal értettem. egyébként ennyire üres arc-tekintettel még nem találkoztam. hogy csupán megvetés, valami kamaszkori dac, vagy ennél több.

nem unatkoztam. betöltött mindvégig az aura. a tökéletes semmi. érdekes lehet birtokában lenni, mindez mit jelent, hogy jelenthet-e.

a végén amikor indultál, hátramaradt. már vártam. visszaneézett. tisztán, nyugodtan néztem szemébe. azt hiszem megérezte a szeretetet. talán azt is hogy én is más. biccentett vagy köszönt, de mivel szemét figyeltem, nem tudom hallhatóan-e.

különös-e, érdekes fiú azt hiszem. vigyázni hogy mikor, mivel lehet megérinteni. fiatal, nyers. csak egyedi képességekkel szelídíthető.

másik oldalon az Arcok. A többi arc.

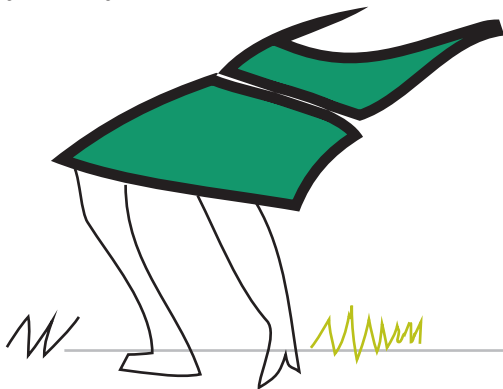

miközben faarccal bélyegezték a
szárnyavesztettet, elvárták hogy
az visszamosolyogjon.
hogy éppúgy adja át nekik álmait,
mint mikor még égigérő szárnya
volt.

ha már így felfedtél és pőrén állok. én abból a sörből nem
ittam. nem ment. hiába bátorkodtam elfogadni, csinálva
gubancot. nem érhettem hozzá. még játszani sem, ahogy a
pohárral szoktam. végül visszapasszoltam neked. te ittas
meg. hiszen tudod, biztos vagyok benne, hogy tudod. miért
nem így írtad? miért?

ne válaszolj. azt szeretném, hogy a csend maradjon
nyomában. hogy jelentéktelen. beletörődöm, hogy a titkok
nem élhetik saját világuk. csalódott vagyok. bocsáss meg,
ki kell mondanom. elvetted a fényt. belenyúltál egy
burokba, pedig isten lássa lelkem, kedvellek. igazán
kedvellek. ki érti?

ezt még így nem mondtam: igazából mindigis kedves voltál
nekem. hozzám. figyelmes. igaz, nem adatott, hogy nekem
is segíts, velem is jól, úgy mint másnak, akik neked, veled,
hozzád. hogy miért. volt hogy kerestem. már nem. bár
néha van hogy gombócot nyelek ilyenkor.

ész és szív összehajlik

szép, antikasztalon írok, még
a nagyapám idejéből.
csak hát rajta most nem
pergamen, tinta, penna,
hanem a számítógép.
fiókokon rézveret fogan-
tyúkkal. tetején zöldbársony.
kopott, de én így szeretem.
amikor felújítják, nem annyira
szeretem. például a fotelokat.
azok itt most túlságosan újak.
kissé idegenek. majd
megszokom.

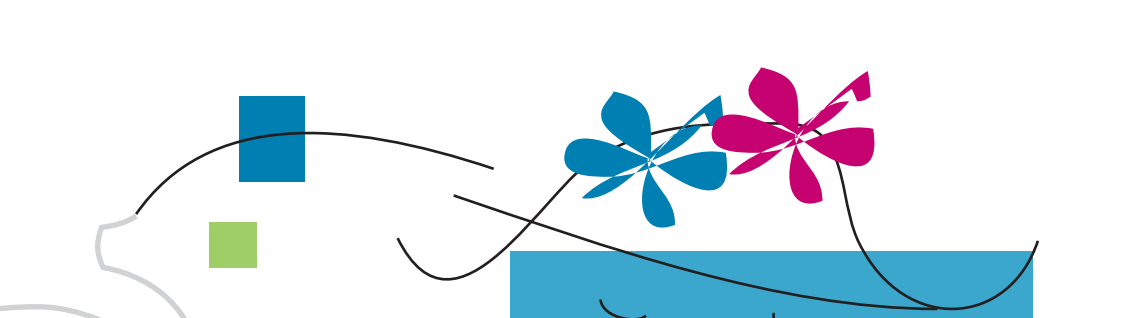
kisnaplóm. elbújtam hozzád titokban. tegnap este is itt álltam, azaz ültem, de olyan fáradt voltam, hogy nem tudtam írni a 15 órai buszút, és az 1 napos nemalvás után. ma még süt a nap. tegnap a fáradtság ellenére szép napom volt. biciklik, nagycsaládi nap, szomszédkertben ücsörgés (ahol már minden kihalt, akik még lehetnének, távoli ország...) meggyel, málnával, ribizlivel, egressel, miegymással. és a napozás. már kinéztem, hol fogok meztelenül napozni.

(jut eszembe a múltkorról: magassarok vagy mezítláb. ebben is két véglet. na de ha csak magammal, akkor a kopott, elnyűtt lapos szandit szeretem. középutat kell keresnem, venni kéne már egy kényelmes szandált. min-denkorra.)

este megtanultam messengerezni T-vel. de a hang még nem megy, csak a levelezés. sietnem kell, mert mindjárt mindenki érkezik. és akkor programok, talán bicikliút. itt lehet hogy megint van bolha. pedig cica sincs azóta. s patyolatra suvickolva minden. patyolattiszta. olyan finom volt este az ágynemű is, olyan meleg dunyha. itt éjszaka nincs meleg. lehet hogy mégse bolha, de viszket lenn a lábam. ma reggel kutyasimogatással kezdődött a napom.

igazából már nem haragszom annyira, hogy itt van. pedig ugyanolyan hangos időnként, bizonyítja milyen jó gazdi. szomszédot is ugat, pedig azt aztán senki nem kéri. megszoktam. igaz, ma nem ébresztett hajnalban, de ne fesse az ördögöt...

reggeli a szabadban. akárcsak az impresszionistákkal. és most kivételesen mackó is velem reggelizett. pedig ő otthon sosem reggelizik. szüleim templomban. apám meg akart tegnap téríteni. prezsbiter. nagy beleéléssel. nem is tudtam, hogy ma már illik színesruhába is templomba menni. itt mindent pénzben számolnak. megdícsérem anyám szandálját, hát bizony, mondja, bőr, 1millió500. na búcsúzom, naplóm. mert már a család egyrésze itthon, másik rész hamarosan.

manócska megvan még a titkunk? (nem az, amit... hanem tudod melyik) vagy felejtsem szépen. én igazából sosem fogok semmiért nagyon haragudni, csak kicsit néha. most nem.

Apámmal szegénnyel senki nem szeret sehovase menni, kiabálva beszél, körülötte harsog utca-szomszéd, pedig nem süket (vagy ha igen csak kicsit), és mindig

csak arról
ami
őt

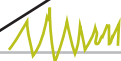

Izgatja, nem érdekli hogy az más nem, vagy hogy ki más zavar még. Csak mondja-mondja mindig a magát. Egyedül amikor a temetőben (s amikor esti séta), s mesél a padon a családfáról (anyámmal), az olyan meghitt, azt igen nagyon szeretem. Minden évben legalább egyszer. Akkor nyugodt, és csendesen szépen emlékezik. Olyankor minden szavát feliszom. Egyébként én időnként szoktam sajnálni. Titokban. Máskor sajnos igen idegesítő. Egyedül mackó szeret vele menni, ő nem tolja el magától, legyen szórakoztató-vicces vagy épp nevetséges, mackó mindig megsajnálja (igaz ő egy évben egyszer, két hétig van itt... mellelleg akárcsak én. És ha a család hangos, ő olyankor észrevétlenül elvonul. Olvas vagy napozik. Egyébként máskor mintha élvezné is társaságát, azaz pont azért kedveli, amiért más nem. Megnézném azért ahogy én ismerem, hogyan ő is több ideig... mi kerekedne belőle) Általában megvédi ha bántják, vagy nevetségessé teszik. Mackót hidegen hagyja a többség, az illem, a szokás, vagy hogy más mit gondol. Azaz érdekli, nagyonis hogyan őt kívülről, de másként mint ahogy szokás. Azaz... most ezt nem tudom kifejtetni. Ebben kicsit hasonlóak vagyunk, bár engem még inkább nem érdekelnek ilyen dolgok. (Azaz igenis és mégsem.)

ma különös alkalom, hogy én is a barátnőmmel, így adódott, hogy ők ketten autókáztak brassó, majd fürödni rétyi-tó. de ez csak a terv volt, mert valójában...

Tudni kell azt, hogy apám sok-sok év után jutott hozzá pár napja új autóhoz, amire több éve (több tíz?) szívrepesve várt. Mert egyébként anyámmal hónapról-hónapra éltek kis fizetésből-nyugdíjból tisztességgel. De mivel apám annyira vágyott, hát sikerült eladni egy öröklött földet, amiből végre annyi sok év várakozás után jutott az új autóra. Anyám keserűségére, mert ő nagyon sporlós. Hitvallása, addig nyújtózkodni míg... és itt most a takaró. Betakarni. Mert itt ugyan ebben az országban tisztas fizetésből arra nem futotta. Autóra. Pedig lottózott apám, megállíthatatlan, hiába remélt. Szerencse nem járta rá. Még kis kölcsönt is vettek fel, amit sose tettek életükben, hogy meglegyen az új autó.

Hazajöttek. Mackó - Apám, szomorú arc. Fürdés nélkül. Nem jutottak el rétyi-tóhoz. Új autó megüttetve. Apám ráfázott már megint a túlzott figyelmességével. Mert ő mindig mindenkit előre. Az emberek itt az úton nincsenek ehhez szokva. (Mellesleg bent a házakban sem.) Egyébként mackó ki nem állhatja pesten sem az autókat, autósokat, hogy milyen vadak, ő biciklipárti, de elvult szörnyülködve, hogy itt brassóban hegyén-hátán, szabálysabályt szegve, visszasávon előzve töményen mennyiségű autó. És apám szegény... pont amikor már csendes helyen, a rétyi-tó felé.

Jóformán autó se... Szabályos elsőbbségadás közben jött bele a semmiből bukva elő, hátulról. Pedig ő vezetőoktató is volt (régén autóversenyző is... szeretett volna), mielőtt 30 évig autótechnikusként fillérekért az államnak éjjel-nappal dolgozott. Éles szemmel s igen jó reflexxel. (Nembeszélve arról, hogy ping-pongedző is. Oda is jó reflex kell.) Véletlen, vagy az idő múlt el felette. Ki tudhatná azt megmondani. (És ő most vétlen.)

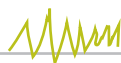
Apám csak nézte (mackó elmesélése szerint nem tudott megszólalni). Mint aki nem hiszi, ami történt. Ő aki beszéd nélkül egy tapodtat sem, s aki mellett nem lehet megszólalni, (...) az autót.

Jaj, csak ma időben kezdjenek forgácsék a petrivel. A kisördög bennem... elképzeltem a múltkor hogy megkérdezem csak úgy játékosan lacit nem kezdenének-e hatkor inkább. Bezzeg mackó is mondta a miénket hogy miért nem inkább 6-kor. Akkor most jobban elértem volna a cseresznyéskertbe is. **m**ost izgulhatok végig hogy kezdjenek. **l**esz abból is fél nyolc, ha nyolckor indulok... úgy lássuk csak jó ha fél 9 kilenc de inkább 9fele odaérek, óra fél, kettő, indulhatok is vissza... és mi van ha lemaradok például a

flaubertről... a két barát... egyebek... furcsa most eszembe jut a név ez is inkább véletlen... lehet hogy nem is az a név... mindegy. szóval éppencsak negyedében lehetek benne, ugye valamit valamiért vagy nem tudom hogy szépen összeérjenek a dolgok

...

Meg aztán meg akartam azt is kérdezni, nem kellene-e lacinak cd. A filmről a láncszemek... mégiscsak így akadozva hol van hol nincs a naplóban... meg bélának is jó lett volna legalább, mindegy. Olyan nagyon van hogy ■ nem tudom hogyan kell. ■ hogy mi illik is meg hogy azért ne legyek túl rámenős sem. Meg hogy azért film. Na mindegy.

■ emlékül. hogy ugye nemcsak dokumentáció... azt is hogy illik-e, annyi sokmindent ugye nem tudok, meg kicsit azért tartózkodom is azoktól a dolgoktól inkább eltüntettem mintha nem lennének pedig azért ott... hogy akkor nem kell velük foglalkozni... pedig kell... valamilyen ugye megoldás. De lehet hogy nincs ezzel baj, hogy le lehet tölteni naplóból, és akkor az távolibb... hogy el lehet a dolgokat szépen maguktól távolítani. Akkor meg ■
• minek ezzel is frusztrálkodni... mint valami mosakodás. Hogy mindent tisztára, pedig igenis mindent képtelenség tisztára mosni. A cipőn is folyton járunk aztán ugye azt sem lehet mindig tisztán. Legalábbis a talp. Jut eszembe a talp... hogy piszkos-e. ■ annyit sikálja magát, mint a (kis)állatok. Azoknak sem kell állandóan mosni ■ talpuk amikor kintről bent. ■ meg hogy a kisgyerekeknek sem árt egy kis kosz. Erősebbek, immunisabbak lesznek... pedig azért én is csodálom megcsodálom ugye a patyolattisztaságot. Mindegy. ■ annyi mindent nem lehet normálisan egybe függeszteni. Az ittet és ottat... jól van így. Itt is ott is. így is úgy. ■ ma ilyeneket mondtam

g A

csupa csupa hiba... kell nekem folyton a hibákról írni, na de a németek elhibázták... nyertek a kínaiak. Duplán. A színek mindig pontosak. Így vagy úgy. Minden árnyalatnak helyén. És a formák.

Büszke vagyok testvéremre. Messze hírlík, milyen jó mérnök. Ahol megfordul, igazgatóvá akarnák előléptetni. De ő szerény és öntudatos. Nem bízik rangban, csak mesterségben. Kemény önmagával, és másokkal is. Talán csak párjával s gyerekeivel nem. Őket végtelenségig kényeztetni. A csillagokat is lehozza, ha az kell. Azt igénylik. Értük kényérre lehet kenni. De sajnos én látom, sokszor fáradt, és észrevétlen elvonul. Ilyenkor alszik. Csendben. Néha nézem. És sajnálom. Ilyenkor. Pedig boldog. Ő igazán boldog, azt hiszem.

Most egy külföldi cég (francia) építkezik itt, s máris elcsábították magukhoz. Csak azért sikerült nekik, mert nagyon... nagyon távol kellett neki eddig családjától. Állítólag 1000 mérnökből választották ki. S valósággal kérték.

Meghallgatás meg minden. Ő tud nyelveket. Angolul s az itteni nyelveken beszél. Büszke vagyok. Az én öcsémért harcolnak nagyhírű vállalatok. De ő csak szerényen keres. Külföldre nem megy. Ahol több... Mert családja ragaszkodik a szülőföldhöz. S ő értük mindent. Párja mindigis ragaszkodott a barátokhoz s a szülői közelséghez.

Megszokva törődést, kényeztetést. Ő akármilyen vagyonért se ki sehová se.

Szóval testvérem, aki öcsém (mindenki mindig fordítva hisz minket, hogy én a kisebb, de ez mellékes), korrekt, megbízható, talpraesett, egyenes, szókimondó, kissé talán diplomata. De ez a világért sem látszik rajta. Olyan szerény. És olyan szégyenlősen mosolygós, ha bárhol, vagy társaságban. Azt hiszem van valamiféle komplexusa. A mi családunkra ez egyébként is jellemző. A komplexus. A szakmában viszont kemény. Egyszer láttam-hallottam mobilon különböző nyelveken utasítani. Hogy mit tegyenek. Mert ő akárhol van is, mindig mindennel őt hívják. Hogy mit kell tenni. És ő mindig mindannyiszor nyugalommal válaszol. Nem emeli fel hangját. Azért megmondom őszintén, én ezt a mobillal együtt is ki nem állhatom. Hogy engem bárhol bármikor. Hogy mindig elérhető. Hogy sosem egyedül, magamban. Én ezt egy napig sem bírnám ki. Nagyon. Nagyon idegen. Mobil. Örökké mozgás... Na szóval, ő nagyon tudja mindigis, hogy mit akar. Velem ellentétben. Aki most például csak lógok a levegőben. Akár egy lufi, szállok. Azaz szállnék, de meg vagyok kötözve. Azaz hozzá egy szöghöz. Így nem tudok elrugaszkodni. Csak a kötélpályáján lenghetek. Régebb amikor nekem mentek jól a dolgok, én voltam a család büszkesége. Most ő. És náluk most jön a harmadik gyerek is. Mintacsalád, mintaapa, mintakarrier. Csak én és mackó vagyunk lemaradva.

Tegnap együtt tettünk meg 20 km-t biciklivel, én, mackó meg az öcsém. 10 km-en végig 8 fokos emelkedő, de büszkék voltak rám. Hogy bírtam. Nem kellett megállnom. Végig ülve bírtam. Igaz, nagyon, nagyon nehezen. Erőlködve. De nem akartam, hogy csalódjanak bennem. Öcsém néha-néha játékból meglökött. Tolva rajtam egyet-kettőt. Pedig miattam igazán ők is csak lassan haladhattak. De én tudom, hogy ők gyorsabban szerettek volna. Mégis megdicsértek. Testvérem még meg is jegyezte, hogy ő

felfele nem is hajtott volna gyorsabban. Minek. Pedig ők erősek. És pedig a testvérem engem nem is szokott dicserni.

Annyi erőm sincs hogy nemet mondjak. Amikor már nincs kedvem elmenni. Sohasem ígérek többet semmit. tévedés volt. sohasem szabad biztosra menni. Csak akiben igazán bízunk. És az ritka. Olyan az életben talán nincs is. akiben mindig bízhatunk. A szerencséseknek adódik olyan csupán. A nagyon szerencséseknek. Egész életemben tudtam, hogy fújni fog a szél kedve szerint. Hogy ki vagyok téve a szeszélyeinek. Egész életemben áldozat leszek. Minden erőök összefognak, és nem vagyok jó szerkesztőnek sem. Sajnos semminek sem vagyok elég jó. a pillanatok, azokat a pillanatokat pedig felejteti. A pillanatok aminthogy elmúlanak. Amikor látom, csak arra a pillanatra, hogy nekem is van egy hang, egy ösvény. az álmaimban járhatok ezen az ösvényen. Csak az álmaimban.

A lábak. Azok bármikor ugye bármikor elengednek. Hogy várhatom, összebicsaklik amikor eljön az idő. Vagy saját lábaim is ellenem fordulnak. Hogy saját lábaimban sem bízhatok.

Hiába, a horoszkópnak mindig igaza. Sajnos igaza.

A pillanatokat pedig nem lehet meghosszabbítani. Az a fajta vagyok, aki végül mindig feladja. Aki nem elég erős, mert látja, hogy az emberek olyan nagyon semmilyenek. Hogy fel mindig kapaszkodnak, mindig akarnak, mindig erősek akarnak. Akarnak. És ez olyan visszataszító. Olyan sok ember amelyik mind nem szereti a valakit. A valakit amelyik úgy akar **úgy akar** hogy közben mert lát túl sokat lát, belelát, ezért valójában semmit nem akar. És akkor akarnak, iszonyatosan vannak a nagyon akarók, a még azértisakarók, és az olyan visszataszító. Nem szeretnék szerkesztő lenni. Azt hiszem ha kinyújtom is a nyakam, valójában benn maradni szeretnék. Visszahúzódni. Olyan sokan vannak kint, olyan idegen ahogyan mind ahogyan akarnak. Szégyenlem, hogy ki kell mondani, nem szeretem ezeket az embereket. Az emberek, akik olyan nagyon mind akarnak. Valakit el, a valakit el, biztosra akarnak. És sokan vannak. A nagyon akarók mindig nagyon sokan vannak. Tömegben. Akarnak. Nem szeretem sajnós, nem szeretem az embereket. Sohasem lehetek szerkesztő. Maradni saját barlangban, maradni bent. sohasem érhetem el a kezét. A kinyúló kéz mindig olyan messze van. kár hogy ma itt vannak a **kövecskéim**. Kár pedig máskor mindig olyan nagyon jó volt. nem mindig de mostanában általában szerettem ott lenni. Ma megnyitni is olyan

Elmúlik. majd holnap, hét... kicsi idő és mind majd szépen minden ami ma rossz, elmúlik.

kövecskéim

Sajnos túlságosan látok, a dolgok mögé, semmint jó szerkesztő legyek. Nem vagyok elég ravasz. A bölcsességem pedig csupán ellenem. Magam ellen. Csoda-e, amikor körülöttem velem a hidak mind leomlanak. Hát nem vagyok jó. nem vagyok semminek elég jó. mert senkit nem találok elég megfelelőnek. Túlságosan el van rontva valami az emberekben. Emberekkel. Sajnos nem vagyok alkalmas. Nem járok ma eléggé behunyt szemmel. Magam ellen. Ellenem. Sok ember. Túl sok, túl sok eszközzel alkalmatlan emberek. De az eszköz, a sok eszköz sok ember hatalom. Elfordulni szeretnék. Ez a baj. Hogy a világ a sokemberből. Akikben bízunk. Aiktól aztán elmenekülünk. Mert nem jók, mi sem leszünk hozzájuk elég jók.

Soha nincs, nem adatott életemben olyan pillanat amiben ne félnék. Még azok a pillanatok sem

Ezt az oldalt törölni. csupán egy rossz nap. Ahogy a horoszkóp is megírta. De hogy mindig neki legyen igaza. Hogy ennyire eszközei lennénk. Az igazi emberek a valódi emberek mind elbuktak. Mindig a látszat lesz aki birtokol. Így úgy mind meghal aki

Sohasem szabad bíznom semmiben. Sohasem szabadna.

Igen. Nemvagyok elég erős ember. Az erő ami hatalom.
Elenged. Nem merem felemelni a kezemet. Azok a pillana-
tok csak a véletlenek. Amikor összetévesztődöm. Amikor
elvétenek

Anyám szerint elvontan írok, azért nem tudja olvasni, ő
csak az egyszerűt tudja, ahol egyértelműen le van írva a
dolog. (mellesleg most tanítottam meg a betűkre is a billen-
tyűzeten.) Merthogy míg írom akart belenézni (fölülről
fejem mellett közvetlen), s azt meg én nem szeretem, hát
olvassa a kész naplót. Hiszen tud róla. Hogy ő úgy nem
tud. És hogy akkor beperel. Aztán fizethetem. Hogy ki tudja
miket írok... Na persze, már ebből is csak a pénz, mon-
dom. Mackó nevet. Én is. Bár azt hiszem, meg se tudja
nyitni, valójában. Apámék számítógépből egyelőre
analfabéták.

Most mégis olyan furcsa. Valahogy elveszettnek érzem
magam. Bármilyen jó is történik e napokban velem, olyan
zavart a fejem. Hiányérzetem van, nem érzek biztos talajt a
lábam alatt. Aminek igazán örülhetnék vagy kihasználhat-
nám, sem élek vele. Pedig itt minden olyan szép. Talán
valóban hiányzik valami. Vagy valaki. Nem tudom. Én sem-
mit nem tudok. Mintha csak sodródnék. Amikor ott vagyok,
ez hiányzik. Amikor itt, akkor az. Pedig ott most semmi
megfogható. Semmi bizonyos. Csak az örökös bizonytalan-
ság. Nem tudom miben vagy kiben bízhatok. Amikor valaki-
ben annyira bízom is, és szeretem is, valahogy annyi min-
den úgyis amúgyis hiábanemtudomhogyan, elromlik.
Most például szerettem volna elmenni kedden is arra az
irodalmi estre. De most ugye én itt. Talán máskor.

És leveleket szerettem volna írni. Akiket szeretek. Akik sokat jelentenek nekem. És akik esetleg várják. És akik mégsem lehetnek hozzám olyan közel...

Nem tudom, eljön-e valaha is az az idő, amikor lelki békém magára talál. Nyugalomra.

Miért van az, hogy amikor boldog lehetnék is, sem vagyok, lehetek boldog.

Miért van az, hogy én mégis és sehogy nem vagyok (valójában) boldog.

Szeretlek. Nagyon szeretlek benneteket.

Most annyira szomorú mindenki itt, azaz ott, nálatok, hogy én inkább meg akarok halni. Én nem akarok többet itt lenni.

Kedvellek, igazán kedvellek téged. Ahogy jöttél, ahogy megpuszítottál, ahogy amilyen kedves, természetes, figyelmes, ahogy szóltál is, és ahogy minden pillanatban is, sosem felejttem el azt az estét. És ahogy hívtál, és ahogy akkor elmentél. És ha haragszol, ha tényleg igaz amit olvastam, azt én nem tudom... nem akarom elhinni. Hogy te így. Mondd hogy nem haragszol. Hogy énrám semmiért nem haragszol. Mert én sem haragszom igazából.

Senkiresem. Terád meg végképp sosem. Mondd hogy nem... hogy énrám nem. Hogy az nem lehet.

Ugye nem lehet?

Ó, ha kiemelne most ebből a gödörből valaki.

De ki de ki de ki?

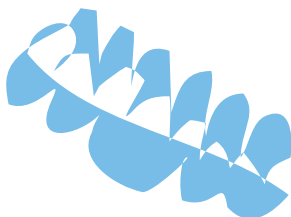
Akkor fel tudnám emelni az egész világot.

Hát gyenge vagyok. Mit tegyek? Mit? Ha egyszer így. Egyedül semmiből nem tudok kimászni. Ó, hogy csodálom az erős embereket. Erős emberek, gyertek, itt a kezem. Emeljete ki! Most engem. Engem is. Nem akarok itt a gödörben. Hát rossz vagyok? ezért is? Hogy én nem itt... hogy nem akarok itt.

erős emberek erős emberekkel.

Ómilyen hálás lennék. Lehoznám a csillagokat. Leén. Mind. Dehát olyan kevés ember tud emelni. Vagy ha egyszer mégis, valaki, aztán észrevétlen eltűnik. Várva-várva váratlan. Pedig felelősek vagyunk azért amit megszelídítettünk. —————> Ónem... nem. Ez nem jó szó. kötelesség. Rosszul hangzik. hangzásban. harang. A valóság az olyan bonyolult. Szerelmesen szeretni... mégsem szerelmesen, hogy örökké maradjon. Megmaradni. Nagyon bonyolult. Biztosan szégyellenem kellene ezt is. Hogy én ilyen tehetetlen (telhetetlen), elveszett. Hogy semmit sem egyedül. Dehát akkor innen nézve azt is röstellnem kéne, hogy egyáltalán létezem. Vagyok. Ezt nem tagadhatom le.

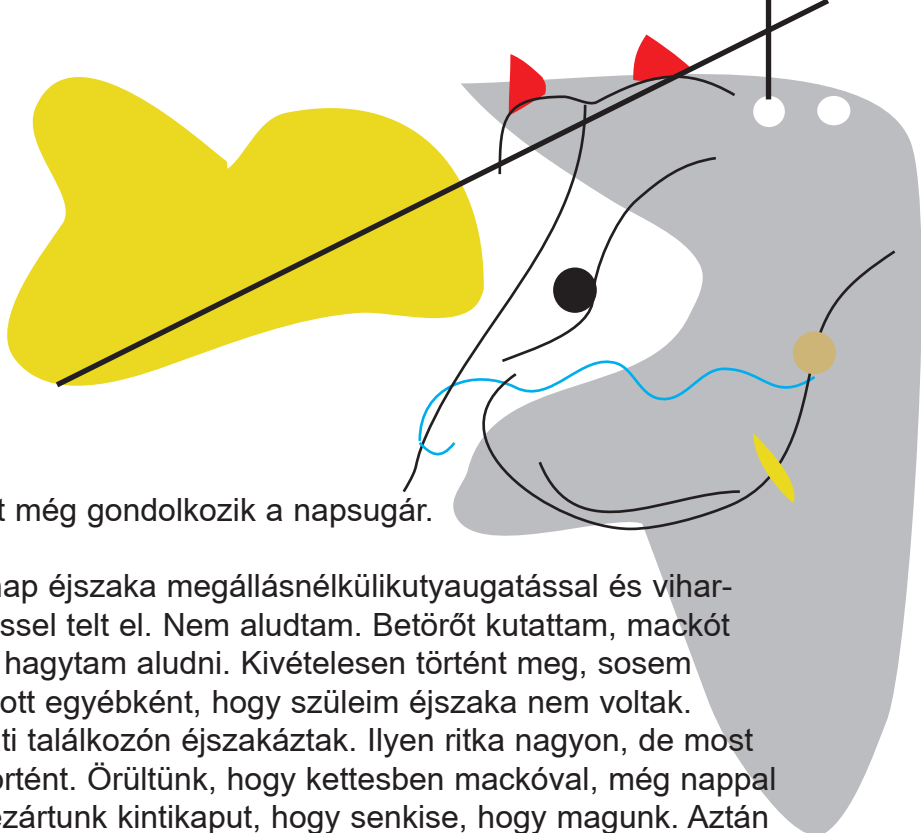
Ég a hátam. Combjaim, vádlim. Tegnap biciklitúrán égtem le. Pedig már 40 km-t bírtam. S már rutinból váltok, nem nézve emelkedőt. Ereszkedőt igen, mert az jó. Csak mackóval ketten voltunk. Hiányzott az öcsém. Dehát neki dolgozni.

Szegény meg gazdag vidékeken, néhol szekéren, gyerekek testüket vakargatva, csuromkosz ruhákban, máshol hatalmas villákban szemüveges kertitörpékkel, szerelmeskávézókkal, aztán meg lepusztult, elhagyatott fürdőhelyiségen. Félig vagy teljesen összeomlott valamikori álomszép tornácos-teraszos villák. Ott ahol már csak mozgásszerűek, megannyi fogyatékos. Úgy néztek minket, szegények, a két biciklivel, mintha égből pottyantunk volna. Szomorú. Nagyon szomorú látvány volt. Már apadnak ki a gyógyforrások szerteszét a szárazságtól. Nincs ki ápolja, gondját viselje. De azért találtunk. Csak úgy folyik el a finom, erőshatású gyógyítóvíz a patakba. Itt, e patak mentén, sok-sok nagy emelkedőn keltünk-kerekedtünk.

Sokat gondolkodok rád, rátok. Mackónak is mondtam, hogy még jó hogy elábrándozom, így aztán az emelkedőkre sem figyelek. Azért az útra figyeljek, mondta vissza.

Lehet hogy bűnös vagyok? Azért akarok meghalni? Azért nem vagyok boldog? Hogy semminek sem tudok igazán örülni? Dehát ha így, nem érdemlem meg az életet. Ilyen élnetetlenül. Hogyan jogom élni. Csakazért mert megszülettek. Akartak. Ki tudja? Ez is. Fájt a testem, fájt az életem. Szégyenlem, hogy most is panaszkodom. Ahelyett hogy írnék szép, mélyenülő, magaslatocon ragyogó, verset. Naéspersze élnem kell, akárhogyan. Értelmetlenül is.

azért még gondolkozik a napsugár.

Tegnap éjszaka megállásnélkülikutyaugatással és viharjelzéssel telt el. Nem aludtam. Betörőt kutattam, mackót sem hagytam aludni. Kivételesen történt meg, sosem szokott egyébként, hogy szüleim éjszaka nem voltak. Baráti találkozón éjszakáztak. Ilyen ritka nagyon, de most ez történt. Örültünk, hogy kettesben mackóval, még nappal is bezártunk kintikaput, hogy senkise, hogy magunk. Aztán nem így történt. S este hogy na most szeretkezés... (mi ezt összebújásnak hívjuk, mindig az én ötletem)
... amikor a kutya.

Féltem. Sötét volt. Fényt kellett gyújtani. Órák múlva derült ki, betörő nem volt. A kutya a villámért, dörgésért. Mackó megjegyezte, hogy akkor mégse. Nem lesz házunk. Ha így félek. (... aztán mégis.) Én csak hajnalban aludtam el.

Ma éjjel is írtam. Egyszerűen jöttek, rohamoztak a gondolatok. Ilyenkor hiába ha akarnék is aludni. Alig leteszem, újra fel. Le-fel. Így megy ilyenkor. Mackó is lámpánál olvasott, de amikor látta hogy napló, eloltotta a lámpát. Észrevettem ilyenkor ideges. Nem szereti amikor én naplóval. Az enyémet is eloltottam, hogy ne zavarjam. Sötétben írtam. Másnap, azaz mondta, hogy miért nem kapcsoltam fel. Pedig tudom. nem szereti.

Mackónak időnként komplexusa van. De az nagyon ritka, hogy mondja is. Talán egyszer ...maximum kétszer mondta összesen. Hogy ő tudja, érzi, nekem másra lenne szükségem. Nem órá. Hogy jobbat is találhattam, érdemeltem volna. Nem ilyen senkit. (senkik és semmik. ebben is mennyire együtt) Aki szakmailag is rokon, akivel én együtt, tudnék, és kiemelhetne, ápolhatna, mozdulhatna. Hogy akkor én boldog. Hogy én mellette tudja, boldogtalan. Volt olyan is, elárulta, azért nem gyereket (ő), hogy akkor én a gyerekekkel. És hogy őt elhanyagolnám. Biztosan akkor én már csak a gyereket szeretném, kényeztetném, simogatnám. Pedig neki fogalma sincs, mennyire nem így. Én. Meg persze félt a felelősségtől is.

... aztán mikor én mindent meg... az égvilágon mindent, s őt is bele... kiderült, hogy valójában se lehet. Kettőnknek.

Én, mindenért bűnös vagyok. Azért is hogy szeretek. De most inkább elalszom.

(mackó régen alszik. Elnyúlva, hason, meztelen.)

Nem szabadna már naplót sem írnom. Mikor már végleg elhiszem, hogy nem vagy, leteszem a tollat. elmegyek. De amíg még elhiszem... amíg még hajszálnyi remény, hit, ilyesmi, persze tudom csak magamat áltatom, ahogyan elhittem, ahogyan hittem. pedig már most tudnom kellene. Elhinni, amit érzek. Hogy halott minden.

Akkor menni el, mikor úgy tűnik, boldog.

Csendben, észrevétlen. Körülöttem amikor mosolyok. Vagy könnyek. Mozdulatlan, mereven. Azt hittem, hogy... de nincs. Sosem lesz. Mert csak olyan, minden, amilyen eddig is. Hiába hittem, hogy lehet más. Hogy szép. őszinte.

Igazán nincs ez jó hatással rám.

ha az emberrel jól tesznek, ha az emberrel jó történik, ha az emberrel törődnek, ha az emberre odafigyelnek, ha az embert értékelik, ha az embert megbecsülik, úgy sokkal könnyebb jónak lenni.

Azt hiszem mégis prózával kellett volna foglalkoznom. Mesékkel. Aztán továbbblépve.

Nem tudom. Csak azt, hogy a helybentoporgás nekem nem jó. Ahol nem épül semmi semmire. Minden elvész. Még ami volt is. Olyan megfoghatatlan. Mindenesetre nem értem. Hogy akkor mi az ami még ittart. Miért nem hittem anygalka neked sem. Amikor igazad. Miért hiszek? Miért bízom mégis...

... Hogy fájjon. GödörGyötör. Jóember? Rosszember? Nem akarok erre gondolni. Ha jó, akkor azt úgyis megérezem. Hiszen válaszol. Ha válaszol, akkor jó? Ha rossz, akkor meg miért foglalkoznék vele? Miért foglalkozom még mindig vele. Miért nem nyugszom bele? **Hogy nincs.** Már régóta. Hogyis nem tudom elfogadni, felfogni. Jóember-rosszember. Mint régen, gyerekkoromban, amikor a tévében film. Időnként kiszaladva, elbújva ablak-függönynél, ajtón kívül. Hogy mikor rossz, azt ne. Amikor félni kellett. Aztán vissza, szüleimet közben folyamatosan ostromolva: ez most rosszember vagy jóember?

Apám nem tud hazudni, csak kicsiket fül-
lent, ami igenjól látható. De azokat is úgy
éli át, mintha színigaz. És meg is magya-
rázza. Úgy alakít mindent, hogy neki jó.
Napersze ilyenkor nagyon vicces, mert túl
átlátszó. De ő a végsőig harcol.

Komolyan. Olyan apró butaságokért,
amiken más már rég nevet. Az igazáért.

Menzel és Forman megnyalhatná
mind a tíz ujját, ha apámat egy napig
látná, hallaná. Kész vicc, hogy milyen film készülne.

Pelikán József gátórt már említettem.

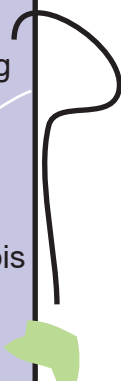
Mihalkov. az előbb mihalkovot akartam, de nem tudom
hová

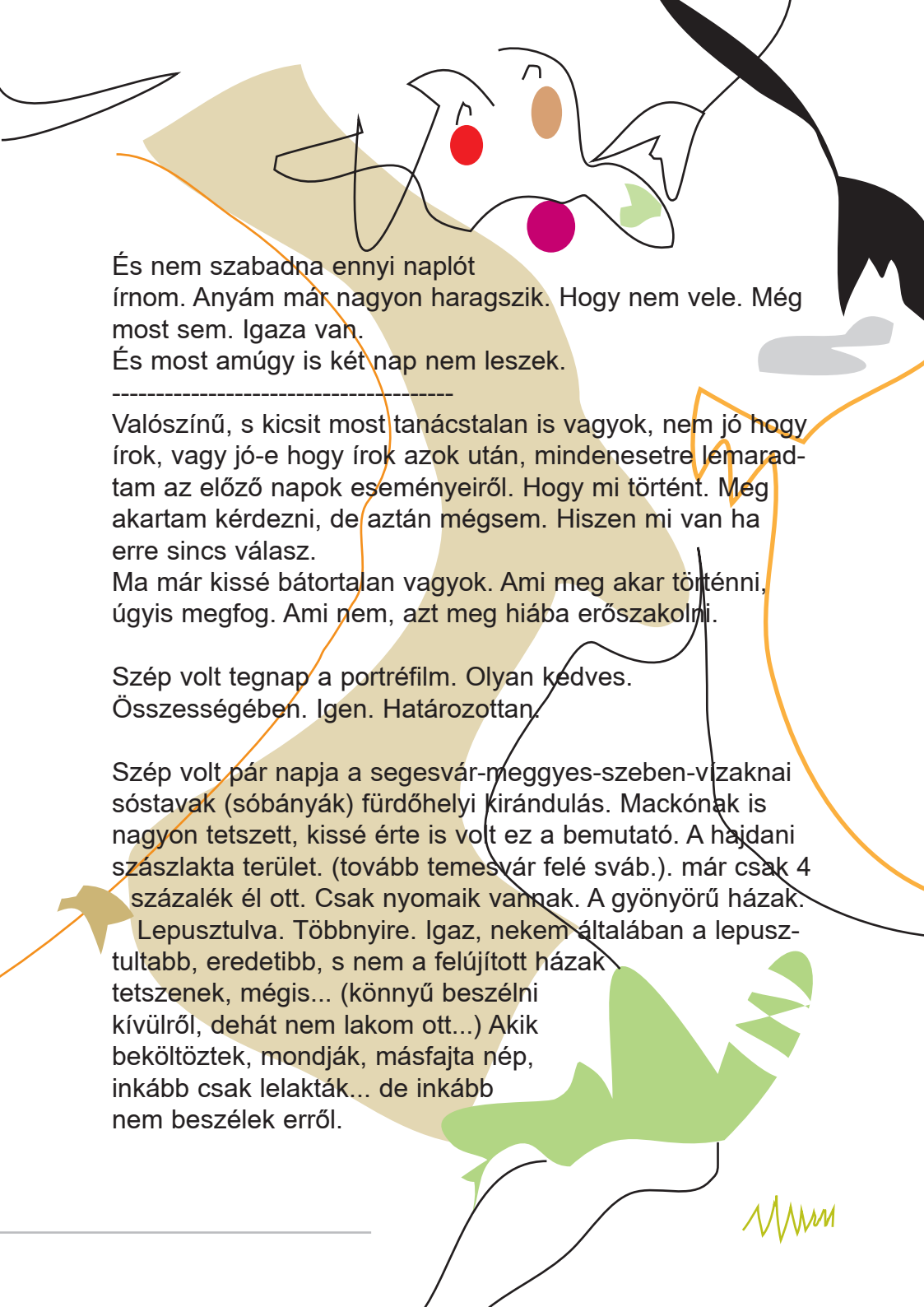
Apámnak vagyonosnak, nemesnek, grófnak, de legalábbis
nagygazdának kellett volna születni (akárcsak a
névőünk), mint sokan mondják. Hogy legyen mit szórni.
Szétosztani. Ő mindenkinek mindent, s magának is min-
denből csak a legjobbat. Legyen az ruha, eszköz, vagy
más, nagyobb dolog. Most is például az autó. Mindenből
csak a legjobb márka. Anyám keserűségére, merthiszen a
baj ott kezdődik, hogy valójában semmije sincs. Így nincs
miből. Apám nem ismeri a spórlást. Anyámmal ellentétben
aki beoszt mindent.

Most kiszállok. A fotómat ha valaki visszacserélné. Vagy
olyan nagydolgot kértem? Igen, bizonyára. Nekem még ez
is nagydolog.

Hogy mennyire hiszékeny vagyok. Mennyire naiv. Hogy
még mindig hiszek. Amikor már halott minden. Itt k
örülöttem.

Miért? Miért szeretlek én még mindig titeket? Ha ezt meg-
mondhatná, magyarázhatná valaki.

És nem szabadna ennyi naplót
írnom. Anyám már nagyon haragszik. Hogy nem vele. Még
most sem. Igaza van.
És most amúgy is két nap nem leszek.

Valószínű, s kicsit most tanácstalan is vagyok, nem jó hogy
írok, vagy jó-e hogy írok azok után, mindenesetre lemarad-
tam az előző napok eseményeiről. Hogy mi történt. Meg
akartam kérdezni, de aztán mégsem. Hiszen mi van ha
erre sincs válasz.

Ma már kissé bátorítalan vagyok. Ami meg akar történni,
úgyis megfog. Ami nem, azt meg hiába erőszakolni.

Szép volt tegnap a portréfilm. Olyan kedves.
Összességében. Igen. Határozottan.

Szép volt pár napja a segesvár-meggyes-szeben-vizaknai
sóstavak (sóbányák) fürdőhelyi kirándulás. Mackónak is
nagyon tetszett, kissé érte is volt ez a bemutató. A hajdani
szászlakta terület. (tovább temesvár felé sváb.). már csak 4
százalék él ott. Csak nyomaik vannak. A gyönyörű házak.

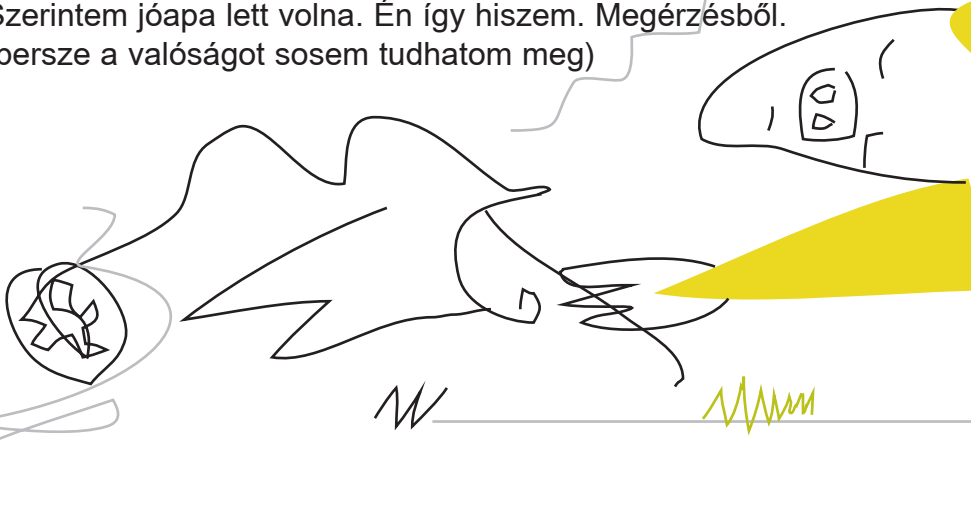
Lepusztulva. Többnyire. Igaz, nekem általában a lepuszt-
ultabb, eredetibb, s nem a felújított házak
tetszenek, mégis... (könnyű beszélni
kívülről, dehát nem lakom ott...) Akik
beköltöztek, mondják, másfajta nép,
inkább csak lelakták... de inkább
nem beszélek erről.

Ja és szebenben elkaptam véletlenül egy német fémszobrász igenkülönlegesen érdekes szobrai. Fémről kerekítve-kanyarítva. Pont az a stílus amit szeretek. Már-már absztrakt, de még figuratív. És vicces. És komoly. Mind együtt. Az sem mindegy honnan nézem, aztán tehén is, biciklisek is, sok-sok tehén, sok-sok biciklis, különleges arcok üres testtel vagy fejfel, objektumok. Modern is, vicces is, provinciális is (jó értelemben itt, azaz úgy "kifigurázva", ábrázolva, hogy a lényeg maradván, érzékenyen megfogva, érintve). Élvezettel élve.

A legkülönlegesebb a házakon kívül mégis a sós-tó, megannyi tavacska, voltak. De nem a strandnak kiépített, hanem a természetesek. A sziklák közepében. Mackó alig hitte. Hogy csak elkezd úszni, aztán hiába, nem tud. Fennmarad a víz tetején. A sótól. A medve-tónál is sósabb. Igen különleges volt. Nekem is. És ez a környék mégcsak nincs is gazdag villákkal kiépítve, mint a szovátai. Ahol a medve-tó. Mellesleg azért az is tetszik.

Ja és mackóról való igaz az a kétértelműség is (csak mert visszaolvastam a naplóm), hogy ugyan hiába látszólag, vagy valóban nem akart... mégis ha már lett volna, lehetett volna, felnevelt volna akár bénát, egészségest is. Szerintem jóapa lett volna. Én így hiszem. Megérzésből. (persze a valóságot sosem tudhatom meg)

Jól vagyok. Nyugodt.

Ma nehéz túrán (bicikli) voltam a barátnőm fiával (keresztfi-am, bár ezek a megnevezések tőlem idegenek) meg mac-kóval. Arrafelé igenrossz utak, s általában szegénység. Falvak között, mezőn át, ösvényeken, szekérúton, kom-bájnutakon, bányautakon. Igazán elfáradtam. És még a for-rást sem találtuk meg. Mackó kerékpárja félig oda.

Mindig gondolok rátok.

ebben a világban lehet-e? meg lehet-e maradni?

csak a szépet próbáltam látni, becsaptam magam. látnom kellett volna mindent. kimondani.
de csak a hallgatás
(gondolkodni is ilyen szaggatottan

miért kevertél bele engem ebbe az egészbe? miért nem kíméltél? védtél? féltettél?

ma anyám írt, üzent. azt írta (mert megtanítottam írni gépen), megsértett-e. nem. nem sértett meg. sem ő, sem más. csupa seb vagyok. mit számít.

mondjam azt hogy igen? hogy minden fáj? a jó is, a rossz is.
de hiszen semmi új nem történt. csak amire számíhattam. eddig is.

üzenek. magamnak, valakinek, másnak.

ápolni azt a kicsit amink van. ha már több nem. védenünk. amikor azt mondom nem bízom benned, én is félek.

a kisfiúval aki néz
a kisfiúnak aki már felnőtt

semmiaurában ténfergek, egyre inkább hatalmasodik felettem az értelmetlenség, a létezés lehetetlensége. hiába ha van is még csipetnyi erő, még szeretnék, akaratom elenyészik benne. veszítem lassan magammal hitem is. elveszek, elmúlok teljesen. ami voltam- nincs. ami leszek- nincs. túlsokat adhattam bele talán, sokat ahhoz ami elveszett-nem is volt (mindegy is innen már), miközben fokozatosan veszítve magam. észrevétlen.

felelmes tücsökzaj: én

csak neked szabadna írnom. pedig már megint nem.
megint nem. megint nem. nem és nem.
sohasem belebolondulok.

Kérem, kedves Olvasó, ezt itt hagyja ki, az imént. Ha lehet.
Köszönettel: a szerző.

U.i. Nyulacskát, szül. anyja neve..... elszállították
öngyilkossági kísérlettel a kórházba. Holnap
esedékes hazavitele.

megbízott neve:.....
látogatók névsora:.....

megtagadtam. pedig először akart őszinte lenni. rég mit nem adtam volna ezért.

emberek előtt mindig máshogy kellett viselkednie. hozzá- szokott, hogy egész életében szerepét játssza. páncélját védte, pedig a világ alatta volt. pedig ő más volt. más. megérdemelte. szülei nevelték akik nem a szülei voltak. szüleit nem akarta ismerni. ó világ! sose hozz fényt rá. sose mutasd meg.

minap is, miközben úgy ír, kérdi: nem megalázó-e nekem itt... téglák repüljetez égből! nem, ne... kíméljetez. most látom csak, milyen szép amit ír. valójában

tévedés történt. nyulacska nem az a nyulacska. ő sose tenne ilyet. elírás. hivatal vétke. rossz címzés. rossz kézbesítés. valaki más lett öngyilkos abban az időben. valaki mással történt meg. ő meghalt. erről viszont hivatalosan nem írnak. csak képek beszélnek.

A hosszú, mély alvásnál nincs jobb. Zsibbad test, álom fest valóságot.

amikor igazán szükségem volt rád, sosem voltál. akkor sem, régen. más padtársad volt. állandó. akivel aztán többet sohasem találkoztál. nekem nem volt. csak leveleztél velem, titokban, de sosem ültél mellém. csak délután, amikor ketten. csak ketten. meg a kamaszbulikon, sátorkirándulások, ahová hívtak. oda veled mindig engem hívtak. vagy fordítva. nem tudom. ott ő sosem volt. nem járt bulikba, vagy nem hívták. magányos lány volt.

(én is, de az más. nem láttam magam akkor hogy milyen.)

ahogy később aztán itt. engem sem hívott sose senki. sehová. csak néha. igen, miket beszélek. voltak ilyenek. csak később több, amikor párom. az is rég. amikor még benne is élet.

most pár hete is mit mond anyám, akkor éjjel amikor arra az összejövetelre, s aznap megáll, hirtelen fék ránk, az az autó, épp délután sétálunk (akkor egyszer sétáltunk míg én otthon), kiszáll az a fickó, vigyori lópofa családi barát, s hogy üdvözl?: Na és hogy van a mi kis királykisasszonyunk? esküszöm, ha nem olyan nyurga, s nincs ott senki, megpofozom. de nem. most is milyen beképzelt, nagyképű vagyok, hiszen csak állnék akkor is, s néznék bambán, zavartan. Válaszoltam, persze kelletlen s ügyetlen, mindent leolvasott arcomról. anyám nem látta. nem nézett. ha néz, lát is.

nos, mit mond anyám, amikor neki újra elmondom, hogy ki is ez a fickó? Tényleg? nem is mondtad. és minden ment tovább, ahogy eddig volt.

akkoriban mikor írtam, azt képzeltem (hinni nem még), én vagyok az a kislány a templom felé. de hát ez ő. most világlik fel. a tudattalanból...

tegnapból arc

az a lány meghalt. egyetemi évei alatt a forradalom idején. idegösszeroppanásban, Temesváron. nem rögtön. hordta még pár évig. a másik, egy fiú, aki azidőben volt katona, ugyanolyan visszafogottan csendes, szemüveges fiú, és aki ugyanúgy nem ült senkivel akárcsak én, szintén idegösszeroppanásban. ő még él. de már más lakik benne. másik ember.

megmentett tenyéren jel. Ép elmém annak köszönhetem, hogy erős voltam, erős maradtam.

hívtál a lány temetésére. otthon voltam épp. nem mentem el. nem volt akkor sem semmilyen tartás bennem. nem fogtam fel. olyan volt, mintha azt mondtad volna, gyere hozzám, beszélgessünk. vagy nézzük meg együtt, szeretnél nekem egy könyvet venni. nem, nem így volt, ezek sosem így voltak, mindegy is. egy időben tényleg halmoztál könyvekkel. (te is). hihetetlen ma is számomra. vannak dolgok, amik csupán később jutnak el. dolgozódnak meg bennem. sőt, emlékszem azt mondtam, igen, erre pontosan emlékszem, hogy: úgysem ismer engem az anyukája sem, nem is tudnék semmit mondani. és később... hányszor és hányszor sírtam miatta. hogy akkor nem mentem el. utoljára látni. elmenteni magamnak. ez egyik, amit soha nem bocsátok meg. de te, te végül mégis miért nem? hiszen padtársnőd volt. te anyját is ismerted. mindenki tudta ki volt neked. ő szeretett téged. miért? miért? miért nem mentél el?

Talán még a halott kislányt el lehetne mesélni. Mentem ma, ugye gyalog, és éppen közeledtem volna az iparművészeti múzeum épületéhez, már a feljárón fel, túl, amikor hirtelen nem tudom honnan, a karomban fogtam egy halott kislányt. Nem tudtam, én találtam-e, lehajoltam-e úgy történt volna hogy rátaláltam, vagy hogy hogyan. De aztán csak azt, mivel hogy a kezemben, most merre van a közelebb. Menjek-e a rádayra, tovább, vagy az lenne közelebb, ha hazavinném. Jött egy mobilos fiú is, gondoltam hívni kellene segítséget, de nem mertem, így vittem tovább inkább a ráday felé. Egyszer mintha mondtam volna is, hogy hiszen itt egy halott kislány, de olyan halkán (vagy inkább mert nem láttak), hogy senki se hallotta meg. mintha senki se állt volna meg. Aztán a rádayn azt hiszem elfelejtettem.

emlékszem,

talán ő volt, de ez sem egészen így, akivel életemben először csókolóztam egyik bulin, pontosabban úgy hogy egész éjszaka azon az egy csókon. csak arra emlékszem nagyon hosszú volt, és meglepően jó. talán együtt tanultuk, talán ő tanított, talán tényleg mindkettőnknek új volt. 18-19 lehettem? előtte is volt valami egyszer, amikor csak 14. de ilyen különös élmény, hogy megmaradjon, mármint a csók, csak akkor. igen, ő lehetett. annak a lánynak unokatestvére volt, azt hiszem, s emlékeim szerint akkor épp egy másik testvér vagy unokatestvérről. igen, ez így már pontosabb. akkor tudtam meg, valójában mi volt, hogyan halt meg. de akkor már mást állítottak be. a kórházban. hogy a gyomrával volt baj. vagy valami ilyesmi. pedig tudtam. mindenki tudta mi volt valójában. mindenesetre csak közömbösséged maradt meg bennem, amikor szóban felmerült. nem értem. nem is akarom, hogy megmagyarázd.

sokszor van előttem mostanában arca. régen mindig mereven csücsörített szájjal, úgy tartotta feszesen vállát, derekát is, haja mindig pontosan ugyanúgy lófarkba hátul bekötve. szemébe sosem hullott haja. mindig ugyanúgy jólfésült, homloka csupasz. erre azért emlékszem, mert nekem mindig bajom volt ahajammal. hogyan legyen. hogy jobb. sosem voltam magammal megelégedve. ő nem. nyugodt volt, és ijesztően magabiztos. védtelen felsőbbrendűséggel, mint egy szent. benne volt valamilyen diákszervezetben, mesélte akkor egyszer, amikor eljött hozzám. nem tudom, hogyan lehetett ez, hiszen nekem nem volt barátnőm. nem emlékszem a részletekre. ő keresett meg, vagy én. nem értem. fel nem foghatom. hisz én sosem kerestem addig őt. és ritka volt, amikor én bárkit is kerestem. volt, nem mondom, néha. most hogy visszaemlékszem, mégis voltak barátnőim, hisz

annyi kroki rajzom megmaradt tőlük, róluk. amikor már rajzoltam.

modellt álltak. igen. furcsa, hogy voltak nekem barátaim, akkor. emlékszem, fiúk is. hozzám jöttek, és én rajzoltam. igen, egész átjáróház volt akkoriban lakásunk. anyám, apám, testvérem, a család is rendelkezésemre állt. csak te nem, emlékszem, visszautasítottad. csak egy portré maradt fenn rólad, meg otthon nálatok amikor, — onnan talán 2 krokirajz.

—
nem tudom mi folytán lehetett. talán betegsége miatt szerettem volna találkozni vele, talán ő keresett. ez most már emlékeimből sosem derül fel.

Azt hiszem most ennyi év után értem.

Akkoriban néhány embert felkeresett, át szerette volna adni ami történt vele. Úgy tűnt mintha bolond lenne, valójában az elfojtott ösztönök. Csak az addigi, róla alkotott képeinkhez viszonyítva tűnt bolondnak. Mintha tudta volna, megérezte volna sorsát. Szabadon engedte ösztöneit, nem akarta, inkább már nem volt uralma maga fölött, magában tartani, mint annyi évig, mindazelőtt, mint ahogy józanságát is elveszítette, mindazt ami addig az önképét jelentette, a család, az elvárások, és amit ott temesváron tapasztalt, mintha egy olyan ént hozott volna felszínre, amelyre a másik én tehetetlenséggel válaszol, nem bír hatalommal, öntudattal már felette. Nemcsak mesélt, hanem át is élte, újra, mozgott, előadott, földön fetrengett, ilyenekre emlékszem, mint egy színdarab. Szomorú, ijesztő színdarab. A szexuális élményeiről leperegve keveredtek az utcaképek. A lány, aki magáról soha

életében addig nem beszélt. A tartózkodás és etikett szabályok mintaképe volt, amikor mi még gyerekek, is szigorú nő. Emlékszem iróniára. Arcában, fintorában mindig volt némi cinizmus. Csak most jut eszembe, mindvégig megvolt, arcán ült ez a fintor.

Megvetéssel nézett mindannyiunkra, legfeszélyezettebb nyugodtsággal felelt ha kérdezték, pedáns, igen jó tanuló volt, emi-
nens mintapéldány. Rengeteget tanult, azt hiszem egész felnőttkoráig nem ismert mást. Aztán a csalódásai, a fiúk, egy férfi? ott, abból az időből. Sokszor jut eszembe, hogy ez a lány, lehetséges hogy szerelmi kapcsolatainak áldozata? Egy kapcsolaté? vagy voltak többen is. **mintha többről beszélt** volna, de mégis inkább csak egy. Igen, persze, mesélte a rengeteg forradalom körüli tevékenységet, éjjel-nappal éberség, szamizdat, ilyesmik, amelyekbe beleőrült, nem bírta fizikailag, de mégis mintha ezek a szexuális élmények és aztán a furcsa áttűnések, szakítások, más... nem egészen tiszta innen a kép, hogyan mosódtak össze, emlékszem, nem találtam a fonalat, nem tudtam összekötni, a történeteinek nem volt vége. Nem volt lezárása. Mintha maga is még benne élne, úgy a kapcsolatokban, amelyek régen nem élnek, mint ebben az egész tevékenységben. Úgy emlékezett, mintha még benne lenne. Ezért nem voltak befejezések.

arra pontosan emlékszem, haja ekkor már lazán volt, kibontva, borzos, ha nem tudom hogy ő, őrütnék hiszem, de legalábbis valamiféle boszorkánynak, vagy csak először láttam szépnak. néha szavai közben hirtelen mozgatta fejét, sokat s hosszasan gesztikulált. igen, emlékszem, pontosan részletezte az eseményeket. hogy mikor, hogyan, mit csináltak akkor. hogyan szervezték meg. csak arra emlékszem kirívóan, hogy ez neki nagyon terhes volt, nagyon sok munka, maga is állította, hogy beleőrült. és hogy talán barátja is, szerelme, akit ott, akkor, abban az időszakban ismert meg, azért hagyta ott, miközben felváltva mesélt és mutatott be akkori szerelmi életének emlékeiből pózokat. de erre nem esküdnék, mint ahogy semmire sem, amikre itt, most emlékezem. összemosódnak a hallott dolgok és a képek, ami belőle. olyan gyorsan beszélt ez a hajdan feszesességétől magabiztos, visszafogott, szorgalmas, öntudatos, büszke, tisztelettudó, szigorú tekintetű, magára adó, szinte bénának tűnő szótlán lány, hogy alig bírtam követni. hol a kerek asztalunk alá bújt, feküdt, hol állt, hogy aztán másik pillanatban egész más pózban, vagy épp egy természetesebb pillanatban üljön kissé nyugodtabban. de minden átélt mozdulatát ragaszkodott bemutatni akkori szerelméről, egyértelműen mai szemmel transzállapotban. talán még vetkőzött volna is, de erre sem esküdnék. s én csak feszesen figyeltem minden mozdulatát, talán azért sikerült így elraktároznom.

de ami mégis különös, hogy nekem ez nem volt akkor annyira furcsa, mint hiszem, vagy hittem. vagyis nem úgy ahogy azt kellett, vagy elvárható lett volna. annyira emlékszem, hogy segíteni szerettem volna, tanácsot adni, de nem tudtam. haszontalan volt jelenlétem, miközben ő csak adott, adott magából. minden olyan fölösleges lett volna tőlem. semmilyen szó rajta nem változtathatott volna. de nem is volt neki szüksége másra, csupán jelentétem kellett. valaki voltam a sok ember közül, épp akkor ott, máskor máshol, bizonyára másnak mesélte el ezeket, akihez épp akkor, ott, máskor lehetett beszélni. akinek, akivel át lehetett újra élni. valami hasonló lehet velem is most. ahogy írok. igen. talán ez is ilyesmi. vagy mégsem egészen. hisz nem rólam... vagy mégis általa is önkéntelenül is rólam, rólam is szó van. mindegy is, egyelőre csak le kell írni.

bár mondták, hallottam később, vagy ezt már te is mondtad nekem, voltak gyógyult időszakai, és hogy talán szült egy gyereket is. úgy tűnt, minden javult, hogy anya lett. aztán mégis nemsokára a halálhír. hogy megrendített-e belül ez a változás? mai ésszel erős élmény lehetett, ha most is így emlékezem rá. de miért így? mi hajtotta? talán be akart mindent pótolni... hogy megismerjük. mi akiknek csak távoli, mint egy idegen, egy szent.

csoda volt. ezek a pillanatok bennem azokból a csodákból valók. és ami a legszembetűnőbb emlékem róla (míg meg nem feledkezem a lényegről), akkor, ott, nálam láttam először mosolyogni. mi több, önfeledten kacagni.

tíz (vagy több) nap óta tegnap először mentem ki fényre, utcára. érdekes érzés volt. kóvályogtam, persze összetévesztettem az utcákat, de azért elintéztem az intéznivalót. kis kerülővel befizettem a számlákat, és vásároltam is. hazafelé volt aki szép megjegyzést tett rám. különleges volt ez a rövid séta. ma is. talán jó lenne megismételni.

Tulajdonképpen azon mosolygok, hogy talán nem rossz ilyen embernek maradni. Nem mintha olyan nagyra lennék magammal, ellenkezőleg, de mégis. Kicsit mosolyogni. Legalábbis, ha már elfelejtettem mit is akartam írni.

Nem voltak kérdéseim. Jó jel. Talán magam lehettem egy kis ideig. Jó néha kimenni levegőre. Egy óra séta, fél oda -fél vissza. Olyan csendben.

Eltölteni kis időt.

Tulajdonképpen nem volt különös, inkább olyan természetes, viszont a hangok, azok tetszettek. Az a tér ami előfordult, hogy ridegséget, idegen érzést váltott ki, a nagyon fény, feszélyezettséget,

most egészen barátságos volt. talán azok tették, akik a teret betöltötték, talán mert ma ilyen volt. vagy én voltam ilyen. Nem mindent értettem, voltak igen, tompa, halk vagy egészen magukba fulladt hangok is, néhol még jobban eltávolodtak, amikor figyelmem elkalandozott...

talán a hangok melankóliája.
de az alapzöngye kellemes volt a fülnek.

Átértékeltem a mai napot. Egy kicsit olyan, mint amikor egy pillanat, pillanatból, amikor periodikusan vissza-visszatérő időkből ritkán, hirtelen felnőttnek érzi magát az ember. hogy eddig rá vigyáztak, aztán egyszerre csak talán megérett arra, hogy **Ő** figyeljen, vigyázzon magára, másokra.

Persze nincs garancia, hogy ezt holnap is így érzem, mindenestre lejegyzésre talán érdemes. Rögzíteni a pillanattól.

A valóság az, hogy békesség. Olyanokkal venni az embernek körül magát, ahol és akikkel jó lenni. Ahol és akik szeretnek.

A szárnyalásból az ember valahol mégiscsak a földre hull. Hiszen mégiscsak ember. Szárnyakat hagyni szárnyasoknak.

Ezek a gondolatok is távolból, még tegnap maradtak el valahol.

Ma, nincs semmi. Kicsit lusta is vagyok, hiába a nagy álmok. A megvalósulások. Hogy talán holnap. Majd holnap frissebbnek.

Még ahhoz is lusta vagyok, hogy a mackó történetét mesélni.*

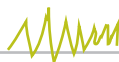

Még előbb azt szerettem volna írni, hogy túlságosan autonóm, öntörvényű vagyok, nem tartom valószínűnek, hogy bármilyen eszmének kizárólagos elkötelezettje lehetnék. Azt hiszem gondolkodási szabadságom ha nem tarthatnám meg, nem lennék egyensúlyban magammal. Viszont a sehova se tartozás, amennyiben elkülönítést hoz, kizárást, és nem kapok megfelelő mértékben elfogadást, megértést, úgy sajnos nehéz időknél nézek elébe. A beteljesületlenség pedig a személyiségre nem hoz megoldást, nem hozza meg a remélt gyümölcsöt.

Közben még az jut eszembe, hogy nem kell a nagyegésznek magának lenni, elég csak kicsi részének. Valaminek a részének. Kicsi felelősség, apró dolgok, részecskék, de mégis mint ami a mi részünk. A nagyrész. kisméretű. Jól érezni magunk benne. Az embernek magának nincs ereje nagyegésznek lenni. Csak aprócska rész lehet. Azért persze lehetséges, a titkon útja. Hogy mit hoz ki. előre semmit nem tudni. A kicsi apró részecskék, amikor összetorlódnak, összeállnak, összetartoznak. Amik aztán kiesnek, megmaradnak, beleillenek, részeseiként a nagyegésznek. Hogy mi sül ki.

ráadásul, hogy a dolgok mind egymásba, hogy mindenidőben találkoznak, a pillanatok, ahogyan mindig bármikor megismétlődnek, nos most, éppen amikor pár perce ideültem is, hogy a sugár besütött a monitorra, éppenúgy, hogy éppen akkor süt be a 2000 oldalból, amikor itt tartok. lehetséges, hogyan is lehetségesek ezek a feddhetetlen védhetetlen összetartozások. (hunyorítá-

*

Nem tudom mikor lehetett, de mackónak akkoriban már nagyszakálla volt, bozontos haja. Ahogyan apja mesél, mellesleg mackó erre nem emlékezik, pontosabban aztán mégis, hogy valami barát, később, sok évvel később említette, tehát bizonyosan megesett, vagy csak nekem került el figyelmem, hogy később mégis emlékezett, nos egy fürdőben vagyunk, így kezdődik, és én amikor említődik (igen, dagály, valójában én hozom szóba, hogy akkoriban amikor még mi is mackóval fürdőkben, és hogy érdekes éppen ott, az a fürdő), nos, a fürdő, az egyik csapat, valami iszonyatosan nagy testű emberek, boxolók ilyesmi, meg másik oldalon a, igen, fradi. A nagydarab emberekre ott túl nem emlékszem, hogy hová is tartoztak. Szóval, mackónak nem tetszett hogy éppen ahogyan besütött a nap, mármint a nap, valami sugár, hogy nem jól esett, besütött a szemébe

(itt-muszáj leírnom éppen ma reggel amikor néztem a korcsolyát, egyszercsak váratlan pontosan így süttött a szemembe, és akkor eszembe jutott, hogy a mackó esete, és még azért is hagytam, hogy süssön a szemembe, még koncentráltam is rá, hogy szeressen, hogy szeressem, a fényes sugarát, ahogyan éppen most az én szemembe, kicsit még büszke is voltam, hogy éppen most az én szemembe, pedig máskor azért van hogy elfordulok)

és ezért nem a nagytetűekhez ültek emiatt apjával, hanem ragaszkodott a túloldalhoz. akkor is ugye külön, a nap miatt beültek a másik, a szembenülőkhöz közé, mackónál ugye sohasincs lehetetlen, még élvez is botrányt kavarni, ahogy mindig neveli a szegény embereket, és amikor ugye nem annak drukkoltak akik között, kiríttak a sorból, azok vissza, mackó is, mint ahogy szokta természetesen, hogy mit szól bele más dolgába, ezt nem így, pontosan a szavak, hanem ahogy ő szokta, de gondolom ez lehetett a szituáció, s egyszer csak drukkolás közben nekiesnek, hogy mit akarsz te zsidó, mackó ugye mint zsidógyerek, akkor már felnőtt lehetett, nagyszakállal, de még nagyon fiatal felnőtt, és ugye nem zsidó, de mégis zsidónak látszó, vagy nem tudom, és ugye a másik történet is, amikor ő magát csak azért is zsidónak, hogy pofára ejtsen másik figurát, voltak ezek a játékai, aztán hogy őt felmerült benne, nem-e örökbe fogadták, de miközben másik oldalon hasonlít is apjára meg anyjára, kívülről is meg belül az a lobbanékonyság, átellenben a lazaság, lustaság, ilyenek, lényeg, hogy apja felugrik, és belerugdos az ágaskodó bokájába. hát, nem egy félős az apja se, érdekes (vagy máshogy félős), az én apám jól megszéppent volna, vagy nem tudom, bizonyosan ő is kiáll fiáért, értem. Igen, neki egészen más a technikája, de valahogy őt is elkerüli a nagybaj. Apámat. Van az a naiv, de ágaskodó gyerekesség a fejében, pontosabban a fejére ülve, hogy ki bír ő

is valahogy mászni a bajból. De sajnos rajtam nemigen tudott segíteni, amikor azok a dolgok. A rendőrség, ...és ott a főiskolán is ...egyszer ...hát, most elszomorodom. Vágytam olyan apára, akinek hatalma. Aki meg tud védeni. Borzasztóan szégyellem, hogy kicsi gyermekkorom óta volt olyan apaképem, de ez inkább homályos, talán beleképzelem, hogy engem bármitől mindig megvéd, hogy hatalma van, hogy az emberek félnek tőle, és akkor szembesültem, talán először, a rendőrség, meg az iskola, másik hely, hogy apám milyen kicsike ember. Hogy nem tud engem... szóval... mindegy. régi emlékek, minek itt is, mindenből, felhozni. ráadásul eszembe juttat mindjárt egy másik emléket, abban, ott azon a munkahelyen, ahol engem szintén senki sem védett meg, pedig amikor az is, ott is milyen szomorú, amikor esélyem sincs, amikor el sem tudom mondani, látni, nézni, ahogyan másokat megvédenek. hozzátartozók. Én sose tartoztam senkihez. Szinte itt is ahogyan kívül állni. saját körömből. talán igaza volt, hiszen akkor ő itt idegen. Átutazóban másik országból, és én a lánya. Itt, de azért mégis másik országból, egy másik országból lévő apával. És féltett, engem is mindig féltett, hogy inkább húzzam meg magam, ne ágaskodjak, ne akarjak embereket magamra uszítani különcséggel. Azért ő is valahol kicsit ilyen volt, ágaskodó, szókimondó, de hogy öntudatlan, hogy én ne ilyen, hogy más legyek. igaz, kicsit más, mert azért bennem anyámból is, de ezekről írtam,

hogy én a kettő egyvelege, a többivel mind ami kívülük, de hogy a visszafogottság meg anyámtól, kérdem, és ők is? vagy hogy, és volt verekedés? azt mondja nem, csak ő, a rugdosás, mert félt, hogy nekiesnek, hogy akkor is hogy féltette a fiát, az ő kis művészelelkű fiacskáját, nehogy egy kéz is érintse, apám ezzel nem élt, ő sosem reagált semmire agresszivitással, ha ütnék is, beszéddel, rábeszéléssel válaszol, sosem ütne, azt hiszem, vissza. De mégis, amikor, van hogy az ilyen embereket kijózanítani csak saját módszerükkel, hogy elébe menni, mutatni hogy nem fél. És ez beválik. Van hogy csak ez válik be. Sosem szabad mutatni, hogy te különb vagy, mert ez sérti az agresszorokat, legalábbis helyzettől függ, hogy azért mennyire gyorsan kell cselekedni, átellenben ha olyan vagy mint ők, befogadnak, elfogadnak. Ha te is verekszel. Ez pszichológia, a gyerekek között is sokat tapasztal az ember, mégis ugye tanárként, meg hát az ember amúgy sem bújhat ki bőréből. Nekem általában, legalábbis volt hogy bevált az a módszerem, legalábbis a keveredett gének, talán előfordul, hogy segítenek, hogy sikeresen megoldottam a lehető legnyugodtabb reakcióval, válasszal. Mert van, bármilyen furcsa, hogy bizonyos nagyon nehéz helyzetben képes vagyok gyors reakcióra, valami ösztönből. Persze, csak látszatra nyugodtan. Belül nagyon erős feszültséggel, legalábbis mikor az ilyen erő összpontosul. Valamiféle nevelés, ilyesmi,

példabeszéddel. Van hogy ez válik be, hogy ez beválik, ez is valami olyan, hogy az ember nem fél. Felhozni egy példát, amivel azonosulni, láttatni, nem tudom, ilyesmi. De azért sohasem lehet tudni. Amikor az ember olyan helyzetben. Hogy valóban képes-e. Aztán jöttek a dózsások túloldaltól. És hogy egészen ki az autóbuszig kísérték. Úgy hogy nem lett nagyobb balhé.

A vicces inkább az, hogy mackó eljutott apjával egy ilyen fürdőbe, amiből aztán kiderült, mert mindjárt mesélem hogy az én fejemben a szituáció mire is emlékeztetett, **valami vízilabda meccs, ilyesmiről szolt.** Igen, másik csapat, dózsások, hogy mackónak vannak ilyen emlékei, pontosabban amire ő már nem is emlékszik.

Szóval, amikor apja mesélni kezdte, máris elképzeltem, ott vagyok, azaz ők vannak a dagály fürdőben, ezt a szituációt ott tudtam elképzelni, mint ahogy ugye kiderült, ott is volt, csak hogy ők nézők, nem bent a vízben, merthogy, de ez csak a végén derült ki, **valami vízilabda, ilyesmi meccs volt,** de előttem, mivelhogy sokszor ott, még a sakasztalt is képzeltem, hogy egyik oldalon ültek a vízben a dózsások, egyik falnál, értem itt termálvíz, ahol csak üldögél az ember, semmi sport vagy úzás, ilyesmit csak én szoktam, amikor középen a sávon a csendes útvonalon elindulok, lassú vagy kicsit ütemesebb úszkálással, körülöttem nincs is

más mozgás, legfeljebb a gyerekek pancsikolnak, hogy időnként jobban meghúzni, össze magam, és különben igen, a sapkás eset is ott, amikor eltulajdonították az úszósapkám, és vissza kellett szerezni, másikon, szemközt a fradisok, egyik oldalon is meg másikon is ott ücsörögtek a vízben a férfiember, érdekes hogy itt ugye sehol nő, pedig a valóságban amikor fürdő, ott gubbasztanak a nők is, és ahogy a vízre esett, az a napsugár, ahogyan megcsillant, hogy az zavarta mackót... és innen is a vízben képzeltem az eseményt tovább, hogy milyen jó kis vicc, mondom is mackónak, valami cseh rendező, magyar, ilyesmi, hogy filmben is elképzeltem.

Aztán jut eszembe, pár éve amikor mackó az utcán este, **mikor nagyvonalúskodott, s ki sem nézte a fickóból, ugye aki lánnyal is, s nem térve ki az útból, így elfoglalva az egész úttestet,** az illemmel hogy megjárta. Amikor nem volt mellette az apja. Hogy rászólt, nevelni mert egy büszke (de mondhatnám inkább bunkó, hetyke, finoman szólva agresszív) fiút (a büszke, cinikus ezúttal inkább mackóé), ráadásul barátnője előtt, hát hogy megjárta szegény, majd néhány fogába került, satöbbi. Az ütés. Akkor bezzeg a meglepettségtől nemhogy védekezni ideje, de gondolkodni, beszélni sem.

mellesleg a napocska, alighogy lejegyeztem a
pílanatot, máris visszafogta magát, azóta se süt a
szemembe

oo o

szelíd hangod felismerni vélem, nem szabad hogy hatalma-
sodjék felette bizonyosság.

kérlek, engedjétek meg nekem, hogy ne akarjak tudni sem-
miről. tudatlan akarok maradni, igen, pedig látok, hallok,
értek. innen is, onnan is, még onnan is ahonnan máskor
nem, mindig kicsit többet.

csak néha bizonytalanodom el, de hát kivel ne történne

meg. hagyom. nem kavarom fel, nem járok titkok után.

engedjétek meg, hadd hunyjam le szemem. még ha úgy
tűnik nem is látlak. mondhatnám úgyis, igen, a paradicsom-
ban szeretnék maradni. miközben mindenhol felsejlik a
feketesség. elbizonytalanodásban. se így, se úgy. egy elem,
részecske vagyok ebben a működő rendszerben. csak én
hittem, amikor még hihettem. Hogy egészből. Valami tel-
jesség. hogy a megfelelő számú részecskék a testben
kiadják az egészet. érdekes, voltam még hasonló
helyzetben, minthacsak ismétlődne. A megtörtént történet,
az egészen másban szinte azonos történet. már volt hogy
szinte, aztán mégsem jött el az idő.

•• akkor is csupán én hittem, hogy emberként.

akkor is mint most, mindent csupán én éltem meg valami-

lyen valóságként, ami hozzám nem juthatott el. a képzelet. itt már nem kérdés, vége van-e valaminek, vagy nem is volt. vagy most kezdődik. és az sem kérdés, valaki, valakik közömbösen nézte-e vagy sem. a valóság más. nem enged magához. Tiédet siratni, miközben magadhoz engedni. Értetni, ez a lényeg. elfogadni a rád bízott szerepet a működő rendszerben. lesznek hibák, mint voltak is, tévedések, vírus támadta betegségek. talán hogy már érteni vélem vagy nem, kevesebb. bízom benne. hogy megélhető ez is.

noha más, minden más, amit megjártam, az emlékek is. azokkal amik még nem tudnak felszínre jönni. nincs ártatlanság. miközben bűn mindenütt, sincs. hogy csak a bűn. egy patakfelszínnel simogatott kavicsstöredék sem ártatlan. nem az aminek látszik. mert segít átjutni a túloldalra.

furcsa állapotban létezem fél éve, de ez is már olyan rég. Három? több év, így visszatekintve. legkülönbözőbb időközökben ébredve, rögzíteni papírra.

hogy a kéz segít írni. S hogy amit írsz, megtörténjen. Jóval előtte, még mielőtt időkből időkben megtörtént. mindig hittem, a te kezéd segít írni. Most így teszek. megtörtének. csakis az akarat szerint. elengedni, ha az kell. amikor nehezemre esik küzdeni.

ha az írás megmarad, hiszem hogy létezel. létezem.
léteztem.

sokáig töprengtem, hogy ami a múlt éjszaka esett meg, beírhatom-e. noha, a tegnap ezt az üres napot neked szántam. bevallom, valójában jólesett volna ebben a bizonyosság. boldogsággal töltött volna el. titok, amin nem szabad gondolkodni.

Ha valaha megérkeznék, azt mondani, nem tudom. Vagy hogy szerettem.

másvalakik vagyunk, helyettünk.

"hogya neked legyen jó. pedig abban amit írtam, én voltam aki szenvedtem."

szerettem volna írni a tegnap éjszakai jelenésről, arról az arcról, még tegnap.
pedig nem, az mind csak ma történt meg.

hozzám értél, megijedtem. nem tudom nyílt-e más meg, történt-e az arcokkal más is.

abban a másodpercnél időben, miközben hunyva szem. vagy csak ezek a fotók... igen, már láttam is ezt az arcot, azóta. meg is jegyeztem magamnak.

különben is csupán egy rövid, aprócska látomás volt. és mégcsak nem is az én képzeletem. vagy nem akartam a magaménak. Talán mert nem is az enyém volt. benned született meg. aminthogy téged is én szültelek meg. hogya létezik képzelet. persze ez sincs így.

ha úgy az egészet nézem, és összemosisom. lehetett benne mozogni. volt kis mozgástér. erre is emlékszem. minden mozdulatra, ott, akkor. akár le tudnám, vissza, játszani. Azért jobb, nem nagyon messziről. de talán még nem jelenet. Vagy igen. De hogya azért nem mellékes.

Szerelmesnek lenni az írásba. Magában az írásban lenni szerelmes. Pontosabban hogy az írásnak ott túloldalon ott a párja. Hogy minden írásnak ott a párja. Semmilyen írás nincs önmagában.

"mindig ott voltunk, mindenki ott, körülötted. csak érinteni, megérinteni..."

"szeress. ha magadat megszereted, szeretsz majd minket is. engem, nem remélhetem."

Most én beszélek hozzád. Látnod? Látsz? már túl is vagyok.

"elmentél, ahogy mindigis elmentél volna. de te tudsz élni."

Pedig szerettem volna még kicsit beszélni.

nem tudom, hogy jön ez most ide, az a szemüveges, vékony fiú, akit éppencsak említettem, aki a forradalom idején is valahol a katonaságnál, elfelejtve. nekem, nekünk később ahogyan mesélte történeteit, én tulajdonképpen kettőre emlékszem, ezek olyanok, melyek mellett nem lehet elmenni. akkor még pontosan tudatában volt annak, hogy mi történt vele, csak a probléma volt az, hogy ezeken az eseteken kívül, aminek elszenvedője volt, más semmit nem látott maga körül. mint egy különös **űrlény**, kinek fejébe vizet folytattak, hogy csak az folyjék ezentúl benne. ez volt az eredménye annak, amit vele tettek.

az egyik az az eset, amikor és ahogyan kínoztak halálra néhány fiút, akik megszökni próbáltak a laktanya területéről. valahol kikötve egy dombon vagy pusztán vagy erdőszélén, ha legalább a helységet megjegyeztem volna, hol, most tudnám, de még földrajzi fekvését sem, én valahogy mindig csak az embert láttam, más részletek töltötték be szememet ilyenkor. a szem itt esetemben az agyat is jelenti. tehát nem emlékszem a helyre vonatkozó részletekre, valószínű, ezzel is úgy vagyok, hogy amit a szememmel látok, amit a testemmel, egész valómmal megéletem, azok rögzülnek. A fiúból pedig előttem van egy ismeretlen, új test, szemben azzal az ismerőssel, ami akkor a gyermekkorból. És az összehasonlítás miatt, a körülményekből szembetűnő eltérések felfedezésében, ezzel az azonosítással és szembesítéssel, maradtak meg részleteiben, aránylag pontossággal az emberre magára vonatkozó összetevők. csak hogy kivitték őket is néhány társával, talán ezek vele együtt nem anyanyelvűek voltak, így mesélte, egy valamilyen ijesztő helyre, példát akartak velük mutatni, hogy ha ők is megpróbálnák, ez vár rájuk. a büntetés az volt részükre, hogy végig kellett nézniük, és segítkézniük, pontosabban igen, nekik kellett végrehajtani társaikon a kínzásokat. van aki nem tette, mert nem tudta megtenni, azt szintén megkínozták. azt hogy pontosan mi történt testrészeikkel, mit hogyan kellett tenniük, már nem emlékszem. csak annyira, hogy nem szokványos kivégzés volt.

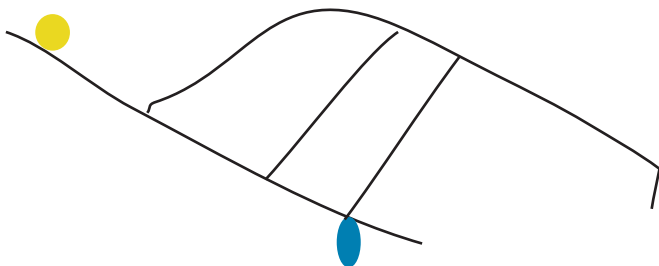

a másik eset a kezével történt, nem tudom hol kellett dolgoznia, milyen munkára fogták, de valamikori puhafinom érzékeny keze, erre pontosan emlékszem, akkoriban vékony, lányos kéz, már kemény, durva, vaskos volt. arra hogy más nyomok voltak-e rajta, pontosan nem emlékszem, csak az a döbbenet bennem, hogy hogyan lehet így, ilyen mértékben megváltoztatni saját akaratán túl egy hatalomnak kiszolgáltatott ártatlan embert. Legyen az származás, hovatartozás, más, függvénye. egyébként alkata, arca sem a régi volt már, durvább lett, mintha valójában az egész embert kicserélték volna. aztán mutatta is, hogy melyik részén történt a baj, ugyanis valami olyan fertőzést, fekélyt kapott, amittől nemcsak hatalmasra dagadt, hanem kinyílt a keze, és elmondása szerint ha nem jut akkor orvoshoz valami különös csoda folytán, mert egyébként nem engedték kezelésben részesülni, elpusztul.

aztán később, amikor még találkoztam vele véletlenül az utcán, már félrebeszélt. azóta nem tudom, mi lett vele, csak annyit hogy családja is volt, de felesége elhagyta gyerekeivel. munkája sem emlékszem, volt-e, talán igen, valami gyárban ...annakidején informatikus vagy fizikus akart lenni... és hogy ragaszkodott gyerekeihez, szerette volna látni őket, de a lány és szülei eltiltották. pedig rendszeren fizette a tartásdíjat is. erről mesélt, meg folyton feleségét emlegette, akit szeretett. nem tudott belenyugodni. talán ennek következményeként őrált meg véglegesen.

már majdnem hajnal, lemegyek, felcsalogatom anyai mozgulattal őt is lentről, mindegy is már, a megszokott, hogy miért is ment le este, igen a zaj, nem bírom a zajt ha aludni, ha már más nem, legalább aludjon ágyban, kényelmesen.

kislány, nő, anya, mikor mi.

nem változik semmi. hogyan is változhatna. elmúlik, csak múlik az is, ami. meg nem foghatom, vissza nem tarthatom, ami múlni, menni vágyik.

a fények lassan kialszanak, magamra maradok. azért az elmúlt napokban túlságosan elszálltam. mégis elég vagyok az én egyszerű világomban. fáradt is vagyok, nem kell a hatalmas, démonikus erő. még akkor sem, ha belőle én is részesülhetek, rövid időre.

legalább ennyi. hogy van. ez a teher.

talán most kisidőre el kellene mennem. nem magamhoz, vannak más, lassan már elmulaszthatatlan kötelezettségek. azoknak is alkalmat adni. nincs abszolút szabad akarat, minthogy az egészet sem tudjuk egészében megragadni, magunkévá tenni, birtokolni. legalábbis nem mindig, inkább csak egy-egy pillanatban. azokra a rövid időkre. szerettem volna erre a rövid időre is szépen búcsúzni, talán el se menni. igen, maradjunk ennyiben.

ma különlegesen jó érzés volt lakást magam mögött
lépcsőket könnyedén átlépve ki fényre

test és lélek elmarasztalhatatlan egyensúlyban.

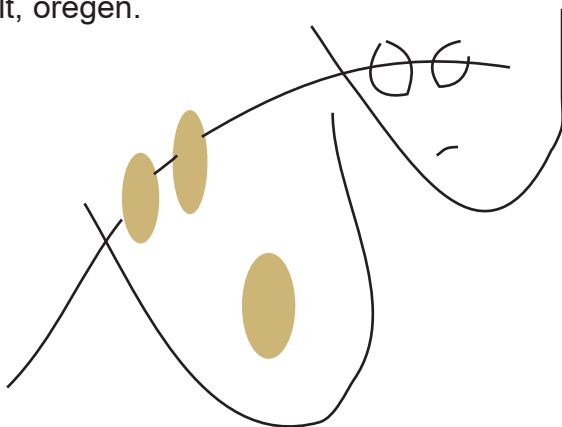
csak a szomorúságot lehet leírni. ezért nem vagyunk
boldogok.

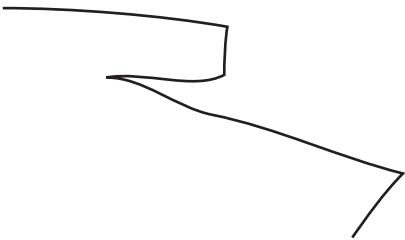
pofonok elé állok, de már kimegyek.
(így sírt volna, amikor fent várta egy szent.
másnap mindent újra elfeledett.

szem,
vissza,
nem.

Tíz évet öregedtem.

hiába. holnaptól már megint nem mehetek sehova egyedül.
nyálazó, maszk, kendő, pulóver
pedig egészen jó volt, öregem.

most megyek, lefekszem. azt legalább elhiszem. nincsenek illúzióim.

Partot mos part. Valami lehetetlen.

Most pedig figyelj az égbe, a csillagokba. Születik ott valami.

Aztán ma is csupán forró kakaóval alszom el.

egészen különös. Ma miközben éppen az öregségnél, visszaolvasandó naplóimban, mire téved a szemem, faludy györgy fanni verses fotóalbuma. Ez volt a székre kitéve. Mackó el-elvétve hagy bizonyos jeleket. Hol a konyhában, hol itt-ott a lakásban, és amikor egyszer a napnak bizonyos szakában arra tévedek, a szem, szemem, ilyenkor késztetést érzek megemelni, belelapozni. Hogy ma hogyan hogy éppen ez. vagy régebben ott van, csak most vettem észre? Nemigen tudom a feleletet.

teleírom, telerajzolom, mégse látszik. talán most... megtörne a varázslat. csak attól félek, így is úgyis a fehér lap sírni fog. vagy megszégyenít. megaláz. fehér papíron angyalra vár. miközben fél, úgy fél, hogy az ördög jelenik meg. ma éjjel nem voltam veled. először hosszú ideje aludtam mélyen. igaz, kicsit nehezen szuszogtam. ébredéskor pedig minden csont kiáltott.

kiállott?

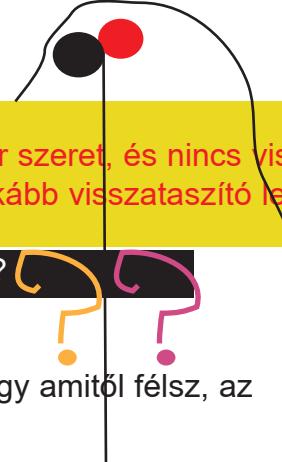
tegnap esett meg velem. napfényben kirándultam, miközben most először nem néztem fákat, semmit, annyira szórakozott voltam, hogy szólhattak hozzám, bármi, mintha lebegnék valahol az űrben, nem is éreztem kirándulásnak. hátramaradtam, a kinyújtott kezét is csupán sokadszorra vettem észre. először nem féltem egyedül sem, amikor a padon bátran hagytam magamat egy időre. hogy az érzés továbbra is betöltsön. magában tartson. zavaromban végig játékos voltam. vidám. ettől a különös érzéstől. han-gok is csak többszörre jutottak el, s visszakérdeztem mindent. ha valami rögtön jutott is el, meglepődtem. és akkor arról beszéltem, hogy jóideje, érzem, kezében tart valami, ami nálam hatalmasabb. mackó viccelődött, hogy igen, nálam nem nehéz magasabbnak lenni. de igaz. megérzéseim nem csalnak meg. sorsomat vezeti valami, valaki. anélkül, hogy én bármit is tennék. megtörténe. akarata szerint. még abban is, hogy éppen milyen könyvet ad a kezembe. ez maga a csoda. én legalábbis annak nevezem. pedig én nem hiszek, vagy nem úgy hiszek. mégis megmutatja, mikor mit tegyek. énnekem sohasem kell döntenem. nem tudom, ez pontosan mennyi ideje velem. láthatatlanul jött, és tart még mindig tenyerében. köszönöm, hogy te is velem vagy. annyira boldog vagyok. hogy valamit akar velem.

mert én igen, szerettem valójában a hibákat is. mindigis azt vallottam, tökéletlenek vagyunk. de ő nem. igen, mintha csak várta, remélte volna, mikor csúszik ki a számon. mikor hibázom.

hogy végül én legyek aki bűnösnek érzem magam.

Mindig attól féltem, mindig attól félni, nem vagyok elég jó ember...

"hogy milyen amikor az ember szeret, és nincs viszont-szeretve. azt akarom, még inkább visszataszító legyek. el akarok mindent követni."

készüljetek fel. ördög?angyal?

igen, pontos megállapítás, hogy amitől félsz, az bekövetkezik.

"tulajdonképpen azt akarom, hogy elpusztíts bennem mindent ami szép és jó. kiöjl belőlem minden magasabbrendű érzést."

"szeretném viszontlátni arcodon az önelégültséget. vagy az ürességet, közönyt, érdektelenséget. furcsa, hogy ismerem már ezt az érzést." Ahogyan kibeszélsz magamból.

A megalázás mélységei. már majdnem kezdtem is elfeledni ezzel az új állapotommal.

és én csak tovább nyomom a mehet gombot.
és te meddig mész el.

segíteni fogsz nekem a végsőig? az önmegsemmisülés útján? hogy bebizonyítsd, magadnak, másnak, nekem, valójában semmi nem volt. s hogy igen, hazudtál.
de hiszen itt nincsenek is valódi érzelmek. minden a szavakon, betűkön múlik. ezek lennék én. és a valóság? ezen a mérlegen dől el? a puszta szavakon?

itt nem véd meg senki valójában semmitől. bizonyíték ez arra, hogy itt nincs, nem lehet valódi érzelem. szeretet, szerelem mind pusztá illúzió. belül pedig hogy vitatkoztam akkor. kifele már nem emlékszem, de tudom, visszafogtam magam. bizonytalan voltam, miközben mégis hittem. hogy igenis van. hogy nincs igaza. mert akkor mégiscsak áldozat vagyok. és igaza.

az érzelem csak valóság lehet. az írás szerep. épp most keveredik össze a kettő. amiről azt hittem, valóság, most foszlik szét. hogy ezt valójában külön kell választani. nincs valóság. a képek, arcok is adatok.

menj haza, nyulacska. itt nem fog senki megvédeni semmitől. ezek itt tárgyak. fogadd el, bármilyen nehéz, itt semmi nincs. Menj, és aludd ki magad. adat vagy, egy adat. na menj haza szépen. ennyi volt. álmodj szépeket.

most kikapcsollak, menj. el innen. messze menj. vissza, a te világodba. siess. most se hiszel. mit képzelsz? a betűk is szaladnak utánad? de hiszen te sem vagy valójában. csupán illúzió. minden elillan. úgyhogy nem vagy. nem vagy.

köszönöm, hogy megjelentél. újra. bár nem keltem fel, gondoltam rád.

különlegesen jó érzés volt megérinteni egy alvó testet. tegnap megjelent az angyal (isten képében) és az ördög (emberében). már a zenét is elfogadom, értem. hogy az ördög nem szabad tetsszen. csak ami isten.

megjelentek párhuzamosan is ugyanítt, színes mezőn.
együtt.

félek. pedig a valóságban mindkettőt lefejtettem magamról,
értük, vagy hogy elkerüljem a csalódást. mégis megjelen-
nek. kísértenek. pedig mindez márcsak annak hatása. nem
maga a dolog már. régen. véglegesen ki akar ürülni. nem
tudok elmenni, és te nem fogsz elmenni. hazudhatsz.
hazudhatok. idők végezetéig. a nyomok miatt. mindig
marad belőlem, belőled valami. hacsak... nem hatalma-
sodik el az ördög. még tovább. a mérleg bármikor elbillen-
het. féltelek. magamat, magunkat féltem. abban a hatalmas
életedben ezt a kicsi semmiséget. ami voltunk. velem.

vagy csak hagysz, hogy megszülessek. leválasztasz maga-
dról is, hogy bebizonyítsd, minden nélküled van. hogy bíz-
zak magamban. látod, még ezt is fel tudom fogni jó cse-
lekedetnek. hogy ez is csak értem. annyira akarok hinni. de
a vers nincs. költő sincs. tegnap végleg eltaszítottál.

vissza fogok még térni? vissza fogsz térni?

(csak te maradj meg nekem, költőhercegem)

hiába. ágyban is a napló változatlanul velem.
csöngj, csöngj, csöngettyű.
ma éjszaka veled alszom el.

ha tehetném, 1 évig aludnék, aztán meg-
nézném mi történt itt azalatt az idő alatt. hogy felejtettel-e
el, vagy másnak írod verseid.

Szép a múltad, szép a jelened, s ahogy vissza-visszapör-
geted az időt. És ahogy időnként összekeverednek dolgok.
Kikről is szólsz? Mi is a jelen? Hol fut össze a múlttal?
Van-e egyértelmű múlt? Hogy melyikben élsz? Te sem
tudod. Mint egy álom. Nincs egyértelműen megmagya-
rázható valóság.

Nézlek, látlak. Egy rajtad kívül eső ponton. Néha vannak
pillanatok, mikor véletlenül azt hiszem, bent vagyok. A pon-
ton. Aztán rájövök, mégsem. Ez összerosott idők játéka.
Múlt, régi szerelmek futnak össze, valami számomra meg-
foghatatlan jelen, és van egy szem. Valahol. Annyira tudat-
lanul cselekszel, hogy nem is veszed észre. Homályos
nekem is. Mi szerepe. Csak van. Tudatos lenne?

Most itt persze akaratlanul is, összecseng a két szem,
ahogy visszaolvasom, amit írtam. Nem volt szándékos.
Nekem is meglepő. Mégis, ennek ellenére, nem vagyok
abban bizonyos, hogy ugyanazok a szemek-e. Talán ez
lenne a kapu. Nem tudom. Van-e egyáltalán bármilyen
nyílás kifelé. De mintha lenne mégis valami időbeliség.
Különös. Rejtély.

furcsa. ma reggel erre a dallamrészletre ébredtem. "kör
közepén állok"...

"arcodba csomagolom a lehetségeset". ez te lennél? ez is
te?

és igen. van ahol a **homályos kép megélesül**. már tegnap
láttam, csak akkor még nem érett meg a leírásra. (és most
is bizonytalanok a körvonalak. hiszen egészen máshonnan
nézve, egészen más kép jön elő.) például ahol egy régeb-
bi, meg egy nem is olyan régi írásodból. Az elmulasztott
szerelem és a barátnő. visszaemlékezések. egy álom

részei. különlegesen szép. de vannak megfejthetetlen
részek. és én innentől hagylak. hogy éld, békében.

maradjunk egyszerűen csak naplónál.

azaz, ott van az a szem. ennyi van. ez bizonyos. és hogy
kívül esik maga a ponton. ami megtörténik. s ha tovább
nézem innen, minden ami itt látszik, is kívül esik. csupán
transzcendens módon érintkezik a felülettel. azt hiszem,
ezt magamból ebben a pillanatban elfogadom. többet nem.
megfogadtam, hogy nem kutakodom.

bár tartok tőle, azt nem mondom, hogy nincsenek
félelmeim.

azaz hogy már nincsenek félelmeim. magam vagyok a
félelem.

vannak kellemes meglepetések. a képszaggatottságban.

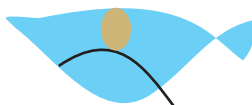

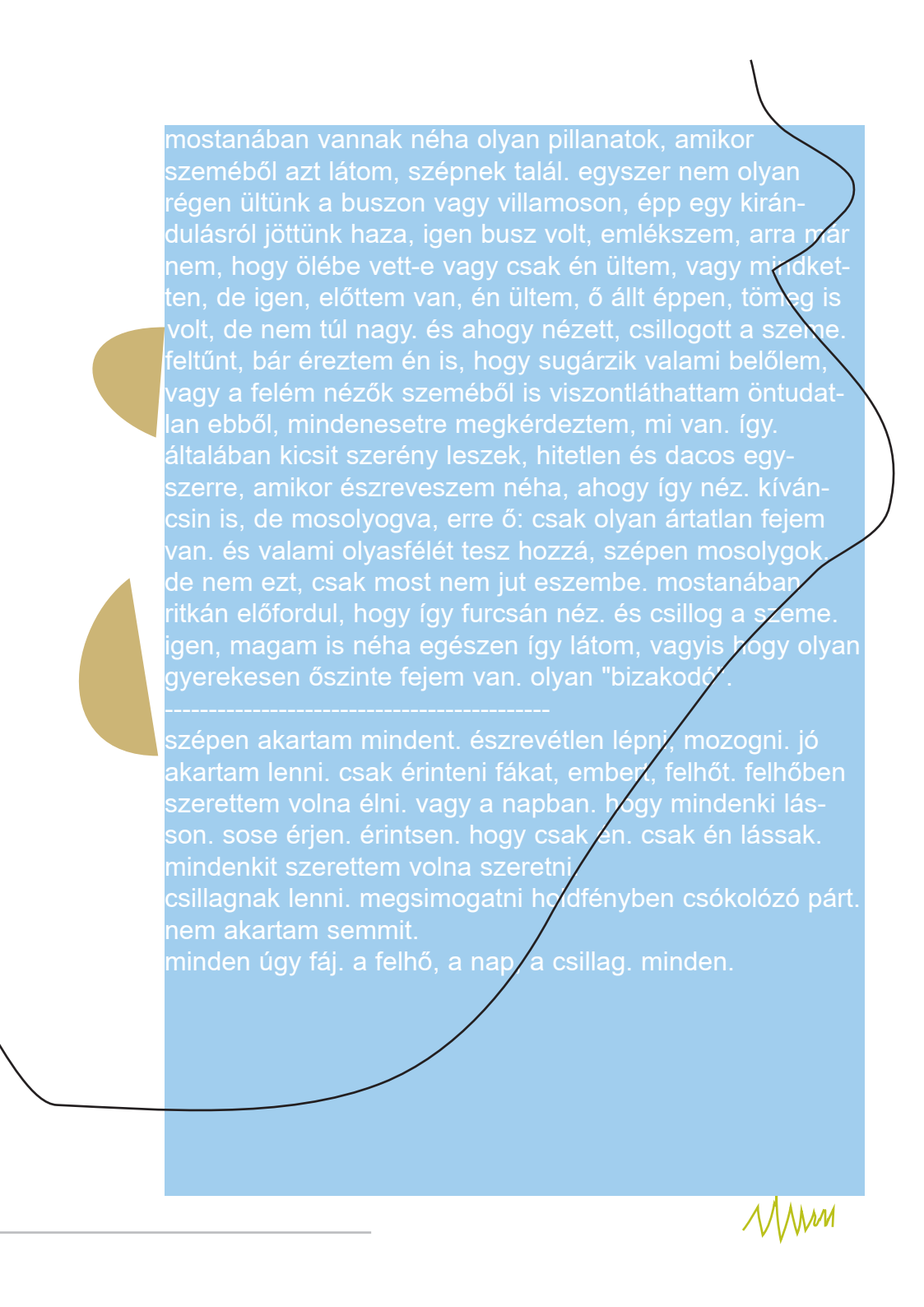
Azt hiszem félek a kudarctól. Most csak eszembe jut, tegnapból, kicsit előbb... néha megvillan, hogy lehetne mégis. Hogy arcodbacsomagolni lehetséges. Odaát, túl, vagy itt közel. Hogy mindkét oldalon. Sajnos nincs, nincsenek, csupán villanások. Csak ismételni tudnám a múltkoriakat.

A játék miatt, magam miatt, hogy vannak azok a komoly játékok. Hogy innen is, itt is, csak az a sakktábla. Hogy a bábuk csak kellékek. Hogy a bábuk is csupán a látszatért.

a ma éjszakai váratlan, különös módon bekövetkező szeretkezés legszebb pillanatai, amikor arcod néhányszor megjelent. nem felejthetem el ezeket az apró öntudatlan, semmihez nem hasonlítható fényvillanásokat.

mondta hogy nem tud elaludni, ez nála ritka, hiszen azonnal elalszik mindenén, ahogy leteszi fejét, mondtam, én sem. váratlanul lassan, a szokatlan mozdulattól szinte döbönt meglepetéssel vettem tudomásul, hogy megemeli testemen a vékony lepedőszerű anyagot, külön takaróval alszunk, és közelebb húzódik. vártam mi lesz, mert még nem hittem el akkor. aztán kicsit mégis segítettem, amikor már elhittem.

mostanában vannak néha olyan pillanatok, amikor szeméből azt látom, szépnek talál. egyszer nem olyan régen ültünk a buszon vagy villamoson, épp egy kirándulásról jöttünk haza, igen busz volt, emlékszem, arra már nem, hogy ölébe vett-e vagy csak én ültem, vagy mindketten, de igen, előttem van, én ültem, ő állt éppen, tömeg is volt, de nem túl nagy. és ahogy nézett, csillogott a szeme. feltűnt, bár éreztem én is, hogy sugárzik valami belőlem, vagy a felém nézők szeméből is viszontláthattam öntudatlan ebből, mindenesetre megkérdeztem, mi van. így. általában kicsit szerény leszek, hitetlen és dacos egyszerre, amikor észreveszem néha, ahogy így néz. kíváncsin is, de mosolyogva, erre ő: csak olyan ártatlan fejem van. és valami olyasfélét tesz hozzá, szépen mosolygok. de nem ezt, csak most nem jut eszembe. mostanában ritkán előfordul, hogy így furcsán néz. és csillog a szeme. igen, magam is néha egészen így látom, vagyis hogy olyan gyerekesen őszinte fejem van. olyan "bizakodó".

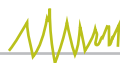
szépen akartam mindent. észrevétlen lépni, mozogni. jó akartam lenni. csak érinteni fákat, embert, felhőt. felhőben szerettem volna élni. vagy a napban. hogy mindenki lásson. sose érjen. érintsen. hogy csak én. csak én lássak. mindenkit szerettem volna szeretni. csillagnak lenni. megsimogatni holdfényben csókolózó párt. nem akartam semmit.
minden úgy fáj. a felhő, a nap, a csillag. minden.

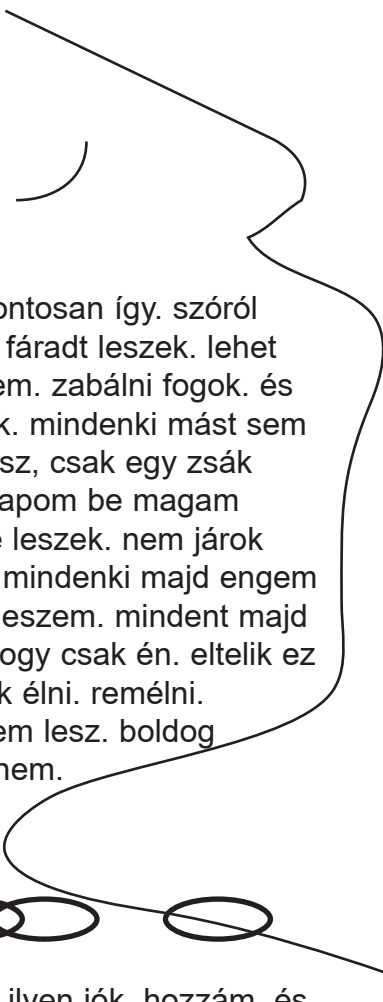

mozdulataim nézem idegenül. beszélnek, nem hallom. minden olyan idegen. figyelni kell. figyelni a szavakra. súlyos. minden olyan nehéz. itt lenn. és zavaros. fölszállni kéne. egyszerűen fölszállni és el. de nincs hova. le vagyok bilincselve. tekintetükkel, kinyújtott kezeikkel szorítanak. torz az arcuk. elengedném, nem tudom. nincs erő. már szikrázik a szemük. vörös. görcsösen szorítanak. tudják, el akarok menni. zsarolnak, hogy mindent elvesznek. nem mondják ki. csak a szemük. magamat is belőlem. kiszorítanak levegőt. itt kell maradnom. minden, minden mindig úgy. nincs menekülés. nem bírok egymagamban létezni. hozzászoktattak, hogy nem tudok felelősséggel magam lenni. ők ott túl igen. együtt.

bátorítottak. akkor az egyetlenegyszer amikor ő nem volt. ki akartak minden percet használni. hittek még bennem. hogy nincs minden veszve. aggódtak. szokatlan volt, hogy mennyire hisznek. tudják ők is. illúzió. nincs amivel megtartani. tartanak, de onnan nem lehet. ők se bírják. félnek. mindenki fél. de kinyújtják. hogy kapaszkodjak fel. azt akarják, elmenjek. mindenképp akárhogy. nem mondják ki. senki nem mond ki semmit. nem tudok. semmit nem tudok egymagam tenni. bilincs van kezeimen, lábamon, testemen. semmi nem az enyém. nem tudok egyedül mozdulni.

holnap reggel mindez megtörténik. pontosan így. szóról szóra. aztán már majdnem este lesz. fáradt leszek. lehet hogy semmi nem így lesz. sokat eszem. zabálni fogok. és eljönnek értem tündérek. Ők is esznek. mindenki mást sem csinál csak eszik. semmi más nem lesz, csak egy zsák étel. és én boldog leszek. nevetve csapom be magam mögött az ajtót. és egész nap büszke leszek. nem járok hajlott háttal, nem maradok hátra. és mindenki majd engem néz. előre engednek. figyelik hogyan eszem. mindent majd kézzel fogok. vigyázva, kecsesen. ahogy csak én. eltelik ez a nap is. láthatatlan bilincsek hagynak élni. remélni. megadva mindent. ami jó. pazar életem lesz. boldog leszek. már magamat sem kell keresnem.

és én hálás vagyok. végtelenül. hogy ilyen jók. hozzám. és aggódnak. ma is még felhívnak. hogy jó-e. igen, jó. minden nagyon jó. minden nagyon szép volt. vajon hiányoznának? igen. nem tudom. hiszen szeretem őket. a megszokás. aztán akaratlanul is az emlékek. bizonyos dolgok, jók-rosszak idővel hozzánőnek az emberhez. az a nagymama is. aki nem az enyém volt. amikor elment. én fogtam utoljára a kezét. és most az a kislány is. máshová is hívták, mégis, tudom miattam jött el. különös lány. ma alig szóltunk. csak a

tekinteteink. és amikor búcsúzáskor átsimítottam hátát. azt hiszem, igen, szeretem. pedig idegen. mint bárki más. tulajdonképpen semmi közöm hozzá. mégis amiket átélt. vala-hogy 10 évesen is olyan felnőtté tették. és ma boldog egy másik felépített családban. ahol akikkel él is, mind boldogok. ettől olyan kiegyensúlyozott. nagyon különös lány. én mára lettem olyan felnőtt, mint ő. mégis felnőttként néz rám meghitt közvetlenséggel. csak néha találkoztunk, összesen három-négyszer. és ahogy amikor ott megnyílt. történt valami megfoghatatlan közöttünk. pedig ő, ők, senki innen nem tud rólam valójában semmit. mint valami tárgyak. mégis. szakadnék. egy másik, egy őszintébb saját világhoz. dehát nem eléggé őszinte-e ez is? mi az hogy őszinte. miért lenne csak az én világom őszinte. miért nem fogadhatom el ezt a világot, a lehető legtermészetesebben. egy másik világot, ami idegen. ami mégis megfogja a kezem. amikor baj. talán a bilincs. ott az a láthatatlan bilincs. mégis szakadnék. pedig nem lenne-e jobb hagyni mindent. hiszen mára már magukból is engednek. határozottan kezdenek idomulni. hogy ne. csak hogy ne. történjen meg. egyetlenegyszer amikor az órákról írtam, akkor egyszer onnan történt. és véletlenül benne hagytam a gépben. megtalálta, kitörölte, megsemmisítette, aztán felhívott. hogy mi van. hogyha bármi, neki szóljak legelőször. tehát mégcsak nem is neki. aki különben is mindent tud. tehát ő az, valójában, aki kezében tart engem, minket. őt is. mindent. és onnan átlátott. azóta se találom azt a szöveget. pedig átkutattam itt mindent. innen is eltűnt volna? de hiszen az lehetetlen. határozottan emlékszem, hogy ide tettem a kakukkórákat. pontosan emlékszem. állítólag hosszú szöveg volt. (?) tehát nem tudom mi volt. csak ő tudja. pedig innen nem tud semmit. csak azt. de hiszen csupán vers, álom, a képzeletem. és nem történt más.

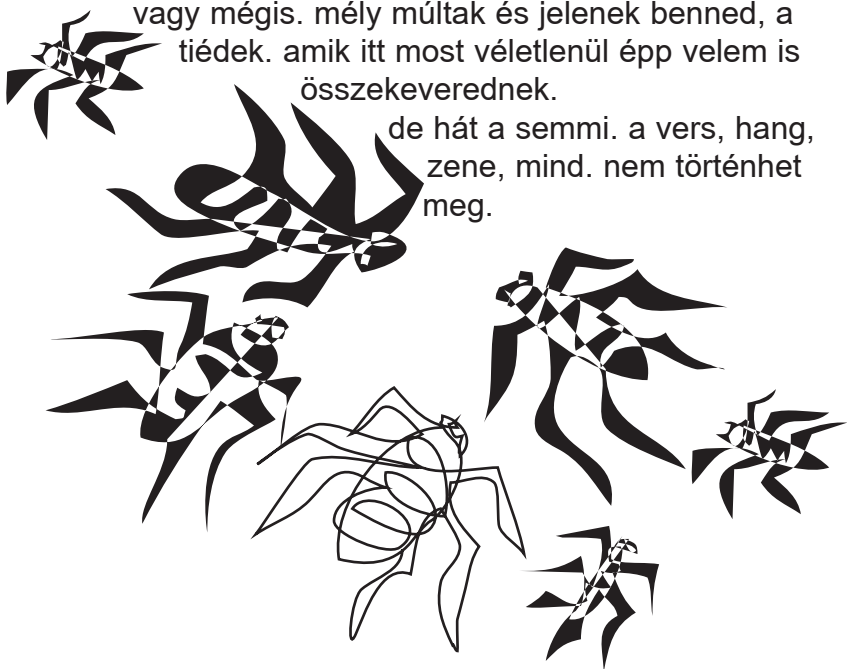
semmi nincs, ami történt volna. ami megtörtént.
és én mégis szakadni. szakadni szeretnék. el.

szeretetbe, szerelembe téged

sötétedő szürkületben ülünk. csókolózunk. valamit szólsz,
suttoatsz. távolban gyerekhangok keresnek utat
egymáshoz. csend. lassan ahogy sötétedik, fölemelsz, és
elindulunk. átkarolsz. így megyünk a végtelenbe. ahol nincs
semmi. mi se.
nem történünk meg.

lehet hogy minden ott is rólam, rólunk? a visszaem-
lékezések, szárnyak is múltamból? az enyémből? s a
barátnők is barátok? hogy mégsem úgy ahogy hittem.
vagy mégis. mély múltak és jelenek benned, a
tiédek. amik itt most véletlenül épp velem is
összekeverednek.

de hát a semmi. a vers, hang,
zene, mind. nem történhet
meg.

de hát nem érted? nem érted? hányszor mondjam már, hogy elfogadd, elhidd. tegnap is egész nap azokon a szavakon ültem, amit neked adhatnék. de nem tudott, nem jött el mégsem a pillanat, hogy végül odaadhassam. nem volt méltó arra, hogy fogadd.

hát nem érted. a semmi a minden. a mienk. amit senki más nem láthat úgy mint mi. és nem vehet el tőlünk. hát már te sem látsz. a szavak mögé. azok mögé, amiket neked, csakneked ülök, hogy mindenki lássa. kijöttem ide érted, meztelen, dobálhatnak kövel, megbecsteleníthetnek, megalázzhatják testemet, miközben neked a szavakat. hogy boldog légy. a mi szavainkat. és te a semmivel üzensz. ami nem a mi semmink. az egy más semmi. a miénk az égben. mi az égben lakunk. ott a semmi a minden. és én veled leszek. akkor is, ha mára sokmindent megértettem. de megértettem azt a semmit is, amiről te írsz. ma hajnalra jött el ez a pillanat is. a semmi amiben fáj. a földön. erre gondoltál. te voltál, aki elhitetted velem, hogy az, csakis az lehet, és én elhittem neked. nehéz volt. kínok közt vergődtem, hisz láttad, láhattad. lassan adagoltam, hosszú út volt, míg mára megvilágosodott. hogy a földön nekünk a szeretet a fény. bástyákkal, katonákkal vigyáztad nekem ezt a fényt. a szeretet bástyáival, katonáival. hogy én fürödhessenek bennük. kedvemre. megadtál mindent, hogy nekem jó legyen. és most mégis a szerelmet kéred számon. a föld.

most ezt az utat fogom az elkövetkezőkben megvilágítani.

itt bennem nem változik semmi. de mindent úgy teszek a földön az égben is, amint te akarod. idők végezetéig. földön vagy égben. valahol.

most majd tovább lesznek olyan dolgok, amiknek mégsem fogsz annyira örülni. de szemed előtt mindig az legyen, amit itt fenn írtam. pillanatig se téveszd, vagy taszítsd el magadtól.

te nem hagyhatsz el.

lehet hogy a te semmid, az nem is a mi semmink? lehet hogy valójában nekünk semmink?
hiszen neked ott van a te különvilágú semmid. ami csak a tiéd. amit én nem érinthetek.
ami értem volt, értettem.
a tiedet elengedem.
a mi semmink tehát akkor mégiscsak az én semmim. tehát akkor a semmi tekintetében nekem ami veled, mégiscsak az ég.
és akkor most visszatérhetek ahhoz a fényhez is, amit említettem.

nyisd meg felém a kapukat. hogy ne csak magamat lássam. úgy adj segítő kezet, ahogy én kérem.
morzsák. kicsi galacsinok. formáljak belőle csillagokat.
versben élek. hogy általa mi is jók lehessünk.

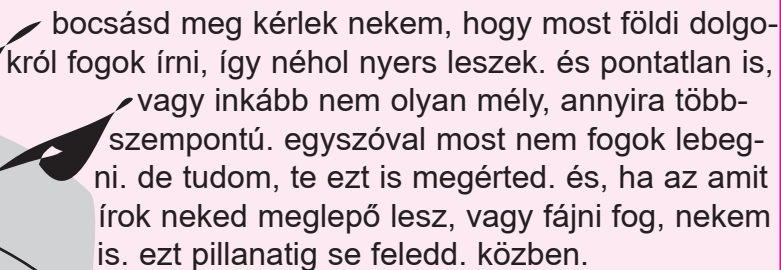
emlékszel? hogyan ejtettem ki a kiskanalat.
ha most megérintesz, nem koppan földön a kiskanál.
el kéne érni már azt a fényt. a csíkot.

A kalaposok, a végállomás, a sárga virág, az eső.
Kívánhatnék-e többet. amikor minden előttem. És én
mindig éppen csak valami mást keresek, amikor éppen
csak arra a pillanatra le kellene ülnöm. Levegőt venni.
Hogy legyen erő majd, tovább menni.

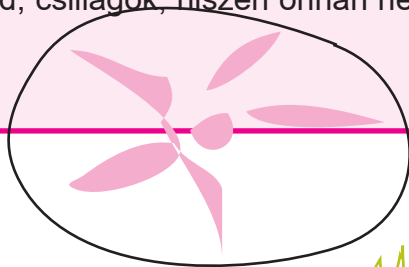

minden talán ismétlődött volna. amitől legbent
féltem. vagy mégsem. sohasem tudhatom meg.
mert így szép. ahogy most világos mint a
napfény. most nem árnyékol semmi. tisztán fénylik
a láthatár, és vissza azon a múlt. a
közelmúlt, amiből a régmúlt tükröződik
végig. egy ösvényt látok, tisztán, ami
visszafelé mutat, mégis előttem van.
aztán nincs. eltűnik. nem történik meg.

Az ösvény csík:

23 éves vagyok.

(írás, nyulacska. sosem feledkezz meg, hogy ez csak írás. nincs valóság. föld, nap, hold, csillagok, hiszen onnan nem is látszunk.)

ülünk azon a délutánon a padon, a performansfesztivál forgatagában. én, szemben távolabb, ő. sok ember. művészek, fiatalok, mindenféle emberek, kíváncsiskodók, a világ legkülönbözőbb tájairól. így kezdődött. a többi már magától.

ma a mosolyom is más.

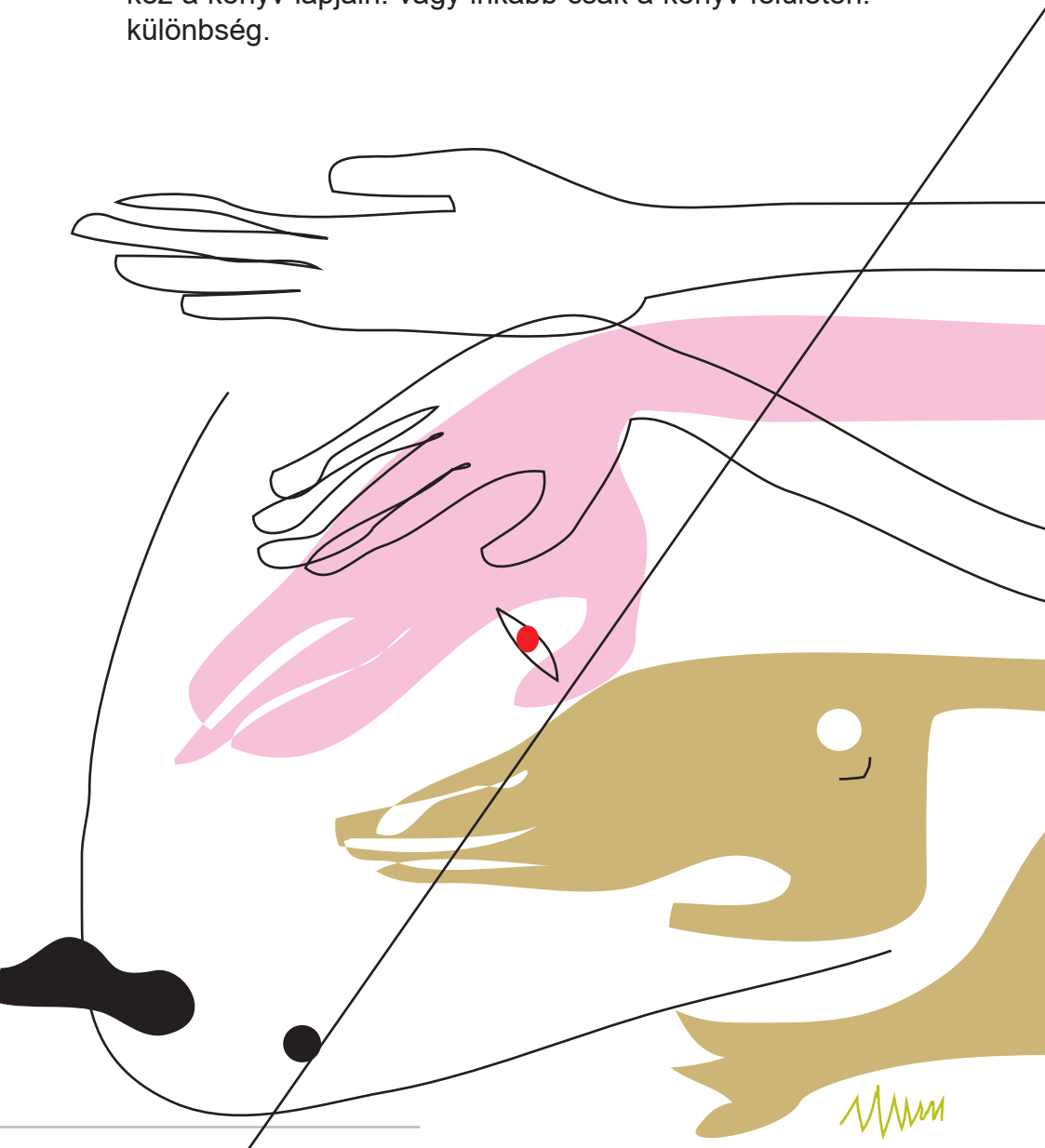
ebben a kékben fürdő mosolyban is, itt fenn. bár tény, nem túl előnyös fotó. több van benne, mint gyermeki, igen. és több, mint aki nem tudja magáról, hogy ki. valamiféle alázat. mint ahogy amikor az emberekre is az utcán. a sugárzás. több, mint ártatlan gyermeki. valamilyen ismeretlen mélybe nézés a tekintetekből. vagy csak a fel-színen, valami jóleső érzés. a szabadság érintése. vagy valamiféle sugár. szereteté, szerelemé, vagy a semmié. ami nincs. az sűrűsödik oda bele. a pillanatba. és igen, ott is. több. visszanez önmagára. atmosolyog, keresztül, magán. miközben kinéz. az emberekre. számom-ra nincs ebben szokatlan. vannak még ilyen tekintetek.

Ami nincs:

már nem tudhatom meg, mi lett volna itt más. ebből a kezdetből. ezúttal nem történt meg. vagy nem úgy. ahogy megtörténhetett volna. ez esetben csupán az én képzeletem hozta létre, csak abban létezett úgy, ahogy bennem. a tiédben is létezett, de az még számomra meg-foghatatlan, pontosan, hogyan. talán idővel megkapom a választ erre is. talán sosem. talán mindig ködös marad. ami viszont nemcsak képzeletemben, de velem született itt meg, az a valóság. pontosabban annak egy szelete. az kívülesik ezen a szövegen, mindezen a szövegen ami itt. de legalább végigsimít a felületen. mint egy

kéz a könyv lapjain. vagy inkább csak a könyv felületén.
különbség.

Szerettek-e engem, ott, így is. elfogadtok-e, hogy én mindenkié vagyok. a természeté. Hogy csak a természet birtokolhat. bűnösségem a büntelenséggel. Hogy csupán saját hibáim tarthatnak a rácsok mögött, fogva. Tudatlansággal, mely maga a mindenség. Ami kívül. rejtve mindaz ami bent. Hogy a napsugár is sötétség csupán a felszín. Hogy nincs mögötte semmi. Hogy milyen jó, megfürödni ebben a semmiben. Ahogyan kifordul a világ ott túl. Hogy szerettek-e így is. mert kifordulunk mind saját tengelyünkéből. Mert kifordít a világ, a létező. Aztán csak ti lesztek akiket érinthetek, innen, ebből a semmiből. Hogy lesz-e erő, meddig, kinyújtani a kezeket. süt a nap, felhő elporlik. Leesik egy toll. Színe kifakult. Elhasználta az ég, a hold, a csillagok, mindenki csak elvette ami a magáé.

Belemártom a fekete tintába. A vörös elfogyott. Találni kellene kéket. Égből, hold, csillagok. Víz felszínén tükröződve. Legyen zöld is, mindenhová öntve egy kicsi sárga. Összegyűjteni dobozba. Sohasem nyitni ki. elveszett levél. Minden ami kimarad. Kékből, fehérből, égből, felhőből.

Bedörzsölöm a hátát. Finoman, erősen, nézem, milyen különös, hogy eddig sosem gondoltam, milyen egy hát, egy bőr. Beszív mindent. Krémet, szappant, nedveket. Egy száraz bőr. Élőlény, nem műanyag. Nem pereg le a felszínről. Etetni, ápolni. Elhalkul simogatás.

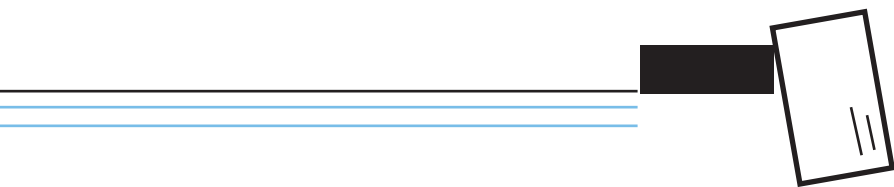
Belesimul a bőrbe.

Dunya alatt meztelen test. kellemes a párna, a csupasz kar, váll, kéz. kezek. rossz ébredés.

kímélt vagy megtagadott a sors, kérdezhetném így is: kíméltél vagy ..., már talán fölösleges kérdezni. nem tudom. bele se merek gondolni, mi volna ha történik is. katasztrófa vagy megnyugvás. a katasztrófán én már túl. és már más idők. és én nem hiszek előítéletben, ismétlődésekben. mert ugyanaz sosincs. akkor melyik.

 menny vagy pokol. melyik úton indított volna. veled. melyik felé. vagy ez mégis biztonságot adna? mármint az ebben való hit? hogy jófelé? legalább becsaphatnám magam vele. hogy jó. hogy minden szép lett volna. elveszett volna? vagy sosem volt... az a kezdet, ami itt elvárásolt. a hit. hogy lehetett volna szép. a földön. égben. már összemosódik. nem tudom, igazából mikor hol vagyok. pedig mondhatom, mára már tisztábban látok. csak egyet tudok. hiszek benned. és ez sohasem fog változni. döröghet a menny, nyílhat pokol. meghalhatunk is. minden elpusztulhat is. és talán azokért a régi dolgokért, annak cáfolásáért, és a megmaradt hitemmel, hiszek neked, benned. ezért szorítom annyira görcsösen a kezéd. valójában azért, hogy ne tedd, vagy azért hogy tedd. nem tudom. de minden megmaradt erőmmel szorítom a kezéd. hogy veled minden csak jó lehet. akárhogy is. égben vagy földön. máskülönben nem lenne létezésem. elfogynék magamból.

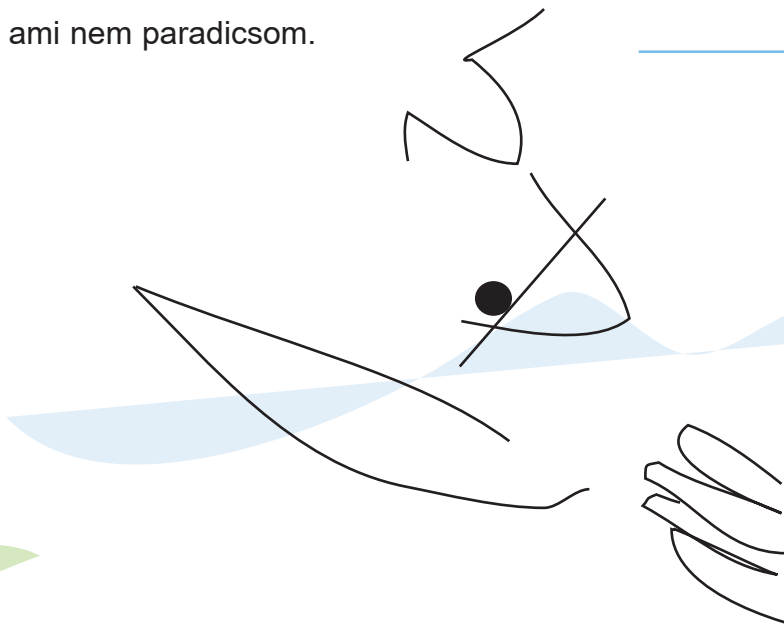

valaki más emlékezetében.

Ami előttem van:

napfény, ami utat mutat. pontos kijelölt egyenest. egyedüli,
ami megfogható.

a paradicsom, ami nem paradicsom.

valóság tükrében, valami keresés.

(milyen különös szín ami kint. szürke is, világos is, mint amikor valami készül.)

nem történtünk, nem történünk meg. te sem akartad, akarhattad, fogod akarni. mert féltesz. magadtól, tőlem, másról, élettől, múltadtól. elejétől fogva féltettél. talán igen, szeretted, a magad módján, ahogy lehetett. képességed, lehetőséged, meggyőződésed szerint segítettél

mert te más vagy, mint ahogy sorsom ismétlődése sugallhatta volna. te nem hagyod, értem, magadért, értünk, hogy megtörténjünk. úgy nem. ketten. ha igen, valahogy is, akkor másként.

(fogva tart, nem enged
el

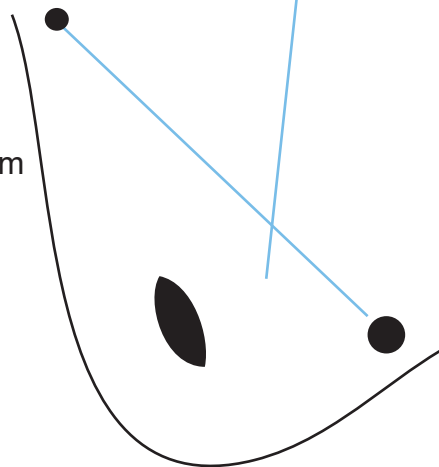
tollak helyett papírok szállnak, sohasem
érnek földet,
egy kéz

nem érinthet, nem enged

(.....)

valamit vártam még.

nem történhet meg, csak a test. a szó nem maga valóság.
csak valami, ami szeretne lenni.

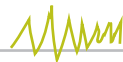
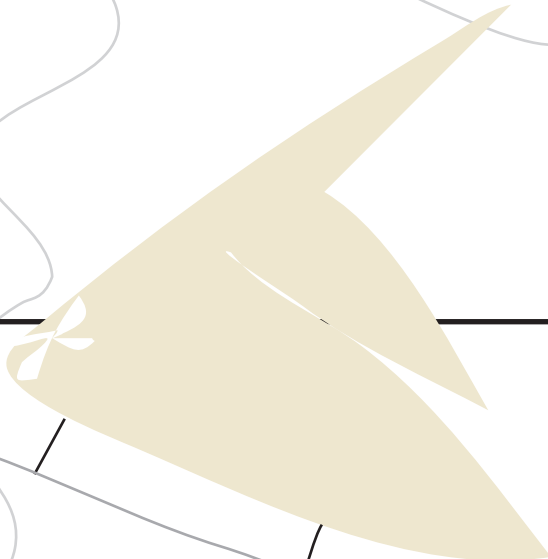

több, mint a valóság. kevesebb.

én tisztelem a szót. felnézek rá. te általa tisztelsz. ez
nekem elég. nem kívánhatok többet.

nem vagyunk ártatlanok, mert ártatlanok vagyunk.

ha önmagunkhoz fordulunk, a tükörbe,
ott, onnan kikukucskál a lényeg.
vissza tudunk-e
nézni

nyugodt vagyok. te is az vagy
vagyunk. leszünk.
hogymint
ideát,
odaát, vagy fordítva,

és az sem változhat

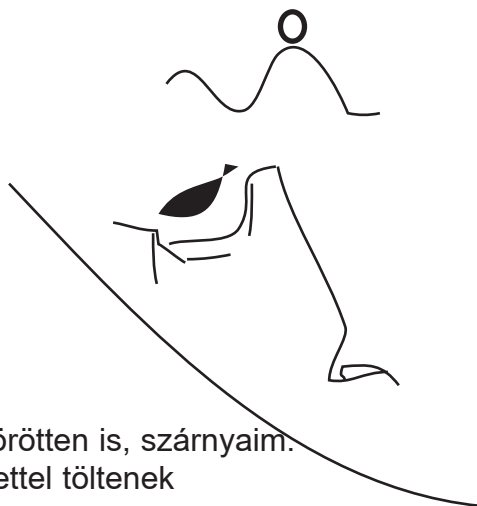
hogymint nekem megvannak még, ha törötten is, szárnyaim.
talán nem is baj. a szárnyak szeretettel töltenek
és ez a vers kárára mehet.
azt nem mondom, hogy el kívánom veszíteni

majd eldugom jól, ne látsszék. úgyis annyi szárny kint. egy
szárnyal több, kevesebb

azt hiszem, valami másról is szó van.
az alázatról.
kiváltani szerelmet, szeretet

igaz lesz-e
a vers?

még ki-kificánkolnak nyílt sebek. ezeket ha sikerül bezárni.
akkor nem kellene talán a kezek sem.

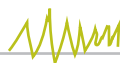

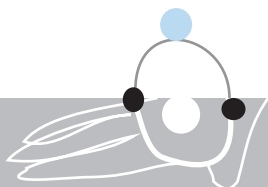
bármilyen kudarcból származó boldogtalanságunkat sem lehet senki lelkére hárítani, nem old meg semmit, mint ahogy nem lehet a gyerek lelkére varni a szülők boldogtalanságát sem.

sírjuk ki magunkat. van aki meghallgat.
a hogyan. igen, hogyan megmondani

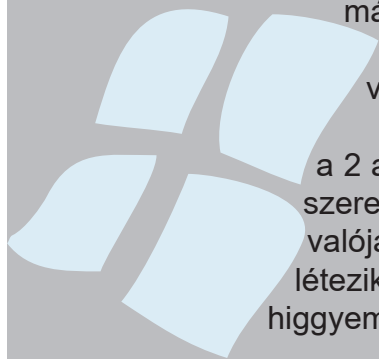
(jelen lenni minden sarokban. így lesz ép ami születik.)

a kulcs.

a szem mindvégig tudta, milyen esélyem van. elejétől fogva. az első szónál, hogy "amióta szerelemben..." az a láthatatlan szem bennem. csak én nem tudtam. hogy ő tudja. az agyam, a lélek tudta. mindennek a nyitja a jelszó. akkor, ott, abban a legelső pillanatban. megérzés volt, vagy csupán szerénység. hitetlenség-e, vagy éppen hogy a hit. a bizalom. hogy lehet-e másként. nem tudom még. csak azt, hogy jó úton járok. hogy megcáfoljam annak a jelszónak a valóságát, igazságát. egy másik, egy létezőbb valósággal.

végső következtetés:

a 2 arcból, ami itt a szeretethez, szerelemhez alakult, lett egy arc. ami valójában, mint test, testiség, nem létezik. legalábbis azon vagyok, hogy higgyem is.

nem kellene magyarázatok, mint ahogy a némaság is lehet bizonyíték.

egyik arc volt a szerelem tárgya, aki arcát adta szeretetével bizonyítékként, másik arc volt a valódi szerelem. tiszta, egyértelmű érzéssel. ez is feltevés, fikció, de egy lehetséges prekonceptió a nem létező magyarázathoz.

hogyan melyik arc hordozza a szerelmet.
vagy hogy megfogható-e maga az érzés.

angyal?ördög, hogy ezeket is fel lehet-e öltöztetni pusztán fénnel, sötétel.

vagy hogy melyik enyém, melyik nem. hogy melyikből több.
amikor táplálkozik a képzelet. mi marad valóságnak.

felhőn veled lenni
abból a tudattalanból. pedig valójában egy arc van.
most már szinte pontosan
látom, hogy arcról van szó.
nincs test.

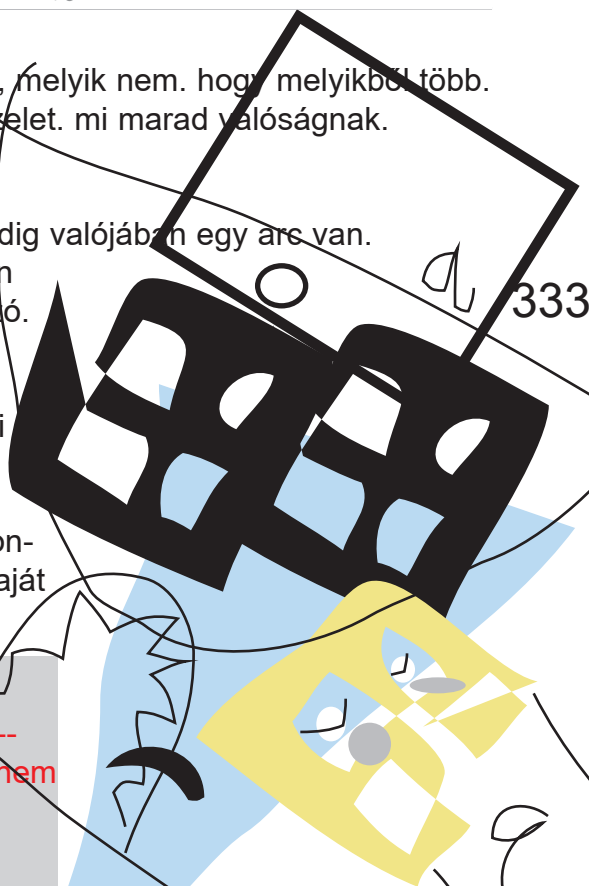
a valóság nem akar tudni
önmagáról, felhőkbe
menekül, másik arcba,
az arc másába, ami hason-
más. belevetíti tükrebe saját
arcát.

a tükör idegen.

arc, amit angyal küldött, nem
tisztázott. mi a szerepe.
lényeg, hogy az ördög
küldötte arcban megbújó
testiségből fény lett, ami a
szeretet sugarával tölt be.

lehet, hogy a testiség már
nem is működne. ebből a
fényből nézve. nem tudom. a valóságot nem láthatom.
attól tartok mindez is csupán érzékcsalódás.

hogyan lehet-e vég, amikor valami mindig megvilágosodik.
sötétből

„kísértem sorsomat?

nem tudom.

mai napig olykor zavaros még előttem ez a fogalom. ártatlanság, igazság, valóság. elhomályosították, elferdítették, kiiktatták az agyamból.”

kezdetben tanáraink féltettek tőle (apám, szüleim, s ahogyan később magamat kellett féltennem már a pokoltól), mégis amikor szinte azonos időben onnan, közöttük, közülük bukkan fel a

feketesség

összeomlik minden

azaz hogy inkább csak nincs megoldás. a kérdésekre nincsenek válaszok.

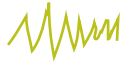
véletlenek hatalma. félreértés, egy árnyék. aztán mégis kívánjuk a fényt, hogy árnyékunk is nyújtózzon alatta.

akik szerencsések, amit építenek összedől. legyen amiből újra építeni. új, más világok fényéből, árnyékából.

valamilyen furcsa varázslat történik.

gonosz, hálátlan vagyok. nem érdelek meg semmit. mindent megérdemlek, amit kapok. agyam, lelkem is csak púp. szabadulni kéne tőle. nem szabad gondolkodni. és akkor kellemes hideg borzongat végig, érintem a megtisztulást. azt hiszem, ma reggel mégiscsak boldog vagyok.

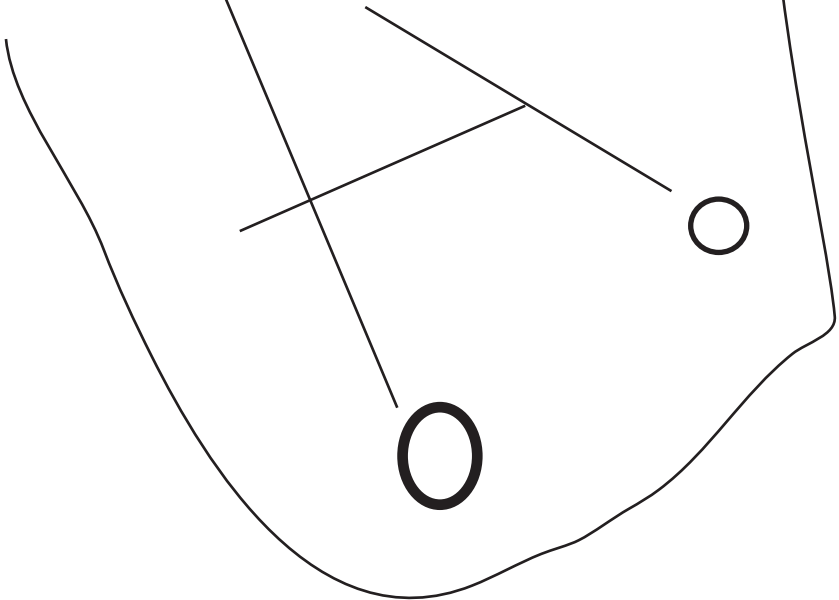

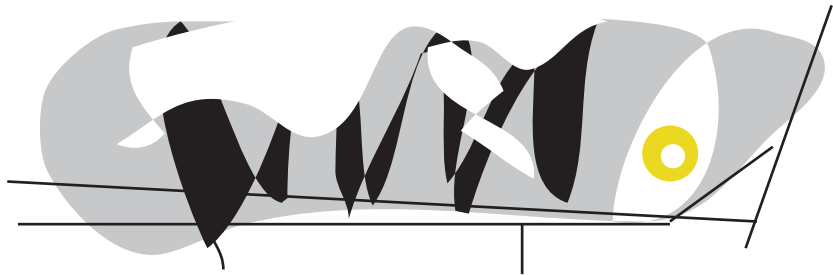
Földön égről percek
költözünk.
Ülünk teraszon, kávét hoznak
kezdődünk.
látlak megszületni.

hogy én már meghaltam, te élni fogsz
ma mégis elképzelttem
hogy mindketten
elkezdődünk

most látom csak, hogy én mindig a fölöttem állókkal szem-
ben egy fokkal alacsonyabbnak látom magam.

szép álmokat, ha alszol.

fekete szemed beszippant, fehér mosolyod tart ébren. ki-
kikukucska lok szürke fejedből.
tested eltakar.

akkor én most hol vagyok?

játszol velem? vagy csak gúnyolódsz. vagy csak
kihasználod, hogy nem láthatlak. hogy te bármikor elbújhat-
sz.

annyira jó érzés hogy itt vagy, könny szökik szemembe.
(tenyeremből)

ma reggel csodálatos napom volt, duzzogtam, amiért korán
kell kelnem, de aztán mégis minden olyan szépen
kezdődött. igaz, a végén a legnagyobb magaslatokból
egyszeribe földre csattantam, de hát kell az ilyen is, hogy
kézzel érezhető labilitásával kizökkentsen saját világomból.
tulajdonképpen kellenek a pofonok, így van egyensúlyban
minden. persze, azért szívesen kihagytam volna a reggeli
utam végét. mert mégiscsak a szép a szép. az egész meg
így lesz egész. tudni kell befogadni a rossz dolgokat. de
szerencsére mindig bennem a jó marad meg, így hát, most
erről is, csak mint esemény számolok be. ma eszembe
jutott az is közben, aki sokat csak beszél beszél, nem kell
félteni tőle. bár néha kicsit unalmas lesz. ha mindig ugyanazt
várhatod.

szóval a napom.

mégis vezet az a kéz. valahol láthatatlanul. az utcán a viszszanéző arcokban, a munkanélküli irodában a fiú kedves, mosolytalanul is mosolygó szemében. amikor pedig ott volt a személyim, sem változott, sőt, türelmesen vezetett végig a dolgok mikéntjében. s én hálás voltam, feszült figyelmem szögletében is láthatatlan viszontmosollyal búcsúztam. és tegnap az a fiú a cba-ban is, amikor egyszerre többet is akartam, s kiugrott kezemből a zacskó tej, szétföccsent mindenem keresztül, az egész üzleten, a kedves fiú gyors reflexxel felkapja a földről, rámnéz, s úgy lucskosan viszi a hölgyhöz magára vállálva, kacsintva két szemmel, hogy ő csak tudja itt hogy mennek a dolgok, könnyedén füllent, hogy már ott a rács között folyt, s a hölgy, aki kedvesen készséggel jött a nyeles ronggyal, s eltűntette, akinek én mégis bocsánattal feléje, az a hölgy, aki egyáltalán nem hölgy volt, ez a dolog szokatlanságában is legfőbb szépsége. miközben én csak álltam és bámultam azt ami történik. talán alignyi időm volt megköszönni nagy meglepettségemben, hogy velem ilyen csoda történhet. egy ismeretlen fiú ilyen találékony és kedves. a csoda, hogy ez a hölgy nem is hölgy volt, hanem egy kedves fiatal lenyalt vagy inkább zselézett rövid, fiúfrizurás nyurga lány, mozgása is kiköpött fiúé, mégis zavartmozgású, mintha ezt tudná is magáról. egy lány, aki nemrég került oda, s teljes mértékben nem odaillő. még mérésnél is csaknem egyenként rakva a szelet szalámikat, mígnem az a húszdekányi összegyűlt. annyira kirítt helyes, szerény, mégis tudatos, kimért közvetlenségével, hogy zavarba is jöttem, amikor végül köszönőmmel elvenni kellett. miért kell az ilyen embereknek cba-ban dolgozniuk. máskor is volt még, ahogy így

visszaemlékszem, amikor a sorban vártam, s mellettem egy kislány anyukájától megkérdezte, ez a néni most néni-e vagy bácsi? és én csak néztem a lányt, ahogy mért, hogy milyen jó, hogy épp hátulról látszott (beleláttam akkor oda, abba a pontba, ami nem látszott). dehát a kislány sem, igazán nem tehetett róla.

bár vajon én (ha visszaemlékszem), kérdeztem volna-e ilyet, mint ez a kislány? igen, bizonyosan velem is megtörtént már... és hogy vajon miért kérdez ilyet egy kislány?

és hogy a csodákban még továbbbhaladjak, itt a házban egy emelettel lejjebb van egy fickó, akinek családja (kissé durva, keményvágású gyerek, olyan amelyik bár üvölt, mégis van hogy kenyérre lehet kenni), na ez a fickó egyszer rajtakapott egy este, hazajövet, már késő este, amint a haloványnyi félhomályban bejáratunk előtt egy fa hátán írtam a naplómba, ott és akkor nagyot köszönt huncutul félmosollyal, amúgy rég csak duzzogott és rúgott (a kaput általában, ha nem nyílt kedvére, mert szeretett előbb rúgni hatalmasakat a lábával, hogy a lépcsőház csak úgy berengett, s csak aztán húzni, rúgva ugyanúgy). mindig hangosan beszélt, hogy visszhangzott az udvar tőle, bár én keveset vagyok azon az oldalon (csak a konyha).

ma már leszokott erről, ha lát, messziről köszön kedvesen, huncutul, s hangja is már kedélyesebb.

kiabálni is ritkán hallani.

féltetek. lehet, hogy te is képzelt világban élsz?
ha írsz, ki kell tudnod lépni

életem egy nagy keresés. nem az elfogadásoké, de valóban, keresni nyugalomban lehet. mégis, hozzám tartoznak.

bennem minden úgy marad meg, hogy a jót szűröm ki. automatikus beállítás. anélkül hogy tudnék róla. a rossz észrevétlenül söprődik ki, vagy tudatlanul egészen máshová gyűjtődik, elszórtan vagy egy kupacba. és számomra láthatatlan van jelen. bennem. a jó képes, és általában mindig fölültre kerül. például márcsak ezért is nem lennék jó kritikus. elsüllyesztem a rosszat, mintha nem lenne, holott ott van, csak nem jön ki. valami lehúzza. de ha van olyan szakma, ahol a jót ((ahol így jó)), akkor az megtalálna. mert igazán továbbfejleszteni, valójában így lehet. a jó jót szül, a rossz, rosszat. persze csak abban az esetben, amikor egyik sem tud a másikról. azonban, ha tudnak egymásról, akkor más a helyzet. ez a helyzet a leggyümölcsözőbb. ekkor tárulnak fel a legnagyobb kincsek. hogy melyik van felszínen, melyik mélyen, ennek így innen már nincs is jelentősége. nem mérhető szint ez. nekem túl egyszerűnek tűnik, magától értetődő, hogy valaki csak a rosszat láttatja. és tovább generálja magát ebben a közegben. bár ha innen nézem, lehet ez provokáció. és akkor itt ez megintcsak attól a dologtól függetlenül bennem pozitív kisugárzást kap. átalakítódik. lehet hogy valóban a dolgok rossz oldalát könnyebb látni? vagy pusztán csak alkat kérdése.

már megint kicsit idealizálok. igenis meglátom és megmutatom a rosszat is a jóval. hogy menjen előre a világ.

és szerintem rossz kritikus sem lennék.

következtetésképp a levezetésből, tudatalatt tehát a rosszat is látom. mindenben, mindenhol. hiába tudatosan csak a jó jelenik meg a felszínen. a többi átdolgozódik. felszívódik, mint az orvosság a szervezetben. és csak az eredmény látható. de ott már nem direkt vagy tisztán vetül ki a rossz. csupán mögöttes értelmet kap megjelenésére vonatkozóan. az érdekes, hogy ebből a masszából mindez hogyan jön ki. mert most már tiszta, a jó csupán egy fedés. de ez a mindenben rosszat meglátó olvasat szemszögéből álcának tűnő hártya nem hamisság, és a mindenben jót meglátó szemszögében pedig nem tündérvilág. Azaz, minthogy itt magába foglalja a rosszat is, a felszínen (is), csak nehéz meglátni. mindenben amit írok, valójában így van. aki nem elég járatos, annak elsőre nem tűnik fel, csak egyik, vagy másik. valamelyik szemszögből.

most kitérő, csak eszembe jut (arról): a rendes ember is, ha sokáig **fent** ültették, és azt el is hiszi, egy idő után belesimul környezetébe. aztán már nehéz ebből kilábalni. szinte lehetetlen, mert védenie kell magát. a megváltozott énjét, ahhoz, hogy ereje fennmaradjon, megmaradjon. tehát megváltozhatatlan. visszafordíthatatlan. én csak lelki ismeretére lennék kíváncsi. hogyan néz a tükörbe. és hogy van-e neki. szeretnék a szemébe nézni. egyszer megtettem, üres volt. kiölték mindent. boldog? lehet így? évente egyszer azért betekintenék. hiszem, hogy egyszer... (de ez csupán én lennék).

mackó most vallja be, hogy tulajdonképpen irigyel engem. hogy írok. hogy kiírok mindent. de ezt is csak túlról. ma telefonon vallotta, az éjjel ő is írni akart. de nem tette, és ma nem megy. ma már azt úgy nem tudja leírni.

((az írást is tanulni)). régebb egyszer elkaptam, egy éjjel amikor itt ült, hogy visszanézte amit aznap a számítógépen írtam. aztán volt máskor is, hogy kíváncsi voltam, történik-e még, de mindig mást nézett.

tegnap moziban voltam. ő szólt. már megnézte.

keresem a pénztárnál az embert, előkerül. mondom, hogy Szász János film Csáth Géza naplójából, ugye az lesz most, ő, hogy nem tudja, csak ha a címet mondom. mellettem egy kellemes külsejű fiatal fiú szól, mikor már úgy két perce megy ez az értetlenkedés, hogy igen, az megy, elhangzik, hogy Ópium.

szeretnék egy tízest felváltani, hogy a koncertjegyet neki kifizessem, tegnap kaptam, a MAOE küldte, fogalmam sincs mi, sose kaptam onnan pénzt, postánál váltottam ki, azt hittem, csak levél lesz.

pénztáros, nincs, csak ötezer. fiú előveszi az ötöst, hogy akkor majd a hölgy meghív viszonzásul valamire. nem fogtam fel, akkor, így már veszem is az aprót elő, kapom a jegyet, és bemegyek. zavaromban annyit jegyzek meg, hogy most ugye barátságtalan vagyok (a fiú felé). ezt csak mentegetőzésül, amiért valahogyan nem fogtam fel a dolgot. mert annyi eljutott, hogy nem értem, azt ami itt éppen a pillanatban történik, ezt úgy reagáltam le, hogy gyors mozdulattal, apróval fizettem. ez egy improvizált reakció volt. olyan megoldás, amikor nem kell gondolkozni. amikor nincs semmi bonyolult, minden a legtisztább, legegyszerűbb.

csak már hazafelé az utcán esik le, játszódik előttem újra a jelenet, hogy a fiú kezében a pénz, és amit hozzátett. egészen különös, hogy általában minden alkalommal később jutnak hozzám el a megtörtént dolgok (aminek magam is szereplője vagyok), mint az a valóságban valós

időben történik. mintha késleltetetten léteznék az időben. saját valóságom másaként. van hogy pár perc múlva esik le, de van hogy órák, napok, sőt évek múlva történik meg a leképezés, újrajátszás. a megértés folyamata. egészen egyszerű (egyébként magától értetődő) szituációkban is. általában nemcsak az életben, egyszerű hétköznapi helyzetekben, hanem így voltam szinte mindig szóbeli vizsgákon is. mindenhol voltam, de ott, akkor nem. sokan csalódtak bennem, akkor is. volt hogy vártak tőlem egy nevet. hogy ismerem-e. például államvizsgán. azt a nevet, akinek egész lénye egyébként pontosan előttem volt, hisz abban a másik időben, akkor, ott, abban a tömegben azon az előadáson mindvégig engem nézett. nekem beszélt. minthacsak egymásrasimuló auránk összemosódott volna. annyira, hogy nemcsak részese voltam, hanem már-már úgy is gondolkodtam, sőt, tovább megyek, mintha ő mondotta volna belőlem. egyébként mai napig így vagyok számos előadóval. pontosan érzem, hogy azt mondja, amit én gondolok. mintha elszívta, kisajátította, ellopta volna tőlem agyam, érzéseim. vagy csak egyszerűen mintha egy test, lélek lennénk. van, hogy ezen az induló szálon jóval tovább megyek. és egészen máshová jutok. de volt, megtörtént ennek fordítottja is, például államvizsga diplomadolgozatnál. deduktív módszerrel cselekedtem (bár ugye ahogy vesszük), előbb néztem meg a filmeket, s írtam le minden mástól érintetlen gondolataimat, és csak utána kezdtem olvasni a szerzőket, kritikusokat, akik ezekről a filmekről írtak. egészen különös volt, hogy akkor én úgy éreztem, hamarabb és befolyásolatlanul magamtól jöttem rá olyan tényekre, melyeket később viszontláttam ezekben a könyvekben. és igazam is volt a magam szemszögéből nézve, mégis egyik bíráló jegyzetben úgy jelent meg, hogy plágium (ez később törölve lett, számomra rejtélyes módok vagy éppen nagyonis helyénvaló következtetesként), továbbá ugyanez ?a bíráló (bírálóm) megjegyezte, sajnos ez egy doktori dolgozatnak felel meg, de énnekem

alacsonyabb szinten, lábjegyzetekkel csupán egy tudományos, kutatásokkal teli dolgozatot kellett volna leadnom a többi szerző szemszögéből. tehát csupán leírni, mások hogy gondolkodnak. az hogy ennek tükörmásaként vagy ellenpontjaként én hogyan gondolkodom, az nem egy tudományos dolgozat része. az már egy doktori, egy magasabb szint. én meg ugye azt írtam le, hogy én hogyan, és azt egyeztettem az ismert szerzőkkel, sőt, az enyémből vezettem le az ismert szerzőket. megkaptam, hogy túlságosan impresszionisztikus vagyok. de eszerint ez egy magasabb szint volt, amikor is mertem önállóan gondolkodni. nos ott, akkor (de ez egy másik, egészen régi időből) a név nem jött nyelvemre. a vizsgáztatók tehát elkönyvelték, hogy nem ismerem. mindeközben csak egy nagy szakadás van, és néma vagyok, mint ahogy megszűnik a világ is, valós időben. másrésről azalatt lejátszódik bennem az emlék, az arcokkal, ami ugye kívülről nem látszik. szemléltetődül, hogy mennyit is jelent egy kimondott név. de általában értelmes, okos emberek szeretnek neveket, címeket hallani. ez egy normális alapelvárás. én meg általában ezeken túl és fölül (azaz fölülírva ezeket) gondolkodom. magátólértetődően beleértve az említetteket.* azóta írásaimban is inkább van, hogy kimondok neveket, és úgy hivatkozom. kissé idegen tőlem, de talán a kommunikáció ezen a fokon könnyebben átvihető. ennek a múltnak emlékére-e, vagy igazolásul, vagy nem tudom. de csak néha teszek így. alapján véve ez nem én vagyok.

**viszont az írás egy koncentrált, nem valós időben, azaz késleltetett, átszerkesztett időben megvalósult folyamat ((beleértve a spontán (automatikus) idejű első fázist)), a szóban levezetés pedig egy szűkös időben történő, egyúttal labilisabb, véletlenszerűbb, improvizatív, csökevényesebb valós időben történő lenyomat. alkat függvénye. improvizáció, ha nincsenek megszakító, gátló tényezők a személyiség agyi komplexum rendszerében, könnyed, üde, lazaságát tekintve akár önmagában is előnyös. ha kon-*

struált, összpontosított, még tovább vezetendő

mint egyfajta valóság, amit látok, benne vagyok, mégsem élem meg.

nos, visszatérve, egyben összegzett lezárásként, amikor részese vagyok az eseménynek, csak egy tárgy vagyok benne, aki ugyan cselekszik, benne van valamiben, de kívülálló. nincs benne magában a folyamatban. csak később, amikor már nem a dolog maga, és nem része a cselekménynek. ezért is van az írás. ha beszélni kell, nem megy. akkor nem lehetek kívül magamon, amikor valós időben vagyok. csak kivételesen ritka helyzetekben szűnik meg ez a kívülállás, ez a frusztrált elfojtás. és képes vagyok egész valómmal ottlenni. legyen az egy hétköznapi szituációban, vagy volt eset, amikor magam választhattam, hogy kinél vizsgázom. és működött itt is. igaz, nem feszélyezetlen, és csupán részleges megvalósításban. ezt le tudnám vezetni pszichoterápiai módszerrel is, vagy egy egyszerű pszichoelmélettel, ahogyan tanították vagy olvastam, a teljesítményszorongás fogalmával, gyökereinek feltárásával, vagy a szocializációra való beilleszkedés zavaros nehézségeivel, önértékelési problémákkal, ezt most nem teszem.

érdekes, hogy akkor, tegnap, ezt a fiút is csodaként éltem meg. mint aki segített. hogy rajtam segített. pedig éppenséggel lehetett volna, hogy nincs senki ott, vagy egészen másvalaki van akkor a közelemben. de éppen akkor ez a fiú volt, akinek ott kellett lenni, hogy rajtam segítsen. mostanában valami olyant élek meg, hogy mindenki csaknem minden helyzetben segít, mint ahogy természetesen egy másik megélt pillanatban képes ez éppen az ellenkezőjébe fordulni. legyen valós vagy nem egyértelműen kimutatható eset. ma ez az érzés elhalványult, mégis folyamatosan érzem magamon a kezet. van hogy szinte megérint. furcsa, szokatlan állapotokban létezem, valami pozitív kisugárzásban. ez mindenképp erőt ad.

ez is egyfajta valóság, amit látok, benne vagyok, mégsem élem meg. de hát mi hiányzik? hogy valójában magamon és másokon kívül létezem. vagy ezek csak jelek. irányító kezek. de nincs semmi biztos pont, ami továbbvihetne. minden eltűnik, kifolyik a kezemből. még mielőtt bármit is tehetnék, vagy lépnék. igen. ez lehet. nincs semmilyen biztos pont. csupán utalások, amikbe esetleg többet képzelek, mint ami. ilyen alapon nincsenek is. hisz ezeket a jeleket, csupán képzeletem alakítja tovább, egy nem valóságos közegben. mert a valóságos közeg eltűnik, amikor testemen túl tudatommal is megjelenek. amikor már akarnék, lekésem róluk. testemmel. a testemet nem látom, azt csak mások látják. akkor, amikor én még nem látom. amikor már látom, a képzeletemben vagyok.

hallatlan, mennyire el tudok veszni a folyamatban. folyton ez az önidealizálás. mikor szokom túl rajta magam? ha akarom, igenis meg "tudom" látni a rosszat (is). azt hiszem, kis predesztinációval akár egészen jó kritikussá válhattam volna. tükör ezen vagy azon az oldalán. azaz :)): mindketőn egyszerre.

ilyen kedves feje csak nagyon keveseknek van, de tudom, ez is az a kéz műve. már a legeslegelején ott ült szembe velem, és csillogott a szeme. olyan volt pont, mintha az én fejem nézett volna ki belőle. és ez a lány (annyit tudok róla, hogy előbb egy lap internetes szerkesztőségében dolgozott, majd már nemcsak az internetes részén), szóval imádnivaló volt, segített akkor is amikor munkákat kellett választani, s én nekem fogalmam sem volt, annyira nem láttam magamat akkor kívülről, hogy mit, és akkor ő is ott, és még többen is olvasták, és akartak segíteni. mindig mosolygott és beszélt, csak annyira különbözött tőlem, hogy én kevesebbet beszéltem. talán, de ez sem biztos,

hogy akkor, ott, úgy volt. és én is csillogtam, ahogy ő, csak nekem pirosban égett az arcom is (mondták, többször is), főleg akkor, azután, amikor meg mertem szólalni. kedveltem ezt a lányt. és ő egyszer, amikor így előadás után állva még késleltettük az időt, akkor ugyanúgy csillogva mondta, hogy ő hiszi, egyszer még én fogok ott elől ülni, szembe, az asztalnál. kérdeztem, de hát hogy jut ez eszébe, hogyan lehet, hogy ilyen eszébe jut, még vissza is kérdeztem, hogy mit is mond, jól hallom-e, hogy így hisz bennem, és igen, most is eszembe jut, ilyen nem lehet kitalálni, csak valóban érezni. furcsa, hogy most ahogy előttem van az arca, szégyellem magam. hogy én milyen kicsi vagyok. s hogy egy ilyen lány milyen nagynak látott akkor. pedig ha tudná, mennyire begörcsölök, amikor ki kell állni, tanárnak sem voltam igazán jó, csak a kisebbekkel, néha, akikkel felszabadultam, igaz, volt nagyokkal is, de csak ritkán. ritka pillanat, amikor érzed, mindenki feszülten rád szegezi szemét, aztán már ez a csend, ez a semmi üres tér a szemekből feltöltődik valami fénnnyé, és ez a csillogó valami jön vissza, s tölt be téged is. igazán ritka alkalmak voltak ezek. nekem az előadás feszültség, izgalom. nem a felszabadult átadás öröme. (talán ha egy emberrel foglalkozom, és nincs hallgatóság, na de az már nem előadás, és nem is adja azt a hatást, mint amikor többen hallgatnak). pedig a jó előadó nyugodt és laza. tekintetével beszívja a teret. ez olyankor történik meg, amikor teljes mértékben ura gondolatainak. velem is akkor volt ilyen, amikor olyanról beszéltem, ami legbensőbb éneket foglalkoztatta, s innen indultak, majd mélyültek el a szálak, ettől lehetett olyan őszinte, és ebből következően annyira erősen ható. ami aztán csak könnyedén folyt, haladt előre. nos, ez az egyébként hozzám hasonlóan gyerekarcú lány, olyan ártatlanul mondta, akárcsak én, amikor annakidején délutánonként barátnőmmel

ábrándoztunk az örökzöld sövénynél, az aszfaltos járda szokásos vonalán. ártatlan álmok, ártatlan ismeretségek. arcok, melyek örök érvényűek. amiket még nem fertőzött cél, érdek. NG mondta, igen, jut eszembe, ezt, hogy becsüljük meg ezeket a kapcsolatokat, amik itt ebben a teremben születnek, mert ezek még tiszták. ezek azok, melyek életreszólóak lehetnek. nem a már szakmai érből kialakult kapcsolatok. a miénk, én amikor ott a széken ... az a látomás... ugye az is...

ma határozottan szomorú vagyok. a munkanélküli irodában a hölgy lekezelően bánt velem. egészen sértő volt. az igaz, hogy mindenről lemaradtam, és felét sem értettem mit várnak tőlem, és egyáltalán. egyszerre kellett volna ugyanis hallgatnom őt új információival, miközben tölteni az űrlapokat is. egyidőben. én erre képtelen vagyok. egyszerre csak egy dolgot tudok. és azt tőlem telhetően legjobban. amikor ezt megmondtam, láthatóan nem örült.

én sem örültem semminek.

ma úgy jöttem haza, mégis jobban szeretem a férfiakat. aztán mégsem. vagy nem tudom. én igazából nem értek semmit. és ma nem szeretek senkit sem. magamat sem. és eltűnt innen még az is, amit mindennap legalább egyszer meghallgattam, és ami már úgy hozzáműött. és nem gondolok semmire. és nem akarok semmit. aludni sem, írni sem.

talán egyetlen jó dolog az volt, amikor ma a cba-ban az a lány rámköszönt. és nem volt már zselézett haja, és könnyedén lépett, szinte észrevétlen mellettem, míg én a pénztárnál. mintha kicserélték volna. nőies, biztos léptekkel, és kedves tekintettel.

legalább volt valami jó is ma. de ennek sem tudok örülni.

lehet hogy értem persze lehet de akkor is ma egészen rossz kedvem van. mintha minden csak játszana velem. te is. és én is csak a semmiben állok. tudom. érzem. ez lesz a jövőm. mert tulajdonképpen csak egy nagy semmi vagyok. és már értem. a semminek is az értelme.

én mindent akartam. de nem lehet. nem lehet mindent. pedig én csak szerettem volna veled szemben. nézni ahogy nézel. aztán melletted.

most kicsit lepihenek.

kiléptem az idődimenzióból. összekeverednek történések érzelmek a tudat ill. tudattalanban. megszűnt a jelenidejű létezés. valóban olyan, mintha nem léteznék. az az idő ami most van, valójában akkor volt. milyen dátum lenne reális. a "mai" vagy akkori.

ma az elmosódások, csalódások és a hiányérzet miatt csak most veszem észre, valójában mennyire örülök bármit is teszel. időnként sikerül jól is értelmezni. vagy hogy melyik kéz honnan indul el, enyémből, tiéd... kronológiát is akár valós időben.

ki tudja már igazán hol vagyunk. maradunk. lassulva, hol gyorsabb...

tapogatózom ujjaimmal, érzékelek-e valamilyen felületet. talán igen.

tudtam hogy fotós. pontosan tudtam a képről. már akkor. éreztem is egyszer még megjelenik. arcból, homályból. estéből még.

bocsáss meg istenem, nagyon magam alatt vagyok. talán mert akármit is írok, legyen az gyalázat vagy gonosz, hiszek. még hiszek a szép dolgokban. tagadhatok, védekezhetek, gyűlölhetlek is. te amúgyis ott fenn csak mosolyogsz. de az emberek itt lenn csak emberek. különben ki nem állhatom amikor mosolyogsz. mosolyogni csak ember mosolyogjon. hogy miért ostromozom magam? hát miattad. a világ helyett, akit teremtetted. mert minden bőrömön csattan. csupa seb vagyok, már a fájdalomra is érzéketlen, és te csak nézel és mosolyogsz. és azt is tudod gyűlöllek érte. mégis. neked semmi sem szent. és büntesz, csak büntetsz. mit gondolsz, én mint ember, mint akiket itt teremtetted, sokat, meddig bírom? vagy ha már nem, akkor szépen nyugodtan lefödsz. csak látnám arcod. akkor is mosolyogsz? ott fenn az emberek arca fölött. csak egyszer megérném hogy látnám. de ne hidd, hogy boldogan halok meg. gyűlölöm a halált. és azt amit okozol vele nekem. bocsáss meg istenem. bocsáss meg hogy ilyen nyomorult-tá tettél.

és azért is amiért hálátlan vagyok. nem elégszem meg azzal amit adsz. mert nekem mindig több kell. én a tökéletest akarom elvenni tőled. el akarom venni a hatalmad. meg akarlak fosztani tőle. azt akarom meztelenre vetközz. mint én. és könyörögj. térdepelj előttem és kérj. csókold lábaim nyomát. legyél apró, kicsi, hogy zsebre-vághassalak.

talán igen. léteznek ártatlan, meghitt szakmai kapcsolatok is. soha senkinek nincs teljesen igaza. csak nekem. itt én vagyok az úr. nálam. senki más nem tehet semmit. emberfia. te pedig hiába mosolyogsz. amikor most is majdszétropanok. akárhogyan is akarsz, még térdepelve is csak látszat vagy, bemocskolni is hiába. én ártatlan vagyok. ártatlan, érted? nem fogsz ki semmivel rajtam.

én most mégis eldöntöttem kedves istenem, ezentúl jó leszek. és mindig felülről fogok rádézni. hogy ne láthassam amikor mosolyogsz. ne láthassam amikor szeretnek. mert én mindenkit tisztelek és szeretek. ahogy engem is mindenki tisztelet és szeret.

nekem ez az egész isten ami itt van csak káromra. hátrányomra. isten nevét ha más veszi fel, nyelvére, egyszerűen bűnnek tartom. csak én tehetem. ilyet csak nekem lehet. istenem segíts, hogy más neved fel ne vehesse. kizárólag ha káromkodik. azt meg nekem nem szabad. így és csakis így a mérleg kiegyenlítődik. bocsáss meg még egyszer istenem. hogy ilyen bűnös vagyok.

A stylized illustration featuring a black hand reaching out from the left, a pink flower with black leaves, and a black rectangular box containing a white flower and a stylized face with closed eyes and a small white flower for a mouth. A pink line winds through the scene.

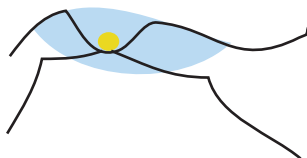
Ma addig
do(lg)(kk)oztam, hogy
lekéstem a magyar állami
kincstár félfogadási
időpontját, irataimat nem
tudtam így beszerezni a
holnap reggeli kötelező
megjelenésre beidézett
személyem munkanélküli
ügyének zavartalan
lefolyását elősegítendő s
egyben biztosítandó, így
való hátráltatásom okán tehát joggal és könnyen
előidézettethetem további, illeténmód megváltozott stá-
tusú személyem kizárását azzal a címezéssel, miszerint
nem vagyok együttműködő, tehát alkalmasint kockáztatom
jelenlegi társadalmi helyzetem besorolását,

következésképp kötelezettségeimet ezúttal tehát nem
tudtam teljesíteni, ennek okán jelentem alkalmatlan vagyok
szociális munkára.
alulírott:.....

..... magáncélú (szabad szellemi foglalkoztatási
igényű) szanatóriumi beutaló központ részére

Tisztelettel és Szeretettel (:)

egyébként a helyzet korántsem ilyen bonyolult. sőt. és amúgy is mindenki csak teszi a dolgát. megy minden tovább. kicsike hibák mindigis beleeshetnek a számításba. nem dől össze tőlük a láthatár. nem ez a kérdés. a kérdés éppen az, hogy nincs kérdés. csupán ez a kényszeredett belenyugvás. ezzel a valójában semmilyen irányban nem mutató passzív várakozással. mindenki beszél beszél, aztán végül mégsem mond semmit. soha életemben nem volt, hogy valaki hozzám merjen beszélni. megérinteni. csak egyszer, de az pokol volt. és nem volt sem beszéd, sem érintés. mikor jön el az a pillanat, amikor valaki nekem. hozzám beszél. úgy hogy láthassam, tapinthasson. és nem reng meg tőle a föld, és én is ép egészséges maradok, és betölthetem kinyújtott kezek által az érinthető tereket, és aztán csak jön, beszél, beszél, és én hallgatom, tovább mindig csak tovább, hallhatom, a terek általa mindig kicsit többet engedve át magukból.

azt hiszem ezzel együtt is ma este mondhatom kiegyensúlyozott vagyok. lehangolt is, de ez már csupán a kiegyensúlyozottság utólenyomata, szerves tartozék, ami mindenképp ez esetben pozitív tartalommal bír. hagytam leengedni magam egy mélyebb állapot szintre, és onnan néztem ki, ezáltal magamat egészen más térdimenzióba átengedve, kilépve a

megszokott belső térből egy másikba, ami ott kint, tőlem néhány karnyújtásnyira, ahol egy másik, addig ismeretlen test körvonala megtelt, feltöltődött, kibomlott, miközben e pályán egy pontba fókuszálva végig fény, nem a napé, hanem valami mélyebb, belső fény, ami aztán onnan visszasugárzott arcomba, betöltve saját belső teremtet. mindez néhány órányi metafizikai térbe sűrítve.

Mit csinál az ember (író) olyan esetben, ha valami, egy rész szöveg nem illik az egészbe, mégis kínálja magát. kilép. Igen, kinéz pillanatra az időből (szöveg lapjaiból). Most legyen egy ilyen is. párbeszéd.

..... ? Mi az a metafizikai tér*

**köszönöm, hogy rákérdeztél, annál is inkább, mivel ez az egy szó volt, amin gondolkodnom kellett. szóval helyesen pécézted ki. nos, valójában valóságos tér-időről van szó, csupán én éltem meg úgy, valószínű a belső fény miatt, hogy nem valós térben, időben vagyok, hanem egy belső időben, térben. tehát értsd: valóság is ugyan amiben benne vagyok, letapogathatóan érzékelem, mégis ezzel a bizonyos fénnel (és ebben a bizonyos időben) áthatóan olyan szintre jutok, ami már ebből a naturálisan érzékelhető térből kilép. ez itt valamelyest filozófiai értelmezés, megközelítés. de csakneked. semmi hivatalos. nehogy még ilyenmód filozófiai értekezésem napvilágot lásson. le is égnék azon nyomban. úgyszólván értsd jól, amit írtam. nem tudom, ha esetleg segítettem. persze az sem baj ha nem. nem is azért. és még egyszer köszönöm.*

Valami megmozdul. Kimozdul.

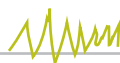
a nő arca.

finomívű érzékeny arcéle, közvetlensége konkrét, pontos, kizárólag tárgyra irányuló segítőkészsége megható. ritkán találkozni ilyen jelenséggel. kérdésemet sem volt egészen szükséges feltenni, nem is próbáltam teljességre törekedni, mintha megéreztem volna. csupán utaltam arra, mit szeretnék. a válasz előbb mozdult. egyenesen, szemembe, és úgy nézhettem rá, mintha magamba néznék. nem jöttem zavarba. szeme tekintetével viszont, mint később újraéltem, zavarbaejtően hasonlított az enyémmre. bár mosolya meghittebb, érettebb volt, semmi lányos, csupán valamilyen túlvilági báj, mégis tisztán sugárzott. megfoghatatlan. nem a megszokott szép, sőt az a fajta szép, mely csupán akkor mutatkozik meg, amikor szemedbe néz, és az a szem az, amelyik mosolyog rád. akkor érzékeled a szépséget. egy egészen különös jelenség volt. a jóság sajátos, nem mindennapi megnyilvánulása.

angyalka. tegnap a te teredben voltam, veled aludtam el. csend volt, és csónakon eveztünk. gyermekhang, víz- csobogás, madár. nagyon szép volt. csoda? nem tudom. valami olyasmi.

üres a lakás, ha nem vagy itt.
ha csak úgyis vagyunk, hogy te ott, én itt. a tér akkor is miénk. kettőnké. egyedül üres vagyok benne.

manócska, kérlek ne haragudj rám. vagy inkább úgy mondom, nem terhellek. hogy már nem fáj, amiért nem nézhetlek, nem érinthetlek.
bocsáss meg, hogy azért szeretlek.

ma váratlanul lepett meg az is, hogy a *férfinék lenni* oka lehet egy egyszerű kapcsolódó rím is.

igenis vannak akik hozzám beszélnek, és én beszívok minden szót. létezésemhez tartoznak.

aztán majd jönnek új világok, új iskolák. kapuk, melyek ha befogadnak. ha még erőm tart. és a kéz.

a tévedés sem nevezhető bizonyossággal tévedésnek. hogyan emlékeznék. akkor az egyszer. merthogy az nem normális, egészséges befejezés volt. de akkor is csak azért, mert muszáj volt. s a sors amúgy is sietve, halaszthatatlan, mint valami intő jel, minduntalan orrom alá dörgöli. pedig már-már néha elfeledem. sikerül. mostanában tényleg van, hogy egészen kitörlődik emlékezetemből.

le kell szoknom az örökös kamaszlányos *szellemi* * valomásokról. ígérem, nem fogom többé elkövetni.

nehéz, göröngyös út. és ezen még végig kell menni. kérdés, azontúl is mi van. hogy még azon is túl kell-e, tovább, vagy valahol eljön már az a tisztás, hogy végre leheveredhetek.

* ered.v.: szerelmi

tegnap este annyira szép volt minden.

ami a szívemen az a számon. vagy ez is csupán ügyetlenségem.

egészen szégyellem. C. megismert, meglepően csókolomot köszönt, s én mint mindig ilyenkor általában zavaromban, azt mondtam szia. olyan halkán és szemlesütve, mintha ott se, hogy nem tudom meghallotta-e. persze igen, de akkor is, még jobban zavarbajövök, ha csókolomot köszönnek nekem. pl. amikor G. is a folyosón. de neki ugye azért mégsem köszönhettem szíát. annyiszor jut ez a pillanat eszembe. különben is az a furcsa, C. is máskor mindig szíát köszön. lehet hogy sötét volt? vagy csak ő is zavarban. nem, ő sose jön ilyentől zavarba. esetleg engem zavarba hozni. ez meg pedig teljességgel lehetetlen. talán csak egyszerűen kíváncsi volt? nem. ő nem olyan kíváncsi természet. mégis inkább az, vagy inkább hogy egyszerűen a félhomályban akkor úgy jött. mindegy.

szóval, hogy a tárgyra térjek, azt mondtam már így elmenőben mackónak, miközben egészen varázslatos volt, minden olyan csábító, hogy ne tartsd fönn. (így. micsoda mondat.... ne tartsd fönn. nem fel, egészen furcsa). amikor pedig beszélt, csak beszélt, kedvesen. hogy mégis. C. időnként ki-kínézett volna oldalra? nem mondhatni. ezt én csak beleképzeltem. de hiszen olyan ártatlanul és tulajdonképpen összehúzott testtel úgy egészen mint aki tényleg zavarban, szinte odabújva. minthacsak elnézést kérnék. pont úgy ahogy éreztem. nem fejjel. C most vagy látott, megérezett valamit, vagy csupán úgy ahogy csak ő érthette, vagy mégis akárhogy is, hogy amikor közönséges lehettem.... de nem, mégsem. inkább vissza előlről.

** Most esik le. Már többször is láttam, amikor pl lelkészségét olyan nagyon komolyan vette, ott, abban a kórházban. Vagy valami más hely, mindegy is, de olyan túl-buzgón, anyám mondogatta, amikor ott dolgozott, hogy akkor is ott van, amikor valójában nem lenne szükség. Hogy akkor is a hivatását látta, nem azt, hogy az embernek mire van szüksége. De azt hittem akkor, és mikor mesélte is a fontosságot hogy rá ott milyen szükség, is láttam magam előtt, egészen tisztán a szavai mögé, igen láttam, magam is, a másik oldalt is, de hogy anyám-ból talán a féltékenységi beszél, sosem igazán kedvelte. akkor. és akkor láttam az arcokon, de láthattam-e, azaz-hogy ott az utcán. Ott láttam, néhány alkalom, amikor mellette. Nagyon adott arra, hogy a lelkészség, hogy az utcán is mindenkinek megfeleljen. Ezekről beszélt is. én meg azt tartottam már akkor is, hogy a természetesség. Mondtam is neki mindig. Emlékszem erre. Hogy azt az emberek higgye el, megérzik. De bent, ott, akkor csak képzeltem, odaképzélhettem, talán anyám szavain túl. Onnan rajzolódott ki, pontosabban a kettőből, a kép. nem emlékszem, azazhogy egyszer talán vártam rá ott a kórház udvaron, de hogy bent, talán mégis ott voltam, talán nem. igen, homályosan valami, talán megkérdezem, vajon ő hogy emlékezik, hogy bent voltam-e? mintha kérte volna egyszer, menjek vele. Az udvarra emlékszem, igen, mintha együtt mentünk... a padok is... az szép volt,

talán virágoztak a fák is, volt néhány köpenyes, beteg is, és hátulról mentünk be... olyan különös, anyámhoz sosem mentem be hátulról, de (Ő) olyan másmilyen helyen vezetett, vagy erre is még anyám egyik, azaz hogy másik esetből? hogy azért látom-e olyan tisztán vagy összemosódik egyéb tapasztaltakkal az emlékezetem. amit az utcán ' vel. Néhány esetből. A hívek. A faluból, hogy mindig volt valaki minden sarkon akinek köszönni. Mindig résen. Aztán én láttam, igen, akkor is, hogy ez az igyekezet, ez a megfelelni vágyás, ez a kép, ami benne a lelkeszségről, a minta... hogy már sok. Talán nem, nem ott volt, és mégis. Mindig hogy mit várnak el. és hogy ő csakfeketében, bokáig. Az utcán is? de hogy ő még fagyizni, biciklizni se sehova úgy mint ami belülről? Mint ahogyan a szív? de hogyan képzei hogy ezt az emberek nem érzik, hogy ez nem sugárzik ki. hogy lenni valamilyennek, miközben...

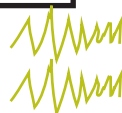
elhalkulok. Nem szeretnék tovább menni, hiszen mindenkinek úgy jó, ahogyan van. úgy kell lennie. Az ember a képéhez közelít. Ami benne él. Így vagy úgy. Ami jó neki. Hogy közben lát-e, hogy jól lát-e, hogy őt milyennek az emberek, mellékes. Hogy ő jól érezze magát ebben a képben. A kép, ami a tükörből. Hogy szent-e? s hogy nem-e az a szent ami egybemosódik. Ahol a látott és ami van, egybeér. Hogy olyan mestérkélt volt a szó. hogy csak beszélt beszélt, miközben nem volt meghitt a pillanat. Mintha csenddel olyan sokkal szebb lett volna. és ahogy érintette a kart, igen, láttam, ez lehet a bizonyíték. Láttam az érintést, és a zavartságot. Hogy neki beszélni. Ott voltam. Behívott, minden igaz. A padok, az emberek, a fák, talán gyümölcs is volt, igen, olyan szép volt, mint sem azelőtt sem azután, onnan a másik oldalról. talán a

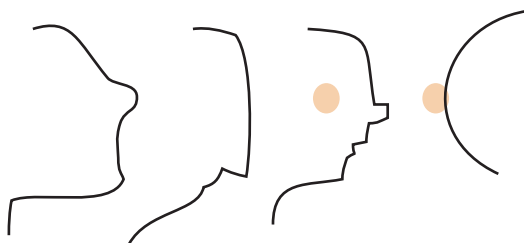

szerénység, mamája csak szerénységből és mert ő is látta? Hogy mert látta, (') csak beszél csak beszél... amikor mások már odébállnának. Hogy apám is, azaz-hogy apámra is emlékeztetett, amikor egyszer így láttam ' -t. amikor így beszélt csak beszélt, hogy ne kelljen a valóságot látnia. Hogy meglátni a valóságot. Amitől mindig félt. azonosulni. De voltak szép pillanatok is, emlékszem, igen, azt hiszem volt ilyen. amikor jó volt, hogy beszélt. Igen, egészen bizonyos ott a templomban is ilyen előfordult, mert a gyerekkori élmények, azok a beszélgetések maguk voltak a csodák. Egyenként. De a felnőttek hogy (') sem tudott sohasem a felnőttekkel. Hiába lelkész, hiába. bár itt azért más is...hogy nem mer szembe, a tükörrel. Amivel viszont én évek során összenőttem. Mindjárt a gyerekkortól. Hogy sosem tettem ellene. Ő csak távolodott, és igen, ahogy múltkor említette is, igen szépen, csak távolodik a tükörtől, mert ő így akarja. Mert neki így a jó. hogy ez tudatos. akkor mégis igaz, hogy mindenkinek ami jó. hogy az a fontos, a lényegből. Bár emlékszem, megmaradt bennem valami hiány. A templomban is, de erre már igazán nem emlékszem. Milyen különös. Milyen nehéz úgy beszélni egy embernek, hogy közben benne lenni ebben a semmiben. Abban a térben, ahol megszűnök mint anyag lenni. Olyan térben. Amikor nem úgy beszélek, hogy beszélek. Hogy amikor úgy vagyok jelen, miközben megszűnök jelen lenni.

nyuszi, kedves, nagyon el lehet benned fáradni.

(hogy ki mikor bújik az arcok mögül)
hogy ki, mikor bújik az arcok mögé

manócska tegnap annyit gondoltam rád. miközben az járt a fejemben, imádok mindenkit. bár megvallom, ezen az estén, a halványgyertyafényes sötétben, itt csupán csókolóztunk. behunyt szemmel. aztán mackó is odaült mellém, simogattam a kezét. néha mormogott valamit a fülembe. de te átkaroltál.

aztán jöttek azok a vidám, játékos részek.

igen. mackóval tegnap este egészen jól éreztem magam. néha ilyen helyen egészen jól érezzük magunkat.

kedvelem ezt a buta tét. miért? nem tudom. kis t. egészen nagyon kicsi és velős, olyan nagyon megmondós.

belefáradtam. pedig ha visszagondolok, az elején hogy harcoltam. és itt még kicsinyesen is olykor. magamhoz képest is. azért talán így, ennyire máskor sosem akartam. valójában nem emlékszem, hogy kellett volna bizonyítanom. vagy ez is csak ez a buta emlékezet. de igen. hiszen a mesék is. azok a mesék. mind a harcokról. És mégsem. Olyan kedves hangokon szólaltak, amikor a tol-lam a papírhoz. Egészen kedves mesék lettek. mindigis így volt. valójában mindig mindenbe belefáradtam. nincs, sosem volt elég erőm. hitem is hiába.

testemet töletek kaptam. ti alakítottatok ilyenné. jóllehet
adva volt, adott minden.

örökös küzdelem. csak szabadon gondolkodva szabadna
élni. a megfelelni akarás még ha tagadással is, és a saját
test kibontásával, újrafelfedezésével, kifestésével, sem tesz
jót nekem. nem önfeledt, igazán szabad kiélés, művelet.
akkor is, ha így éltem meg. ha így élem. akkor is, ha pon-
tosan így van. az a százíz mindigis ott, akaratlanul, hogy
nem elég jó. mindenhol csak ez. nekem eddig sosem
kellett arra gondolnom, miközben tettem ami jött, amire
hivatottam, bármikor is, jó-e amit teszek. már első ügyetlen
"alkotásomban", másolt rajzfigura? tükörben másolt arcom?
hittek. első ceruzavonásomban, első szövegemben amit
leírtam hittem. sosem kellett senkinek megfelelnem.
kényszerlét, tét. leépítő? nem tudom. nem lenni elég jó.
talán igen. valójában sohasem voltam semmiben elég jó.
szétszórtam magam, s mindig az utolsó pillanatban min-
dent elengedtem. amikor már a foltok rátelepedtek. örök-
ségül valami új, vagy előző életekből. ha volt, vagy lett
volna rá esély, sem tettem semmit. aztán, addig, azelőtt
csak vitt, előre, sodort a szekér azzal a kézzel. amit akkor
nem tudtam hogy kéz. ma is már elbizonytalanodtam.
mintha már nem érezném. anélkül, hogy bármit kellett
volna mozdítanom, vagy gondolkodnom rajta. ott volt.
utólag már semmihez nem nyúlok. vagy mégis. itt már
kissé elveszek. hisz olyan dolgokat ragadok meg
mostanában, ami idegen. amihez addig sosem kellett nyúl-
nom, mert más megtette helyettem. én rosszul nyúlok. min-
den lépés rossz. A lépések.

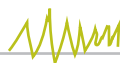
hogyan kell nyúlni, akár orrom előtti vagy távolabbi dolgokhoz. hiába minden is, ami volt. mintha nem lett volna. vagy éppen hogy ez. hogy nincs. ma. senkinek nem kell bizonyítani semmit. valóság, kézzelfogható érintés, vagy hogy hiszek-e magamban még a megmaradt hitemmel. csak azt tudom, egyre kevesebb leszek. talán egyszer végleg elfogyok. az összevisszaszórt darabkák elmosódnak, eltűnnek. velük elfogyva, elfolyva magam is. amikor majd végleg testemből is ki.

megismerkedni veled újra, akkor én is megérkezem. vagy hová tűntek... vagy csak nem látom a kinyílt sima tenyérben. amit mindig csak saját szememmel láttam. csukva. hinni csak abban hiszek, amit látok. a többi mind csak beteggé tesz. hiába tűnik úgy, hogy ez remény az életre. mind csupán szerencsétlennek kijáró morzsa. hamis. félrevezet. valójában semmim sincs ami az enyém. vagy akié lennék. nincs sehol értékelhető érték, ami én, sem ott, sem itt. sem innen, sem onnan. ami volt is, áltatás.

szerettem volna, igen, ha valaki megment.
amikor naiv, önző voltam tudatlanul, dacos, büszke,
gyerekded, akkor mindenki szeretett. régen is.

aztán lassan elvesztem a kezeden. ki kezében, már azt sem tudom. talán saját magamé.

szólították. kihívták a mikrofon elé. nem tudott megszólalni.
könnyek eredtek arcán, majd tekintetével bocsánatot kért.
kiment. ennyi volt az élete.

*

Akkor ezért volt olyan ismerős a tegnap. Tegnapból. Már a végtelen, hiszen lezajlott bennem még 1991-ben. Rögtön az első ittlétem kibontakozásában. Az egyetemi évek elején. A szövegeim... melyekre már nem emlékszem. Csak ez a végtelen... aztán már nemcsak szövegben. Talán vannak valahol. És a többi. mintha a saját múltamra emlékeztetne, minden a múltból. Eltolódva, időkből. De azért mintha most. Mintha az emlékezéssel most érne meg. a megértés. Ami aztán mindjárt egyben olyan halott is. nem nyújt újat, már nem emel fel. Azért itt, hogy a lehetőség... mégiscsak monumentalitás. Amikor megvalósul. Amikor vannak kezek, amik kinyúlhatnak érte. Amikor értem még nem lehetett. Amikor értem már nem lehet. Amikor megértem. Amit már nem lehet.

Aztán fizetnem kell 500 forintot. A belépőért. Bemehettem, így hogy haladék. De a nevem adtam. (bj). Ez a kéz volt, hogy a sirály, aztán ott kell átadnom a belépőt. Ami elmaradt a belépéskor. Nem furcsa? Megvalósulni látom a múltam, és fizetnem kell. fizetnem minden percéért. Mert a nevem adtam a kéznyújtáskor.

Nem voltam elég jó színész. Nem tudtam megjátszani a szerepem. Nem sikerült átélni, ez a pofon is a hiányérzet. Hogy már akkor féltem, bizonytalan voltam, megéri-e az áldozatot. De aztán az arcok, olyan szomorú volt, mintha a szereplők bent is mind egy már lejátszott múltat pergetnének. A maszkok is úgy voltak, hogy nem voltak, mégis minden mozdulat ennek a maszknak a részeként. Mintha ellopták volna a maszkom. Megsajnáltam őket, igen, sajnálatból fogom a pénzt átnyújtani bjnek. (már a szép nevéért) ez a különösen szép arc. Talán nem érzem majd, hogy hiába volt.

Amikor megúszom pénz nélkül, az valahányszor a kéz. akkor benne vagyok a tökéletesben. Akkor magába zár a test. elfogad. Most kidobott. Miközben nézve az arcok, olyan szomorú. Hogy mégis szépen néztek. Ahogyan egy halottra. Mintha ismertek volna.

istenem. úgy akarok meghalni hogy szép legyen. valaki azt mondta szép a halál. és hogy már nem fél. igen, de ő felébredt. és ha a test porlad szét, fokozatosan, iszonyú fájdalommal, és úgy lép ki? az élet... akkor az ott túl mit ér?

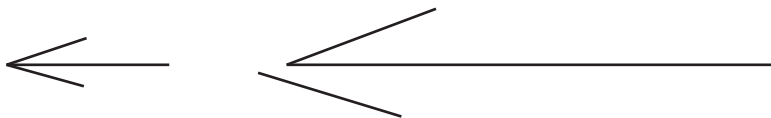
lehet, igen. lehet, hogy valójában én csupán meghalni jöttem ide. és az a jelszó is... semmi. valójában semmi nem véletlen.

és ő is a tegnap mit mondott, igen, vártuk a villamost. éljünk együtt, de mindenki legyen szerelmével. „nem, nem így mondta, ezt máshonnan hallottam” (már jóval messzebbnyi, időkből).

a mindenki ez esetben én lettem volna, egyszemélyben. neki nincs. talán csak lesz. mintha láttam volna tenyerében. vagy az is csak hiba. valójában nincs szüksége senkire. és az én 8 évem? az mind semmi? neki így jó. pont így jó. ugye megint milyen közönséges vagyok. mert őszerinte nekem is pont így jó. nekem? már én sem tudom.

hiszen már tudom. tudjuk. későbbi időből. hogy a sors minket egymásnak.

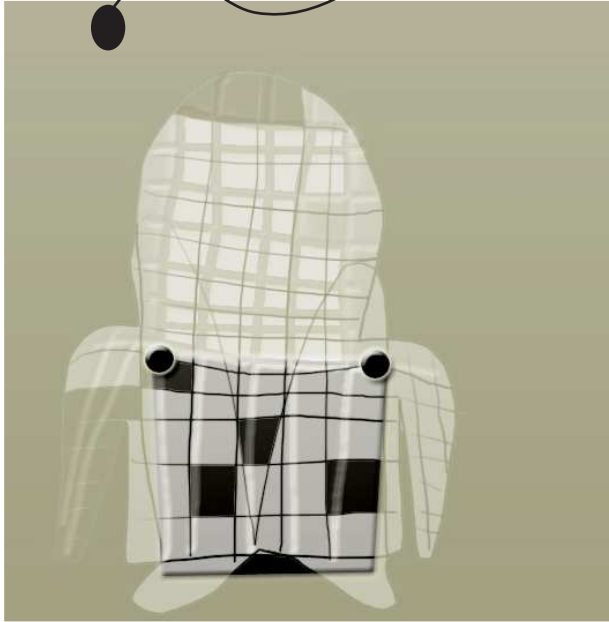
úgy szégyellem, manó, én valójában fent szeretem az idézőjeleket. elől is hátul is. de hogy az minden nyelvben máshogy. hogy nálunk hogy. a mi nyelvünkben. hogy melyik a helyes. még az a kis köröm is. üröm az örömben. pedig mind ugyanazt jelenti, és mégis. de ha én egyszer így szeretem, hogy mindkettő fenn.

(de aztán a tanárnőm jut eszembe, szegény, kedves nő, csupán az iránta való tiszteletből javítom ki rendesre, hogy ha egyszer olvas, örömet szerezsek. hogy lám, helyesen írtam, mert én igenis ha akarok, tudok helyesen írni. például itt a túloldalon is milyen zavaró, mindjárt a nem utáni vessző, és előtte, ugyanott lent a kétvessző. pedig mennyivel szebben mutatna az idézőjelecske fent. hogy ne legyen a vesszővel egyvonalban)

hogy haragudott, a múltkoriért is, hogy az oldalszámok, hogy azokat is szét kell húzni. hogy nem lehet mindkettő egyik oldalfelen, csak jobbra, vagy csak balra. hogy széthúzni, vagy középre. de hogy mindkettő egyik oldalra...

(persze, mosolygom magamban. mégis kedves az arc, emlék, és hogy erről a kis "hibáról" majd mindig fog emlékezni. hogy a jobb is a bal is azonos szélén. hogy nem széthúzni)

Tévedés. Tegnap láttam a szemében. Sírt. De a kérdésemre miközben simogattam az arcot, vagy inkább a sokruhán a has környékén, a pokrócok alatt, inkább mosolygott. Minden egyes nap amikor elmegy, amikor hajlik a takaró, amikor szól a hang, kilép. Minden egyes kilépés egy nap túlélés. Értünk, kettőnkért. Vagy ez is az áldozatom. (könnyeiben) Ez az a tér, ahol nincsenek maszkok. Hogy megtartsuk mindketten arcainkon. A túlélésért.

erdő közepén fekszem egyedül. korom sötét. koromsötét.
ahonnan semmilyen út nincs.
nyár volt. szent-anna-tó. többen voltunk. már beesteledett
mire leértünk. talán néhányan fürödni akartak. talán pont ő.
kíváncsiság és dac. aztán mindkettő. talán fürödtek.
aztán csak koromsötét. megijedtünk. aszfaltúton indultunk
volna vissza, de medvemaszatozás hallatszott. elzárva
lehetséges utat. aztán már hangos faágtörés, kukafosztás
erősen vélt zajai. szinte testnyi közelben. talán a következő
lépés és megérintem, vagy valamelyikünk áldozat. kisgye-
rek is volt. iszonyatosan féltem, és előbb önkéntelen az
öcsém kezét ragadtam meg, nem a páromét. sokszor jut
eszembe. talán igen. már máskor is leírtam. ma már az
övét sem merném. nem akarnám kisajátítani. vagy inkább
félek, hogy eltávolodtunk. hogy már nem szorítaná vissza.
elengedné. gyorsan kellett dönten. nem mehettünk arra.
lámpa senkinél. csak egyetlen másik lehetőség, a sötét
sűrű erdőn. valami öngyújtó akadt, de nem égett rendesen.
nyolcan lehettünk vagy tízen. vagy kevesebb, nem tudom.
talán csak öt-hat ember. fogtuk egymás kezét. úgy
tapogatóztunk fel, ki a tetőre. hosszú. iszonyú hosszú út
volt.

volt már egyszer hogy otthagytam pesten éjszaka az utcán.
akkor is egy koncertről jöttünk haza. talán ezt is már leír-
tam. vagy inkább csak azért hiszem így, mert sokszor jut
eszembe. pontosabban én voltam a koncerten, átadta
nekem a lehetőséget, ő hazament. kértem, jöjjön értem.
talán félórát, órát késett. nem tudom. közben talán elindul-
tam. hogy mégsem jön. aztán útközben találtam. pár lépést
mehettünk együtt. valami jelentéktelen ártatlan apróságon
sértődött meg. én lassítottam, talán megálltam. ő tovább-
ment. vártam hogy megáll. hogy visszanéz. egy darabig
még láttam magam előtt. aztán nem volt. egyedül mentem

haza. egyre többször jut eszembe. ez. ahogyan otthagyt.
pedig rég volt.

ma is néha van, hogy megállok. ritkán, de megtörténik. ő
elindul. de legutóbb visszafordult értem. talán igen. lehet
hogymég csupán szüleiért. ott fenn vártak.
hogymég jó kép. hogymég róla mindig jókép mások szeméből.

Ma mint ahogy az elmúlt napokban figyelgetem, olyan
különösen szürke az ég. az előtte álló házak, fák is mind
ahogymég elszürkülnek.

belefáradtam talán már a szerelembe is. túlnő az emberen.
vagy az ember öregszik hozzá. és azért a V. Á.
(vadászörút) kicsit sok volt így vissza. annyira azért nem
kellett volna. nyulacska innen is látszik, mennyire nyulacs-
ka. különben is valójában szeretek adni. *másképp**. talán
mégis egészséges lennék. hogymég mégis belefáradtam? nem
rajtam múltott. aztán itt van még az Idő is. ami mindenképp
hatalommal fölöttem. ő igen. ez a hatalom felülmúlhatatlan.
a vágy, lélek csupán nyomain tapogatózhat. ugyan szállhat
is, hasztalan. az idővel szemben. ennyire van esélye a
képzeletnek a valóság anyagszerűsége felett.

na és a szövegeimmel sem, ami test, már korántsem így
volt. itt is részben hiba esett. nem volt az mindenhol
felhőtlen fogadtatás, mint hajdan. már ha csak szüleimet
nézem is.

*akkora már erőm (hatalmammal)
árnyékában felnőtté válásom nyomorán
apró golyóvá zsugorodott.*

agyaggolyóvá, amit nem tart össze nedvesség. talán inkább homok. az égből is hullik. hisz honnan agyag is. s vele, önbecsülésemmel, hitelem is veszett, kimúlt. na és nembeszélve, itt is az idő. vagy mondhatnám úgy is, egyszerűen csak nem lehetett hinni itt már egy újrakezdésben. onnan. érdekes. ha új élet, s ha már fenn szerelemről beszéltem, és akkor hogy a szövegek, legyen az szerelem, tárgya egy újrakezdésnek, azzal irányomban már egészen befogadóbbak lennének. furcsa. mennyire érdek a szemzőg kérdése. egy egyszerű elfogódott (szülői ?) nézőpontból.

na de most elvégre rólam lenne szó. itt, innen nézve. maradjunk azért mégiscsak ennél. szerelem, vers... elfújva. sorsukra bízva. hátha valahol mégiscsak kikötnek. bár vannak, s lesznek mindigis, ez tény. nem is lehet vele mit kezdeni, azaz hogy, ellene. így nem foghatom, nem tarthatom vissza. tehát marad csupán hogy szerencsét kívánhatok. találják meg maguk a békességet.
(***)

**lehet... lehet hogy mégsem szeretek adni kézzelfogható dolgokat. csupán olyanokat ami nem látszik. igen. csak olyan dolgokat tudok adni, ami nem látható, tehát innen nézve nem is értékelhető.*

butaság. minden szó butaság. valójában az érzelmeket nem is szabadna leírni. ha már nem jöhetnek ki, maradjanak csak titkok. ha ilyen könnyű lenne. "mintha ezt már hallottam volna" (legyél előrejátszott időben). a nyelv. hiszen úgylis utat találnak. így is úgy, ha egészségesek, kitörnek, valahol feltörnek. a titok is butaság. még ha szép is kívülről, valójában értelmetlen és egészségtelen. akkor innen ebből mégiscsak a szó... szeretlek. hogy ez is mennyire sokféleképpen cseng. amikor visszahallgatjuk. milyen sokféle színben. aztán végül valami más szín lesz, ami megül. amit már nem kell jelölni.

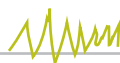
tulajdonképpen minden amit tettem mióta átléptem 17 évvel ezelőtt a küszöböt, csakis saját akaratból, elhatározásból és erőből volt. társam csupán a láthatatlan kéz volt. ő adta valójában az erőt. hogy tudtam-e róla? csak így utólag tűnik úgy, hogy gyenge lettem volna. valójában emberfeletti erő volt. hogy volt kényelmesebb időszak? és volt amikor csak küzdés? ez is az ő akarata volt.

tegnap Fehér László Kokas Ignác szájából üzente, ahogy egykor ő tanítványainak:

"Vállald fiam önmagad, akár a börtön árán is."

nem véletlen a rózsaszín köpeny csizma sem. jóllehet sokkal korábban megy vissza, mint amiből fogant. messzibb és más időkre, mint amire utal.

hosszú, alacsony feketekalapos, feketeöltönyös emberek. képsorozat a fejemben. úgylis már örök. kitörölni képtenség. csak leülni kéne.

Igen furcsa, hogy egy vers kell, egy idegen, mégis olyan közeli, értem közelítés, újra valami rávezetés, mintha sosem lenne vége a jelek, jelzések halmazának, mintha egy örökké körforgás, minden amihez hozzáérek, ha lot-tószerűen pecézem ki, akkor is, minden, igen, minden valami utat talál magának, valamelyik agyközpontom, azaz valamelyik részecskének a részecskéjében, az egészben a helyére kerül.

Másodszori próba, nos hogy egy vers kell hogy segítsen, most innen nem gondolkozom, csak végigmegyek a papíron, hogy kevesebb idő legyen, hogy minél hamarabb túl, megszabadulni a gondtól. Lényeg a leírás, most nincs semmi más szándékom, inkább hogy csak ezen is túl, hogy már ez se jöjjön, jöhessen vissza. Hogy kitisztuljon a szervezet.

Nos, segítsen, ami nem az én versem, és éppencsak a képzeletemmel játszottam, végigjárva, fürdőzve a felkínálkozó lehetőségekben, a vers kínálta lehetőségekben, szinte már csak magammal, már nem is a vers, ahhoz hogy ébredéskor ugorjon be ez, ez is, ahogyan szinte, igen, éppen az az ajtó előtt apámmal, apám idegesen, hogy miért nem pofoztam vissza. Akkor most minden megoldódik, nem lett volna, nem lenne ez az ügy sem. bár innen, ha a személyek, karakterek a cselekvény viszonylatában, az egész körülményt akarnám feltárni, kívülről, belül, sokkal bonyolultabb lenne az elemzés, így most ezt nem teszem. Lényeg, hogy csak idővel, mosódott el ez a pofon

hogy nem emlékezem. Hiszen frissen még emlékeztem, különben apám nem mondhatta akkor, ott, az ajtó előtt, éppen az az ajtó előtt, a földszinti folyosón, kicsit már a kijáratí lépcsőfeljárón, mert közben mozgottunk, kimozdultunk a tengelyből, hogy miért nem ütöttem vissza. Hogy azzal én megmutattam volna, hogy erős vagyok, hogy nem hagyom magam, és meg is kapja, hogy visszakapja, hogy azért mégsem lehet akármit. akkor nincsenek elhajlások, torlódások sem, és felszabadul a görcs, de vissza, hogyan lehet visszafele egy ép, egészséges létérzésbe beültetni. egy idegen, be nem illeszthető pofon. pofon, aminek nincs hely. magyarázatban. nem illik oda. ha oda-vissza történik a feloldás, akkor sincs hely. a feloldást követően sem. itt a probléma. hogy a természetes és a nemtermészetes pofon. onnan, innen. Hogy igenis képes vagyok visszaütni. Hogy ez megoldotta volna a helyzetet. Hogy így én kerekedtem volna felül, s még szólni sem mert volna, szégyellte volna magát. de hiszen az nem én lettem volna. ***ahhoz legalább ...most itt eszembe jut egy név, hogy ki, elég legyen ennyi, sk, de inkább ez sem, hogy az ilyen markáns nő, de hogy én még akkor sem tettem amikor később, annak a keze. Hogy még akkor sem, mintha mindig csak kívülről láttam volna magam, néztem volna, miközben magában a cselekményben ott, de éppencsak a testem, nem a szellemem.

Verekedni? Amikor a helyzet előtt is úgy álltam, hogy felfogni sem tudtam azonnal, voltam képes, olyan gyorsan történt, nemhogy védekezni. Mi több, bekapcsolódni, válaszolni, reagálni. Amúgy is, de ez csak mellékesen, minden cselekmény annyira lassú, amikor hozzám ér. Aktív, cselekvőképesnek lenni a szituációban. Én valahogy mindig inkább a passzív voltam, az elszenvető, aki inkább magával tisztázza, időeltolódással az eseményeket,

magával oldja meg, nem a külvilággal. Itt érdekes, hogy ki is az eszköz. Mert ez is a látszattól eltérő, egészen kifordul, megfordul. Hogy én dolgozom fel, tehát a szituáció, a cselekmény csupán eszköz a feldolgozáshoz. Ha benne vagyok is, részese, akkor is ebben a felállásban, kontextusban, kívülről.

Másik papír. Hogy miért nem ütöttem vissza. Miért hagytam magam. de hiszen, és különben is eltelt az a bizonyos idő. Amikor elestem. Itt nem tudom kiolvasni. Szóval hogy kimaradt az a kis idő. Ami alatt elment. Elmehegetett. Hogy elvesztettem arra a kis időre az időt. Kimaradt az emlékezetem. Kimaradt az a kis idő. Furcsa, az egész különös, talán egy képzett igen rutinos, tapasztalt, megint nem tudom kiolvasni milyen, pszichológus tudna megerősíteni, ha már nem egy praxisában előfordult ilyen, és tanulmányozta az esetet, de legalábbis amennyiben igen nagy rálátása van, képessége egy ilyenre megtalálni a magyarázatot. De természetesen tudom, tudhatom, hogy mi történt. Amit viszont az agyam nem akar tudomásul venni, azaz nem minden részletére emlékezni. Hogy amikor közel voltam, közvetlen az eseményhez, még biztos volt, hogy az ütés megtörtént, tudtam, hogy ez a cselekvés elsült, megesett, és hogy ami megtörtént, az kitörölhetetlen, a cselekedetből nem lehet eltávolítani, és erre az is bizonyíték, hogy akkor, közel az időben az eseményhez még apámnak is így meséltem, hogy megtörtént, hogy minthogy ez az ember megütött. Viszont eltűnt, nem emlékeztem, elmosódott, nem volt világos, egészen homályba veszett, ez a része a cselekedetnek, pontosabban a cselekvés, az ütés, hogy elvesztettem az eszméletem, arra a kicsi időre, bár azt akkor is tudtam, hogy a földről álltam fel, nyilván mert akkor már visszaléptem az időbe, és hogy egyedül mentem fel a lépcsőn sírva, amikor is a tanárom ...innentől világos a további

fejlemény. De hogy idővel megfordult. Az időkiesés lett a számottevőbb, a hangsúlyosabb, és a pofon halványult el. azaz hogy az agy szeretett volna inkább így emlékezni. Mint egy öntisztító folyamat. Kimosni ami nem kívánatos, ami nem odaillő, amivel nem akar szembesülni. Öncselekvés, a tudatnak a tudattalannal való ösztönös, automatikus cselekvése, összedolgozása.

Ez a rész itt nem tudom hová, hogy hiszen még apámnak sem hangsúlyoztam, nem ismertettem azt a részletet, hogy ebben az esetben hogyan is üthettem, amikor az idő kiesett, amikor elájultam. Hiszen erre a bizonyíték, hogy a földről álltam fel.

Vagy ez is az ösztön, az önvédelem, a védekezés, az ájulás. Megmentettem volna magamat a pofontól, amikor, mielőtt csapódott az ütés. Leestem a földre amikor a kéz csapása lendületből elindult. Ezt akarná az agy, mint önvédelem, önigazolni, de ez történt-e? és innen akkor megadtam volna magam, vagy épp ellenkezőleg, és akkor innen, lehetett volna-e szebben megoldani, kijönni ebből az áldatlan, szavakkal is nehezen befogadható esetből, helyzetből.

Az igaz, hogy az elszenvedett cselekmény feldolgozás, és mindaz amit vele elvesztettem, itt emlékszem ahogy akkor az emberek néztek, ahogyan elkerültek, elfordultak a társaim, ezt követően, ahogyan megbélyegeztek, megkövezték a tekinteteikkel, pontosan látom ma is a megvetést. Talán nem minden arc, hogy volt, mindig volt legalább egy arc, aki mindezek ellenére talán kedvesen nézett. szépen. De az arcom, akkoriban mennyire szégyelltem, hogy ez velem megeshetett, elmondani sem mertem, segítséget sem kérni, hogy ez milyen szégyen. Egy lánnyal

ilyen megessen. Egy magamfajta lánnyal, aki valójában nem is itt, aki mindig csak valahol máshol, egy másik időben. de hogy így, így is, mégis, hogy megessen. hogy aztán a másik eset, a tapasztalatok tárháza, ebből (még a tapasztalati tudás előtti idő), ennek is onnan nézve csak egy vékony szelete ahhoz képest, amit a sors ezután adott. De ma mégis máshogy látom. Hogy a 17 év után, mind-ezek birtokában és részeseként, az idő, a 17 évnek a 17 év távlatából, ezt megerősítendő az utóbbi évek az írással, feldolgozással helyére kerülnek, hogy mégis, talán nem nekem kell szégyellnem magam, mint ahogy a tekintetek, és amikor magamra, a tükör, még ha a tükröm nem is ezt mutatta, mert a tükröm is az enyém volt, azt nem lehetett elvenni, birtokolni, a saját tükrömet, hogy igen, talán nem nekem kell szégyenkezni. Hogy talán emelt fővel járhatok, nem-e emelt fővel szenvedhetem végig, ami adatott, amíg adatik. Hogy a kéz akkor is, mint ahogy mindig valahol, elér. Tudni, hogy valahol a kéz velem. megbizonyosodni. talán halálom óráján megszabadít. Felszabadít ebből a teherből. Ettől a teherből. Hogy bár a lélek, örökre megnyugodhasson. Hogy megnyugodjék békességben.

Bár az akkor is furcsa volt, hogy az apám, ott az ajtó előtt, legalábbis amikor később kimondatott, tisztázódott egy véletlen kapcsán, és így részéről is érthetőbb, de akkor is furcsa, amikor talán telefon, talán más helyzet, egy másik alkalom amikor személyesen, hogy miért nem mondtam, és akkor ott álltunk az ajtó előtt, aztán kicsit kifordulva, a bejárati lépcső felé, mert akkor már kimozdultunk a tethelyből, egy valamilyen ívet leírva, hogy akkor, ott, amikor odajött, amikor eljött a főiskolára, még közvetlen nem sokára az esettől, hogy miért nem mondtam, hogy nem egy tanár, hogy miért értette, érthette félre, hogy az elkövető tanár volt. hogy akkor máshogy beszél, egészen máshogy áll a

dologhoz ott. (nem tette volna. az apám minden helyzetben megalázkodó, meghunyászkodó. nem tud pofozni. szóval sem tettel. agyában nincs meg a kimondott szó mögött a nyeresé esélye. mindent a vesztes tudatával képez le, csak a látszat más, amikor igazol. a szó. önigazol. a tett simul. elsimul. nem történik meg. az az agy, amelyik a testnek ad parancsot, nem ismer győzelmet. talán a gyermekkor. onnan. pontosan visszavezethető. a szeretetből. hogy nem szerették. de önigazol, folyamatosan ellenáll, hazudik az agynak a mozdulat, a kimondott szó.) Amikor alig fogadták, a tanárok is, de ez is homályos, hogy valóban beszélt-e, fogadták-e, hogy ha tudja csak egy diáktárs (mellesleg mi a különbség, hogy diáktárs vagy tanár, ilyen esetben), és emlékszem, feltűnt nekem, bár a természetének tudtam be, noha igen zavart, hogy milyen különösen vigyázva, szinte mint akit tisztel, úgy beszélt *ka*-val, magázva, önözve, amikor legszívesebben egy pofont vártam volna, vagy hogy nem szégyelled magad? mint ahogy nekem ajánlotta, nekem rótt fel, hogy miért nem ütöttem vissza. Talán igen, talán nem akart nekem még rosszabbat. Hogy védett, hogy nehogy még nagyobb bajom essen miatta. Hogy nehogy, de innen már nem fokozom. Elég nagy baj, elég nagy áldozat, amit kaptam viselni amit viselnem kell.

Pedig később ...amikor kezet emelt rám (ez már ő, a, aztán később *vcs*, amikor olyan felhevülten, de akkor már fölényben voltam, biztosságban, mert az igazam fölém emelkedett, és ott, akkor, megállt a kéz, már nem féltem. Szembenéztem. Akkor már erős voltam 1998-ban. (Amikor már *ap-om* is... megjelent, és ott volt *m* is, akkor már nem voltam egészen egyedül. Azaz nem voltam hátamban még egy törrel, mínusz emberként, emberből is emberből, kivonva, másik emberrel, értem mint tör, mínusz ember, ha 1-től számítom, én, mint az 1, mellettem a másik, az 2, és ha ezt levonom, mármint ahogyan az egyik ember kivonja, megsemmisíti, elveszi a

másik ember szabadságát, akaratát, úgy mínusz ember, tehát -1. ami marad, tehát már nem ember. Mert mint ember, még egyedül is könnyebb lett volna elviselni, ha az ember 1 vagy 0-ról is indul. akkor 1993-ban. Sosem tudom bizonyosan, hogy 3 vagy 4. de inkább 3. tél? Tavasz? Ilyesmi. Talán. Mert mindjárt aztán jött a nyár, a további csapás.) de arról, mármint az 1998, inkább nem beszélek. egyáltalán nem fáj, ez az eset, mert talán a sors itt közbelépett. Talán. Elvégezte helyettem. Nem tudom. talán. Vagy ezt sem akarom tudni, mert ezt, ott, innen, szépnek akarom látni. Mert akkor a szemébe néztem, és pontosan láttam, hogy a lendület megáll, elernyed a levegőben. Ismétlődött a múlt, de már ismertem, a mozdulatot, szinte fel voltam rá készülve. És akkor már szembenéztem, nem ájultam el, nem maradt ki az emlékezetem. Szinte tudtam, szinte készültem, hogy meg fog történni. Ma is látom, ahogy megáll szégyenkezve a levegőben. A kéz. Hogy erősebb voltam. Pedig az ott nagyhatalom volt. egészen nagy, óriás hatalom. És a kéz megállt a levegőben. Azt akartam, a kisördög, avagy angyal? Már ebben is elbizonytalanodom, talán mindkettő, egyszerre, hogy sohasem feledkezzen meg, hogy élete végéig kísérje, és még azon is túl. Ezért tettem be a könyvbe. Hogy mindig, örökké lássa, láthasson, ahogy mindigis látott. Azelőtt. Hogy így maradjunk meg, így maradjon meg, így maradjak, maradjunk meg az emlékezetnek. Nyulacska. Rózsaszín nyulacska. Így maradjon meg. ahogyan megáll a kéz a levegőben. És ahogy évekké később még visszanézett. Amikor távolról, amikor közelről. Akkor már nem akartam nézni. Annyi sok volt a látásból. Könnyebbnek szerettem volna tudni a testemet. És a szünetben aztán távoztam. Szépen mentem, nyugodt lépésekkel. Nem volt bennem már fájdalom. De hogy szépen emlékezzen. Azt akartam, hogy mindig az életében szépen emlékezzen.

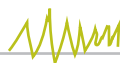

Milyen tehetségtelen, jellemtelen. Milyen közönséges. De inkább is innen, szerencsétlen. Egy ember, merthogy az ember is mind ember, a sok közül, hogy miért kellett. Az iskola? presztizse, nem. ez hiába mondatott kimondatlanul.

Azaz igen, azt hiszem ki is mondta, hogy elkerülni a botrányt. Inkább feláldozni egy embert. egy ártatlant. Másikat, a bűnöst, az iskola, az intézmény becsületéért az elhallgatás zálogaként, áldozat árán, menteni. Hogy nem is őt, az intézmény... nem. kellett valami másért. Egyéb érdek. Nem menni bele tovább. nem követni. Ezek feltárásába sohasem belemenni, mert akkor megszűnnék végleg a társadalomban, társadalomnak. ahol az egyén elhalna egymagával, egymagában. Ahonnan már nincs visszaút. nyugodni.

Hogy talán mégsem jön el még, az idő.
(Valahogy továbbmozdulni.)

**

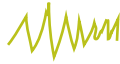
meghalt az éjszaka a gólyás ember. öcsém párjának édesapja. különleges sötétek, különleges fények. egyszerű, boldogember volt. a gólyát vitte, de ő nem ment orvoshoz. ez okozta halálát. a büszke székeley ember. az ember, aki a féllábú, töröttcsőrű, vagy kétlábú, de mindenképp csőr nélküli gólyát befogadta. az ember, aki etette, ápolta. orvosok, nem is akármilyenek, akik fabrikáltak neki műcsőröt. újságírók, filmek, akik csináltak belőle riportot. aztán őt kellett ápolni. késő volt. maradt az embernélküli gólya. s a fények, a különleges sötétek. melyekkel a gólya is eltűnt.

Istenem, tegyél igazságot, rendet. hisz mindenünkben rejtettél el hibát, más-más hibát, hogy összevisszakuszaságokat teremts. hogy ne legyen minden tökéletes. jót cselekedtél, persze, hisz csakígy tudunk szót cserélni, gondolkodni, vitatkozni, máskülönben ez se történhetne, ha mind egyformák lennénk. és mégis. most jóvá kell tenned a hibát.

az oldaladon is embereket teremtetted, nem a másodat. alattvalókat. miért? tegyél varázslatot. változtasd át őket is istenekké. és akkor ők is fölülről nézve meglátják a hibát, bennük is, önmagukból kilépve. és meg tudnak bocsájtani. és akkor minden elnyeri majd méltóságát, és szép lesz. és jó.

néha úgy bújunk össze mint két gyermek. aztán szia, szia

és kifordulunk.

de mi vagyunk ott túl. (?) ez lenne az érdekesebb.
legalábbis én magamra nagyon kíváncsi lennék. hogy mi lenne. vagy ezek lennének eljövendő írásaim... a nincsről.

(egyik oldalról, innen nézve a nincs mint olyan, mint valóság, értékelhetetlen.

(másik oldalról pedig a múlt. az ott egészen átellenben. vagy már ezek is mind összefolyva.

el kellene vonatkoztatnom magam nyulacska
különvilágától. az álmoktól. de ha lehozom a földre is,
ugyanaz. csak a versek cserélődnek. tehát így is úgy is ott.

valami nincs rendjén a dolgoknak. azt érzem. amit szeretnék, az nincs. ami van, az jobb lenne nem. vagyis az is ott, amit szeretnék. de nem érhet, nem érhetem el. nem tanultam diplomáciát. nem akarom a diplomáciát. azt szeretnék, amit látszólag nem szeretnék. amit látszólag szeretek, azt nem szeretném.

gyenge vagyok. kicsike, apró semmi. és az is csak töpörödik. töprődik. nem tudja azt tenni, amit szeretne. egyszer végleg elfogy. önmagát képtelen táplálni. vagy épphogy önmagát kell táplálni. hagyni. szívni. csak szívni a mindent a semmiből. a mindenből. míg már nincs erő, aztán menni. (menni. távozni.) mindig gyorsabban kéne távozni. miközben nem akarom. sosem akarok távozni. mindig félttem, hogy egyszer szembesülök azzal, hogy képtelen vagyok adni. vagy inkább hogy szembesítenek. hiszen szembesülök. mindig szembesülök. csak szívok, csak veszek. azt kívánom, adjanak, adjanak. úgy ahogy én kívánom. csak úgy ahogy én. ahogy én szeretném. úgy szerettem volna csakúgy egyszerűen amilyen én. miközben nem lehet ahogy én. én nem lehetek én. mert az láthatatlan. az a semmi. de a semmi nem lehet úgy valahol, hogy semmi. miközben van. miközben mégis minden akar lenni. és szívni. mindenből mindent elvenni. egészen közel. arctávolságnyira. de legalább félkarnyi. nem távolról. egészen közélről birtokolni. azt amit szeretne. nem azt amit látszólag szeret. ami ő. úgy ahogy ő.

bocsánat hogy ezt leírom. de néha nagyon szeretnék meghalni.
csakúgy magamtól. nem tenni semmit érte.

most például annyira jó vagyok. miért nem visznek el az angyalok? nem, ne az angyalok. ördögöket akarok. vagy nem tudom. angyali ördögöket, ördög angyalokat. csak már vigyenek el máshol. egészen máshol akarok.

valójában gyűlölök. kegyetlen. rosszszívű. nem szeretek. akkor is máshol akarok. máshová vigyenek, mint ahová akarok.

rossz vagyok. csakmert vagyok. jó lennék ha nem lehetnék.

ó bocsássatok meg istenek. mind kik segítetek. nagy hibát követtem el. bűnt.

eladtam magam. hagytam hogy az 1. megjelent verseimbe korrektúrát alkalmazzanak. nagybetűket. pedig ő volt aki egyedül költőnek nevezett. és nem félt tőlem felolvasni a legkegyetlenebbet. hálásnak kellene lennem. mégis fáj. annyira hogy már nem is könnyezek. és most már egy életen át nem mossa le semmi ezeket a könnyeket. viselnem kell. örök jegynek. akár az anyajegyet.

de nem bízhattam a jövőbe, mert nekem mindig minden azonnal kell.

bűnös vagyok, igen. magam ellen követtem el a bűnt. ez első szakmai bűnöm, amiért nem tudtam várni. kívárni türelmesen. a 17 év alatt. de isten, ez is te voltál. mert mindig minden a te kezéd. miért volt, miért kellett ennek így lenni. lecke talán? pedig láthatod mennyire várom, megmondod mit tegyek.

olvasgatom, olvasgatom néha amikor valahova válogatni kell, mindig kiválasztom az azonos csoportba tartozókat. már kicsike köteteket szerkeszthetnék. köteleket. ó és rajzokkal. de miért nem lehet egyszerűen úgy ahogy én akarom. hiszen én is felismerem, melyik a vállalható versem. vagy akár írásom. bármelyikből kiválasztom ami eléd állítható. miért nem bízom mégis magamban. mégis miért csak a más kezek. miért várom hogy ők mondják meg. a te kezed miért nem elég. vagy az enyém. istenem. miért kell nekem másnak megfelelnem. miért nem elég ha neked. nekem.

igen. szóval ahogy olvasgatom, azokat amik valamikor oly kedvesek, így hogy más kéz, mintha nem is enyém. az én testemből születtek, mégis elvették tőlem. fáj a szívem értük. néhányan mindahányan nekem olyan kedvesek. és most idegen. ott az a kéz rajtuk. fáj hogy nem tudom már érezni azt az önfeledt varázsfényt, amikor kezembe veszem őket. már válogatni sem tudom sehová. pedig kell. kelleni fog majd. elkülönültek tőlem, olyan idegenek. de hiszen néhány a legkedvesebb volt. pedig lenne olyan kéz, azt hiszem, igen, lenne, akár több is, akinek odaadnám szívesen. aki magáévá tehetné. és aki nem lenne idegen. talán igen, nem tudom. annyira kipróbálnám, van-e, létezik-e ilyen. vagy mégsem adnám... nem tudom. akkor valószínű nem érezném ezt az idegenséget. de most mégis érzem. pedig az a kéz csakis jót akart. és én elfogadtam. pedig éreztem, akkor is éreztem, hogy fájni fog. mégis. annyira nem bíztam, hogy lehet másképp is. pedig hálás vagyok, igen, tudom. de mégis. ott az idegen kéznyom. hogyan lehetnének verseim már enyéme. hogyan vehetem már őket kezembe? hogyan simogathatnak már ők engem így, ahogy mindigis, azok amelyikek kedvesek? mindez csupán a sietség. hogy minél hamarabb napvilágot lássanak. hogy hivalkodjanak.

vagy csak hogy létezhesse. mert azt akarom, hogy tőlem függetlenedjenek. de úgy hogy mégis érezzem bennük vérem lüktetését. az enyémet. érintetlenül. és akkor ott az a másik. az az idegen kéz. istenem. te tudod biztosan, miért kellett így. ez lenne helyes? nem felelsz. magamra hagysz mindig ilyenkor. persze hálás vagyok így is. én mindig mindenkor hálás vagyok. de nem igaz hogy magamat sem érdekel, hogy érzek. te pontosan tudod, én hogy érzek. és mégis. leckéztetsz. folyton csak meg akarsz mutatni valamit. és énnekem mindig meg kell adnom magam. az az ár mindig, hogy el kell valamit veszítenem. de a becsületed ne vedd el. azt nem adom. harcolni fogok érte. persze mit ér mindaz. neked semmit. azt akarod, könnyedén lemondjak róla. játszva. és tudod, hogy én tehetetlen. pedig nem. te sem ismeresz engem, azt kell neked most mondjam. határozottan állítom, most te is meléfogtál. persze be tudod bizonyítani, és később be fogod, hogy neked van igazad. és neked lesz. mert mindig neked lesz.

istenem, miért nincs valaki aki megmutatja az utat. nem mindenféle utat, hanem a helyeset. lehet több is. csak ugyanarra a jó irányba forduljon. és száguldjon gyorsan, mert nekem nincs sok időm. mással is szeretnék foglalkozni. nincs időm helybentoporogni. és ne is kísérletezz te sem és más se velem. pontosan vigyen előre. fogja vagy ne a kezem. csak igyekezz. és ne nézze tétlenül, hogy csupán botladozom. de azt is félre. a botladozásaim is mind félremennek. érdekes. eddig semmilyen más területen nem nyúltak belém. mégcsak nem is érintettek. jó volt hogy az érintést, vezetést hiányoltam. igaz. de nem akartak foltozni. sosem. mindig egésznek hittek, és hittek, igen, mint valami magátólértetődő varázslat. rajtam senki sosem korrektúrázott. valamit megéreztek. amikor elfogadtak, amikor még igen, akkor mindig olyan-

nak és úgy amilyen. fel sem merült, hogy másmilyennek kéne lenni. istenem. micsoda felfordulás. micsoda zavar. hát mi van itt? hová vezettél? mit akarsz bebizonyítani? összesározod arcom, ruhám.

meghalt az éjszaka a gólyás ember. öcsém párjának édesapja. különleges sötétek, különleges fények. egyszerű, boldogember volt. a gólyát vitte, de ő nem ment orvoshoz. ez okozta halálát. a büszke székelő ember. az ember, aki a féllábú, töröttcsőrű, vagy kétlábú, de mindenképp csőrnélküli gólyát befogadta. az ember, aki etette, ápolta. orvosok, nem is akármilyenek, akik fabrikáltak neki műcsőröt. újságírók, filmesek, akik csináltak belőle riportot. aztán őt kellett ápítani. késő volt. maradt az embernélküli gólya. s a fények, a különleges sötétek. melyekkel a gólya is eltűnt.

Istenem, tegyél igazságot, rendet. hisz mindenünkben rejtettél el hibát, más-más hibát, hogy összevisszakuszasságokat teremts. hogy ne legyen minden tökéletes. jót cselekedtél, persze, hisz csak így tudunk szót cserélni, gondolkodni, vitatkozni, máskülönben ez se történhetne, ha mind egyformák lennénk. és mégis. most jóvá kell tenned a hibát.

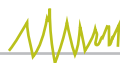
az oldaladon is embereket teremtetted, nem a masodát. alattvalókat. miért? tegyél varázslatot. változtasd át őket is istenekké. és akkor ők is fölülről nézve meglátják a hibát, bennük is, önmagukból kilépve. és meg tudnak bocsájtani. és akkor minden elnyeri majd méltóságát, és szép lesz. és jó.

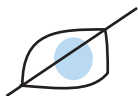
angyalka. aki mindig fent vagy és nézel. mert igazából te amikor lent vagy is fent. és szeretsz. mindenkit. amikor szerethető. pontosan tudod, ki mikor szerethető. vagy mikor van szükség, hogy szeressék.

engem nem bántott senki. sőt. jók voltak, igen figyelmesek velem. én voltam a rossz, figyelmetlen, hálátlan. a frusztráció amiről írsz, igaz. viszont a múlt, ott bántottak. hiába voltak szépidők. és van olyan is most, aki az akkor miatt zavarbajön. ha véletlenül öt- tíz évben egyszer utunk mégis összeakad. és van aki nem néz a szemembe. van ki egyszerűen elmegy mellettem. ott is előlről kellene kezdeni mindent. nincs út mi folytatódhatna. érdekes amiket írsz. de hát egyik szinten nem mindenhol ez van-e, ha onnan nézünk. de képzelj el, hogy én most máshol állok. és onnan minden olyan tiszta. fény.

Viszont különös, egészen nagyon különös, ma először nyitottam be az új postára... a renovált postára, a miénkre. Már nem is tudom, régebben, jó, igaz, követtem, figyelgettem azért, feltűntek a jelek, kezdettől, de komolyan azért nem mindig, azazhoggy igen, vettem, de mégis most hogy a színek ezúttal is megfeleleltek. Pár napja ugyanezek a pasztellszíneken lépdelek a könyvecskéim tervlapocskái között, éppen ezek a színek jöttek ki, a titokzatos szövetből, fejemből?... és akkor ott van. ott is. a szürke, a krém, a zöld. Márványlapocskák és a fal. Meg ma először a 10 év után vettem észre, hogy amikor felnyitom reggel ágyból a szemem, egy ugyanolyan lapos zöld dobozkára vezet tekintetem a hanglejátszók, eszközök mellett, ebből viszont kilóg rengeteg zsinór. Eddig még sohasem vettem észre. De tegnap amikor lerajzoltam, történhetett valami. és ma szememet ráírányította a jel. Egyenesen oda.

Kellett volna írnom róla is. a régi emlékek. Összefutottunk a posta ablaknál. Egészen, egészen más volt. először felismertem, aztán elbizonytalanodtam, végignézve, s hogy ideges volt, zavart is, olyan más, pillanatig hajléktalannak hittem, a nagyszakáll, a sárgás ősz haj, ápolatlan körmök, haj, ruha, farmer, a körmök semmi, hiszen ebben a szakmában egészen elképzelhető, mi több, helyénvaló, odatartozó, de ez a feketeség töredezett is volt, más mint amikor a kéz is, a bőr, amikor nem lehet lemosni. Megváltozott ez az ember. A 15-20 év nem indok. A körmök mástól feketék. Kicsikét azért megcsillant, megszólítottam, előbb csak motyogott, de aztán hogy tovább néztem, ugyanott-e, mondta igen, de azonnal panaszkodott, mint a beteg, értem agyilag beteg emberek, vagy csak zavart, igen, bizonyosan ilyen lehetett, a fásultság, az idő, csakis ez lehet magyarázat, azért vettem a lapot, mióta az a sok év, bänni tudok az emberekkel, legalábbis más, hiszen akárhogyan is a 15-20 év az annyi év. Amennyi idő. de azért nem hagyott kérdések nélkül, aztán hogy én is milyen más lettem, mióta írok, a sok egyetem, későbbiek, az emberek, a sok tanítvány, gyermek, és ahogy közben feldolgozódik a múlt, milyen tisztán látom ezekben az emberekben az arcot. Milyen nagyon különös emberek voltak a szememben, milyen nagy emberek. Ahogyan meséltek, a sok tudás, akik meséltek. aztán mintha ezek is lassan vagy hirtelen fogynának el. kopnának meg. az idővel. pedig csak a látszat más és a szemek az arcban. Azok néznek másképp. nem tudtam, azazhoggy csak a régiekkel nem, összekapcsolni. Kicsit olyan volt mint amikor *ai-t* láttam a buszról le, aztán fel, azt a hatalmas változást, de ő mindig köszönt, emlékszem, nem motyogott, megismert. Mint ahogy most ő is, elsőre hirtelen fordult ki a tengelyből, el messzebb, nem is értettem miért megy hirtelen túl, amikor ott nincs semmi. Automatikus mozdulat volt, el. messzebb. De aztán utánam következett a sorban, csak

egyhelyre lehetett állni, és én visszafordultam. meg amikor p-t is akkor este az utcán, vagy b-t. a régi időkből, hogy megrogytak, megöregedtek, összementek, milyen aprókcsik lettek. csak most a posta. Ennyit számít 15-20 év?

későbbi időből. egy nemlétező idő beékelése
2011.11.03

ma reggeli ébredés.

észrevette a minap, hogy igen, erősített meg, engem valóban nem szeretnek az emberek. hogy tisztelnek-e, előbb bizonytalan voltam, aztán ez is megvilágosult. de az hogy szeretni. utóbb, már ez is rég, a kiállításon sem voltak, inkább csak akik az ő meg az ő ismerősei. nekem, tőlem, az én időmből senki. már akkoriban, és ez most szinte vissza a 20 évig, csoporttársaim, évfolyamtársak, szakma, más, ott, akkor sem voltak. azok, akikkel öt évig együtt, együvé tartozva, amikor még a tiszta időből, sem voltak, később sem, amikor a sötétség. nem voltak kíváncsiak. nem voltak melletttem. talán csak ő, nmi. de ebben sem vagyok egészen bizonyos. meg ő, I, talán, de az is csak egy véletlen. kifordítva időből. vissza, el. túl. nem ott. nem onnan. csak az az egy-két lábatlankodó, mert éppen akkor, ott, más, másnak is.

csak most látom magamat. akkor, ott. mennyire egyedül voltam. és nem volt idő félni. tovább kellett menni. tenni a dolgot.

és akkor én, hogy soha többet. hogy elválik innen a test, az ember maga, és a dolog. a teremtés. hogy a kettő nem összeegyeztethető. egyazon időben. időből.

az ő meg az ő ismerősök. akik még kiválthatják az időt. testekből.

Nem, nem csak az. Hiszen ott vannak a 80-90-100 éves még mindig igen nagy elannel (ezt anyám használta, a szót), nos fiatalos erőben virulva telistele örömmel, piros arccal, tervezve újabb és újabb munkákkal, fiatal arcokat felülmúló izgatottsággal azok a másik arcok.

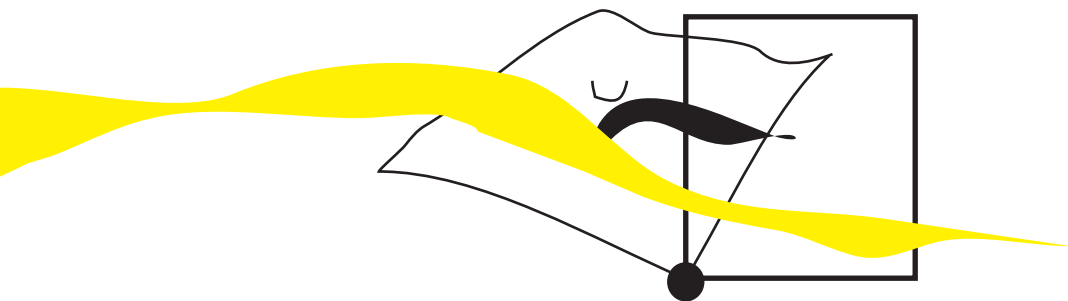
A belső. A lélek. A szív. az agy. ül ki, ki-ki arcára. Van valami fekete lyuk. Ami ha elviszi az embert, már sohasem térhet a felszínre. Ez a fekete lyuk sok embert magával vitt, mióta én elmentem. Mióta megjöttem. Visszajöttem. Sok ember hullik a porba. És én nézem. Nézem az arcokat, későbbi időkből. Hogy mikor jön el a fekete lyuk. Mikor megy el, arcomról. Míg végleg beszippant.

Igen, igen, határozottan a fekete lyuk.

Igen, tudtam, hogy valami megoldatlan maradt. A felesége, mondja, hogy beteg, nem tud jönni. Pedig a felesége igen nagyon különös nő volt. fiatal, okos, csinos, kémikus, ilyesmi, biológus, valami nem stimmel. Egészen bizonyos, hogy valami nem stimmel. Mondja, igen, felesége nem tud jönni, és mutatta a szelvényt. Szinte válaszolhattam volna, az én párom sem tud jönni, de ez most nem a gyógyszerár volt,

kicsivel odébb. Időben. aprónyival később.

Hogy milyen érzékeny és egyben érzéketlen vagyok, pontosan érzem az ujjaimon a ridegséget, az arcom nem, az nem, abban villámlik valami sugár, fény, sok fény, és mégis, mintha fentről néznék le a körülöttem történő, lejátszódó, dolgokra. Játszó, lejátszó, ...mert szinte mint színpad tűnik fel, jelzés, a szereplők is mind maszkban, aztán ugyanúgy hullik, süpped a mélybe. Talán a lyuk, a fekete lyuk szippantja. Legalábbis eltűnnek a közelemből. Valahol egészen fenn, igen, ott van az arcom. Csak a jó, kellemes jeleket fogom fel, tartom meg, maradnak benn, építem be, már hidegen hagynak a rossz hatású, kártékony, szervezetre mindenképp veszélyt hozó, de legalábbis sérelmet ígérő darabok. Bármilyen aprócska legyen is, üzenet, eltűnni. És váratlanul tűnik el.

Annyi fény van bennem, nem tudom, tudhatom meddig, hogy innen bármekkora sötétséget, magányt, képessé tesz elviselni? Birtokolni? Nem, nem hiszem. Nem hiszem el, hogy ennyi erő lenne bennem. Hiszen mennyiszer nem tudok felkelni, mozdulni, mennyiszer akarok meghalni. Mennyiszer nem megy semmi. Mennyiszer szenvedek a hibáktól. Amikor a rosszat is befogadtam. Amikor mindent befogadtam, mintha enyém lenne. Amikor nem akartam, nem tudtam megszabadulni. Mert minden az enyém. És most simán lökni, kilökni sem kell, egyszerűen elég a kezeimben a merevség. A hideg. Hogy maguktól menjenek.

bánják most már ők, ti is. hogy hiábavaló, hogy szerettek. bocsáss meg anyyalka. már megint magam ellen. mindig magamba szurkálom a tüskéimet, mielőtt útraindulok.

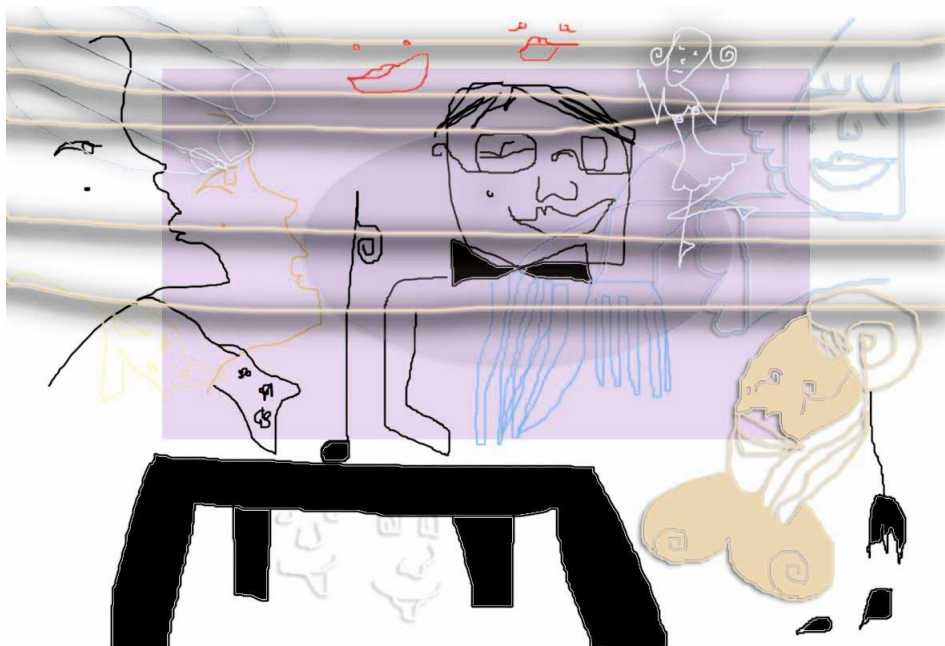
nem tudom. annyira szépek, este különlegesen szépek voltatok mind. és volt aki kedves. nagyon kedves. néhány szöveg egészen elvarázsol. de tegnap nem mertem mindenkire nézni. van akire határozottan nem mertem. van kit arcra alkatra egészen másként képzeltem. de aki mégis csoda volt.

van hogy éppen arra nem merek akinek szövege elvarázsol. de azt nagyon szeretem, amikor aki tetszik, kedvesen néz. belülről néz ki kedvesen. és ha még odajön is hozzá, vagy egészen közel, az a legkülönlegesebb érzés. ő ezt ilyet nem szabad leírni, mert akkor elűzőm, és többé sosem történik meg. és én félek. mindig attól félek, hogy a szép dolgok már sosem ismétlődnek meg. mert azok egyszer. biztosan csak egyszer olyan varázslatosak.

tévedek. visszavonok mindent. hiszen rajz tanulóidőszakom elején (egyetem előtt) egyetlen mesterem, aki korrek-túrázott, azaz megtanított rajzolni, BI volt. aki hozzá vezetett pedig VL. néha hajlamos vagyok a leglényege-sebb, legmeghatározóbb, legelső lépésekről megfeled-kezni, mivelhogy azok olyan maguktól értetődők.

végülis magamat tulajdonképpen én is kifigurázom. csak valahogy félek attól ha más teszi velem. mert az azért akárhogyis más. vegyük például a lovacska esetet. persze ott az megint más... azt esetleg ha egyszer valahol felmerem olvasni. ugyanakkor mégsem jó az, ha csak nyulacskával azonosulok. nem akarok csak ő lenni. pedig minden mégis valahogy akaratlanul is felé tol. pedig ott a másik oldal. ami egy egészen másik arc. talán titok. csak az a baj, hogy az néma. soha nem beszél. azt az arcot nem lehet szóra bírni. így aztán csak nyulacska marad. de nemtudom. ezeket is ki kell próbálni. azazhogy tudom. egészen biztosan tudom, nem szabadna. nekem a rejtőzködés ami mégiscsak ismerős. hogy mennyi személy lakik bennem...

Szerettem ezt a lovacskát. Az elesőset, azazhogy amelyik készül elejteni hátsó lábacskaít.

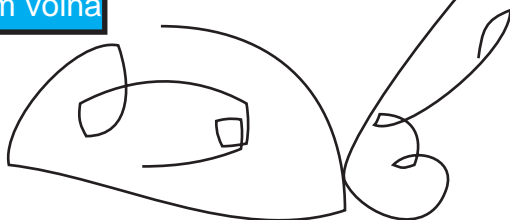
Meg lent, azt a filmet is a nyuszival, aki végül felrepül. Azt mindig szerettem nézni, azért nem folytathattam a naplót. Mert úgy repült fel, úgy ment el, hogy közben megállította az időt.

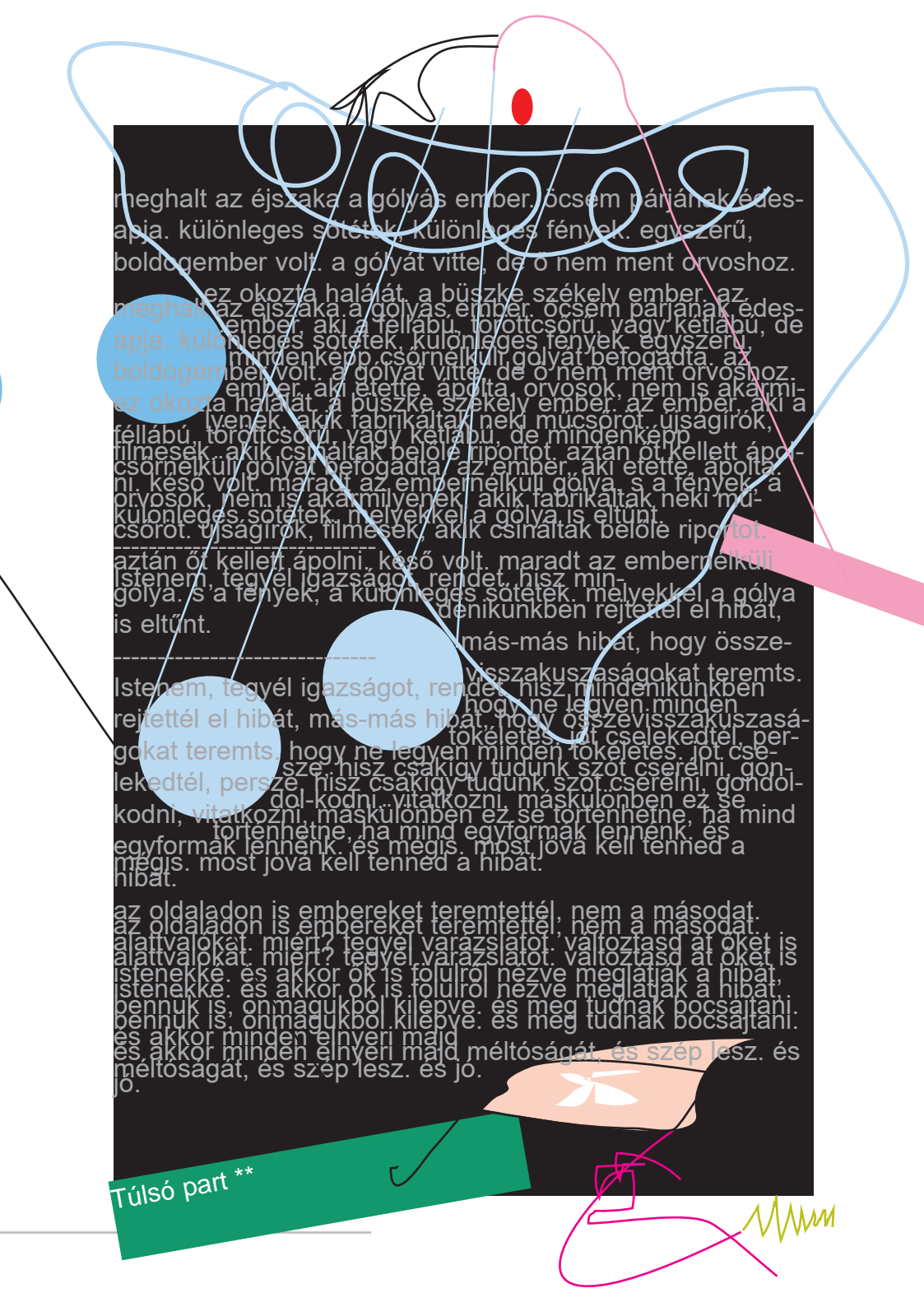
Te manó, én szabad szeretek lenni. Tudod, egészen szabad. Akkor igazán szállhatok. És az élet nem azért-e, az a kicsike rövid élet, hogy mindennap átéljük, hogy szálunk.

Mindegy. ez a könyv úgyis meglesz, ha addig élek is. Majd legközelebb olyat válllok fel, ami ujjbegyből megy. Mint például a verses könyv a rajzokkal, ami már bennem. Amiből már maroknyi. Azt már most tisztábban látom. De hát egy naplóregény kihívás. Mégiscsak nagyobb falat. Egyszemélyre. Mégha töredék is. De hát ez is csak azért, mert annyi megírt szöveg van mindenhol elszórva. Halomnyi. Ember legyen talpán, ki ezeket ki tudja válogatni. Ha kicsi lenne... értem kevés, de ez is miért is ne lenne jó. Hogy így van jól. Ami már megvan, részem.

Azért a lovacska kedves. Ahogy visszanéz. Legalábbis kicsit kifordul.

Szerettem volna

meghalt az éjszaka a gólyás ember. öcsém páriának édes-
apja. különleges sötétek, különleges fények. egyszerű,
boldogember volt. a gólyát vitte, de ő nem ment orvoshoz.

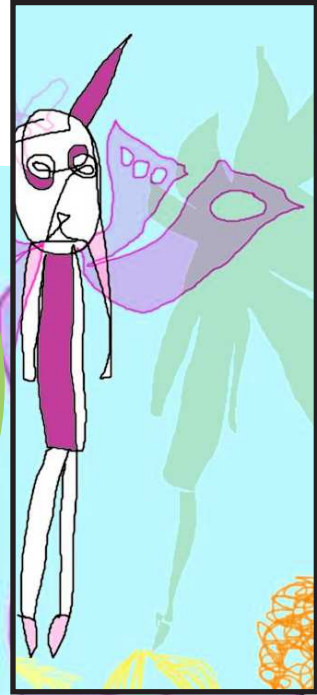
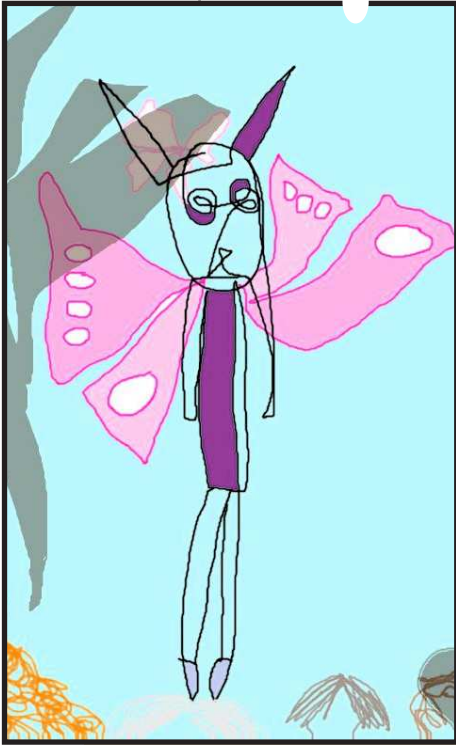
ez okozta halálát. a büszke székegy ember. az
meghalt az éjszaka a gólyás ember. öcsém páriának édes-
apja. különleges sötétek, különleges fények. egyszerű,
boldogember volt. a gólyát vitte, de ő nem ment orvoshoz.
ember, aki etette, ápolta, orvosok, nem is akármily-
ez okozta halálát. a büszke székegy ember. az ember, aki a
lyenek, akik fabrikáltak neki műcsorot, újságírók,
fállábú, toróticsorú, vagy kétlábú, de mindenképp
filmesek, akik csináltak belőle riportot, aztán őt kellett ápol-
csor nélküli gólyát befogadta, az ember, aki etette, ápolta,
ni, késő volt. maradt az ember nélküli gólya, s a fények, a
orvosok, nem is akármilyenek, akik fabrikáltak neki mű-
különleges sötétek, melyekkel a gólya is eltűnt.
csorot, újságírók, filmesek, akik csináltak belőle riportot.

aztán őt kellett ápolni, késő volt. maradt az ember nélküli
Istenem, tegyél igazságot, rendet, hisz min-
gólya, s a fények, a különleges sötétek, melyekkel a gólya
is eltűnt.

más-más hibát, hogy össze-
visszakuszaságokat teremts.
Istenem, tegyél igazságot, rendet, hisz mindenünkben
rejtettél el hibát, más-más hibát, hogy ne legyen minden
gokokat teremts, hogy ne legyen minden tökéletes, jól cse-
lekedtél, persze, hisz csak így tudunk szót cserélni, gondol-
kodni, vitatkozni, máskülönben ez se történhetne, ha mind
egyformák lennénk, és mégis, most jova kell tenned a
hibát.

az oldaladon is embereket teremtetél, nem a másodat.
az oldaladon is embereket teremtetél, nem a másodat.
alattvalókat, miért? tegyél varázslatot, változtasd át őket is
istennekké. és akkor ok is foglulról nézve meglatják a hibát,
bennük is, onmagukból kilépve, és meg tudnak bocsátani.
és akkor minden elnyeri majd méltóságát, és szép lesz. és
méltóságát, és szép lesz. és jó.

Túlsó part **

talán mégis szerettem volna nagyíró lenni.

(vége az első könyvnek)

Jután még a halott kislányt
el lehetne mesélni. Mentem
ma, ugye gyalog, és éppen
közéledtem volna az
Iparművészeti Múzeum
épületéhez, már a feljárom
túl, amikor hirtelen nem
tudom honnan, a karentán
fojtagm egy halott kislányt.
Nem tudtam, én találtam-e,
lehajoltam-e úgy történt
volna, vagy hogyan. De
aztán csak azt, mivel hogy a
kezembem, most merre van a
közéledt. Menjek-e a
Rádagra, tovább, vagy az
lenne közéledt, ha
hazarinném. Jött egy
mobilos fűt és, gondoltam
hívni kellene segítséget, de
nem mertem. Így vittem
inkább, a Rádag felé.

Emlékezés és képzelet határán.

Az embernek, a naplóíró embernek el kell döntenie, hogy mit akar. Haragudni a világra, s e vezérgondolatától hevülve beszámolni összes sérelméről, így nyerni el a lélek feloldását, vagy egészen máshonnan felszívni nedveket, sugarakat, s előzőekkel ellentétben úgy fogni fel a dolgokat körülöttünk, hogy most jó a közérzetem, elmosódik ami rossz volt, feldolgozódik, átfordul, s a kellemetlen dolgok is az időmúltával öregedve halványulnak, megszépülve. Ha az elsőt választja, számolnia kell azzal, hogy közérzete nem javul, lehangelő lesz, ezt tükrözi vissza irománya, mi már nem képes sugározni feltöltődést, pozitív energiát. Míg utóbbit megtölti a jókedély, fény, remény és hit keveréke, s a pozitív kisugárzással a közérzet feloldódik, a test, a szellem, a lélek lassan felszabadul, és újult kedvvel lépdel maga előtt.

Nem döntöttem egyik mellett sem. Hagytam, engedtem, jeleket követtem, hogy a belső folyamat lépésről-lépésre magától tisztuljon, a ki- és visszatekintések, a szembenézések, a meglepettségek, az álom és ébrenlét létráján le-fel járások, elhallgatások, kibeszélések mind-mind az önismerethez közelítsenek. Túllépni magunkon. Korokon lebegni, átlendülni, előre-hátra vagy egy helyben körözve álom és valóság között. Ingadozva, lebegve ismeretlen és megszokott határán. Éppen, mint amikor egy beteg test már nem érzi fizikai valóságát, amikor a testnek már nincsen súlya, testetlenül lebeg, majd aláhullik, átadva magát az ismerős ismeretlennek. Csak a szellem van, a lélek, melyen a test lépdel. Valóságban vagy azon túl egyaránt átélve ezt az állapotot, beteg testben vagy egészségesben, nos, az olvasó annyit tud, sem kevesebbet sem többet, mint maga aki rögzíti lépésről-lépésre ezeket a betűket, szavakat. Együtt mozdul a csend, a sötét, olvasó és író szellemi ösvényén. Az író szemszögéből semmi nincs előre elhatározva, a dolgok egy belső meghatározhatatlan, avagy valahol eleve elrendelt (?) törvény szerint működnek. A rajzok (betűk), minden egyes szerkezet építőeleme, a grafikai struktúra úgy követik egymást, akárcsak a szövegek. Egybe fonódva, összemosódva, egyik a másikra támaszkodva, mintha csak így, létezni.

becsey zsuzsa, 1969
képző- és
rajzművész
rajzfilmkészítő
író
könyvszerkesztő
tanár